Cel mai mare secret (Secretul suprem)

David Icke

Dedicație

Lindei, pentru sprijinul necondiționat pe care mi l-a acordat. Este o doamnă uimitoare.

Lui Alice, „surioara” mea, pentru angajamentul şi ajutorul pe care mi l-a acordat când aveam mai multă nevoie.

Lui Royal, pentru tot ce face în America.

Doresc de asemenea să-i mulțumesc lui Brian Desborough şi lui Ivan Fraser pentru că au citit manuscrisul şi mi-au oferit informații suplimentare şi pentru că s-au oferit să facă indexul cărții; lui Jean, pentru redactarea cărții; lui Gary, pentru indexare; şi lui Sam, pentru punere în pagină şi ilustrații.

Alte cărți şi casete video şi audio de David Icke

Nu este obligatoriu ca lucrurile să stea în acest fel

Vibrațile adevărului

Zilele marii decizii

Vindecarea lumii

Revolta roboților

Ridicarea vălului

Şi adevărul vă va face liberi

Eu sunt eu. Eu sunt liber

***Întoarcerea valului* – casetă video de două ore**

***Întoarcerea valului* – două casete audio**

***Calea libertății* – trei casete video, în total şase ore**

***Revelațiile Zeiței-Mamă* – casetă video de două ore**

***Revelația* – interviu de două ore cu David Icke**

Cuprins

Chiar sunt nebun?

Vor fi mulți cei care mă vor considera „nebun” pentru cele scrise în această carte. Iată care este răspunsul meu în fața acestor sceptici:

Puternicul stejar de astăzi este ghinda de ieri căzută la pământ.

Trăim într-o lume liberă?

„Sunt oare un om venit din spațiul cosmic? Aparțin oare noii rase de pământeni, născută din încrucişarea unor bărbați extratereştri cu femei pământene? Sunt oare copiii mei urmaşii primei rase interplanetare? A fost creat oare creuzetul societății interplanetare pe planeta noastră, aşa cum Statele Unite au devenit acum 190 de ani creuzetul tuturor națiunilor pământului?

Sau, poate, acest gând este o intuiție a viitorului? Îmi exprim dreptul şi privilegiul de a avea astfel de gânduri şi de a pune asemenea întrebări fără teama de a fi aruncat în închisoare de o agenție administrativă a societății… În fața atotputernicei cenzuri ştiințifice, atât de rigidă, de doctrinară, de autosuficientă, dispusă chiar la crimă, pare o prostie să încerci să publici asemenea gânduri. Un om cu planuri diabolice ar putea face orice folosindu-se de ele. Şi totuşi, fiecare om are dreptul să greşească, iar acest drept trebuie ocrotit. Nimeni nu ar trebui să se teamă să intre în pădure pentru că în copaci există pisici sălbatice. Orice om ar trebui să aibă dreptul de a face orice speculații doreşte. De întrebările născute din aceste speculații se tem atât de tare cei care controlează cunoaşterea acceptată… Odată cu intrarea

noastră în era cosmică va trebui totuşi să insistăm asupra dreptului nostru de a pune întrebări noi, chiar şi prosteşti uneori, fără teama de a fi acuzaţi”.

Citat din cartea omului de ştiinţă **Wilhelm Reich,** *Contact cu spaţiul cosmic.* Reich a murit într-o închisoare din Statele Unite, la data de 3 noiembrie 1957.

Introducere

Zile de cumpănă

Ne aflăm în pragul unei incredibile schimbări globale, la o răscruce de drumuri în care deciziile noastre vor influenţa multă vreme de acum înainte destinul planetei pământ. Avem astăzi posibilitatea să descuiem porţile închisorii mentale şi psihice în care a fost întemniţată de mii de ani rasa umană. La fel de bine, le putem permite gardienilor care deţin controlul să îşi ducă la bun sfârşit planurile de menţinere în sclavie şi de îndoctrinare mentală, emoţională, spirituală şi fizică a tuturor bărbaţilor, femeilor şi copiilor de pe această planetă, prin instaurarea unui guvern mondial, a unei armate, a unei bănci centrale şi a unei monede unice, precum şi prin implantarea de microcipuri în trupul fiecărui individ în parte.

Ştiu că sună fantastic, dar dacă rasa umană şi-ar ridica ochii de pe ecranele televizoarelor unde rulează ultimul episod al telenovelei preferate sau ultimul show de divertisment, privind în jur cu luciditate, şi-ar da seama că toate aceste lucruri nu sunt doar posibile – ci *chiar* se petrec. Cu fiecare oră care trece, puterea ocultă preia din ce în ce mai strâns controlul asupra politicii globale, asupra afacerilor, băncilor, armatei şi mass-mediei. Se vorbeşte tot mai des de implantarea de microcipuri la nivelul populaţiei, şi probabil procesul a început deja. Ori de câte ori un plan ascuns este pe punctul de a fi implementat, există o perioadă în care informaţiile ascunse trebuie să iasă la suprafaţă, pentru a putea susţine ultimul asalt asupra realităţii fizice. Acesta este procesul la care asistăm la ora actuală, odată cu toată această explozie de fuziuni între imperiile bancare şi de afaceri globale, precum şi cu accelerarea vitezei procesului de centralizare a puterii politice şi economice în mâna unor instituţii precum Uniunea Europeană, Naţiunile Unite, Organizaţia Mondială a Comerţului, Acordul Multilateral pentru Investiţii, precum şi a altor instituţii de globalizare, precum Banca Mondială, Fondul Monetar Internaţional şi summit-urile G-7/G-8. În spatele acestui proces continuu şi bine coordonat al globalizării se ascunde un trib alcătuit din câteva familii cu sânge pur, a căror linie genealogică poate fi trasată până în antichitatea Orientului Mijlociu şi a Orientului Îndepărtat. Ele au venit din aceste regiuni şi au devenit regii, nobilimea şi preoţimea naţiunilor europene în formare, extinzându-şi apoi puterea în întreaga lume, îndeosebi prin intermediul „Marelui” Imperiu Britanic. Folosindu-se de acest instrument, tribul şi-a putut extinde puterea în toate ţările pe care le-a ocupat Imperiul Britanic, dar şi alte ţări europene, inclusiv în Statele Unite, de unde continuă să regizeze acest spectacol până în zilele noastre. Statele

Unite au fost conduse până în prezent de 40 de preşedinţi, din care 33 au fost legaţi genetic de numai doi oameni: regele Angliei Alfred cel Mare şi Carol cel Mare, faimosul rege al Franţei care a trăit în secolul IX. În toată această perioadă istorică, agenda politică a acestor familii a continuat să fie implementată în lume, ajungându-se astăzi în situaţia în care controlul global centralizat a devenit posibil.

Dacă doriţi să ştiţi cum va arăta viaţa noastră dacă nu ne vom trezi rapid, priviţi Germania nazistă. *Aceea* este lumea care ne aşteaptă pe toţi dacă planul pe care eu îl numesc Agenda Frăţiei va reuşi până în anul 2012. În special anul 2012 pare crucial, din motive pe care le voi explica în continuare. Oamenii nu au nici o idee de prăpastia care îi aşteaptă sau despre natura lumii în care vor trăi copiii lor; cei mai mulţi dintre ei nici nu doresc să afle mai multe amănunte, căci nu le pasă. Preferă să ignore realitatea evidentă, negând adevărul care încearcă să le deschidă ochii. Personal, mă simt ca o vacă ce aleargă pe câmp, strigându-le suratelor ei: „Hei, ştiţi camionul acela care încarcă în fiecare lună o parte dintre noi? Ei bine, prietenele noastre nu sunt duse pe un alt câmp, aşa cum credeam noi. Oamenii le împuşcă în cap, le golesc sângele, le taie şi fac pachete de carne din ele. Apoi alţii le cumpără şi le mănâncă!" Imaginaţi-vă reacţia celorlalte vaci: „Eşti nebună, soro! Nimeni nu ar putea face aşa ceva. De altfel, avem acţiuni la acea companie de transport şi luăm nişte dividende frumoase. Aşa că tacă-ţi gura, nu ne mai speria de pomană".

Agenda pe care o expun în această carte se derulează de mii de ani şi a ajuns în momentul de faţă aproape de finalizare, căci oamenii au renunţat să mai gândească şi să îşi mai asume responsabilităţile care le revin. Ei preferă să facă ce cred că le serveşte interesele de moment, decât să se gândească la consecinţele faptelor lor pentru existenţa rasei umane. Se spune chiar că ignoranţa echivalează cu fericirea. Acest lucru este adevărat, dar numai pe termen scurt. Te poţi simţi foarte fericit dacă nu ştii că vine o tornadă, căci nu trebuie să faci nimic pentru a preîntâmpina pagubele. În timp ce tu îţi ţii capul în nisip, fundul îţi rămâne însă în aer, şi tornada continuă să se apropie!

Dacă ţi-ai ridica ochii şi ai privi în zare, ai putea evita foarte uşor dezastrul. Ignoranţa şi negarea nu pot avea decât o singură consecinţă: furtuna te va lovi în plin, şi se ştie că aceste tornade lovesc întotdeauna pe neaşteptate şi atunci când omul este mai puţin pregătit pentru ele, efectele lor fiind dezastruoase. Aşa cum spuneam: ignoranţa echivalează cu fericirea, dar numai pe termen scurt. Noi ne creăm propria realitate, prin gândurile şi faptele noastre. Orice acţiune şi orice inacţiune au anumite consecinţe. Cine renunţă să mai gândească şi să îşi mai asume responsabilităţi, renunţă practic la viaţa sa. Dacă un număr suficient de mare de oameni procedează în acest fel, ei renunţă practic la întreaga lume în care trăiesc, şi exact acest lucru se întâmplat de-a lungul întregii istorii a omului. Aşa s-a ajuns ca un număr restrâns de oameni să controleze destinele marii majorităţi. Singura diferenţă faţă de trecut este că la ora actuală, acest număr restrâns de oameni

a ajuns să manipuleze întreaga planetă, prin globalizarea afacerilor, a sistemului bancar şi a comunicaţiilor. Pârghiile acestui mecanism de control au fost întotdeauna aceleaşi: ţinerea oamenilor într-o stare de ignoranţă, de teamă şi de conflict interior. „Divide, condu şi cucereşte, păstrând cea mai importantă parte a cunoaşterii pentru tine” *(vezi figura 1).* Aşa cum vom arăta în această carte, cei care s-au folosit de aceste metode pentru a controla de mii de ani umanitatea sunt membrii *aceleiaşi* forţe, ai aceluiaşi trib restrâns, ai cărui membri se încrucişează numai între ei, urmând o agendă pe termen lung, care este pe punctul de a ajunge la apogeu. Statul fascist global este aproape definitivat.

Figura 1

Cunoaştere

Ignoranţă

Cunoaşterea se află în mâinile celor puţini, iar ceilalţi sunt menţinuţi în ignoranţă. Aceasta este structura clasică a manipulării şi controlului.

Şi totuşi, lucrurile nu trebuie să stea neapărat în acest fel. Adevărata putere se află în mâinile celor mulţi, nu a celor puţini. De fapt, fiecare individ conţine în el o putere infinită. Motivul pentru care suntem controlaţi nu se datorează faptului că nu am avea puterea de a ne decide singuri destinul, ci faptului că renunţăm cu atâta uşurinţă la ea, în fiecare clipă a vieţii noastre. Dacă se întâmplă ceva ce nu ne convine, ne grăbim să dăm vina pe altcineva. Dacă există vreo problemă în lume, ne spunem întotdeauna în sinea noastră: „Ce *au* de gând să facă pentru a o rezolva?”. *Ei* sunt cei care au creat în mod secret problema pentru ca noi să gândim în acest fel, iar ei să răspundă aşteptării noastre şi să vină cu o „soluţie” – care este de fiecare dată aceeaşi: mai multă putere centralizată şi mai puţină libertate pentru noi. Dacă doreşti să dai mai multă putere pe mâna poliţiei, armatei şi agenţiilor de securitate, făcându-i chiar pe oameni să cearcă acest lucru, tot ce ai de făcut este să creezi mai multe crime, mai multă violenţă şi mai mult terorism. Restul va veni de la sine. Dacă oamenii se tem să nu fie tâlhăriţi, jefuiţi sau bombardaţi, îţi vor preda de bunăvoie libertatea lor, cerându-ţi să îi aperi de răul pe care l-ai creat singur, făcându-i să se teamă de el. Bomba din Oklahoma este un exemplu clasic de acest fel, pe care l-am explicat detaliat în cartea mea, *Şi adevărul vă va face liberi.* Personal, am numit această tehnică simplă de manipulare şi control: crearea problemei – reacţie – soluţie. Tot ce trebuie să faci este să creezi problema, să încurajezi astfel o reacţie de tip: „Cineva trebuie să facă ceva”, iar apoi să oferi o soluţie. Sinteza acestei tehnici este motoul francmason: *Ordo Ab Chao* – „ordine din haos”. Creează haosul, iar apoi oferă calea de restabilire a ordinii. Ordinea *ta,* fireşte!

Masele sunt manipulate la ora actuală printr-o sumedenie de metode de control mental şi emoţional. Numai aşa pot fi ţinute în frâu. Un număr restrâns de oameni nu poate controla miliarde de oameni prin metode fizice,

la fel cum animalele dintr-o fermă nu pot fi ținute fizic sub control decât dacă sunt implicați un număr mare de oameni. Doi porci au scăpat dintr-un abator din Marea Britanie şi au reuşit să evite capturarea o perioadă atât de lungă de timp, în pofida tuturor eforturilor făcute pentru a-i prinde, încât au ajuns adevărate celebrități naționale. Pe scurt, controlul fizic asupra populației globale nu poate funcționa. De altfel, el nici nu este necesar, dacă îi poți face pe oameni să gândească şi să simtă ce vrei tu, astfel încât să „ia deciziile” pe care doreşti tu să le ia şi să-ți ceară să introduci legile pe care doreşti tu să le introduci. Există un aforism străvechi care spune că dacă doreşti ca cineva să facă ceva, fă-l să creadă că ideea îi aparține. Umanitatea este supusă unui program de control al minții, nefiind decât cu puțin mai conştientă decât un zombi. Vi se pare că exagerez? Deloc. Eu definesc controlul minții printr-un act de manipulare mentală prin care faci pe cineva să creadă şi să acționeze aşa cum doreşti tu. Dacă acceptăm această definiție, nu se mai pune întrebarea cât de mulți oameni sunt supuşi acestei manipulări, ci cât de puțini sunt cei care au reuşit să scape de ea. Practic, toți oamenii sunt supuşi într-o măsură mai mică sau mai mare acestui proces de manipulare. De pildă, atunci când te laşi convins de o reclamă să cumperi ceva de care nu ai cu adevărat nevoie, te laşi manipulat printr-o tehnică de control al minții. Dacă te uiți la ştiri sau citeşti în ziare o poveste distorsionată care îți influențează percepția despre o persoană sau un eveniment, eşti manipulat printr-o tehnică de control al minții. Priviți felul în care sunt antrenați soldații în armată. Aceasta este cea mai pură formă de control al minții. Încă din prima zi li se spune că trebuie să execute ordinele superiorilor lor fără să le pună în discuție. Dacă cineva îmbrăcat într-o uniformă cu gradații îți spune că trebuie să omori alte persoane, despre care nu ştii absolut nimic şi pe care nu le-ai întâlnit niciodată, eşti nevoit să tragi fără nici o ezitare. Aceasta este mentalitatea de tip: „Să trăiți!”, care a invadat, din păcate, inclusiv mediul social dinafara armatei: „Păi, ştiu că nu e bine, dar şeful mi-a spus că trebuie să fac acest lucru şi nu am de ales”. Nu ai de ales? Nu există aşa ceva. Orice om are libertatea de a alege ce doreşte şi ce nu doreşte să facă. Nu există însă: „Nu am de ales”! Această invenție este doar o altă tehnică de control al minții.

Lista tehnicilor de control al minții este nesfârşită. *Ei* doresc să vă controleze mintea, căci în acest fel vă pot controla pe *voi.* Reacția corectă ar fi să ne luăm înapoi mințile, să gândim singuri şi să le permitem şi celorlalți să facă acelaşi lucru, fără teama de a fi ridiculizați şi fără a-i condamna pentru crima de a fi diferiți. Dacă nu vom face acest lucru, Agenda de care vorbesc (şi pe care o voi descrie amănunțit în continuare) va fi implementată. În schimb, dacă ne vom redobândi controlul asupra minților noastre şi vom atinge o stare de suveranitate mentală, Agenda nu va putea fi implementată, căci îi va lipsi însuşi fundamentul pe care poate exista. Am făcut cercetări în peste 20 de țări şi am constatat că acelaşi proces se află în plină desfăşurare pretutindeni. Politici şi structuri identice sunt implementate în toată lumea, în conformitate cu Agenda Globală. Din fericire, putem observa simultan şi o trezire globală, căci tot mai mulți

oameni aud alarma trezirii spirituale şi renasc din transa mentală şi emoţională în care s-au complăcut atâta vreme. Ce forţă va învinge în aceşti primi 12 ani ai Mileniului? Nu depinde decât de noi. Noi suntem cei care ne creăm propria realitate prin gândurile şi prin faptele noastre. Dacă ne vom schimba gândurile şi faptele, vom schimba întreaga lume. Asta-i tot!

În cartea de faţă îmi propun să trasez istoria tribului restrâns care guvernează lumea la ora actuală şi să arăt care este adevărata natură a Agendei Globale. Doresc să subliniez că nu voi expune aici decât o Agendă, un plan, nu o conspiraţie. Conspiraţia se naşte din manipularea oamenilor pentru implementarea acestei Agende. Există trei tipuri principale de conspiraţii: cele de eliminare a oamenilor şi organizaţiilor care reprezintă o ameninţare la adresa Agendei (cum ar fi asasinarea Prinţesei de Wales, Diana), cele pentru plasarea anumitor oameni în poziţii cheie, cu scopul de a pune în aplicare planurile Agendei (cum ar fi George Bush, Henry Kissinger, Tony Blair, etc.), şi cele care pun la cale evenimente care silesc opinia publică să ceară ea însăşi implementarea Agendei, prin mecanismul de creare a problemelor - reacţie - găsirea soluţiilor (diferite războaie, atacuri teroriste, colapsuri economice, etc.). Prin aceste trei instrumente, o sumedenie de evenimente şi manipulări aparent fără legătură unele cu altele devin aspecte ale *aceleiaşi* conspiraţii, de introducere a *aceleiaşi* Agende. Ori de câte ori veţi citi un ziar sau veţi da drumul la televizor în anii care vor urma, ascultând discursul unui lider politic sau al unui om de afaceri de anvergură, veţi regăsi în el informaţiile din această carte. Puteţi face deja acest lucru, dacă aţi înţeles mecanismul de funcţionare. Citiţi cărţile mele anterioare, precum *Şi adevărul vă va face liberi, Eu sunt eu; eu sunt liber, Revolta roboţilor,* sau priviţi caseta video intitulată *Întoarcerea valului,* consultaţi inclusiv operele scrise de alţi autori de-a lungul ultimelor decenii, şi veţi constata că ceea ce am prezis noi *se petrece deja.* Informaţiile noastre nu sunt de natură profetică. Ele nu înseamnă altceva decât o cunoaştere a Agendei. Întrebarea pe care ne-am pus-o mai devreme rămâne: va fi creat statul fascist global în următorii ani? Nu putem răspunde la această întrebare decât tot printr-o întrebare: se vor trezi oamenii, sau vor rămâne ei în stadiul de turmă de oi?

Totul depinde de răspunsul la această întrebare.

Avertisment

Cartea de faţă prezintă o cantitate uriaşă de informaţii care pun la grea încercare prejudecăţile lumii în care trăim. Vă avertizez să nu continuaţi cu lectura dacă sunteţi dependent de sistemul actual de convingeri, sau dacă nu credeţi că puteţi face faţă din punct de vedere emoţional adevărului referitor la ceea ce se întâmplă în această lume.

Dacă preferaţi însă să continuaţi, vă reamintesc că nu trebuie să vă fie teamă de nimic. Viaţa este veşnică şi orice experienţă este doar o încercare pe calea către iluminare. Din perspectiva nivelului suprem de

percepție nu există bine și rău, ci doar conștiința care face alegeri pentru a experimenta tot ce poate fi experimentat. Evenimentele uimitoare pe care le revelează această carte se apropie de final, iar lumina conștiinței răsare în sfârșit, fiind pe cale să provoace cea mai mare transformare a conștiinței planetare de 26.000 de ani încoace. În pofida aparențelor, este o perioadă incitantă și ideală pentru a trăi pe acest pământ.

David Icke

Capitolul 1

Au aterizat marțienii?

Aş fi putut scrie această carte în două maniere diferite. De pildă, aş fi putut ascunde anumite informații care sunt extrem de greu de acceptat, deşi adevărate. Aceasta ar fi fost calea uşoară, care mi-ar fi permis să rămân pe o poziție confortabilă, transmițând doar acele informații care nu lezează convingerile marii majorități a oamenilor.

A doua posibilitate era de a-mi trata cititorii ca pe nişte ființe umane mature, multidimensionale şi plenar conectate la lumea în care trăiesc, transmițându-le toate informațiile relevante, inclusiv unele care le vor arunca în aer întregul sistem de valori. Aşa cum am făcut întotdeauna, am ales cea de-a doua cale. Scopul meu nu este acela de a tria informațiile de dragul cititorilor. Consider că ei pot face singuri acest lucru. Ar fi o aroganță din partea mea să cred că trebuie să ascund anumite informații pentru că oamenii „nu sunt pregătiți pentru ele”. Cine sunt eu să decid acest lucru? Şi cum aş putea să aflu dacă „sunt pregătiți sau nu”, în măsura în care oamenii nu cunosc aceste informații, luând singuri decizia de a crede sau nu în ele? Unii prieteni m-au sfătuit să le ofer cititorilor informațiile de bază, dar „pentru numele lui Dumnezeu, nu le spune nimic despre reptile”. Veți afla în curând la ce se referă aceştia. Deşi le înțeleg temerile, prefer să fiu sincer până la capăt. Am optat aşadar pentru a spune tot ce ştiu, fără să mă limitez la informațiile „suportabile”. Aşa sunt construit! Desigur, cartea va atrage critici şi va fi ridiculizată de mulți oameni a căror viziune nu depăşeşte mărimea unui bob de mazăre, ca să nu mai vorbim de cei care ştiu că aceste informații sunt adevărate, dar nu doresc ca ele să ajungă la urechile marelui public. Şi de dacă? Personal, nu-mi pasă ce zic oamenii! După cum spunea Gandhi: „Chiar dacă te afli în minoritate, chiar dacă eşti absolut singur, adevărul rămâne adevăr”. De aceea, m-am decis să vă prezint întreaga poveste, complet netrunchiată.

Pe scurt, o rasă de oameni care nu se încrucişează decât între ei (cu o linie genealogică continuă), un fel de rasă în interiorul rasei, a fost creată în Antichitate în Orientul Mijlociu şi în Orientul Apropiat. De-a lungul miilor de ani care au urmat, această rasă şi-a extins continuu puterile, acaparând întregul glob. Unul din instrumentele majore prin care a operat ea a fost

crearea unor şcoli ale misterelor şi a unor societăţi secrete, pentru a-şi implementa cu ajutorul lor Agenda. Simultan, a creat instituţii precum religiile, care au ţinut într-o închisoare mentală şi emoţională masele largi, asmuţindu-le unele împotriva celorlalte prin tot felul de conflicte şi războaie. Ierarhia acestui trib închis nu este exclusiv masculină, o parte din poziţiile cheie fiind deţinute de femei. Totuşi, marea majoritate a poziţiilor cheie este deţinută de bărbaţi, motiv pentru care mă voi referi la acest grup sub numele de Frăţia. Dat fiind rolul excepţional pe care l-a jucat Babilonul antic în toată această poveste, am preferat să o numesc chiar: Frăţia Babilonului. În aceeaşi terminologie, am să numesc planul lor milenar de creare a „Marii Opere": Agenda Frăţiei. Puterea de control pe care a atins-o la ora actuală Frăţia nu ar fi putut fi dobândită în câţiva ani, nici măcar în câteva decenii sau secole. Practic, procesul a durat mii de ani. Structurile instituţiilor moderne de control: guvernele, sistemul bancar, lumea afacerilor, armatele şi mas-media – nu au fost infiltrate de această forţă, ci au fost chiar create de ea, de la bun început. Agenda Frăţiei este un plan multimilenar, care a fost îndeplinit gradat, etapă cu etapă, pentru preluarea centralizată a controlului la nivel planetar.

Ierarhia genealogică aflată la vârful piramidei controlului şi oprimării umanităţii a trecut ştafeta din mână în mână, de-a lungul generaţiilor care s-au succedat, în special de la tată la fiu. Copiii acestor familii, aleşi să preia şi să ducă mai departe ştafeta, sunt educaţi încă de la naştere pentru a înţelege Agenda şi metodele de manipulare, pentru a transpune „Marea Operă" în realitate. Continuarea Agendei devine principala lor misiune în viaţă, care le este îndoctrinată de la cea mai fragedă vârstă. Când le vine rândul să intre în ierarhia Frăţiei şi să transfere mai departe ştafeta unei noi generaţii, ei sunt deja oameni profund dezechilibraţi, datorită modului în care au fost educaţi de mici. Sunt oameni cu o inteligenţă foarte ascuţită, dar complet lipsiţi de compasiune şi cu convingerea arogantă că au dreptul să conducă lumea şi să controleze masele ignorante pe care le consideră inferioare. Copiii Frăţiei care reprezintă o ameninţare pentru planurile acesteia (pe care le resping sau le încalcă) sunt trecuţi pe linie moartă sau chiar eliminaţi, astfel încât la nivelele superioare ale piramidei (şi implicit la cunoaşterea secretă care li se revelează acolo) să nu aibă acces decât cei absolut „siguri". Câteva din aceste linii genealogice sunt cunoscute şi pot fi numite deschis, căci acţionează la vedere. Una dintre ele este casa regală de Windsor. Altele sunt: clanul Rothschild, toate familiile regale şi aristocratice din Europa, clanul Rockefeller, precum şi întregul *Establishment* de pe coasta de est a Statelor Unite care produce preşedinţi, mari oameni de afaceri, bancheri şi administratori. Adevărata cabală, cea care ocupă vârful ierarhiei şi care guvernează rasa umană din umbră, rămâne însă necunoscută marelui public. Este inevitabil ca un grup suficient de dezechilibrat pentru a încerca să obţină controlul asupra planetei să conţină diferite facţiuni care se luptă între ele pentru a pune mâna pe pârghiile supreme ale puterii. Frăţia nu face excepţie de la această regulă. Conflictele şi competiţia internă din această

structură de putere sunt uriaşe. Cineva i-a descris pe aceşti oameni ca pe o bandă de tâlhari care pun la cale spargerea unei bănci, dar care se ceartă apoi asupra prăzii. Acest tablou mi se pare o descriere excelentă a Frăției. De-a lungul istoriei, diferite facțiuni din interiorul acesteia au declanşat războaie unele împotriva altora, încercând să cucerească puterea absolută. În final, ele îşi dau însă din nou mâna, sub imperiul dorinței de a-şi duce la bun sfârşit marele plan, iar în momentele cheie îşi unesc toate eforturile pentru a face față provocărilor cu care se confruntă Agenda.

Dacă vă întrebați care este momentul în care a început toată această poveste a manipulării umanității şi a liniilor genealogice care orchestrează Marea Operă, ar trebui să ne întoarcem probabil în timp cu sute de mii de ani. Cu cât am studiat mai mult această problemă de-a lungul anilor, cu atât mai evident mi-a devenit faptul că originea liniilor genealogice şi a planului de preluare a controlului planetar nu are legătură cu planeta noastră, ci cu una sau mai multe rase provenite din alte sfere sau dimensiuni ale evoluției. Altfel spus, este vorba de extratereştri. Dacă mai aveți încă îndoieli în privința existenței vieții extraterestre, vă supun atenției câteva cifre simple. Soarele nostru nu este decât una din cele circa 100 de miliarde de stele din această galaxie. Sir Francis Crick, laureatul premiului Nobel, afirmă că în universul nostru există aproximativ 100 de miliarde de galaxii, din care numai în galaxia noastră există cel puțin un milion de planete care pot susține viața în forma pe care o cunoaştem noi. Gândiți-vă la ce număr am ajunge dacă am extrapola aceste date la scara întregului univers, ca să nu mai vorbim de celelalte dimensiuni ale existenței, aflate în altă gamă de frecvență decât cea percepută de simțurile noastre. Dacă am naviga cu viteza luminii (300.000 de kilometri pe secundă), ne-ar trebui 4,3 ani ca să ajungem până la steaua cea mai apropiată de sistemul nostru solar. Această cifră spune multe despre nivelul de îndoctrinare a oamenilor, cărora li s-a băgat în cap că viața extraterestră este o prostie, în timp ce ideea că viața a apărut exclusiv pe această planetă minusculă din univers este considerată o idee credibilă! Este suficient să examinăm structurile complexe care existau pretutindeni în lume în antichitate pentru a ne convinge că încă din acele vremuri pe pământ se afla o rasă avansată. Ni se spune pe toate canalele că în acele vremuri nu existau pe planeta noastră decât rase primitive (prin comparație cu umanitatea modernă şi cu nivelul tehnologic actual), dar această afirmație este de-a dreptul ridicolă. La fel ca în toate domeniile ştiinței oficiale, *estabilshment*-ul istoricilor şi arheologilor inventează propriile sale teorii, le consideră fapte incontestabile şi ignoră dovezile copleşitoare care atestă că aceste teorii sunt greşite. Scopul acestor „oameni de ştiință” nu este de a educa, ci de a îndoctrina. Toți cei care nu se conformează liniei oficial acceptate a istoriei sunt izolați de restul istoricilor şi arheologilor, care fie ştiu că slujbele, reputația şi fondurile pe care le primesc depind de susținerea versiunii oficiale, fie pur şi simplu nu văd mai departe de lungul nasului. Acelaşi lucru este valabil în privința tuturor profesiunilor „intelectuale” şi educaționale.

Pe întreaga planetă există structuri uluitoare clădite cu mii de ani în urmă, care nu ar fi putut fi create decât cu o tehnologie cel puțin egală cu a noastră (de multe ori superioară). La Baalbek, o localitate situată la nord-est de Beirut, în Liban, trei blocuri masive din piatră, fiecare cântărind 800 de tone (!), au fost mutate cu cel puțin 600 de metri şi poziționate vertical, la baza unui zid stâncos. Povestea s-a petrecut cu câteva mii de ani înainte de Christos! Un alt bloc de piatră din apropiere cântăreşte aproximativ 1000 de tone (greutatea a trei avioane cu reacție). Cum a fost posibil ca nişte greutăți atât de mari să poată fi mutate în acele vremuri îndepărtate? Istoricii oficiali nu doresc să răspundă la asemenea întrebări, ştiind unde ar conduce răspunsurile. Cărui constructor modern i s-ar putea cere să facă aşa ceva? „Să fac CE!? ar striga el. Eşti nebun". În Peru există misterioasele Linii Nazca. Oamenii acelor timpuri au înlăturat pământul colorat de la suprafață, scoțând la iveală un strat de pământ alb. Prin această metodă incredibilă au creat imagini uriaşe de animale, peşti, insecte şi păsări. Unele sunt atât de mari încât nu pot fi văzute în întregime decât de la 330 de metri altitudine! În mod evident, cunoaşterea care a permis construirea minunilor de la Nazca, Baalbek, Marea Piramidă de la Gizeh şi alte asemenea structuri uimitoare nu putea proveni decât de la o rasă avansată, care trăia în acele vremuri în mijlocul unei populații mult mai primitive. Textele din Vechiul Testament şi din alte lucrări, precum şi întreaga tradiție orală a antichității, descriu această rasă sub denumirea de „zei". Aud tot timpul diferiți credincioşi creştini negând că Biblia pomeneşte ceva de „zei". În realitate, Vechiul Testament abundă de asemenea referiri. Cuvântul „Dumnezeu" folosit frecvent în acest text este o traducere a unor expresii care însemnau „zei", la plural (de pildă, Elohim şi Adonai). Nu este deloc greu de înțeles că ființele care puteau realiza opere tehnologice de o asemenea amploare erau privite în acele timpuri drept „zei" de către oamenii care nu puteau înțelege această cunoaştere avansată. Prin anii 30 (în secolul nostru), aviatorii americani şi australieni au aterizat în nişte zone îndepărtate din Noua Guinee pentru a aproviziona trupele din zonă. Băştinaşii, care nu văzuseră în viața lor un avion, au crezut că aceştia erau zei şi au făcut din ei nucleul unei noi religii. Cu atât mai dramatic trebuie să fi fost acest fenomen în lumea antică invadată de ființe venite din alte sisteme stelare sau dimensiuni, care au coborât pe pământ în navele lor infinit mai avansate decât tot ce există la ora actuală (cel puțin, conform versiunii oficiale!). Un influx tehnologic provenit din afara planetei sau dintr-o altă sursă ar fi singura explicație a marii majorități a „misterelor" pe care istoricii oficiali le tratează astăzi printr-o tăcere asurzitoare. Numai în acest fel pot fi explicate incredibilele trăsături ale construcțiilor antice, dar şi misterul inexplicabil al unor civilizații precum cea egipteană şi cea sumeriană (ținutul Shinar de care vorbeşte Biblia), care au apărut la apogeul înfloririi lor şi abia ulterior au început să decadă, deşi cursul normal al evoluției ar fi fost să înceapă de pe un nivel inferior şi să avanseze lent, printr-un proces de învățare şi acumulare de experiențe. Nu putem avea nici o îndoială că în acele vremuri s-a produs o infuzie de tehnologie avansată, care mai târziu s-a pierdut. În

toate culturile lumii există texte şi legende străvechi care descriu „zeii" ce au adus cu ei această cunoaştere avansată. De pildă, numai în acest fel poate fi explicat misterul fenomenalelor cunoştinţe de astronomie pe care le deţineau popoarele din antichitate. Există nenumărate legende în întreaga lume care vorbesc de o Epocă de Aur a umanităţii, distrusă de un cataclism şi urmată de o „cădere a omului". Iată cum a descris lumea de dinainte de „cădere" poetul grec Hesiod:

> Oamenii trăiau la fel ca şi Zeii, fără vicii sau pasiuni, fără conflicte şi fără să muncească din greu. Trăind în armonie cu fiinţele divine *(extratereştrii?),* ei îşi duceau zilele în linişte şi pace, într-o societate fără inegalităţi, uniţi prin iubire şi respect reciproc. Pământul era mai frumos atunci decât astăzi, producând în mod spontan o mare varietate de fructe. Oamenii şi animalele vorbeau aceeaşi limbă şi conversau unii cu ceilalţi *(în mod telepatic).* Nu sufereau de bolile bătrâneţii, iar trecerea în lumile vieţii superioare se făcea lin şi fără durere, ca şi cum ar fi adormit.

Oricât de utopică ar părea această imagine, există nenumărate texte în toate culturile antichităţii care descriu lumea din acele vremuri îndepărtate în termeni similari. Noi nu vom putea recrea lumea de atunci decât dacă ne vom schimba felul de a gândi şi de a simţi. Cele mai explicite relatări privind rasa avansată se găsesc pe câteva zeci de mii de tăbliţe din lut descoperite în anul 1850 la circa 400 de kilometri de Bagdad, în Irak, de Sir Austen Henry Layard, un arheolog britanic care făcea săpături în ruinele Ninivei, capitala Asiriei. Locul este situat în apropiere de oraşul irakian modern Mosul. Au urmat apoi şi alte descoperiri în această regiune, care corespunde Mesopotamiei de altădată. Sursa primordială a acestei cunoaşteri nu erau asirienii, ci sumerienii, o populaţie despre care se crede că a trăit în această regiune între anii 4000 şi 2000 î.Ch. De aceea, mă voi referi în continuare la aceste tăbliţe din lut ca la Textele sau Tăbliţele Sumeriene. Deşi sunt considerate una din cele mai mari descoperiri arheologice din toate timpurile, la 150 de ani după scoaterea lor la lumină acestea continuă să fie ignorate de istoria şi de sistemele de educaţie convenţionale. De ce oare? Pentru un motiv cât se poate de simplu: demolează versiunea oficială asupra evenimentelor istorice. Cel mai faimos traducător al acestor tăbliţe este savantul şi autorul Zecharia Sitchin, un istoric care cunoaşte sumeriana, aramaica, ebraica şi alte limbi antice din Orientul Apropiat şi Mijlociu. Acesta a studiat cu atenţie şi a tradus Tăbliţele Sumeriene, ajungând la concluzia că ele descriu extratereştri. Alţi cercetători afirmă că Sitchin s-a folosit de o variantă ulterioară a limbii sumeriene pentru a traduce una anterioară (mai veche), aşa că traducerea lui nu este corectă în proporţie de 100%. După părerea mea, principalele lui ipoteze sunt corecte, fiind sprijinite de numeroase alte dovezi şi relatări, dar mă îndoiesc că toate detaliile pe care le oferă sunt autentice. Am convingerea că o bună parte din interpretările lui Sitchin sunt îndoielnice, deşi sunt absolut de acord cu concluziile sale generale. Conform traducerii sale (confirmate de cele ale altor traducători), tăbliţele afirmă că civilizaţia sumeriană, din care derivă

numeroase tendințe ale societății moderne, a fost „un dar al zeilor”. Nu este vorba de nişte zei mitologici, ci de ființe concrete, care trăiau printre oamenii acelor timpuri. Tăblițele îi numesc pe aceşti zei AN.UNNAK.KI (Cei care au venit din cer pe pământ) şi DIN.GIR (Cei Puri, coborâți din rachetele lor zburătoare). Numele Sumerului era KLEN.GIR (Țara Domnului Rachetelor Zburătoare, sau Țara Celor care Privesc, conform traducerii lui Sitchin). Străvechiul text cunoscut sub numele de *Cartea lui Enoh* îi numeşte şi el pe zei „Privitorii”, la fel ca şi vechii egipteni. Expresia egipteană care îi desemnează pe zei este Neturu, care se traduce chiar prin „Privitorii”. Textele egiptene afirmă şi ele că zeii au venit în vasele lor celeste.

Tăblițele afirmă că Anunnaki au venit de pe o planetă numită Nibiru, (Planeta Încrucişării), despre care Zecharia Sitchin crede că are o orbită eliptică de 3600 de ani, care începe undeva între Jupiter şi Marte şi se extinde foarte departe în spațiul cosmic, dincolo de Pluto. Ştiința modernă a identificat un corp ceresc pe care l-a numit Planeta X, situată dincolo de Pluto şi despre care se crede că face parte din sistemul nostru solar. Pe de altă parte, o orbită eliptică ar fi extrem de instabilă şi greu de susținut. Savanții pe care i-am consultat şi în care am încredere cred că Sitchin s-a înşelat în privința teoriei sale despre Nibiru, deşi principalele teme susținute de el pe marginea zeilor Anunnaki sunt corecte. Tăblițele Sumeriene traduse de Sitchin descriu cum planeta Nibiru aproape că a provocat la începutul formării sistemului nostru solar distrugerea unei planete care exista cândva între Jupiter şi Marte. Sumerienii numeau această planetă Tiamat şi i-au dat porecla de „Monstrul Apelor”. Ei susțin că centura de asteroizi dintre Marte şi Jupiter (numită astăzi Marea Brățară a Benzilor) a apărut ca urmare a unei coliziuni între una din lunile lui Nibiru şi Tiamat. Textele continuă afirmând că rămăşițele planetei Tiamat au fost aruncate pe o altă orbită, devenind în final planeta Pământ *(vezi Figura 2).* Numele sumerian al Terrei înseamnă „Cea Despicată”, căci coliziunea a produs o gaură mare în planeta originală. Este interesant de remarcat că dacă scoatem apa din Oceanul Pacific, ceea ce rămâne este o gaură imensă.

Figura 2

Sistemul solar şi locația centurii de asteroizi dintre Marte şi Jupiter. Deşi amănuntele diferă de la un text la altul, numeroase relatări din vechime sau mai moderne susțin că această centură reprezintă rămăşițele unei planete (sau chiar o parte din ea).

Tăblițele sunt relatări scrise ale unor tradiții orale care vin dintr-o perioadă incredibil de veche, aşa că este greu de ştiut ce amănunte au fost adăugate sau omise. În plus, interpretarea lor trebuie să țină cont de simbolismul specific limbajului vremii, care nu trebuie confundat cu adevărul literal. Personal, am anumite îndoieli legate de scenariul Nibiru-Tiamat, şi mai ales de perioada care i se atribuie. Există însă numeroase amănunte în aceste tăblițe care pot fi dovedite la ora actuală, printre care se numără şi cunoştințele de astronomie ale sumerienilor. Tăblițele prezintă

sistemul solar şi planetele sale, precizând corect pozițiile, orbitele şi mărimea acestora, lucru cu atât mai uimitor cu cât în prezent aceste date nu sunt cunoscute decât de 150 de ani, de când au fost descoperite anumite planete. De pildă, tăblițele descriu natura şi culoarea planetelor Neptun şi Uranus într-o manieră care nu a putut fi confirmată decât în ultimii ani! Mai mult, imaginea lor i-a luat prin surprindere pe experții moderni, care se aşteptau la altceva; şi totuşi, sumerienii ştiau cu câteva mii de ani înainte de Christos aceste lucruri pe care ştiința modernă „avansată" nu le-a descoperit decât foarte recent.

Încă şi mai uimitoare este descrierea creării lui *homo sapiens* de către Tăblițele Sumeriene. Sitchin afirmă că Anunnaki au venit pe pământ cu circa 450.000 de ani în urmă, căutând aur într-o regiune din ceea ce numim astăzi continentul african. Principalele mine erau situate în actualul Zimbabwe, o zonă pe care sumerienii o numeau AB.ZU (depozitul adânc). Într-adevăr, anumite studii făcute de Corporația Anglo-Americană au scos la iveală dovezi impresionante ale unor săpături făcute în minele de aur în urmă cu cel puțin 60.000 de ani (mai probabil 100.000 de ani). Aurul extras de Anunnaki era trimis pe planeta de origine cu navele lor de la bazele situate în Orientul Mijlociu. După părerea mea, această poveste cu minele de aur trebuie să aibă şi alte explicații, fiind greu de crezut că acesta a fost singurul motiv pentru care Anunnaki au venit pe pământ (în caz că aveau într-adevăr nevoie de un motiv special). La început, continuă Sitchin, extracția minereului de aur se făcea de către muncitori din rândurile Anunnaki, dar după o revoltă a minerilor, elita regală a zeilor a decis să creeze o rasă de sclavi care să facă această muncă. Tăblițele descriu felul în care au fost combinate într-o eprubetă genele Anunnaki cu cele ale oamenilor pentru a crea astfel o rasă umană „actualizată" capabilă să facă munca de care aveau nevoie Anunnaki. Ideea unor copii creați în eprubetă trebuie să fi părut ridicolă în anul 1850, când au fost descoperite tăblițele, dar la ora actuală ea a devenit realitate. Noile descoperiri ştiințifice nu fac decât să confirme continuu subiectele descrise în Tăblițele Sumeriene. Spre exemplu, cu circa 200.000 de ani în urmă s-a produs o perfecționare bruscă şi inexplicabilă a formei fizice umane. Ştiința oficială păstrează tăcerea în jurul acestui subiect, singurul răspuns pe care s-a dovedit capabilă să-l ofere fiind: „veriga lipsă". Există totuşi fapte istorice greu de contestat, care merită să fie clarificate. Peste noapte, forma fizică umană anterioară, cunoscută sub numele de *homo erectus,* s-a transformat în *homo sapiens.* Încă de la început, noii *homo sapiens* au fost capabili să vorbească într-un limbaj complex, iar mărimea creierului uman a crescut considerabil. Şi totuşi, un biolog de talia lui Thomas Huxley afirmă că astfel de schimbări nu se pot produce decât o dată la câteva zeci de milioane de ani. *Homo erectus* a apărut în Africa, acum 1,5 milioane de ani. Timp de mai bine de un milion de ani, forma fizică a oamenilor a rămas neschimbată, pentru ca, peste noapte, să apară *homo sapiens.* Cu circa 35.000 de ani în urmă s-a produs o nouă perfecționare la fel de bruscă, în urma căreia a apărut *homo sapiens sapiens,* forma fizică pe care o avem şi astăzi. Tăblițele Sumeriene dau

numele celor doi oameni implicați în crearea noii rase de sclavi. Aceştia au fost un savant-şef pe nume Enki, Domnul Pământului (Ki = pământ) şi Ninkharsag, cunoscută şi sub numele de Ninti (Doamna Vieții), din cauza cunoştințelor ei avansate de medicină. Mai târziu i s-a spus Mammi, de unde provine şi cuvântul „mamă”. Ninkharsag este simbolizată în ilustrațiile mesopotamiene de o unealtă cu care se tăia cordonul ombilical. Aceasta seamănă cu o potcoavă şi era folosită în antichitatea îndepărtată. Ninkharsag a devenit mai târziu zeița-mamă în diferite religii, fiind cunoscută sub nume precum Regina Semiramida, Isis, Barati, Diana, Maria, şi multe altele, care au apărut în toată lumea din aceeaşi legendă primordială. Este ilustrată de multe ori ca o femeie gravidă. Iată cum descriu Tăblițele Sumeriene crearea rasei de sclavi de către zeița-mamă:

> Ei s-au închinat şi au rugat-o pe zeiță,
>
> Moaşa zeilor, înțeleapta născătoare [spunându-i]:
>
> „Dă viață unei creaturi! Creează o rasă de lucrători!
>
> Creează un lucrător primitiv, care să ducă jugul!
>
> Lasă-l să ducă jugul lui Enlil
>
> Şi să facă munca zeilor!

Enlil era comandantul Anunnaki, iar Enki era fratele său vitreg. Enki şi Ninkharsag au încercat multe variante până să descopere amestecul potrivit de gene. Ei au creat oameni cu tot felul de defecte şi hibrizi pe jumătate oameni, pe jumătate animale – tot felul de lucruri oribile, asemănătoare cu cele despre care circulă zvonuri că ar fi experimentate în bazele subterane extraterestre răspândite astăzi în lume. Nu este exclus ca însăşi povestea lui Frankenstein, monstrul uman creat în laborator, să fi fost inspirată de aceste evenimente, dar fiind că ea a fost scrisă de Mary Shelley, soția marelui poet. Cei doi soți erau inițiați de rang înalt ai unei societăți secrete aparținând acestei rețele mondiale care controlează întreaga cunoaştere ezoterică de mii de ani. Tăblițele mai afirmă că Enki şi Ninkharsag au descoperit în cele din urmă proporția genetică justă, în urma căreia s-a născut primul *homo sapiens,* o ființă pe care sumerienii o numeau LU.LU (Cel născut dintr-un amestec). Numele biblic al acestui prim om este Adam. LU.LU era un amestec hibrid născut din fuziunea genelor lui *homo erectus* şi ale „zeilor”. Scopul experimentului de acum 2-300.000 de ani a fost să creeze un sclav, un fel de albină lucrătoare umană. A fost creată de asemenea şi o variantă feminină. Cuvântul sumerian pentru om era LU, iar rădăcina sa însemna sclav sau servitor, fiind folosită şi cu referire la animalele domestice. De altfel, aceasta a fost condiția rasei umane începând din acele timpuri şi până astăzi. Cei care conduc planeta de mii de ani, la început deschis, iar la ora actuală sub acoperire, sunt Anunnaki. Traducerea greşită a Bibliei şi interpretarea literală a limbajului simbolic folosit în aceasta a condus la pierderea semnificației originale a textului şi la povestea fantasmagorică a Genezei, aşa cum o cunoaştem astăzi. Geneza şi Exodul au

fost scrise de clasa preoţească ebraică, cunoscută şi sub numele de leviţi, după ce aceştia au fost duşi în Babilon, în jurul anului 586 î.Ch. Babilonul se afla în fostul Sumer, aşa că babilonienii, şi implicit leviţii, cunoşteau vechile legende sumeriene. Leviţii nu au făcut altceva decât să sintetizeze aceste legende, dând astfel naştere primelor cărţi ale Vechiului Testament (Geneza şi Exodul). Sursa celor două texte este evidentă. Tăbliţele Sumeriene vorbesc de E.DIN (Sălaşul Celor Drepţi). Cuvântul este legat de numele sumerian al zeilor lor, DIN.GIR (Cei Drepţi din Rachete). În timp ce sumerienii vorbeau de Edin, Geneza vorbeşte de Grădina Edenului (Grădina lui Eden). Aici trăiau zeii, Anunnaki. Aceleaşi Tăbliţe Sumeriene vorbesc de regele Sargon cel Bătrân, care a fost descoperit pe vremea când era doar un bebeluş plutind pe râu într-un coş de răchită, după care a fost crescut de familia regală. Exodul vorbeşte de Moise, care a fost găsit de o prinţesă pe vremea când era copil, tot într-un coş plutind pe un râu, după care a fost crescut de familia regală egipteană. Iar lista acestor „coincidenţe" continuă la nesfârşit.

Vechiul testament este un exemplu clasic de reciclare religioasă a vechilor legende, care a dat naştere tuturor religiilor de mai târziu. De aceea, pentru a înţelege semnificaţia primordială a Genezei şi a legendei lui Adam, trebuie să ne raportăm la vechile poveşti sumeriene, pentru a afla cum s-a născut întreaga poveste. Geneza afirmă că „Dumnezeu" (zeii) l-a creat pe primul om, Adam, dintr-o mână de ţărână, după care a creat-o pe Eva dintr-o coastă a lui Adam. Zecharia Sitchin afirmă că traducerea expresiei „mână de ţărână" s-a făcut din cuvântul ebraic *tit* (biata mamă), derivat la rândul lui din cuvântul sumerian TI.IT, care înseamnă „ce conţine viaţa". În realitate, Adam nu a fost creat dintr-un pumn de ţărână, ci din ceva ce conţine viaţa, adică din nişte celule vii. Termenul sumerian TI înseamnă atât coastă cât şi viaţă, iar traducătorii au făcut o nouă greşeală dându-i prima semnificaţie. La rândul ei, Eva (Cea care are viaţă) nu a fost creată dintr-o coastă, ci din acelaşi principiu care conţine viaţa: celulele vii. Potrivit sumerienilor, ovulul uman necesar pentru crearea lui Lulu/Adam a provenit de la o femeie din Abzu, în Africa, iar descoperirile cele mai recente din domeniul antropologiei atestă că *homo sapiens* a apărut pentru prima oară în Africa. În anii 80, Douglas Wallace de la Emory University din Georgia a comparat ADN-ul (matricea vieţii fizice) a 800 de femei şi a tras concluzia că acesta provine de la un singur strămoş de sex feminin. La rândul lui, după ce a examinat ADN-ul a 21 de femei cu structuri genetice diferite din diferite regiuni ale lumii, Wesley Brown de la Universitatea din Michigan a conchis că acesta provine de la o sursă unică, ce a trăit în Africa, acum 180-300.000 de ani. Acelaşi experiment a fost făcut de Rebecca Cann de la Universitatea din California, care a comparat ADN-ul a 147 de femei de origini rasiale şi geografice diferite, descoperind că moştenirea lor genetică este comună şi provine de la un singur strămoş care a trăit acum 150-300.000 de ani. Un alt studiu efectuat pe 150 de femei americane din linii genetice provenite din Europa, Africa şi Orientul Mijlociu, inclusiv aborigene din Australia şi Noua Guinee, a tras concluzia că toate aveau acelaşi strămoş comun de sex

feminin, care a trăit în Africa, cu 140-290.000 de ani în urmă. Personal, cred că rasa umană s-a născut din mai multe surse, nu doar din Anunnaki.

Tăbliţele Sumeriene şi legendele akkadiene ulterioare prezintă numele şi ierarhia zeilor Anunnaki. Ei îl numesc pe „Tatăl" zeilor AN, cuvânt care înseamnă cer. „Tatăl nostru care eşti în ceruri"? AN sau Anu la akkadieni stătea cea mai mare parte a timpului în cer, împreună cu soţia sa, Antu, şi nu vizita decât rareori planeta, pe care ei o numeau E.RI.DU (Casa din clădirea îndepărtată), cuvânt din care s-a născut mai târziu *earth* (n.n. „pământ" în limba engleză). Cel puţin aceasta este traducerea lui Zecharia Sitchin. Textul nu poate fi înţeles decât în sensul că Anu stătea cea mai mare parte a timpului în munţii înalţi din Orientul Apropiat, acolo unde se crede că exista „Grădina Edenului" sau reşedinţa zeilor, de unde nu făcea decât rareori vizite în câmpiile din Sumer. Unul din oraşele sumeriene se numea chiar Eridu. Tăbliţele afirmă că Anu şi-a trimis doi fii să guverneze pământul. Aceştia au fost Enki, cel despre care Tăbliţele afirmă că l-a creat pe *homo sapiens,* şi fratele vitreg al acestuia, Enlil. Cei doi aveau să devină mai târziu mari rivali, încercând să câştige controlul suprem asupra planetei. Enki, primul născut al lui Anu, îi era subordonat lui Enlil, din cauza obsesiei pentru puritate genetică a Anunnaki. Mama lui Enlil era sora vitregă a lui Anu, lucru care făcea ca Enlil să aibă gene mai apropiate de ale lui Anu decât Enki. Tăbliţele ulterioare descriu cum Anunnaki au creat linii genealogice care să guverneze umanitatea în numele lor. După părerea mea, acestea sunt familiile care continuă să controleze planeta până în zilele noastre. Tăbliţele Sumeriene descriu felul în care Anunnaki au creat regalitatea (pe care o numesc chiar Guvernarea lui Anu, conducătorul zeilor). Toate familiile Frăţiei sunt obsedate de puritatea sângelui şi a liniilor genealogice, încrucişându-se între ele fără să ţină cont de iubire. Familiile regale şi aristocratice din Europa sunt un exemplu perfect în această direcţie, la fel ca şi cele de pe coasta de est a Statelor Unite. Ele fac parte din acelaşi trib şi sunt înrudite genetic. Aşa se explică de ce familiile Frăţiei au fost obsedate dintotdeauna de încrucişarea genetică, exact cum sunt descrişi Anunnaki în Tăbliţele Sumeriene. Ele nu se încrucişează între ele din snobism, ci pentru a menţine o structură genetică ce le conferă anumite capacităţi, în special aceea de a construi nave cosmice şi de a se manifesta în alte forme. Voi oferi mai multe detalii ceva mai târziu.

Tăbliţele Sumeriene descriu felul în care oamenii au primit capacitatea de a procrea de la Enki, lucru care a condus la o adevărată explozie a populaţiei umane, care ameninţa să-i copleşească de tot pe Anunnaki, al căror număr nu a fost niciodată foarte mare. Anunnaki aveau numeroase conflicte şi războaie între ei, purtate cu arme de înaltă tehnologie. Facţiunile lui Enlil şi Enki se luptau pentru a obţine controlul. Majoritatea cercetătorilor sunt de acord că Enki era de partea umanităţii, dar după părerea mea ceea ce îşi doreau ambele grupări era să obţină controlul asupra planetei. Războaiele fratricide ale zeilor pentru supremaţie sunt descrise în traducerea lui Sitchin, dar şi în alte texte

străvechi, precum Vedele indiene. Legendele sumeriene povestesc că fiii zeilor Anunnaki erau implicați tot timpul în aceste războaie. Este vorba de urmaşii lui Enki şi Enlil, cei doi frați vitregi care au devenit rivali. Este posibil ca una din bătăliile pe care le-au purtat între ei să fi fost cea care a distrus oraşele biblice Sodoma şi Gomora, localizate cel mai probabil în sudul Mării Moarte, unde nivelul radioactivității rămâne până astăzi cu mult peste media obişnuită. Biblia descrie momentul în care soția lui Lot s-a uitat în spate şi a fost transformată într-un stâlp de sare. Făcând referire la textul sumerian original, Sitchin afirmă că pasajul trebuie tradus altfel: soția lui Lot a fost transformată în vapori, imagine mai veridică în cazul unei explozii nucleare!

Toate culturile antice ale lumii conțin referiri la Marele Potop. Tăblițele Sumeriene nu fac excepție. Sitchin afirmă că acestea povestesc felul în care Anunnaki au părăsit planeta în navele lor zburătoare, în timp ce pământul se acoperea de ape, ştergând de pe suprafața sa cea mai mare parte a umanității. Este incontestabil faptul că între anii 11.000 şi 4.000 î.Ch., pe pământ s-a produs o catastrofă greu de imaginat (sau, mai degrabă, un lanț de catastrofe). Dovezile geologice şi biologice care susțin această teză sunt copleşitoare. Lor li se adaugă nenumăratele legende şi tradiții care descriu aceste evenimente şi care provin din Europa, Scandinavia, Rusia, Africa, continentul american, Australia, Noua Zeelandă, Asia, China, Japonia şi Orientul Mijlociu. Practic, de pretutindeni. Unele din aceste relatări descriu şi o căldură foarte mare, care a adus apa mării în stadiu de fierbere, în timp ce altele vorbesc despre munți în flăcări, dispariția soarelui şi a lunii şi întunericul care a urmat, despre ploi de sânge, gheață şi pietre, despre alunecări de teren, prăbuşirea cerului, înălțarea şi scufundarea pământului, dispariția unui continent uriaş şi o glaciațiune. Practic toate descriu însă marele potop, un val uriaş de apă care a măturat întregul pământ. Imaginile uriaşului val mareic produs de impactul cu cometa din filmul *Deep Impact* vă poate ajuta să vă faceți o idee despre ceea ce trebuie să se fi petrecut pe pământ în acele timpuri. Anumite texte chineze străvechi descriu felul în care pilonii pe care se sprijină cerul s-au prăbuşit, iar soarele, luna şi stelele s-au apropiat de pământ, undeva în nord-vest, unde cerul s-a înclinat. Pământul s-a dezechilibrat şi s-a scufundat în partea de sud-est, ceea ce a determinat o inundare a acestei zone cu apa mărilor şi oceanelor venită dinspre nord-vest. În America, legendele indienilor Pawnee descriu un fenomen asemănător petrecut într-o perioadă în care steaua nordului şi steaua sudului şi-au inversat pozițiile, vizitându-se reciproc. Tradițiile din America de Nord vorbesc de apariția unor nori uriaşi şi de un val de căldură atât de mare încât apa râurilor şi oceanelor a început să fiarbă. Eschimoşii din Groenlanda le-au povestit misionarilor că cu mult timp în urmă pământul s-a răsturnat. Legendele peruviene susțin că Anzii s-au format într-o perioadă când cerul s-a războit cu pământul. Miturile braziliene descriu o explozie a cerului, din care pe pământ au căzut bucăți mari, care au ucis pe toată lumea, în timp ce pământul şi cerul îşi inversau

locurile. În sfârşit, indienii hopi din America de Nord povestesc în legendele lor că: „Pământul s-a zguduit şi a fost acoperit de ape, cu excepția unui mic teritoriu”.

Toate aceste relatări sunt strâns asociate cu legendele despre Atlantida şi Mu (Lemuria), două continente imense, unul situat în zona Oceanului Atlantic, iar celălalt în locul actual al Oceanului Pacific. Mulți oameni susțin că aceste continente erau guvernate de rase foarte avansate. Se crede că ele s-au scufundat în mare în circumstanțele descrise mai sus, lăsând în urma lor numai câteva insulițe, precum Insulele Azore, rămăşițe ale gloriei lor de altădată. Atlantida a fost descrisă de Platon (427-347 î.Ch.), un filozof din Grecia Antică şi inițiat de rang înalt al unei societăți secrete (sau şcoli a misterelor). Aceste societăți au existat dintotdeauna pe pământ, transmițând o cunoaştere foarte înaltă unui grup restrâns de oameni, dar negând-o maselor largi. Istoria oficială contestă afirmația lui Platon cum că acest continent ar fi existat, sub pretextul anumitor discrepanțe istorice din relatarea sa, dar există dovezi geologice care susțin această teză. Insulele Azore, despre care se crede că sunt o rămăşiță a continentului Atlantidei, sunt situate la mijlocul crestei atlantice, un lanț muntos care face legătura cu o linie de fractură ce înconjoară întreaga planetă *(vezi Figura 3),* pe o distanță de 72.000 de kilometri. Regiunea mijlocie a crestei atlantice este una dintre cele mai predispuse zone terestre către cutremure şi erupții vulcanice. Patru plăci tectonice imense: cea eurasiatică, cea africană, cea nord-americană şi cea caraibiană, se întâlnesc şi se suprapun aici, făcând ca regiunea să fie extrem de instabilă din punct de vedere geologic. În perioada despre care Platon sugerează că a marcat sfârşitul Atlantidei, atât în Insulele Azore cât şi în Insulele Canare (nume care vine de la *canis* – câine, şi nu de la canar!) s-a desfăşurat o activitate vulcanică extrem de intensă. Lava se dezintegrează în apa mării în circa 15.000 de ani, dar încă mai poate fi găsită pe fundul mării din jurul Insulelor Azore, lucru care confirmă alte descoperiri geologice recente. De pildă, nisipul prelevat de la adâncimi de 3-6 kilometri atestă că actualul fund al mării trebuie să fi fost situat deasupra nivelului apelor, relativ recent din punct de vedere geologic. Oceanograful Maurice Ewing scrie în revista *National Geographic* că: „Fie pământul s-a scufundat cu câțiva kilometri, fie nu putem decât să tragem o concluzie uimitoare”.

Figura 3:

Creasta atlantică mediană este centrul unei activități vulcanice şi a unor cutremure de mare intensitate. Aceasta este regiunea în care se crede că a localizat Platon Atlantida.

Dovezile geologice şi biologice sugerează de asemenea că activitatea vulcanică ce a provocat scufundarea pământului în regiunea Insulelor Azore s-a petrecut în acelaşi timp cu scufundarea unei mase de pământ cunoscută sub numele de Apalahia, care făcea legătura între ceea ce numim astăzi Europa, America de Nord, Islanda şi Groenlanda. Chiar şi nivelul la care s-au scufundat cele două porțiuni de pământ este

asemănător. Există dovezi similare care susțin teoria potrivit căreia continentul Mu sau Lemuria s-a scufundat pe fundul Oceanului Pacific. Aşa-zisul Triunghi al Bermudelor, situat între Insulele Bermude, sudul Floridei şi un punct situat lângă Insulele Antile, a fost de multă vreme asociat cu Atlantida. Legendele privind dispariția unor nave şi avioane în această regiune sunt extrem de numeroase. Lângă Bimini, un loc situat în interiorul triunghiului, au fost localizate sub apele de lângă Bahama Banks clădiri scufundate, ziduri, drumuri şi cercuri din blocuri de piatră asemănătoare celor de la Stonehenge, ba chiar şi piramide. Să vă mai prezint câteva fapte pe care marea majoritate a oamenilor nu le cunosc: Munții Himalaya, Anzii şi Alpii nu au atins actuala lor înălțime decât acum 11.000 de ani. Lacul Titicaca, situat la granița dintre Peru şi Bolivia, este lacul navigabil situat la cea mai mare altitudine din lume, respectiv de 4200 de metri. Cu numai 11.000 de ani în urmă, întreaga regiune era situată la nivelul mării! De ce se găsesc atât de multe fosile de peşti şi de alte animale marine în regiunile muntoase? Pentru că munții respectivi au fost situați cândva la nivelul mării, într-o perioadă destul de recentă din punct de vedere geologic. Toate acestea sunt dovezi copleşitoare care atestă că pământul a suferit în perioada respectivă o transformare geologică masivă. Dezbaterile aprinse (şi nu de puține ori ostile) se nasc numai în privința datei şi a cauzelor care au provocat aceste schimbări. Cu siguranță, ele au afectat întregul sistem solar, căci toate planetele prezintă dovezi ale unor cataclisme care le-au afectat suprafața, atmosfera, viteza şi unghiul orbitei sau rotației în jurul soarelui. Aşa cum spuneam mai devreme, consider că principalele teme abordate în Tăblițele Sumeriene sunt autentice, dar nu cred că toate detaliile descrise în acestea se verifică, dacă nu pentru alt motiv, măcar din cauza imensei perioade de timp care s-a scurs de la sosirea zeilor Anunnaki, acum 450.000 de ani, în timp ce relatările scrise nu datează decât de câteva mii de ani. Cu siguranță, în jurul anului 11.000 î.Ch. pe pământ s-a produs un cataclism major, care a distrus civilizațiile extrem de avansate din punct de vedere tehnologic care existau la acea vreme (perioadă cunoscută sub numele de Epoca de Aur), iar acea dată (situată acum aproximativ 13.000 de ani) are o mare relevanță pentru epoca pe care o trăim în prezent. Aşa cum planetele sistemului solar se rotesc în jurul soarelui, întregul sistem solar se roteşte în jurul centrului galaxiei, sau cel puțin al acestei părți din galaxie. Acest „soare central" sau galactic este cunoscut în anumite tradiții sub numele de „Soarele Negru". Perioada de revoluție a sistemului nostru solar în jurul soarelui central este de 26.000 de ani şi este numită în cultura indiană *yuga.* Unii cercetători cred că timp de 13.000 de ani (jumătate dintr-o *yuga),* pământul se apropie de Soarele Negru, în timp ce vreme de alți 13.000 de ani el se îndreaptă în direcția opusă. De aceea, aceste cicluri sunt extrem de diferite între ele, planeta fiind scăldată într-o lumină pozitivă timp de 13.000 de ani, pentru a se scufunda apoi în întuneric în următoarea perioadă de 13.000 de ani. Acest proces afectează întreaga energie în care trăim cu toții. Interesant este faptul că Epoca de Aur pare să

se fi încheiat acum 13.000 de ani, în urma cataclismului de care am vorbit mai sus şi a conflictelor care au urmat, ceea ce explică schimbările accelerate care se produc la ora actuală, dar mai ales trezirea spirituală globală şi uimitoarele evenimente care ne aşteaptă în anii ce urmează. Aceasta este perioada de tranziție în care pământul se întoarce din nou cu fața spre lumină. Am ajuns aşadar la concluzia că acum 13.000 de ani s-a produs un cataclism fantastic, care a pus capăt civilizaților de înaltă tehnologie care au existat în Epoca de Aur. A fost oare însă acest cataclism unicul de această anvergură? Anumite dovezi sugerează un răspuns negativ la această întrebare.

Am un prieten în California, Brian Desborough, un cercetător şi om de ştiință pentru care am un respect deosebit. Este specializat în ştiința aerospațială, iar studiile sale au fost folosite de numeroase companii. Brian este un om cu picioarele pe pământ, care nu acceptă nici o concluzie înainte de a avea dovezi solide. El a adunat o serie de informații extrem de detaliate şi foarte interesante care fac legătura între lumea antică şi manipularea actuală a Frăției. În timp ce lucra pentru una din marile corporații americane prin anii 60, fizicienii acesteia au ajuns la concluzia că acum 4800 de ani în sistemul nostru solar a pătruns un corp ceresc uriaş, pe care îl cunoaştem astăzi sub numele de Jupiter. Celelalte planete s-au dezechilibrat pe orbitele lor, iar Jupiter s-a izbit de una dintre ele, care se rotea între actualele orbite ale lui Jupiter şi Marte. Fizicienii afirmă că rămăşițele acestei planete au devenit centura de asteroizi pe care o cunoaştem la ora actuală, iar o parte din Jupiter s-a desprins, devenind actuala planetă Venus. În timp ce Venus era proiectată în spațiu (sub forma unei mase de materie), ea a distrus atmosfera şi viața de pe planeta Marte, după care a intrat sub influența câmpului gravitațional al pământului. Venus a făcut câteva rotații în jurul Terrei, după care a intrat pe actuala sa orbită în jurul soarelui. Aceiaşi fizicieni susțin că aceste mişcări celeste au provocat un val mareic devastator pe pământ, cu circa 4800 de ani înainte de Christos. La fel ca şi Brian Desborough, ei cred că înainte de acel moment Marte avea orbita actuală a pământului, în timp ce acesta din urmă se afla mult mai aproape de soare. Numele lui Lucifer, „Purtătorul Luminii" trebuie să fi apărut în acea perioadă, când lumina strălucitoare a lui Venus a trecut foarte aproape de planeta pământ. Cele mai vechi relatări astronomice din Mesopotamia şi America Centrală nu includ planeta Venus, care a apărut doar în textele ulterioare. Numeroase culturi au dezvoltat o veritabilă obsesie față de Venus, căreia i se aduceau inclusiv sacrificii umane.

Studiul neoficial al fizicienilor nu a fost publicat niciodată, dar m-a determinat să caut dovezi pentru o parte din afirmațiile lor. Dacă împrăştii particule fine pe un platou aflat în vibrație, acestea se aranjează exact ca orbitele planetare ale sistemului nostru solar. Când undele vibratorii orientate către exterior se întâlnesc cu cele orientate către interior, din intersecția lor se naşte o nouă undă, orientată vertical. Particulele se acumulează pe această linie şi dau naştere unor cercuri concentrice. Dacă

frecvențele care intră în coliziune ar fi singulare, aceste cercuri concentrice ar fi situate la distanțe egale. Dacă însă avem de-a face cu un spectru de frecvențe, aşa cum se întâmplă în sistemul nostru solar, ele sunt situate la distanțe inegale, în funcție de presiunile vibratorii. Dacă plasezi un obiect pe aceste cercuri vibratorii de particule, el va începe să se rotească în jurul centrului platoului, purtat de fluxul energetic provocat de interacțiunile undelor. Obiectele mai grele plasate în orice loc de pe platou vor fi atrase către unul din aceste cercuri concentrice, dând naştere la rândul lor unor forme-undă, care vor atrage către ele obiectele mai uşoare. În sistemul nostru solar, cele mai puternice unde sunt emise de soare, care reprezintă 99% din masa totală de materie a sistemului solar. Aceste unde emise de soare interacționează cu alte unde cosmice, dând naştere unor unde verticale care generează aceleaşi cercuri concentrice sau câmpuri vibratorii în jurul soarelui ca în exemplul de mai sus. Corpurile mai grele, planetele, sunt prinse în aceste orbite şi se rotesc în jurul soarelui. Ele creează la rândul lor cercuri vibratorii de mai mică intensitate în jurul lor, care atrag corpurile cereşti mai uşoare. Un exemplu îl reprezintă luna pământului. Orice fenomen care ar distruge această armonie a interacțiunii vibratorii ar afecta cercurile concentrice de energie, iar dacă ar fi suficient de puternic, ar putea schimba chiar orbitele planetelor. Fenomenul descris de fizicienii respectivi intră cu siguranță în această categorie. Cercurile de unde verticale există în jurul soarelui independent de planete şi nu au nevoie de acestea din urmă pentru a se forma. O planetă nu face altceva decât să se înscrie pe una din aceste orbite care există deja. De aceea, numărul orbitelor energetice care înconjoară soarele este mai mare decât cel al planetelor, iar dacă un corp ceresc este aruncat afară de pe orbita sa, el se va înscrie mai devreme sau mai târziu pe o altă orbită energetică, atunci când forța inerției îi va permite acest lucru. Desborough crede că exact acest lucru s-a întâmplat atunci când imensele presiuni vibratorii ale „cometei” Venus au trecut pe lângă Marte şi pe lângă pământ, aruncându-le pe orbite diferite.

În viziunea lui Desborough, Venus trebuie să fi fost o „cometă” cu coadă de gheață. Când Venus s-a apropiat de pământ, atingând un punct numit Limita Roche (un fel de aparat vibratoriu de siguranță), gheața trebuie să se fi dezintegrat. Când două corpuri se îndreaptă către coliziune, cel cu masa mai mică începe să se dezintegreze întotdeauna în jurul Limitei Roche. În cazul de față, gheața din coada „cometei” Venus trebuie să fi fost proiectată către pământ, trecând prin Centura Van Allen (care absoarbe o mare parte din radiațiile periculoase emise de soare), unde a fost ionizată/magnetizată, fiind apoi atrasă de polii magnetici ai pământului. Miliarde de tone de gheață la o temperatură de -273 grade Celsius trebuie să fi căzut în regiunile polare, înghețând totul în numai câteva clipe. Acest fenomen ar putea explica misterul mamuților găsiți înghețați în locurile în care se aflau. Contrar anumitor convingeri populare, mamuții nu trăiau în regiunile friguroase, ci în stepele din ținuturile cu climă temperată. Nu se ştie cum, aceste regiuni au înghețat

într-o singură clipă. Există mamuți găsiți înghețați în timp ce mâncau! Acum mesteci ceva, şi în clipa următoare te trezeşti o păpuşă de gheață! Dacă este adevărat că această gheață ionizată a căzut de pe Venus, atunci cantitățile cele mai mari trebuie să se fi acumulat în regiunea polilor magnetici ai pământului, din cauza puterii de atracție a acestora. Această teorie se adevereşte. Masa de gheață din regiunile polare este mai mare la poli decât în zona periferică, deşi acolo ninge cel mai puțin. Scenariul de mai sus ar explica această anomalie. În Cartea lui Iov, considerată un text de origine arabă mult mai vechi decât restul Bibliei, se pune întrebarea: „De unde a venit gheața?" După părerea mea, răspunsul este cel pe care l-am dat mai sus. Acest lucru ar explica inclusiv hărțile detaliate ale regiunilor polare pe care le aveau anticii înainte de căderea gheții. Până acum 7000 de ani, polii pământului nu erau acoperiți cu gheață. Nu a existat nici o epocă glaciară, aşa cum sugerează ştiința oficială. Aceasta este doar una din iluziile pe care încearcă să le întrețină oculta mondială. Dacă privim „dovezile" pe care le prezintă ştiința oficială pentru a justifica ideea convențională a unei glaciațiuni şi felul în care sunt contrazise acestea de realitate, este de-a dreptul uimitor cum a putut fi acceptată o asemenea explicație stupidă. Înaintea acestui cataclism incredibil (eventual şi a altora), pământul avea o climă tropicală pe întreaga sa suprafață, lucru demonstrat de plantele fosilizate. Aceasta a fost schimbată nu doar de sosirea gheții, ci şi de distrugerea stratului alcătuit din vapori de apă care înconjura pământul, descris în Geneză şi în alte texte antice. Acest strat asigura un climat tropical pretutindeni în jurul pământului, dar a dispărut subit.

Schimbarea dramatică de temperatură de la poli trebuie să fi intrat în coliziune cu masele de aer cald, provocând furtuni devastatoare, precum cele descrise în folclorul chinez. Fizicienii care au lucrat cu Desborough afirmă că presiunea creată de orbitele lui „Venus" în jurul pământului trebuie să fi provocat un val mareic cu o înălțime de peste trei kilometri, ipoteză care ar explica de ce a început practicarea agriculturii la altitudini de peste 3000 de metri. Platon a scris în lucrarea sa intitulată *Legile* că agricultura a început să fie practicată la altitudini înalte după ce un val gigantic de apă a acoperit regiunile de şes. Botanistul Nikolai Ivanovici Vavilov a studiat mai mult de 50.000 de plante sălbatice adunate din întreaga lume şi a descoperit că acestea îşi au originea în numai opt regiuni diferite, toate muntoase. Valul mareic trebuie să fi produs la suprafața pământului o presiune de o tonă pe centimetru pătrat, creând noi lanțuri muntoase şi transformând toate creaturile vii în fosile în mai puțin de o oră. Pietrele artificiale obținute prin tehnologia modernă sunt create prin aplicarea unor presiuni de acest fel. Au fost descoperiți copaci întregi fosilizați, lucru imposibil dacă nu s-ar fi petrecut instantaneu. În caz contrar, copacii s-ar fi descompus până să apuce să se fosilizeze. De altfel, la ora actuală nu se mai produc fosile de acest fel. Ele nu pot fi decât rezultatul evenimentelor catastrofice descrise mai sus, spune Desborough. Psihiatrul şi scriitorul evreu rus Immanuel Velikovski a provocat un

adevărat scandal în mediul ştiinţific din anii 50 sugerând că pământul a suferit daune devastatoare în perioada când Venus era o cometă şi a trecut prin apropierea sa, înainte de a se instala pe actuala sa orbită. Când Venus a fost fotografiată de sonda spaţială Mariner 10, multe din descrierile lui Velikovski s-au dovedit corecte, inclusiv rămăşiţele unei cozi de cometă. Imaginile luate de Mariner 9 de pe Marte susţin de asemenea teoriile lui Velikovski. În viziunea acestuia, în timp ce rătăcea prin sistemul nostru solar, „cometa” Venus s-a ciocnit de Marte. Velikovski estima că acest fenomen s-a produs în jurul anului 1500 î.Ch. Diferiţi cercetători îşi resping reciproc descoperirile sub pretextul că perioadele în care s-au produs aceste catastrofe nu coincid. În realitate, este aproape cert faptul că în perioada de timp cuprinsă între 11.000 şi 1500 î.Ch., şi chiar mai recent, s-a produs o serie întreagă de cataclisme succesive. Studiul fizicienilor mai susţine că Marte a fost devastat de coliziunea cu Venus, fiind aruncat de pe orbita sa. El a urmat un traseu eliptic neregulat, extrem de instabil, care îl făcea să treacă între pământ şi lună la fiecare 56 de ani. Se pare că ultima astfel de trecere s-a produs în jurul anului 1500 î.Ch., când a explodat marele vulcan de pe insula greacă Santorini, iar civilizaţia minoică de pe Creta a dispărut peste noapte. În aceeaşi perioadă cuprinsă între 1600-1500 î.Ch., nivelul apei oceanelor a scăzut cu 20%, au apărut lacuri glaciare în California, iar marele lac din regiunea extrem de fertilă a Saharei a secat, transformând întreaga regiune în deşertul pe care îl cunoaştem astăzi. În cele din urmă, Marte s-a instalat pe actuala sa orbită, dar la acea vreme viaţa de pe suprafaţa sa trebuie să fi dispărut de mult. Toate aceste ipoteze sunt susţinute de dovezi descoperite pe Marte. Misiunea spaţială Pathfinder trimisă pe Marte a arătat că rocile marţiene nu sunt suficient de erodate pentru a putea fi mai vechi de 10.000 de ani.

La fel ca şi ceilalţi fizicieni cu care a lucrat, Brian Desborough crede că a existat o vreme când pământul se afla mult mai aproape de soare, iar Marte se rotea în locul său (pe orbita actuală a pământului). Dacă este adevărat că marile canioane de pe suprafaţa lui Marte au fost provocate de torente de apă, aşa cum afirmă oamenii de ştiinţă, clima de pe această planetă trebuie să fi fost mult mai caldă. La ora actuală, clima de pe Marte este atât de rece încât apa ar îngheţa instantaneu, iar atmosfera sa goală (aproape de starea de vid) ar determina vaporizarea bruscă a apei. Desborough crede că distanţa mult mai apropiată de soare a pământului la acea vreme a făcut ca primele rase de oameni să fi fost cele negre, a căror pigmentaţie a pielii le permitea să reziste mai bine în faţa razelor arzătoare ale astrului solar. Schelete umane străvechi descoperite lângă Stonehenge, în Anglia, şi de-a lungul coastei de vest a Franţei, prezintă caracteristici nazale şi ale coloanei vertebrale specifice multor femei africane. Desborough susţine că înainte de producerea cataclismului provocat de Venus, pe Marte (a cărui climă era mult mai apropiată de cea a pământului actual) a trăit o rasă albă. El este convins că aceşti marţieni albi au construit piramidele fotografiate pe Marte şi s-au luptat cu o rasă neagră, încercând să cucerească pământul. Acestea sunt războaiele „zeilor”

descrise în numeroase texte antice, inclusiv în Vedele hinduse. Desborough adaugă că, după cataclism, marțienii albi au rămas blocați pe pământ fără tehnologia lor, în condițiile în care planeta mamă era complet devastată. Aşa se explică apariția primelor rase albe de pe pământ. Uluitor este faptul că anumiți oameni de ştiință au evidențiat că dacă oamenii albi sunt scufundați în recipiente în care sunt privați de percepții senzoriale[1] perioade mai lungi de timp, ritmul lor circadian intră pe o frecvență de o oră şi 24 de minute, care corespunde perioadei de rotație a lui Marte, nu a pământului! Acest fenomen nu se produce în cazul celorlalte rase, care sunt într-o rezonanță perfectă cu rotația pământului. Desborough crede că aceşti marțieni albi erau rasa extrem de avansată cunoscută în lumea antică sub numele de fenicieni sau arieni şi că aceştia au început un lung proces de recucerire a puterii lor tehnologice, pierdută după distrugerea suprafeței planetei Marte şi devastarea planetei pământ. Cercetările pe care le-am făcut personal susțin această ipoteză, deşi există încă multe întrebări rămase fără răspuns. Cu siguranță, „creierul" care s-a ascuns în spatele civilizației egiptene, cel puțin începând din perioada din jurul anului 3000 î.Ch., au fost fenicienii, o rasă albă cunoscută şi sub alte nume. Platoul Gizeh (unde se află Marea Piramidă) era cunoscut anterior sub numele de El-Kahira, derivat din substantivul arab El-Kahir, care este chiar numele… planetei Marte. Textele antice arată că sistemul de măsurare a timpului era foarte strâns legat de Marte, una din datele cheie ale calendarului fiind 15 martie (sau Idele lui Marte), la fel ca şi data de 26 octombrie. Prima dată marca începutul primăverii, iar cea de-a doua sfârşitul anului în calendarul celtic. Legendele Sfântului Graal şi ale regelui Arthur au şi ele o legătură cu această temă. De pildă, Camelot nu înseamnă altceva decât Oraşul lui Marte.

După părerea mea, toate opiniile prezentate pe scurt în acest capitol despre cataclismele care s-au abătut asupra pământului în perioada cuprinsă între 11.000 şi 1500 î.Ch. sunt mai mult sau mai puțin adevărate. Începutul acestui interval a marcat sfârşitul Epocii de Aur şi al civilizațiilor extrem de avansate tehnologic care au existat până atunci pe pământ. Rasele extraterestre au supraviețuit cataclismelor fie refugiindu-se în spațiul cosmic, fie în regiunile înalte ale pământului sau în adâncurile acestuia. Mulți dintre extratereştri şi marea majoritate a oamenilor de pe Terra nu au supraviețuit însă acestor evenimente. Cei care au reuşit, au fost nevoiți să o ia de la început, fără să dispună – cel puțin într-o primă fază – de cuceririle lor tehnologice. Supraviețuitorii s-au încadrat în două categorii: cei de origine majoritar extraterestră, care dețineau cunoştințe avansate, şi oamenii obişnuiți, sau rasa sclavilor, care nu dețineau asemenea cunoştințe. Cei din prima categorie s-au împărțit şi ei în două tabere. Unii doreau să îşi utilizeze cunoştințele într-o manieră constructivă, comunicându-le umanității, iar ceilalți doreau să le păstreze numai pentru ei, pentru a le putea folosi în scopuri de manipulare şi control. Lupta dintre cele două grupări pentru folosirea aceleiaşi cunoaşteri a continuat până

[1] Cunoscute sub numele de *samadhi-tank.*

astăzi. După ce civilizațiile şi-au revenit după cataclismul din jurul anului 11.000 î.Ch., celelalte catastrofe au adus noi devastări de-a lungul mileniilor care au urmat, iar umanitatea a fost nevoită să o ia de mai multe ori de la început.

Una din temele care se regăseşte însă în toate aceste relatări este cea referitoare la manipularea umanității de o rasă avansată din punct de vedere intelectual (deşi nu şi spiritual), de origine extraterestră. Voi continua pe marginea acestui subiect, introducând un element nou, care va împinge la apogeu incredulitatea multora.

Capitolul 2

„Nu spune nimic despre reptile”

Sunteți pregătiți? Mi-aş fi dorit să nu fiu nevoit să fac o introducere la povestea care urmează, căci nu va face decât să o complice, expunându-mă oprobiului public şi ridiculizării generale. Dar, fie ce-o fi! Nu am dat niciodată înapoi în fața unor asemenea argumente.

După părerea mea, Anunnaki şi marțienii albi de care vorbeşte Brian Desborough nu sunt aceiaşi oameni, deşi nu este exclus să fi existat o legătură genetică între ei. După ce am pus laolaltă dovezile, punctele de vedere, studiile şi opiniile pe care le-am adunat în toți aceşti ani pe această temă, am ajuns la concluzia că Anunnaki sunt o rasă de origine genetică reptiliană. În literatura OZN-istică ei sunt cunoscuți pur şi simplu sub numele de extratereştri reptilieni. De altfel, nu sunt singurul care crede acest lucru. Sincer să fiu, am rămas uimit cât de mulți oameni din epoca noastră sunt deschişi în fața acestei posibilități, ajungând de multe ori la aceeaşi concluzie prin propriile lor cercetări. Printre ei se numără inclusiv unii care ar fi râs de această idee nu cu mult timp în urmă. Dr. Arthur David Horn, fost profesor de antropologie biologică la Universitatea de Stat din Colorado, Fort Collins, credea până nu demult cu toată convingerea în teoria darwinistă a evoluției umane, respectiv în dezvoltarea lentă a speciei umane, urmând principiul supraviețuirii celui mai puternic. Pornind de la dovezile pe care le-a descoperit, el a ajuns astăzi să creadă că umanitatea a fost fabricată genetic de extratereştri şi că o rasă de reptilieni controlează planeta de mii de ani (inclusiv la ora actuală). Concluziile mele sunt identice cu ale lui, deşi personal am urmat o cu totul altă cale în viață. Studiile doctorului Horn sunt prezentate detaliat în excelenta sa carte, *Originile extraterestre ale umanității,* în care sugerează că rasa pe care Tăblițele Sumeriene o numesc Anunnaki este o rasă reptiliană (lucru cu care sunt pe deplin de acord). Faimosul astrofizician britanic Fred Hoyle a afirmat într-o conferință de presă ținută în anul 1971 că lumea este controlată de o forță care se poate manifesta în forme diferite. „Ei sunt pretutindeni, le-a spus el jurnaliştilor uluiți: în cer, în apă şi pe pământ…”, adăugând că „ei” controlează umanitatea prin puterea minții. Ştiu că sună bizar, dar va trebui să citiți integral cartea de

față pentru a vă da seama cât de multe dovezi susțin această teorie. Dacă veți prefera să renunțați la lectură (acum sau după alte câteva capitole) pentru că această afirmație încalcă toate convingerile dumneavoastră, veți rata şansa de a vă convinge că până şi cele mai neverosimile ipoteze din cele pe care le voi prezenta în continuare sunt adevărate, fiind susținute de o avalanşă de dovezi.

Cu cât am adunat mai multe informații incredibile, cu atât mai convins am ajuns să fiu că avem de-a face cu două situații distincte, care au evoluat în paralel. Pe pământ au existat şi alte rase extraterestre (şi încă mai există) în afară de cei pe care vechii sumerieni îi numeau Anunnaki, iar alte texte antice: Rasa Şarpelui. Nu este exclus ca celelalte rase de extratereştri să se fi luptat cu aceşti Anunnaki. Texte din toate culturile antichității descriu aceste „războaie ale zeilor" şi este posibil ca ele să se refere la conflicte între diferite rase extraterestre, nu doar la facțiunile Anunnaki rivale de care vorbesc Tăblițele Sumeriene. Chiar şi în epoca modernă există nenumărate relatări ale unor oameni care pretind că au văzut umanoizi cu pielea şi fața ca de şopârlă, şi cu ochii bulbucați ca la broaşte. Unul din investigatorii fenomenului extraterestru este Jason Bishop III (un pseudonim). Acesta afirmă că, în majoritatea lor, reptilienii sunt mai înalți ca oamenii şi au sângele rece, la fel ca reptilele de pe pământ. Sunt mult mai puțin sensibili din punct de vedere emoțional ca oamenii, şi cei mai mulți dintre ei au dificultăți în a-şi exprima iubirea, deşi sunt foarte inteligenți şi au cunoştințe tehnologice extrem de avansate. În treacăt fie vorba, această descriere corespunde perfect atitudinilor şi comportamentului Frăției care controlează lumea de astăzi. Relatările moderne referitoare la reptilieni se potrivesc întru totul cu descrierile multor „zei" din textele şi legendele antice. De pildă, între anii 5000-4000 î.Ch. a existat o cultură numită Ubaid, anterioară Sumerului. Pe teritoriul Irakului de astăzi au fost găsite figurine care desemnează zeii acestei culturi şi care aveau forme evidente de umanoizi cu fețe de şopârlă. În secțiunea ilustrațiilor apare imaginea unei asemenea figurine asemănătoare unei şopârle, care ține în brațe un copil care pare o şopârlă în miniatură. Regiunea în care au fost descoperite vestigiile culturii Ubaid, dar şi cele ale culturii sumeriene de mai târziu, joacă un rol important în povestea noastră, figurinele Ubaid prezentând grafic „zeii" care au dominat multe civilizații antice. Culturile din America Centrală au un zeu în formă de şarpe înaripat, Quetzalcoatl; indienii hopi aveau zeul-şarpe cu pene, Baholinkonga, iar cultura indienilor nord-americani este împânzită de imagini cu şerpi, inclusiv misteriosul munte în formă de şarpe din Ohio; indienii din India vorbesc de zeii reptilieni, Naga (o rasă de „demoni" în legendele indiene, al căror nume înseamnă „Cei care nu merg, ci se târăsc"); egiptenii aveau propriul lor zeu-şarpe, Kneph, faraonii fiind deseori ilustrați alături de şerpi; fenicienii îl aveau pe Agathodemon, un alt zeu-şarpe; populația voodoo are un zeu pe care îl numeşte Damballah Wedo, cu formă de şarpe; iar ebraicii îl aveau pe Nakhustan, Şarpele de Bronz. Străvechiul zeu al britanicilor, pe care îl considerau Conducătorul

Lumii în formă de Dragon, era numit HU, de unde s-ar putea să provină termenul de Hu-man (n.n. om/uman în limba engleză). Simbolul discului înaripat al sumerienilor, care apare în întreaga lume antică, era alcătuit din doi şerpi. Simbolismul şarpelui şi asocierea lui cu „zeii" antici poate fi găsit pretutindeni în lume. În cartea sa, *Adorarea Şarpelui,* reverendul John Bathhurst Deane scrie:

> „… Unul din cei cinci constructori ai Tebei [în Egipt] a fost numit după zeul-şarpe al fenicienilor, Ofhion… Primul altar din Atena ridicat ciclopilor a fost cel închinat lui ‚Ops', zeul-şarpe… Adorarea simbolică a şarpelui era atât de obişnuită în Grecia încât Iustin Martirul i-a acuzat pe greci că au introdus-o în misterele tuturor celorlalţi zei. Atunci când îşi aleg o bucată de teren pentru a-şi construi o casă sau un mormânt, chinezii au o superstiţie: o ating cu capul, coada şi picioarele şopârlelor care trăiesc sub pământ".

Nu este exclus ca dragonii care scot foc pe nări şi şerpii malefici care apar în toate legendele lumii să îşi aibă originea în „zeii" reptilieni care au acţionat cândva la vedere, cu mii de ani în urmă. Textele străvechi îi numesc pe aceştia oamenii-şerpi, iar Biblia face referiri frecvente la simbolistica şarpelui. Deşi nu toate simbolurile care includ şerpi se referă la aspectul reptilian al acestora, sunt destule care intră totuşi în această categorie. O altă temă comună care apare în textele antice este cea referitoare la locurile sacre păzite de dragoni sau de şerpi. Cel mai cunoscut exemplu de acest fel în Occident este şarpele din Grădina Edenului, dar tema este universală. Persanii vorbeau de o regiune a fericirii absolute numită Heden, mai frumoasă decât tot restul lumii la un loc. Acesta a fost sălaşul primordial al primului om, înainte ca acesta să fi fost tentat de un spirit malefic care a luat forma unui şarpe şi care l-a ispitit să guste din fructele unui copac. Hinduismul vorbeşte de arborele banyion sub care Krishna, „Iisus" al indienilor, s-a aşezat pe un şarpe încolăcit, revărsând cunoaşterea spirituală asupra umanităţii. Grecii antici aveau tradiţia Insulei celor Binecuvântaţi şi a Grădinii Hesperidelor, în care creştea un copac ce producea merele de aur ale nemuririi. Această grădină era protejată de un dragon. În cărţile sacre chineze se vorbeşte de o grădină în copacii căreia creşteau fructele nemuririi, păzită tot de un şarpe înaripat, numit dragon. Legendele mexicane au o variantă a legendei Evei în care apare un şarpe uriaş de sex masculin. O altă legendă hindusă descrie muntele sacru Meru, păzit de un dragon înfricoşător. Peste tot regăsim aceeaşi temă a locurilor sacre păzite de dragoni înfricoşători şi de reptilieni pe jumătate umani, care le oferă oamenilor cunoaşterea spirituală.

Speciile de reptile au o istorie îndelungată pe pământ, începând cu dinozaurii care au trăit acum 150 de milioane de ani, şi chiar mai veche. Dacă dorim să înţelegem natura exactă a vieţii, va trebui să ne eliberăm mintea de condiţionările actuale şi să realizăm că ceea ce vedem la ora

actuală pe pământ nu reprezintă decât o fracţiune minusculă din posibilităţile existente. Speciile de reptile precum şopârlele sau şerpii nu reprezintă decât o formă a geneticii reptiliene posibilă în univers. Ştiinţa modernă a demonstrat că nu toţi dinozaurii aveau sânge rece. Ei seamănă cu reptilele actuale numai din punct de vedere fizic. Cert este că atât dinozaurii cât şi reptilele au dat naştere unei varietăţi incredibile de forme. De pildă, dinozaurii erau de toate mărimile, trăiau pe pământ, în apă sau în aer, erau ierbivori sau carnivori feroce, precum Tyrannosaurus Rex, care cântărea opt tone. Putem crede oare că această diversitate genetică nu putea produce şi forme umanoide, care să meargă pe două picioare, să fie înzestrate cu două braţe şi cu un creier suficient de dezvoltat încât să producă o civilizaţie tehnologică? Cercetările de ultimă oră indică faptul că mulţi dinozauri care trăiau acum 100 de milioane de ani erau foarte inteligenţi. Saurornitoidul, numit astfel din cauza asemănării sale cu o pasăre, avea un creier mare, ochi care îi permiteau să aibă o viziune stereoscopică şi degete orientate în direcţii opuse, care îi permiteau să prindă şi să ţină mici mamifere cu care se hrănea. Adrian J. Desmond, unul din cei mai mari specialişti ai lumii în domeniul dinozaurilor, afirmă că o creatură precum Saurornitoidul era despărţit de restul dinozaurilor „printr-o prăpastie comparabilă cu cea care îi desparte pe oameni de vaci", după care conchide: „Cine ştie cât de departe ar fi putut ajunge aceste ‚imitaţii de păsări' dacă ar fi supravieţuit?" Studiile făcute sugerează că dacă nu ar fi fost şterşi de pe suprafaţa pământului de un cataclism petrecut acum 65 de milioane de ani, dinozaurii ar fi putut evolua într-o rasă de umanoizi reptilieni. Agenţia Spaţială Americană, NASA, i-a cerut lui Dale Russell, paleontologul şef de la Northern California University, să scrie un raport despre cum ar putea arăta viaţa extraterestră. El a creat un model pornind de la dinozaurul Troodon, căruia i-a aplicat schimbările genetice care s-ar fi putut produce în mod natural de-a lungul milioanelor de ani şi a ajuns la o creatură pe care a numit-o dino-sauroid. Aceasta semăna în mod uimitor cu un reptilian umanoid, fiind chiar identic cu imaginile descrise de oameni care pretind că au văzut extratereştri reptilieni. Cine poate spune dacă acest salt evoluţionist de la dinozaurii clasici la umanoizii reptilieni nu s-a produs într-o altă dimensiune sau pe o altă planetă fizică, poate chiar şi pe pământ, înainte de dispariţia dinozaurilor? Mai mult decât atât, au dispărut oare cu toţii? Paleontologia modernă (ştiinţa care studiază fosilele) sugerează la ora actuală că nu toţi dinozaurii au fost ucişi de meteoritul care a lovit pământul acum 65 de milioane de ani şi că unii dintre ei ar putea trăi şi astăzi. Există tot mai multe dovezi că păsările actuale ar putea fi urmaşele dinozaurilor. Deşi corpurile marii majorităţi a dinozaurilor au fost distruse, conştiinţa lor trebuie să fi supravieţuit, căci conştiinţa înseamnă energie, iar energia este indestructibilă. Ea nu poate fi anihilată, dar poate fi transmutată într-o altă formă. Ce s-a întâmplat cu conştiinţa dinozaurilor care au dominat pământul *timp de 150 de milioane de ani?* Aşa cum am văzut mai devreme, numeroase legende din Asiria, Babilon, China, Roma, America, Africa, India şi din alte părţi, inclusiv

povestea din Vechiul Testament, prezintă poveşti cu dragoni. Simbolul şarpelui s-a descoperit şi în Britania antică, în Grecia, Malta, Egipt, New Mexico, Peru şi în toate insulele din Oceanul Pacific. Există o asemănare indubitabilă între unii dinozauri şi vechile ilustraţii ale dragonilor. Anumite specii de şopârle micuţe cu aripi solzoase din arhipeleagul indo-malayezian seamănă atât de bine cu dragonii încât li s-a dat chiar numele de Draco, după constelaţia din care se crede că provin extratereştrii reptilieni. Încă şi mai interesantă mi se pare şopârla cu armură numită *Moloch Horridus,* care seamănă de asemenea cu un dragon. Moloch este numele unei divinităţi antice căreia cu mii de ani în urmă i se sacrificau copii. Se crede că procesul continuă şi astăzi în cadrul unei vaste reţele de ritualuri satanice. Altfel spus, copiii sunt sacrificaţi reptilienilor, căci, aşa cum vor arăta în continuare, mulţi „demoni" ai satanismului nu sunt alţii decât reptilienii care încearcă de mii de ani să preia controlul asupra planetei. Iată ce spune în această direcţie Charles Gould, un autor care a scris foarte mult despre dragoni şi reptile:

„Există o specie pierdută de şopârle care hibernau şi erau carnivore, care aveau aripi la fel ca şi Draco şi erau protejate de o armură şi de solzi". El crede că habitatul acestei specii era situat în podişurile din Asia centrală, iar dispariţia ei a coincis cu Marele Potop. Există încă imagini ale unor „şopârle zburătoare" uriaşe în diferite părţi ale lumii, în special în Mexic, New Mexico şi Arizona.

Cine sunt şi de unde vin ei?

Există trei origini posibile atribuite reptilienilor Anunnaki care intervin în afacerile oamenilor: 1) sunt extratereştri; 2) sunt intra-tereştri care trăiesc în interiorul pământului; şi 3) manipulează umanitatea dintr-o altă dimensiune, prin „posedarea" corpului uman. După părerea mea, toate cele trei ipoteze sunt adevărate.

Figura 4

Constelaţia „Dragonului" sau Draco, în raport cu care sunt aliniate multe monumente antice.

Sunt ei extratereştri?

Cercetătorii fenomenului reptilian au tras concluzia că cel puţin o parte dintre aceste fiinţe provin din constelaţia Draco *(vezi Figura 4)*. Aceasta include steaua Thurban, considerată cândva Steaua Nordului, în funcţie de care sunt orientate piramidele egiptene. Potrivit studiilor lui Graham Hancock, străvechiul complex de temple de la Angkor Wat, în Cambogia, reprezintă o replică a constelaţiei Draco, aşa cum trebuie să fi arătat ea în anul 10.500 î.Ch. În această epocă, pământul şi locuitorii săi, oameni şi extratereştri deopotrivă, abia îşi reveneau după marele cataclism care s-a produs în jurul anului 11.000 î.Ch., reconstruindu-şi civilizaţia.

Autorul şi cercetătorul Robert Bauval afirmă că piramidele de la Gizeh sunt aliniate în funcţie de stelele din „centura" lui Orion, aşa cum trebuie să fi arătat ele în jurul aceluiaşi an 10.500 î.Ch., când Orion se afla în punctul cel mai de jos al ciclului său (din câte înţeleg, de pe Orion provine o altă rasă de extratereştri care operează pe planeta noastră). La fel ca alţi cercetători, Hancock sugerează că Sfinxul cu trup de leu de la Gizeh, despre care se crede că este mult mai vechi decât a fost datat de istorici, trebuie să fi privit cu faţa către constelaţia Leului în aceeaşi perioadă de timp. La ora actuală se fac cercetări legate de o structură fantastică aflată sub apele Japoniei, care ar putea fi de asemenea veche de cel puţin 10.500 de ani. Mulţi oameni au pus la îndoială aceste descoperiri, în special sincronizarea piramidelor de la Gizeh cu constelaţia Orion, dar tema merită să fie cercetată în continuare, chiar dacă nu toate detaliile sale sunt adevărate. La urma urmei, descoperirea adevărului nu reprezintă niciodată un lucru uşor, cu atât mai mult dacă are o vechime atât de mare. Este uimitor cum nişte structuri şi temple atât de vechi, aparţinând unor culturi aparent fără legătură unele cu altele, se aliniază între ele cu o precizie astronomică, matematică şi geometrică atât de mare. Dar poate că acele culturi *nu* erau fără legătură unele cu altele. Aşa cum vom vedea în continuare, ele aveau o origine comună. Templele din Angkor Wat sunt acoperite cu imagini ale reptilienilor, caracteristică specifică tuturor culturilor antice, inclusiv cea egipteană, cea din America Centrală şi cea indiană. În studiul său referitor la misterioasele turnuri rotunde din Irlanda, profesorul Phillip Calahan afirmă că acestea sunt poziţionate cu o sincronicitate remarcabilă în funcţie de constelaţiile vizibile pe cerul dinspre nord în timpul solstiţiului de iarnă. Dar cel mai perfect se aliniază turnurile cu constelaţia… Draco. Dacă am trasa un desen uriaş al constelaţiei Draco pe întregul teritoriu al Irlandei, afirmă Calahan, ochii şi capul dragonului ar fi situate de o parte şi de alta a Lough Neagh, chiar în centrul Irlandei de Nord. Partea de est a Lough Neagh este situată în apropierea capitalei Belfast. De aceea, capul constelaţiei Draco este situat la sol exact în Irlanda de Nord, acea regiune micuţă care a fost atât de zguduită de crime şi de suferinţă în ultima vreme. Până la sfârşitul lecturii cărţii de faţă, cei care nu sunt familiarizaţi cu simbolismul îşi vor da seama cât de mare este puterea acestuia de a atrage energie (pozitivă sau negativă) într-un anumit loc. John Rhodes, unul din cei mai mari specialişti în domeniul reptilienilor, afirmă că aceştia ar putea fi invadatori veniţi din spaţiul cosmic, care vizitează diferite planete şi îşi infiltrează agenţii până la preluarea întregului control asupra acestora. Conform acestei teorii, forţele militare reptiliene răpesc diferite forme de viaţă existente pe planeta respectivă, pe care savanţii lor le studiază, după care introduc codul genetic reptilian în speciile pe care doresc să le manipuleze. Acest program presupune un procedeu de încrucişare, adică exact tehnica folosită de Anunnaki pe pământ şi descrisă de Tăbliţele Sumeriene.
Rhodes adaugă:

> Din bazele lor subterane, extratereştrii reptilieni creează o reţea alcătuită din fiinţe cu genetică mixtă (umană şi reptiliană), pe care le infiltrează pe diferite nivele ale complexului militar-industrial de la suprafaţă, în guvernele diferitelor ţări, în grupurile care studiază OZN-urile şi domeniul paranormal, în organizaţiile preoţeşti şi religioase, etc. Aceşti oameni cu genetică mixtă acţionează conform instrucţiunilor primite, de multe ori fără să ştie că sunt „agenţi reptilieni", creând astfel condiţiile pentru invazia finală a extratereştrilor.

Nu am avut ocazia să studiez opera lui Rhodes decât cu câteva zile înainte de terminarea acestei cărţi, dar, aşa cum veţi constata în continuare, am ajuns exact la aceleaşi concluzii. Rhodes afirmă că după invazia reptiliană din spaţiul cosmic şi din bazele lor subterane, populaţia de la suprafaţă este nevoită să se predea rapid, din cauza superiorităţii armelor extraterestre. În continuare, reptilienii golesc planeta de resursele ei naturale, precum apa, mineralele şi informaţiile ADN. Principala metodă de control reptilian este infiltrarea societăţii umane prin intermediul societăţilor secrete, pe care o voi detalia mai târziu în această carte. În finalul cărţii sale, *Zeii din Eden,* autorul şi cercetătorul american William Bramley a tras concluzia că Anunnaki au creat o societate secretă numită Frăţia Şarpelui, pe care au folosit-o pentru a manipula umanitatea prin metodele care vor fi descrise în capitolele următoare din lucrarea de faţă. Această Frăţie a Şarpelui este nucleul central al reţelei globale actuale de societăţi secrete existente pe pământ şi controlate de reptilieni.

Sunt ei intra-tereştri?

În forma fizică pe care şi-au asumat-o, Anunnaki sunt una din numeroasele rase care trăiesc în interiorul pământului, într-un fel de catacombe uriaşe, care comunică prin tuneluri şi peşteri subterane. Există o legendă a indienilor hopi care susţine că sub oraşul Los Angeles există un complex străvechi de tuneluri, care a fost ocupat de rasa „şopârlelor" acum 5000 de ani. În anul 1933, G. Warren Shufelt, un inginer minier din LA, a afirmat că a găsit acest complex subteran. Se crede că la ora actuală în interiorul lui se ţin anumite ritualuri francmasone satanice. Autorităţile ştiu de multă vreme de existenţa acestor rase subterane şi de locurile în care trăiesc, dar ascund acest lucru printr-o operaţiune masivă de acoperire. În anul 1909, G.E. Kincaid a descoperit un oraş subteran construit cu precizia Marii Piramide în apropiere de Marele Canion din Arizona. Oraşul era suficient de mare pentru a putea fi locuit de 50.000 de persoane şi era plin de corpuri mumificate, de origine orientală, poate chiar egipteană, potrivit conducătorului expediţiei, profesorul S.A. Jordan. Au fost descoperite de asemenea numeroase artefacte, inclusiv unele obiecte din cupru la fel de dure ca oţelul. Muzeul Smithsonian din Washington DC a avut grijă ca aceste descoperiri să nu fie aduse la cunoştinţa opiniei publice (la urma urmei, asta este sarcina sa!) şi nimeni

nu ar fi ştiut nimic de această descoperire dacă nu s-ar fi publicat două articole în ziarul local, *The Arizona Gazette,* în aprilie 1909. Cercetătorul şi autorul John Rhodes afirmă că a descoperit acest loc ascuns, pe care îl asociază cu Sipapuni, lumea subterană din care pretind că au ieşit la suprafață indienii hopi. Potrivit legendelor acestora, tribul hopi a trăit cândva în interiorul pământului, membrii săi fiind hrăniți şi îmbrăcați de nişte „oameni-furnici”, care ar putea fi identificați cu extratereştrii cunoscuți sub numele de cenuşii. Indienii hopi îşi numesc strămoşii „frații lor şerpi” şi cel mai sacru ritual al lor este dansul şarpelui. Aşa cum voi continua să repet la nesfârşit, nu toți reptilienii au intenții răuvoitoare, şi nu doresc în nici un caz să demonizez rasa reptiliană. Discuția de față se referă doar la o grupare din rândul lor. Indienii hopi susțin că la ordinul zeiței lor, Femeia Păianjen, au ieşit la un moment dat la suprafața pământului, printr-o peşteră pe care o numesc Sipapuni. Odată ajunşi la suprafață, s-au confruntat cu o pasăre care le-a amestecat limbile, astfel încât triburile nu s-au mai putut înțelege între ele. Asemănarea cu povestea biblică a Turnului din Babel este atât de izbitoare încât nu putem să nu sesizăm această conexiune. Nici în zilele noastre indienii hopi nu îndrăznesc să refacă imaginile strămoşilor lor şerpi, de teamă să nu fie pedepsiți cu moartea. Structura lumii subterane descoperită în Arizona de E.G. Kincaid a fost descrisă de acesta astfel: „…o cameră-mamut din care ies pasaje subterane la fel ca spițele din axul unei roți”. Exact aşa este descrisă baza subterană a reptilienilor de la Dulce, New Mexico, dar şi structura bazată pe cercuri concentrice prin care Frăția mondială manipulează lumea, fiecare cerc având un nivel diferit de cunoaştere la care au acces membrii săi (cu atât mai înalt cu cât cercul este mai apropiat de nucleu). Câteva din cele mai importante baze subterane reptiliene sunt localizate în Arizona, New Mexico şi zona Four Corners (n.n. textual: Cele Patru Colțuri) în care se intersectează cele patru state americane: Arizona, Utah, Colorado şi New Mexico. Cât despre lumile şi oraşele subterane, antice sau moderne, acestea abundă pe întreaga planetă. Există rapoarte ale unor martori oculari care au văzut prin anii 30 umanoizi gigantici în catacombele din Hal Saflini (Malta). Aceştia au fost închişi în ele după o petrecere a unor elevi, când ghidul lor a dispărut. În apropiere de Derinkuya, în Turcia, s-au descoperit mai mult de 30 de complexe străvechi de tuneluri şi oraşe subterane, iar lista poate continua la nesfârşit. Se crede că misterioasa creatură cunoscută sub numele de Big Foot, un fel de maimuță uriaşă şi păroasă, ar proveni din interiorul pământului. Marea majoritate a cercetătorilor fenomenului OZN cred că există baze subterane reptiliene în care extratereştrii lucrează împreună cu elita pe care au impus-o la suprafața pământului (având gene încrucişate cu ale lor), şi am vorbit personal cu foşti agenți CIA care mi-au confirmat acest lucru. Cu siguranță, în interiorul planetei noastre trăieşte o rasă reptiliană întrupată în formă fizică. Singura întrebare care mai rămâne de lămurit este dacă aceasta provine de pe pământ, sau are o origine extraterestră. Cel mai probabil, răspunsul corect se află undeva la mijloc.

Vin ei din alte dimensiuni?

Cercetările pe care le-am făcut personal sugerează că manipularea şi controlul reptilian asupra umanității este orchestrat în primul rând într-o altă dimensiune (regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni). Fără a înțelege natura multidimensională a vieții şi a universului, nu vom putea realiza plenar maniera în care se realizează manipularea pământenilor de către o forță ne-umană. Aşa cum confirmă în ultima vreme tot mai mulți oameni de ştiință, universul este alcătuit dintr-un număr infinit de frecvențe sau dimensiuni ale vieții care coexistă în acelaşi spațiu, la fel ca frecvențele radio sau de televiziune. Deocamdată, noi suntem racordați la frecvența spațiului tridimensional, pe care îl percepem ca fiind realitatea în care trăim. Cum s-ar spune, suntem acordați pe acest program, dar, la fel ca în cazul radioului sau al televiziunii, celelalte posturi transmit simultan programe, şi dacă schimbăm canalul sau lungimea de undă, ne putem racorda oricând la ele. Dacă vom proceda astfel, canalul sau postul de dinainte nu îşi încetează transmisiunea, dar noi nu îl mai putem vedea sau auzi, căci nu mai suntem racordați la el. La fel se petrec lucrurile şi cu conştiința umană. Există oameni care îşi pot acorda conştiința pe alte lungimi de undă (teoretic, toți putem face acest lucru), conectându-se astfel la informațiile şi conştiințele care operează pe respectiva frecvență. Noi numim acest fenomen „putere extrasenzorială”, dar în realitate ea nu reprezintă altceva decât capacitatea de a muta canalul pe un alt post. Aceasta este maniera în care operează Rasa Şarpelui sau Anunnaki, care controlează lumea în care trăim prin „posedarea” anumitor linii genealogice dintr-o altă dimensiune. După cum îmi indică însă cercetările făcute, controlorii reptilieni din cea de-a patra dimensiune sunt controlați la rândul lor de entități aflate undeva, într-o a cincia dimensiune. Unde se termină toată această poveste? Cine poate şti?! Da, da, da, ştiu că sună a basm, dar aşa sună de cele mai multe ori adevărul. Dacă nu mai puteți suporta, puteți lăsa cartea deoparte, dar nu veți mai afla astfel enorma cantitate de dovezi care există în favoarea acestei afirmații. „Postul” din care emit reptilienii se află pe un nivel inferior al celei de-a patra dimensiuni, cel mai apropiat cu putință de lumea fizică în care trăim. Dimensiunea mai este cunoscută şi sub numele de regiunea astrală inferioară – legendarul cămin al demonilor şi al entităților malefice despre care s-a vorbit atât de mult în antichitate. Aceasta este dimensiunea la care apelează inclusiv sataniştii moderni atunci când îşi invocă entitățile demoniace în ritualurile lor sinistre. De fapt, ei îi invocă pe reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Unii cercetători sugerează, pe bună dreptate, că reptilienii aflați într-o formă ne-fizică au putut pătrunde în dimensiunea noastră prin anumite găuri sau portaluri în țesătura spațio-temporală create de testele şi exploziile nucleare care au început în deşertul din New Mexico pe la începutul anilor 40. După părerea mea, aceste găuri au început să fie create cu mult timp în urmă,

înainte de marile cataclisme, când lumea se afla într-o etapă mult mai avansată de dezvoltare tehnologică decât societatea în care trăim noi.

Controlul reptilian asupra planetei pământ implică toate cele trei teme de mai sus. Personal, am convingerea că structura genetică reptiliană operează în întregul univers şi că nu toţi extratereştrii care au această structură sunt răuvoitori sau malefici. La fel ca în cazul umanităţii, ei acţionează pe întregul spectru de atitudini posibile, de la iubire până la ură, de la dorinţa de libertate până la dorinţa de control. Nu voi putea sublinia îndeajuns până la sfârşitul cărţii că reptilienii la care mă refer aici sunt doar o grupare particulară aparţinând acestei specii, nu întreaga specie. Această grupare manipulatoare a venit pe planeta noastră din constelaţia Draco (şi nu numai), aceasta fiind chiar originea unor termeni precum „drac" sau „draconic", care rezumă destul de corect intenţiile şi agenda membrilor săi. Acestor extratereştri le place să consume sânge uman, ei fiind vampirii de care vorbesc atâtea legende. De altfel, care este numele celui mai celebru vampir din lume? Contele Dracula! Cuvântul „conte" simbolizează liniile genealogice aristocratice cu genetică mixtă, reptiliană şi umană, pe care extratereştrii le posedă din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, iar Dracula este o referire evidentă la aceiaşi draconieni. Poveştile recente referitoare la *chupacabra* care suge sângele, apărute în Puerto Rico, Mexic, Florida şi nord-vestul coastei pacifice se potrivesc de minune descrierii reptiliene. Această creatură suge sângele unor animale domestice precum caprele, de unde şi numele ei (n.n. suge-capra). Reptilienii operează prin învăluire. Expresia lor fizică trăieşte în baze subterane, de unde interacţionează cu savanţi şi lideri militari cu sânge încrucişat. Ies uneori la suprafaţă pentru a răpi fiinţe umane, dar principala formă de control pe care o exercită este posesiunea. Programul de încrucişare genetică (prin acte sexuale sau în laborator) este descris în Tăbliţele Sumeriene şi în Vechiul Testament (Fiii lui Dumnezeu care s-au încrucişat cu fiicele oamenilor). Liniile genealogice hibride pe care le-au produs sunt purtătoare ale codului genetic reptilian, putând fi mult mai uşor posedate de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. După cum vom vedea, aceste linii genealogice au devenit aristocraţia şi familiile regale ale Marii Britanii şi ale celorlalte naţiuni europene, fiind apoi exportate, graţie „Marelui" Imperiu Britanic, pentru a guverna cele două Americi, Africa, Asia, Australia, Noua Zeelandă, şi aşa mai departe. Membrii acestor linii genetice preiau prin manipulare toate poziţiile cheie ale politicii, armatei, mas-mediei, sistemului bancar şi mediului de afaceri, devenind un fel de păpuşi manevrate de extratereştri. Aceştia operează prin intermediul tuturor raselor, dar mai ales al celei albe.

După cum se ştie, există o zonă a creierului uman cunoscută sub numele de creier reptilian. Acesta este creierul primordial al omului, la care s-au adăugat ulterior celelalte segmente. Potrivit neuro-anatomistului Paul MacLean, această zonă primitivă a creierului este condusă de un alt segment preistoric, pe care oamenii de ştiinţă îl numesc complexul-R. R

este prescurtarea de la reptilian, căci noi împărtăşim acest organ cu reptilele. MacLean afirmă că acest complex-R joacă un rol important în „comportamentul agresiv, în simțul teritorialității, al ritualismului şi în stabilirea ierarhiilor sociale”. Acesta este exact modelul comportamental al reptilienilor şi al hibrizilor umani creați de ei. Astronomul Carl Sagan ştia mult mai multe lucruri decât a revelat opiniei publice. De fapt, el şi-a petrecut cea mai mare parte a carierei lui ascunzând adevărul, nu scoțându-l la iveală. Din când în când, această cunoaştere a adevărului ascuns a ieşit însă la suprafață, ca de pildă în acea ocazie în care a spus: „… Nu trebuie să ignorăm componenta reptiliană a naturii umane, îndeosebi comportamentul nostru ritualist şi ierarhic. Dimpotrivă, acest model ne-ar putea ajuta să înțelegem care este esența ființei umane”. În cartea sa, *Dragonii din Eden,* el adaugă că până şi latura negativă a comportamentului uman poate fi exprimată în termeni reptilieni, cum ar fi expresia „ucigaş cu sânge rece”. Cu siguranță, Sagan (al cărui nume este o inversiune perfectă a numelui indian al zeilor reptilieni, Nagas) ştia el ce ştia, dar a preferat să nu dezvăluie aceste lucruri. În perioada de formare a fătului, acesta trece prin numeroase etape ce marchează evoluția animalelor până la forma umană actuală. Pot fi stabilite astfel conexiuni cu mamiferele (altele decât primatele), reptilele şi peştii. Spre exemplu, există un moment în care embrionul îşi dezvoltă branhii. Până în cea de-a opta săptămână, fătul uman seamănă mai degrabă cu embrionii de păsări, oi şi porci. Abia din cea de-a treia lună de dezvoltare o ia el pe calea evoluției proprii. Din când în când, instrucțiunile genetice uită care este cel mai recent scenariu şi conduc la naşterea unor copii cu cozi. Acestea se numesc apendice caudale şi apar în regiunea lombară inferioară. În țările dezvoltate ele sunt înlăturate imediat de medici, dar în țările sărace există oameni care sunt nevoiți să trăiască întreaga lor viață purtând aceste cozi. Feromonii sunt substanțe secretate de animale pentru a putea fi recunoscute de membrii aceleiaşi specii. Feromonii femeilor umane şi cei ai iguanelor sunt identici din punct de vedere chimic.

Vă reamintesc de cifrele date în primul capitol care precizează numărul de planete şi de stele care există în această fracțiune a creației în care ne aflăm şi noi. Numărul formelor de viață din această galaxie depăşeşte orice imaginație, iar acesta este doar nivelul tridimensional al existenței. Dacă ne vom limita capacitatea de percepție numai la ceea ce există pe această planetă micuță din sistemul nostru solar (nici el prea mare), imaginația şi viziunea noastră vor rămâne atât de microscopice încât ne va fi imposibil să înțelegem ce se petrece în realitate în lumea în care trăim. Pentru acest nivel de gândire, ideea că o rasă reptiliană controlează această planetă dintr-o altă dimensiune pare neverosimilă şi de neînțeles. Probabil aşa vor gândi marea majoritate a cititorilor acestei cărți, dar în rândul cercetătorilor interesați de aflarea adevărului, şi nu doar de apărarea unui sistem de convingeri depăşit, „conexiunea reptiliană” prinde din ce în ce mai mult teren.

În anul 1998 am călătorit prin Statele Unite timp de 15 zile, perioadă în care am întâlnit mai mult de 12 persoane diferite care mi-au declarat că au văzut cu ochii lor oameni transformându-se în reptile, iar apoi din nou în oameni. De pildă, doi prezentatori de televiziune au avut o asemenea experiență în timp ce intervievau un mare apărător al centralizării globale a puterii, cunoscută şi sub numele de Noua Ordine Mondială. După ce interviul în direct s-a terminat, prezentatorul i-a spus colegei sale că a trăit o experiență uimitoare în timpul emisiunii: a văzut fața bărbatului intervievat transformându-se într-o creatură asemănătoare unei şopârle, după care a revenit din nou la trăsăturile unei fețe umane. Colega sa a rămas consternată, căci ea a văzut mâinile oaspetelui transformându-se în labe de reptilă. Prezentatorul mi-a mai povestit experiența unui prieten de-al său, polițist, în timpul unui control de rutină într-o clădire oficială din Aurora, lângă Denver, Colorado. Polițistul i-a atras atenția directorului uneia din companiile de la parter asupra naturii extreme a mijloacelor de securitate adoptate în clădire. Directorul i-a răspuns că dacă doreşte să vadă cu adevărat mijloace extreme de securitate, ar face mai bine să viziteze etajele superiore ale clădirii. I-a arătat de asemenea un lift care nu urca decât până la anumite etaje din partea de sus a clădirii, după care, tot sporovăind, i-a povestit ce i s-a întâmplat cu câteva săptămâni înainte. Aştepta liftul, iar când acesta s-a deschis, din el a ieşit o creatură extrem de ciudată. Era albinoasă şi avea o față ca de şopârlă, cu pupile verticale, aşa cum au reptilele. Creatura a ieşit afară din clădire şi s-a urcat într-o maşină cu însemne oficiale. Polițistul a rămas atât de intrigat încât s-a interesat în timpul său liber de companiile care erau găzduite în partea superioară a clădirii şi la care ajungea liftul misterios. A descoperit că toate erau firme-fantomă, sub care se ascundea de fapt Agenția Centrală de Contraspionaj, CIA.

Ar mai fi şi experiențele lui Cathy O'Brien, una din sclavele controlate mental de care s-a folosit Guvernul Statelor Unite timp de 25 de ani, pe care le povesteşte în uimitoarea sa carte, *Trans Formation of America*[2], scrisă împreună cu Mark Phillips. Femeia a fost abuzată sexual încă din copilărie, iar apoi ca adult, de un întreg şir de oameni faimoşi pe care îi numeşte în cartea sa. Printre aceştia s-au numărat preşedinții Statelor Unite Gerald Ford, Bill Clinton şi George Bush, un jucător cu un rol principal în Frăție, aşa cum am arătat în celelalte cărți ale mele (lucru confirmat de altfel de mulți alți autori). Bush, un pedofil şi ucigaş în serie, a violat-o în mod repetat pe fiica lui Cathy, Kelly O'Brien. Ca reacție în fața curajoasei expuneri a adevărului pe care a făcut-o aceasta, autoritățile au fost nevoite să o scoată pe Kelly din programul de control al minții numit *Project Monarch.* Cathy descrie în cartea sa, *Trans Formarea Americii,* un moment în care preşedintele Bush stătea în fața ei în biroul său din Casa Albă, răsfoind o carte cu imagini ale unor „extratereştri cu fețe de şopârle veniți dintr-un loc îndepărtat din spațiul cosmic". Bush a pretins că este el însuşi un „extraterestru" şi s-a transformat în fața ei într-o

[2] Joc de cuvinte: Transformarea Americii, sau Intrarea în Transă a Americii.

reptilă, „ca un cameleon". Cathy a preferat să creadă că a fost victima unui efect de hologramă, lucru care nu mă miră deloc. Orice om ar fi crezut acelaşi lucru, căci adevărul pare prea fantastic pentru a fi crezut (chiar dacă îl vezi cu ochii tăi), până când nu începi să aduni dovezi care să-l ateste. Nu există nici o îndoială că programele de control al minții includ şi scenariul extraterestru, majoritatea organizațiilor care se ocupă de studierea OZN-urilor fiind manipulate în mod grosolan, nu în ultimul rând prin intermediul Hollywood-ului, prin care se încearcă să se modeleze opinia publică. Cathy afirmă în cartea sa că George Lucas, producătorul trilogiei *Star Wars,* este ofițer acoperit al NASA şi al Agenției pentru Securitate Națională (din care s-a născut mai târziu CIA). Coroborând faptele şi cu informații pe care le-am aflat de la alte persoane, eu nu cred că ceea ce a spus Bush şi ceea ce a văzut Cathy a fost doar un program de control al minții. Cred că pur şi simplu Bush i-a revelat lui Cathy Marele Secret, că o rasă reptiliană dintr-o altă dimensiune controlează planeta de mii de ani. Mai cunosc şi alte persoane care l-au văzut pe Bush schimbându-se într-o reptilă.

Preşedintele Mexicului din anii 80, Miguel De La Madrid, s-a folosit de asemenea de Cathy în starea ei de transă. Cathy povesteşte că acesta i-a relatat Legenda Iguanei şi i-a explicat că nişte extratereştri cu forme de şopârle au coborât în Mexic şi au luat contact cu populația mayaşă. Piramidele mayaşe, cunoaşterea lor astronomică avansată şi obiceiul de a sacrifica fecioare au fost inspirate de aceşti extratereştri reptilieni. Preşedintele a adăugat că aceştia s-au încrucişat cu mayaşii pentru a da naştere unei forme de viață în care să poată să locuiască. De La Madrid i-a spus lui Cathy că moştenitorii acestor linii genealogice au capacitatea de a se transforma ca nişte cameleoni, oscilând între forma umană şi cea de iguană – „un vehicul perfect pentru a se transforma în lideri mondiali", a conchis el. Preşedintele a pretins că are el însuşi strămoşi cu gene încrucişate, lucru care îi permitea să se transforme la voință într-o iguană, şi invers. S-a schimbat apoi în fața ei, la fel ca şi Bush, căpătând o limbă şi ochi ca de şopârlă. Deloc surprinzător, Cathy a continuat să creadă că asistă la o proiecție holografică, dar oare chiar aşa să fi fost? Şi dacă De La Madrid spunea adevărul? Acest comportament de cameleon nu este decât o altă expresie pentru formula des uzitată în antichitate referitoare la „schimbarea formei". Inclusiv savanții moderni cu mintea deschisă acceptă astăzi această posibilitate. Schimbarea formei este o capacitate a minții de a proiecta o altă imagine fizică în fața celor din jur. Tot ce există este energie care vibrează pe o anumită frecvență. Prin folosirea minții pentru a schimba frecvența de vibrație, poți apărea în ce formă vrei. Mulți martori oculari au vorbit de aşa-zişii „bărbați în negru" care s-au materializat iar apoi s-au dematerializat în fața lor. Fenomenul se întâmplă de obicei atunci când cineva care divulgă informații despre OZN-uri sau extratereştri trebuie speriat şi amenințat. Extratereştrii pot face acest lucru pentru că sunt ființe interdimensionale care pot apărea în orice formă doresc. Aşa se explică obsesia familiilor din

elita liniilor genealogice încrucişate pentru a-şi păstra puritatea genetică. De fapt, ele urmăresc să-şi păstreze structura genetică ce le permite să se deplaseze între dimensiuni şi să-şi schimbe forma, apărând când ca oameni, când ca reptile. Dacă structura genetică se îndepărtează prea mult de originea ei reptiliană, ei îşi pierd aceste capacități. Cathy povesteşte că o altă experiență conexă cu extratereştrii s-a petrecut la laboratorul pentru controlul minții de la Centrul pentru Zboruri Spațiale Goddard, de lângă Washington DC, în prezența lui Bill şi Bob Bennett, două personaje binecunoscute în politica Statelor Unite şi adânc infiltrate în rețeaua Frăției. Iată ce a experimentat Cathy, după ce i s-au dat droguri pentru modificarea stării psihice:

> „L-am auzit pe Bill Bennett vorbind în întunericul din jur: ‚Acesta este fratele meu, Bob. El şi cu mine suntem o singură ființă. Suntem proveniți din altă dimensiune – două ființe dintr-un alt plan'.
>
> Luminile high-tech care se roteau în jurul meu m-au convins că mă deplasez şi eu într-o altă dimensiune, la fel ca şi ei. O rază laser a lovit peretele din fața mea, explodând într-o imagine panoramică a unei recepții la Casa Albă. Era ca şi cum m-aş fi aflat acolo. Întrucât nu cunoşteam pe nimeni, am întrebat agitată: ‚Cine sunt aceşti oameni?'
>
> ‚Nu sunt oameni, iar aceasta nu este o navă spațială', mi-a răspuns Bennett. În timp ce vorbea, imaginea holografică s-a schimbat uşor, astfel încât oamenii de dinainte au căpătat forme de şopârle. ‚Bine ai venit pe cel de-al doilea nivel al lumii noastre subterane. Acestea nu este decât o reflexie în oglindă a primului nivel, respectiv o dimensiune extraterestră. Noi venim dintr-un plan trans-dimensional care include toate dimensiunile…”.
>
> ‚Te-am luat în dimensiunea mea pentru a stabili o legătură mai puternică cu mintea ta decât mi-ar permite planul terestru, mi-a spus Bill Bennett. Fiind extraterestru, tot ce trebuie să fac este să îmi proiectez gândurile în mintea ta, pentru ca ele să devină propriile tale gânduri'”.

Deşi pare o simplă tehnică de programare, nu pot să nu mă întreb, date fiind şi celelalte dovezi pe care le voi prezenta în continuare, dacă nu ar fi mai veridic să credem că, sub influența drogurilor şi a celorlalte metode de control aplicate asupra ei, mintea lui Cathy a trecut pur şi simplu pe frecvența pe care operează reptilienii. Aceştia provin din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni şi nu îşi folosesc corpurile fizice decât ca instrumente pentru a manipula cea de-a treia dimensiune. De aceea, mi s-ar părea normal ca, în măsura în care îți poți acorda mintea la dimensiunea lor, să îi poți vedea aşa cum sunt în realitate. Povestea lui Cathy se suprapune peste alte relatări ale unor persoane răpite, care confirmă că răpitorii lor arătau mai întâi ca nişte oameni,

pentru a se transforma apoi în reptile umanoide. Sunt oare toți acești oameni într-adevăr răpiți de extratereștri în navele lor zburătoare, sau sunt supuși ei unui program de control al minții precum cel experimentat de Cathy O'Brien, care le permite să se conecteze la regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni? În cartea sa, *Teamă şi dezgust în Las Vegas,* Hunter S. Thompson descrie cum a văzut asemenea reptile pe când era drogat, iar un bărbat pe care l-am cunoscut în timpul celor 15 zile cât am stat în SUA mi-a povestit o istorie similară. Prin anii 60 făcea abuz de LSD şi într-o asemenea stare de conştiință alterată vedea unii oameni ca fiind normali, în timp ce alții îi apăreau ca nişte şopârle şi alte reptile umanoide. O vreme a crezut că are halucinații, dar luând regulat doze mari de drog, a sfârşit prin a-şi da seama că ceea ce vedea nu era o halucinație, ci o ridicare a vălului vibratoriu care îi permitea să vadă forțele care îi controlează pe oameni, dincolo de planul fizic. Întotdeauna, aceiaşi oameni căpătau fețe de şopârlă şi aceiaşi oameni îşi păstrau chipul uman. Nu se schimbau niciodată între ei. A început să-şi dea de asemenea seama că cei cu fețe de şopârlă reacționează întotdeauna la fel în fața filmelor, a programelor de televiziune, etc. „Obişnuiam să ne distrăm şi să spunem: ‚Vin şopârlele'”, mi-a povestit el. Era convins că există un „câmp morfogenetic”, ca să-i folosesc propria expresie, care influențează ADN-ul oamenilor-şopârlă şi le aliniază structura celulară la tiparul genetic reptilian. Cu cât cineva are mai multe gene reptiliene, cu atât mai uşor îi este să stabilească această comunicare cu câmpul morfogenetic, respectiv să fie controlat. Persoanele cu structura celulară cea mai aliniată la câmpul morfogenetic sunt familiile Elitei care conduce lumea la ora actuală. Nu este o întâmplare faptul că Prințesa de Wales Diana obişnuia să îi numească pe Windsor-i „şopârle” şi „reptile”. Făcea acest lucru cu toată seriozitatea. „Nu sunt umani”, spunea ea. Am aflat acest lucru de la o confidentă apropiată a Dianei, pe care o voi cita pe larg mai târziu în această carte.

La sfârşitul celor 15 zile petrecute în America, în care am întâlnit o sumedenie de oameni care mi-au spus acelaşi lucru: că au văzut oameni transformându-se în reptile, mă aflam în sala de conferințe a expoziției „Whole Life” din Minneapolis, şi țineam o prelegere. O doamnă din public mi-a spus că are puteri extrasenzoriale şi că ştie despre ce vorbesc, căci putea vedea reptilele din interiorul oamenilor, în special al politicienilor, oamenilor de afaceri, bancherilor şi elitei militare. Avea acest dar deoarece putea vedea dincolo de aparența fizică, pătrunzând cu uşurință în regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, în care rezidă aceşti reptilieni. Ce i-a spus Miguel De La Madrid lui Cathy O'Brien? Că aceste ființe cu sânge încrucişat pot oscila între înfățişarea de om şi cea de iguană, la fel ca un cameleon – „un vehicul perfect pentru transformarea în lideri ai lumii”. Doamna cu puteri psihice mi-a spus că aproape toți oamenii aflați în poziții de vârf ale puterii fac parte din categoria reptilelor, deşi existau printre ei şi oameni normali, „copleşiți şi controlați” însă de reptile. Fără a fi ei înşişi reptilieni, aceşti oameni sunt posedați de cei din

urmă. Există apoi reptilieni „cu sânge integral”, care îşi ascund adevărata natură sub înfăţişarea umană, şi „hibrizi”, oameni cu sânge încrucişat posedaţi de reptilienii din cea de-a patra dimensiune. Mai există şi reptilieni care se manifestă direct în această dimensiune, dar aceştia nu-şi pot păstra indefinit înfăţişarea. O parte din „bărbaţii în negru” fac parte din această categorie. Mulţi oameni posedaţi nu au nici cea mai mică idee de acest lucru, dar gândurile lor sunt gândurile reptilienilor. Ei acţionează în sensul împlinirii Agendei, fără să-şi dea seama ce fac şi de ce sunt puşi să acţioneze în acest fel. Familiile Elitei conducătoare, precum Rothschlid-zii şi Windsor-ii, sunt reptilieni cu sânge integral care se ascund sub înfăţişarea umană ştiind perfect cine sunt şi care este Agenda pe care încearcă să o implementeze. Un alt comentariu pe care l-a făcut doamna în cauză s-a referit la familia Clinton: în timp ce Hillary Clinton era o femeie-reptilian cu drepturi depline, Bill Clinton nu era decât un om posedat de reptilieni. Această informaţie mi s-a părut extrem de interesantă, căci propriile mele cercetări, la fel ca studiile altor persoane preocupate de acest domeniu, au scos la iveală faptul că Hillary Clinton este situată mult mai sus în ierarhie decât Bill, care nu reprezintă decât un pion în acest joc, deşi are sânge încrucişat. La nevoie, superiorii lui pot renunţa oricând la serviciile sale. Nu întotdeauna cei mai puternici oameni sunt plasaţi în poziţiile aparent cele mai influente. Adevărata putere o deţin cei care trag sforile.

Mai există o diferenţă importantă între cei cu sânge pur şi cei cu sânge încrucişat. Tot ce există are un substrat energetic sonor (vibratoriu). Atunci când gândim sau simţim, noi emitem unde energetice care modifică prin rezonanţă câmpul din jur, făcându-l să vibreze pe acelaşi nivel de frecvenţă. Aceste unde reprezintă sunete care nu pot fi percepute de auzul uman. Nici o formă nu poate exista fără un sunet corespondent. Aşa cum puteţi vedea din fantastica serie de filme video numită *Cymatics,* sunetul este cel care transformă materia în formă. Aceste filme prezintă structurile uimitoare, de multe ori în forme geometrice, în care se aranjează nisipul şi alte particule aşezate pe un platou de metal supus vibraţiei prin diferite sunete. Fiecare schimbare a sunetului conduce la o schimbare corespunzătoare a structurilor geometrice. Fenomenul este similar celui descris la începutul acestui capitol, care generează formarea cercurilor concentrice ale orbitelor planetare în jurul soarelui. Sistemul solar este el însuşi o creaţie a sunetului, la fel ca tot ceea ce există în creaţie. La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul era… un sunet. În seria de filme intitulată *Cymatics* putem vedea transformarea particulelor în mini-planete, sisteme solare şi galaxii, prin simpla putere a sunetelor. Între altele, sunetele reprezintă un incredibil remediu vindecător. Punerea în rezonanţă a corpului şi organelor cu sunetele lor corespondente permite vindecarea acestora. O boală nu înseamnă altceva decât o stare de dizarmonie a stării naturale de vibraţie a organismului, generată de gândurile şi sentimentele noastre dezechilibrate, care alterează vibraţia originală a corpului. Aşa se explică de ce stresul emoţional poate conduce

la îmbolnăvire. Lucrurile sunt cât se poate de simple. Încă şi mai uimitor este faptul că particulele de nisip prezentate în seria de filme *Cymatics* iau forme aproape umane atunci când sunt emise anumite sunete. Corpurile noastre sunt ele însele produse de anumite energii, iar dacă mintea noastră ar fi suficient de puternică pentru a modifica aceste energii formatoare, corpul nostru şi-ar putea schimba forma sau ar putea dispărea complet din această dimensiune. Acesta este fenomenul numit schimbarea formei. Nu este vorba de un miracol, ci de un fapt ştiinţific, de o lege naturală a creaţiei, care explică, între altele, felul în care îşi pot schimba forma reptilienii cu sânge pur din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, oscilând între înfăţişarea de om şi cea de reptilă. Ei nu îşi schimbă decât forma exterioară. În dimensiunea noastră apar ca oameni, dar aceasta nu este decât o schimbare a învelişului. Esenţa lor rămâne neschimbată.

După ce am terminat prima redactare a acestui capitol am cunoscut o altă femeie, de data aceasta în Anglia, care mi-a spus că este măritată cu un bărbat implicat în ritualurile satanice ale Frăţiei. Acesta este administrator al unei zone numite Burnham Beeches, situată lângă graniţa dintre Buckinghamshire şi Berkshire, la câţiva kilometri de Slough, la vest de Londra. Locul este vestit pentru ritualurile satanice practicate aici, fiind menţionat chiar în Registrul Cadastral făcut din ordinul lui Wilhelm Cuceritorul în secolul al XI-lea. Pe la începutul anilor 70, doamna în cauză îşi plimba câinele prin această regiune, când a văzut un personaj îmbrăcat într-o robă lungă de culoare roşie. Când şi-a ridicat capul, a văzut că avea o faţă de şopârlă. Evident, s-a gândit că este nebună, dar cu siguranţă nu a fost o iluzie. „Şopârla” era cât se poate de reală, nu era o apariţie. Având capacităţi extrasenzoriale, mai târziu a început să vadă (la fel ca şi doamna din America) oameni transformându-se în şopârle în faţa ochilor săi, sau fiind posedaţi de imagini ale unor şopârle suprapuse peste forma lor. În secţiunea cu ilustraţii veţi vedea imaginea pe care o percepe cu ochii minţii o artistă, descrisă în termeni similari de multe alte persoane. La data de 20 iulie 1988, mai mulţi oameni din Bishopsville, South Carolina, s-au plâns că au fost terorizaţi de „un om-şopârlă cu o înălţime de 2,20 metri, fără păr, sprâncene sau buze, cu trei degete la fiecare mână şi ochi mari de culoare roşie”. Cinci persoane au raportat apariţia acestui om-şopârlă, iar povestea a fost relatată în *Los Angeles Times* şi în *Herald Examiner.*

Dacă nu te opui fluxului vieţii şi asculţi vocea intuiţiei, incredibilele sincronicităţi care te înconjoară de pretutindeni îţi arată tot ce trebuie să ştii şi te ghidează prin această perdea de fum şi galerie de oglinzi înşelătoare pe care o numim realitate. Într-o zi din februarie 1998 mă aflam la Johannesburg, în Africa de Sud. Am avut atunci o conversaţie de cinci ore cu un şaman zulu pe nume Credo Mutwa. Cuvântul „zulu” înseamnă „oameni veniţi din stele”, iar această populaţie crede că este o rasă regală venită de pe o altă planetă. Am vorbit despre manipularea globală şi mi-a transmis convingerea lui că în spatele Frăţiei alcătuite din monarhi, politicieni, bancheri şi patroni de mas-media se ascunde de fapt o

rasă extraterestră. M-am întors apoi în casa în care locuiam şi am început să-mi notez în laptop tot ce mi-a spus, după care am coborât în salon. La televizor tocmai începea un film intitulat *The Arrival*[3], despre o rasă extraterestră reptiliană care a preluat controlul asupra planetei operând prin trupuri umane şi schimbându-şi înfăţişarea. Sincronicitatea era perfectă! Era evident că cineva încerca să-mi comunice ceva. Iar acel ceva era adevărul. Un alt film mai puţin cunoscut pe care l-am văzut în acea perioadă se intitula *Ei sunt vii,* tema fiind aceeaşi. În sfârşit, a mai fost un film cu exact aceeaşi temă, intitulat *Invazia extraterestră.* Dar filmul care s-a apropiat cel mai mult de adevăr este serialul american de televiziune care a rulat pe micile ecrane prin anii 80, intitulat *V.* Filmul prezintă aceeaşi rasă extraterestră de reptilieni care preia controlul asupra planetei arătând exact ca oamenii. Reptilele sunt prezentate ca şi cum ar fi acoperite cu un fel de piele din latex, lucru care nu corespunde realităţii, dar tema filmului se suprapune aproape perfect peste realitate, arătându-ne ce ni s-ar putea întâmpla dacă nu ne vom trezi rapid la realitate. Vă recomand insistent să faceţi rost de o casetă video cu acest film, pentru a avea o imagine vizuală a lucrurilor expuse în această carte.

Unul din cei mai importanţi cercetători ai acestui fenomen a fost americanca Alex Christopher, autoare a unei lucrări în două volume intitulată *Cutia Pandorei,* în care aminteşte de prezenţa reptilienilor pe această planetă. Alex i-a văzut pe reptilieni şi pe cenuşiii cu ochi mari (după cum îi numeşte ea). Ea povesteşte că într-o noapte, pe când se afla în casa ei din Panama City, Florida, a fost strigată la ora 2:30 dimineaţa de vecinii înnebuniţi de spaimă, o femeie şi partenerul ei de viaţă, pilot de avion pe o linie comercială. Când a alergat să vadă despre ce este vorba, a găsit-o pe femeie leşinând, cu ochii ieşiţi din orbite. Alex susţine că a simţit o energie incredibilă care încerca să pătrundă în mintea ei. S-a gândit că este vorba de radiaţii. Într-adevăr, a doua zi toate plantele din zonă muriseră. I-a luat pe cei doi şi i-a scos afară, unde au stat de vorbă o vreme. Aceştia i-au povestit că tocmai făceau dragoste, când a început incidentul. Acest lucru nu este întâmplător, căci reptilienii se hrănesc cu emoţiile şi cu energia sexuală a oamenilor, ceea ce explică de ce este atât de important sexul în ritualurile satanice închinate „demonilor", adică exact acestor reptilieni. Cei doi i-au povestit că au văzut un flash luminos, după care au fost traşi jos din pat. Bărbatul încă mai avea o vânătaie făcută de o palmă cu degete lungi de circa 25 de centimetri, cu gheare care i-au sfâşiat pielea. A doua zi locul s-a inflamat, devenind atât de dureros încât nu putea suporta nici o atingere. Alex Christopher a păstrat aceste imagini înregistrate pe o casetă video. După ce cuplul s-a calmat şi Alex s-a întors acasă, s-a trezit ea însăşi faţă în faţă cu un reptilian. Iată cum povesteşte ea incidentul:

> „M-am trezit din somn şi am văzut lângă pat o ‚fiinţă'.
> Avea ochii galbeni cu pupile ca de şarpe, urechi ascuţite şi rânjea

[3] Sosirea.

cu toată faţa. Purta un combinezon argintiu şi m-a speriat de moarte. Mi-am tras pătura peste cap şi am început să ţip… Să vezi acest rânjet de motan Cheshire[4] şi acei ochi maliţioşi… era prea mult pentru mine! Am văzut acest gen de fiinţe şi cu alte ocazii. Avea nasul turtit şi o înfăţişare aproape umană, exceptând ochii şi pielea cenuşie…

… Mai târziu, în anul 1991, lucram într-o clădire dintr-un mare oraş, când am făcut o pauză la ora 6:00 seara. Fără să-mi dau seama când trece timpul, m-am trezit că s-a făcut ora 10:30. Am început să-mi aduc apoi aminte ce s-a întâmplat: am fost luată la bordul unei nave spaţiale, trecând prin cele patru etaje superiore ale clădirii şi prin acoperiş. Pe navă se aflau germani şi americani care lucrau împreună cu nişte extratereştri cenuşii. Am fost duşi într-o altă încăpere, unde i-am putut vedea din nou pe reptilienii (pe cei pe care obişnuiesc să-i numesc ‚pui de Godzille') cu dinţii scurţi şi ochii galbeni oblici. Aceştia sunt fiinţele cele mai crude pe care vi le-aţi putea imagina. Chiar şi mirosul lor este odios".

Germanii şi americanii aflaţi pe navă purtau ecusoane pe care apărea un triunghi albastru în interiorul căruia se afla un dragon cu ochii roşii, înconjurat de un cerc. O prietenă i-a spus mai târziu că a văzut acest simbol în Statele Unite, la Fort Walden. Simbolul şarpelui înaripat a putut fi văzut şi pe insigna soldatului israelian care o susţinea pe fiica primului ministru asasinat, Yitzhak Rabin, la funeraliile tatălui ei, în anul 1995 (vezi numărul din 290 noiembrie 1995 al revistei *Newsweek).* Unul din locurile pe care Alex Christopher le-a studiat cel mai amănunţit este noul aeroport din Denver, care are faima de a fi o acoperire pentru o bază subterană extraterestră în care lucrează atât oameni cât şi reptilieni. Cu siguranţă, este un loc ciudat. Prima mea conferinţă pe această temă a conspiraţiei pe care am ţinut-o în Statele Unite a avut loc la Denver, în august 1996. Am aterizat pe aeroportul acestui oraş fără să am vreo idee despre sinistra sa reputaţie. De îndată ce am coborât din avion am simţit însă o energie extrem de ciudată, ca o apăsare neplăcută. Aeroportul a fost construit cu costuri imense pe un teren deschis aflat la mare distanţă de Denver şi este plin de simboluri masonice. Există inclusiv gargui[5], figuri de reptile înaripate, la fel ca cele care decorează căminele aristocraţiei reptiliene din Marea Britanie, precum şi bisericile şi catedralele din Europa construite de Frăţie. Asemenea gargui există şi pe clădirea din Dealey Plaza, locul în care a fost asasinat preşedintele Kennedy, iar acum puteam să-i văd şi într-un aeroport modern construit – se spune – pe o bază subterană reptiliană. Garguii sunt simboluri ale reptilienilor, ceea ce explică de ce pot fi găsiţi în aeroportul din Denver. Coloana frontală a aeroportului este marcată cu simbolul francmason al compasului şi dă în Marea Sală, un alt termen francmason. Unul din pereţii acestei săli este

[4] Motanul care apare în filmul *Alice în Ţara Minunilor,* vestit pentru rânjetul său.
[5] Cap de burlan în formă de animal fantastic.

acoperit cu o pictură murală grotescă, plină de simboluri malefice, inclusiv trei sicrie cu trei femei moarte în ele: o evreică, o indiancă americană şi o negresă. O altă fată ține în mână o tăbliță mayaşă care descrie distrugerea civilizației. Un personaj uriaş, descris de Alex Christopher ca un fel de Darth Vader[6] verde, stă deasupra unui oraş distrus, cu o sabie în mână. Imaginea mai prezintă un drum pe care merg femei ținând în brațe copii morți. Copii de toate rasele predau armele țărilor lor unui copil german cu pumnul de fier, care ține în mână o nicovală. Se spune că oraşul Denver este programat să devină capitala sectorului de vest al Statelor Unite în cadrul statului fascist intitulat Noua Ordine Mondială, care ar trebui instaurat cândva, după anul 2000. Capitala sectorului de est ar urma să devină oraşul Atlanta. Îmi amintesc că am sesizat cu câțiva ani în urmă similitudinea uluitoare a aeroportului din Atlanta cu cel din Denver. Acum înțeleg de ce seamănă atât de bine cele două structuri.

Principalul centru al Noii Ordini Mondiale urmează să devină statul Colorado. Însăşi regina Angliei a cumpărat teren în acest stat, desigur, sub acoperire. Aşa cum veți vedea mai târziu, familia regală britanică este masiv implicată în toată această poveste, inclusiv în moartea prințesei Diana. Unul din principalii oameni de legătură ai lui Christopher a fost Phil Schneider, fiul unui comandant de submarin din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, care a primit sarcina de a construi mai multe baze subterane la mare adâncime în Statele Unite. Am văzut personal o parte din casetele video înregistrate cu conferințele lui atunci când a început să vorbească public despre vasta rețea de baze, oraşe şi tuneluri subterane din SUA. A murit mai târziu, în circumstanțe stranii, care ar fi trebuit să pară o „sinucidere”. Schneider a afirmat că aeroportul din Denver este conectat cu o bază subterană situată la mare adâncime, care are cel puțin opt nivele şi include un oraş subteran pe o suprafață de opt kilometri pătrați. Alte persoane care au avut acces în interiorul acestei baze subterane povestesc că în interiorul ei se află numeroşi sclavi umani, mulți dintre ei copii, care lucrează sub controlul reptilienilor. Alte două baze la a căror construcție pretinde că a participat Phil Schneider sunt Area 51 din Nevada (o zonă cu o reputație extrem de sinistră) şi baza de la Dulce, în New Mexico, conectată printr-o rețea de tuneluri cu Laboratorul Național din Los Alamos. Am fost eu însumi la Los Alamos, iar vibrația de acolo este absolut îngrozitoare. După ce am vorbit despre invazia reptiliană la un post de radio din SUA, un soldat din armata Statelor Unite staționat la Dulce mi-a trimis o relatare în care mi-a spus că simte ceva „extrem de ciudat” în acel loc, dar nu-şi dă seama despre ce este vorba. Iată ce mi-a scris el:

> Lucram la o activitate de rutină, când un tânăr recrut, un mecanic, a intrat în atelier şi mi-a spus că are nevoie urgent de o piesă. Avea la el desenul tehnic şi mi-a arătat exact ce anume doreşte. Eram aplecați amândoi deasupra bancului de lucru din fața

[6] Personajul negativ din trilogia *Războiul Stelelor.*

> strungului, când i-am privit întâmplător fața. Aceasta părea acoperită de un film semitransparent sau de un fel de ceață. Trăsăturile umane s-au estompat şi în locul lor au apărut nişte ochi galbeni şi o piele solzoasă, fără păr.

Mai târziu, el a văzut aceeaşi transformare petrecându-se cu un soldat care păzea poarta de intrare în baza militară de la Dulce. Alți martori oculari au descris transformări cameleonice similare petrecute la Spitalul Militar Madigan de lângă Fort Lewis, la sud de Seattle, în statul Washington. Jason Bishop III a făcut un studiu extins al operațiunii Dulce şi a ajuns la concluzia că în aceasta a fost implicat un cartel despre care vorbesc într-una din cărțile mele anterioare *(Şi adevărul vă va face liberi),* care include organizații precum Rand Corporation, General Electric, AT&T, Hughes Aircraft, Northrop Corporation, Sandia Corporation, Stanford Research Institute, Walsh Construction, Bechtel Corporation, Colorado School of Mines, şi aşa mai departe. Una din verigile majore în Frăția reptiliană este Corporația Bechtel. La Dulce există cel puțin şapte niveluri subterane, probabil chiar mai multe. Bishop a adunat mărturii ale unor muncitori care au lucrat acolo şi care i-au povestit ce au văzut. Relatările lor se potrivesc perfect cu cele din Tăblițele Sumeriene, care povestesc cum Anunnaki încrucişează diferite specii, producând hibrizi dintre cei mai hidoşi. Iată o asemenea sinteză a relatărilor muncitorilor care au lucrat la Dulce:

> „Nivelul şase este poreclit ‚Sala Coşmarurilor', căci aici este situat Laboratorul Genetic. Am obținut următoarele relatări de la muncitorii care au văzut câte ceva din aceste experimente bizare: ‚Am văzut „oameni" cu membre multiple, care semănau cu o caracatiță pe jumătate umană. Erau o sumedenie de oameni-şopârle ținuți în cuşti şi de creaturi cu blană, care aveau mâini de om şi plângeau la fel ca şi copiii mici, imitând cuvintele rostite de oameni'. Mai existau peşti, scoici, păsări şi şoareci care nu aminteau decât vag de aceste specii. Existau cuşti în care erau ținuți umanoizi înaripați, un fel de lilieci groteşti cu o înălțime de 1,1-2,20 metri. Apăreau de asemenea tot felul de figuri ca nişte dragoni şi reptile de toate felurile.
>
> Nivelul şapte era şi mai straniu. Mii de cadavre de oameni sau de oameni-animale erau ținute aici în depozite frigorifice, aliniate pe rânduri. Existau de asemenea embrioni în diferite stadii de evoluție. Unul dintre muncitori mi-a povestit: ‚… Am văzut mulți oameni ținuți în cuşti, de regulă amețiți sau drogați, dar uneori trezindu-se şi țipând după ajutor. Ni s-a spus că erau nebuni şi că oamenii de ştiință făceau teste cu droguri de mare risc în încercarea de a vindeca nebunia. Ni s-a cerut să nu vorbim niciodată cu ei. La început am crezut această poveste, dar în anul 1978 am descoperit adevărul'".

Această descoperire a stat la baza „războaielor de la Dulce”, o bătălie între oameni şi extratereştri care a avut loc în anul 1979, când mulţi oameni de ştiinţă şi membri ai personalului militar au fost ucişi. Phil Schneider susţine că a luat parte la un schimb de focuri între oameni şi extratereştrii de la Dulce, în timpul căruia a fost lovit drept în piept de o armă cu laser, în urma căreia i-a rămas o cicatrice extrem de urâtă, pe care şi-a expus-o public. În urma acestui conflict, baza militară a fost închisă o vreme, dar între timp s-a redeschis. O altă bază subterană reptiliană este cea de sub Boynton Canyon, din Sedona, California. Se crede că centrul acestei baze se află în aşa-numitul Canion Secret. Alte baze şi oraşe subterane similare există pretutindeni în lume, fiind conectate între ele prin tuneluri prin care circulă „metrouri” cu o viteză incredibilă. Tunelurile sunt construite extrem de rapid, printr-o tehnologie de tip Subterrene, o maşinărie cu putere nucleară care topeşte şi remodelează pietrele, dându-le forma pereţilor galeriilor. Tehnologia a fost pusă la punct în Laboratorul de la Los Alamos. Nu este deloc întâmplător faptul că majoritatea testelor nucleare s-au realizat în Nevada şi New Mexico, cele două locuri în care există majoritatea bazelor subterane ale reptilienilor. Oare au fost făcute aceste teste cu scopul de a produce caverne uriaşe în pământ? Un alt subiect pe care mi l-au relatat multe din contactele mele se referă la faptul că reptilienii se hrănesc cu energie nucleară.

Cum arată „ei”

Sintetizând toate cercetările mele, relatările pe care le-am citit şi pe care le-am auzit de la oameni care pretind că au întâlnit asemenea umanoizi reptilieni, descrierea care li se potriveşte cel mai bine este următoarea: există multe tipuri de rase de reptilieni pur-sânge sau încrucişate. Elita lor este cunoscută în literatura OZN-istică sub numele de draconieni. Aceştia sunt nişte fiinţe cu o înălţime medie de 2,2-3,8 metri, cu aripi din piele susţinute de nişte oase lungi. Aripile pot fi înfăşurate la spate. Ele stau la baza unor expresii precum „şarpe înaripat” sau „înger căzut”, dar şi a dragonilor înaripaţi care apar sub formă de gargui. Pelerina purtată de contele Dracula reprezintă un simbol al acestor aripi. De altfel, în romanele sale, Bram Stoker îl numeşte pe contele Dracula un înger căzut. Draconienii înaripaţi mai sunt cunoscuţi şi sub numele de rasa dragonilor. O parte din zeii antichităţii erau prezentaţi ca nişte oameni-păsări. Aceasta ar putea fi una din originile simbolismului păsării Phoenix şi al vulturului care apare în însemnele Frăţiei, dar mai ales a semnificaţiilor ezoterice ale acestora. În Biblie, Satan este prezentat ca o reptilă.

O parte a ierarhiei reptiliene pare să fie de rasă albă (chiar albinoasă), şi nu verde sau maronie, aşa cum sunt prezentaţi de multe ori aceşti extratereştri. În această categorie intră de pildă descrierea ciudatului umanoid „albinos” cu faţa de şopârlă care a ieşit din clădirea de birouri din Aurora, lângă Denver. Draconienii sunt „rasa regală” a reptilienilor, iar

casta cea mai înaltă în rândul acestora sunt albinoşii, care par să aibă nişte coarne conice situate la jumătatea distanţei dintre sprâncene şi creştetul capului. Această imagine m-a frapat de la bun început, căci „zeii" şi regii din antichitate erau ilustraţi de multe ori purtând coafuri încornorate – cu siguranţă un simbol al acestor reptilieni „de viţă regală". Alte specii, cum sunt cei din clasa soldaţilor şi a savanţilor, sunt cunoscuţi sub numele de reptoizi. Aceştia nu au aripi, dar au în schimb sânge rece. Solzii lor sunt mult mai laţi în partea din spate şi au trei degete subţiri, plus un deget mare (orientat în direcţie opusă). La picioare au tot trei degete, plus un al patrulea orientat lateral. Degetele sunt înzestrate cu gheare scurte şi tocite. Au ochii mari, ca de pisică, cu sclipiri roşiatice, şi o gură ca o fantă subţire. Unii au ochi negri sau albi, cu pupile orientate vertical (la fel ca în exemplul descris de doamna din Aurora). Reptilienii au o înălţime cuprinsă între 2-4 metri, fiind aproape sigur „uriaşii" descrişi în atâtea legende şi texte antice. Unii au cozi, alţii nu. O altă planetă asupra căreia şi-au exercitat influenţa a fost Marte, aşa că nu este exclus ca o parte din marţienii albi care au ajuns pe planeta noastră să fi fost deja specii încrucişate. Zecharia Sitchin emite el însuşi ipoteza că Anunnaki ar fi mers mai întâi pe Marte, înainte de a veni pe pământ. Acest scenariu ar completa puzzle-ul şi ar explica aparenta conexiune genetică dintre Anunnaki şi marţienii albi de care vorbeşte Brian Desborough. O mare preoteasă de rang înalt a Frăţiei, care a reuşit să se smulgă din ghearele acesteia (cel puţin la data când am vorbit eu cu ea), susţine că reptilienii Anunnaki au invadat cu mult timp în urmă planeta Marte, iar marţienii albi au fost nevoiţi să îşi părăsească planeta mamă, venind pe pământ. Anunnaki i-au urmat însă, deşi personal nu mă îndoiesc că aceştia continuă să folosească bazele de pe Marte inclusiv la ora actuală. Ori de câte ori apare pericolul ca o imagine de pe Marte prelevată de NASA să ajungă la cunoştinţa opiniei publice, aceasta dispare ca prin farmec. Un lucru este cert: oricare ar fi originea rasei albe, aceasta a fost principalul vehicul al programului de încrucişare genetică al reptilienilor Anunnaki care stă la baza planului lor de ocupare a pământului. Cercetătorii mai cred că reptilienii controlează o altă rasă de extratereştri, aşa-numiţii cenuşii, cele mai cunoscute figuri de extratereştri din epoca noastră, cu ochii lor mari şi negri. Marea majoritate a relatărilor care descriu răpiri făcute de extratereştri se referă la aceşti cenuşii. În lucrările sale, Jason Bishop III descrie astfel ierarhia controlului: draconienii (reptilienii înaripaţi), draconienii neînaripaţi, cenuşiii, iar la baza piramidei oamenii. Se pare că există de asemenea o „alianţă" reptiliană cu alte grupuri de extratereştri.

Literatura de specialitate sugerează că sacrificiile umane aduse „zeilor" în antichitate, şi în special sacrificarea copiilor, se făceau în beneficiul reptilienilor, care le impuneau (una din trăsăturile care caracterizează creierul reptilian este ritualismul). Personal, am convingerea că această ipoteză este adevărată, dovedindu-se extrem de relevantă în a doua parte a cărţii de faţă. În momentul morţii care survine în urma sacrificiului ritual, la baza creierului se acumulează o formă de

adrenalină, extrem de puternică la copii. Se spune că aceasta este substanța pe care o doresc reptilienii (şi rudele lor încrucişate). Este cert de asemenea că ei se hrănesc cu sânge şi cu carne de om. Aceste sacrificii închinate în antichitate zeilor (reptilienilor) continuă până în zilele noastre. Una din principalele concluzii ale tuturor cercetărilor făcute pe tema reptilienilor este că aceştia sunt complet lipsiți de emoții şi de sentimente, hrănindu-se în regiunea de jos a celei de-a patra dimensiuni cu emoțiile inferioare ale oamenilor, precum frica, vinovăția şi agresiunea. Ori de câte ori emitem asemenea vibrații, noi nu le putem vedea în lumea în care trăim, căci ele rezonează cu regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, unde sunt absorbite de reptilieni. Cu cât reuşesc să stimuleze mai mult aceste vibrații inferioare, cu atât mai mare este energia cu care se hrănesc aceştia. Aşa se explică numeroasele războaie umane, genocidurile, sacrificarea în masă a animalelor, perversiunile sexuale care dau naştere unor energii negative extrem de puternice şi ritualurile de magie neagră, care includ sacrificii şi care se desfăşoară la o scară care îi va ului pe cei care nu au studiat acest subiect.

Fiii zeilor

Programul de încrucişare genetică al reptilienilor a început prin crearea unui hibrid Anunnaki-uman (Adam?), acum 200.000-300.000 de ani. Personal, am convingerea că au existat şi alte rase extraterestre care au făcut experimente de încrucişare genetică cu oamenii, dând naştere marilor profeți şi altor ființe excepționale, dar mă voi concentra în continuare exclusiv asupra experimentelor grupului reptilian, singurul interesat să controleze şi să manipuleze destinul oamenilor. Evident, cu cât ne îndepărtăm mai mult în timp, cu atât mai greu devine procesul de stabilire a faptelor reale, dar există suficiente dovezi care confirmă ceea ce s-a întâmplat în cele vremuri. Cu cât analizez mai mult această poveste, cu atât mai limpede îmi devine faptul că reptilienii au repetat pe pământ ceea ce au făcut inițial pe Marte. Ei s-au infiltrat în rândurile populației planetei prin încrucişări genetice, după care au preluat puterea. Am convingerea că atunci când au venit pe pământ, marțienii albi aveau deja linii genealogice mixte (reptiliene/ariene). Una din principalele locații în care s-au stabilit Anunnaki şi marțienii (sau arienii), în special în timpul şi imediat după cataclismul generat de Venus în jurul anului 4800 î.Ch., au fost munții din Turcia, Iran şi Kurdistan. Acestea au fost locurile din care au invadat ei pământul după retragerea apelor. Ei sunt cei care au creat civilizațiile avansate care au apărut „instantaneu” în câmpiile Sumerului, Egiptului, Babilonului şi în Valea Indului. Unul din centrele cele mai importante ale reptilienilor Anunnaki pare să fi fost situat în Munții Caucaz, locație care va apărea în mod repetat în povestea noastră. Am bănuiala că în această regiune s-a desfăşurat un program masiv de încrucişare genetică, probabil subteran, în urma căruia a rezultat un număr mare de copii cu sânge mixt. Una din caracteristicile particulare ale acestei regiuni este numărul foarte

mare de oameni cu Rh negativ (adică cu sânge *rhesus* negativ). De multe ori, copiii care au Rh negativ se învinețesc (albăstresc) imediat după naştere. De aici provine originea expresiei „cu sânge albastru" atribuită regalității şi aristocrației. Există o speculație care spune că sângele „albastru" (cu Rh negativ) atestă sorgintea marțiană, spre deosebire de sângele cu Rh pozitiv, care atestă o origine terestră. Majoritatea oamenilor care au Rh negativ sunt cei de rasă albă.

După toate aparențele, genele draconienilor albinoşi „de viță regală" au fost folosite pentru a crea liniile genealogice hibride ale monarhilor care au guvernat lumea din acele timpuri străvechi şi până astăzi. Aceştia erau semi-zeii de care vorbeau legendele antice, iar rolul lor era de a guverna lumea şi de a împlini Agenda stăpânilor lor reptilieni. Un lucru este cert: deşi Anunnaki s-au încrucişat cu multe rase terestre, rasa albă a rămas principalul vehicul pentru preluarea controlului asupra planetei, iar draconienii din vârful ierarhiei sunt albinoşi. Nu este de mirare că multe din creațiile lor hibride au avut părul blond şi ochii albaştri. O schimbare majoră pare să se fi produs la scurt timp după cataclismele provocate de Venus, căci în timp ce cultura Ubaid (6000-5000 î.Ch.), care a trăit pe teritoriul Irakului de astăzi, adora zei care aveau forme de şopârle, sumerienii (5000-4000 î.Ch.), care au trăit în aceeaşi regiune, aveau deja zei cu forme umane. Cu siguranță, există o legătură între această schimbare şi programul de încrucişare genetică din Munții Caucaz. Elita hibrizilor Anunnaki-oameni a fost descrisă de sumerieni şi există numeroase alte relatări despre încrucişările extratereştrilor cu oameni, respectiv ale „zeilor" sau „oamenilor veniți din cer" cu oamenii. Chiar în Biblie, există în Geneză un pasaj faimos care spune:

> „Când numărul oamenilor de pe pământ a început să crească şi lor li s-au născut fiice, fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase şi s-au căsătorit cu cele pe care le doreau… Nefilimii au trăit pe pământ în acele zile – dar şi după aceea – când Fiii lui Dumnezeu s-au dus la fiicele oamenilor şi au avut copii cu ele. Aceştia au fost eroii din vechime, a căror faimă s-a păstrat până astăzi".
>
> **Geneza 6:1-4**

În viziunea lui Zecharia Sitchin, cuvântul Nefilim s-ar traduce prin „Cei care au coborât", în timp ce alții îl traduc prin „Cei căzuți". La fel, cuvântul „faimă" din acest pasaj al Genezei a fost tradus din cuvântul sumerian *shem.* Traducătorii Bibliei l-au asociat cu ideea de „nume" sau „renume", dar Sitchin afirmă că adevărata semnificație a cuvântului *shem* este aceea de „vehicul din cer". El susține că provine de la rădăcina *shu-mu,* care înseamnă „cel care este un MU", iar MU înseamnă navă spațială. În acest caz, „eroii faimoşi" devin „oamenii care au coborât din vehiculele lor spațiale". Ei sunt cei care s-au încrucişat cu femeile pământene. După părerea mea, acest pasaj din Geneza biblică descrie încrucişarea dintre extratereştri sau intra-tereşti şi oameni, în urma căreia au rezultat hibrizii

reptilo-umani. Expresia „Fiii lui Dumnezeu" provine din ebraicul *bene-ha-elohim,* a cărei traducere exactă este „fiii zeilor". Primele progenituri ale acestor experiențe genetice au fost uriaşii de care vorbesc legendele şi există numeroase relatări în toată lumea despre apariția acestor hibrizi. Practic, nu există rasă sau continent pe care să nu găsim o legendă despre uriaşi. Biblicul Goliat ar putea fi el însuşi un simbol al acestor oameni. Indienii americani au numeroase legende despre Poporul din Stele venit din ceruri pentru a se încrucişa cu femeile umane, iar Alex Christopher susține că un numitor comun al tuturor răpirilor efectuate de reptilieni în Statele Unite este că oamenii răpiți au legătură de sânge cu indienii americani. Vă reamintesc că indienii hopi afirmă că au venit la suprafața pământului de undeva din adâncuri. Există un text etiopian cu o vechime de câteva mii de ani, intitulat *Kebra Nagast (Nagas* erau „zeii-şerpi" ai indienilor din India, capabili să îşi schimbe forma la comandă), în care se vorbeşte deschis de mărimea uriaşă a copiilor născuți în urma încrucişării genetice dintre oameni şi zei. Textul povesteşte cum: „… fiicele lui Cain care le-au conceput îngerilor (extratereştrilor) copii gigantici nu i-au putut naşte pe aceştia, aşa că au murit". Pasajul continuă descriind naşterea prin operații de cezariană a unora dintre aceşti copii: „… după ce au spintecat burțile mamelor, aceştia au putut fi traşi de cordonul ombilical". Străvechiul text ebraic *Cartea lui Noe* şi urmarea sa, *Cartea lui Enoh,* descriu naşterea stranie a unui copil neuman, care va deveni mai târziu Noe, celebrul om care a supravieţuit Marelui Potop. Relatarea acestei poveşti apare şi în Manuscrisele de la Marea Moartă, care au aparţinut comunităţii eseniene. Aceasta a trăit în Palestina acum 2000 de ani, iar textele sale conţin numeroase fragmente din *Cartea lui Enoh.* Copilul ciudat de care vorbesc aceste texte era fiul lui Lameh. El este descris ca o ființă neumană, care semăna mai mult cu „copiii îngerilor din ceruri". Noe, copilul lui Lameh, avea pielea albă şi părul blond, iar ochii săi umpleau întreaga casă cu o „strălucire aidoma soarelui". Descrierea unor ființe cu părul blond şi ochii albaştri, care luminau ca nişte lasere, corespunde misterioşilor „zei" care au apărut în toate culturile lumii. Lameh a întrebat-o pe soția sa cine este tatăl copilului:

> „Ascultă, m-am gândit în sinea mea că această concepție s-a datorat Privitorilor şi Celor Sfinți… precum şi Nefilimilor… iar inima mea se simte tulburată din cauza acestui copil".

În *Shahnemeh* sau *Cartea Regilor,* legendara istorie a Iranului scrisă de poetul arab Firdowsi şi încheiată în anul 1010, acesta descrie naşterea unui copil pe nume Zal, fiul unei rege numit Sam. La fel ca în cazul lui Lameh, regele este îngrozit de înfățişarea nepământeană a copilului, care avea un corp foarte mare, „strălucitor ca argintul", cu părul alb ca al unui bătrân, „la fel ca zăpada", şi cu o față strălucitoare ca soarele. Sam îşi numeşte fiul: un copil demoniac, adică un copil al *daeva*-şilor (Privitorilor). La fel ca şi Patriarhii din Vechiul Testament, iranienii aveau o aversiune față de copiii extrem de albi. Şi cine sunt ființele cele

mai albe între toate, chiar albinoase? Rasa regală a draconienilor. Iată cum îl descrie pe Zal textul *Shahnemeh:*

„Nici o fiinţă umană de pe acest pământ

Nu ar fi putut da naştere unui asemenea monstru.

Trebuie să fie din rasa demonilor,

Deşi are formă şi faţă de om.

Chiar dacă nu este un demon, pare totuşi

Un animal prezentat la circ".

Figura 5:

Imaginea străveche a caduceului, adoptat ca simbol de medicina modernă, dar care simbolizează multe alte lucruri. Nu este exclus să simbolizeze inclusiv dubla spirală a ADN-ului, sau poate o lungime de undă ori o frecvenţă particulară.

Mai târziu, Zal s-a însurat cu o prinţesă străină pe nume Rudabeh, fiica lui Mehrab, regele din Karbul şi descendent al regelui-şarpe Zahhak, despre care se spune că a domnit în Iran o mie de ani. Rudabeh aparţinea în mod evident unei rase reptiliene şi este descrisă ea însăşi ca fiind înaltă ca un copac, cu pielea ca fildeşul, etc. Altfel spus, avea trăsăturile familiare ale urmaşilor umani ai Privitorilor. Asemenea descrieri ale regilor Iranului şi ale altor monarhi din Orientul Apropiat sunt foarte numeroase, la fel ca şi compararea lor cu copacii, din cauza înălţimii lor extreme. S-ar părea că nu te puteai califica pentru a fi rege decât dacă aveai caracteristicile fizice ale nefilimilor sau ale Privitorilor. Fără nici o îndoială, de aici se trage „dreptul divin al regilor de a guverna" în virtutea sângelui lor regal, sistem care a continuat mai târziu şi în Europa. Chiar şi titlul britanic de nobleţe, „Sir", conferit de regii Angliei unor supuşi aleşi de ei, provine de la o zeiţă-şarpe din vechime numită chiar Sir, care se înrudea cu zeiţa Anunnaki Ninlil sau Ninkharsag, descrisă în Tăbliţele Sumeriene. Soţul acesteia, Enlil, era supranumit Şarpele Splendid cu Ochi Strălucitori. Fratele său, Enki, ea cunoscut şi el ca om-şarpe şi avea drept emblemă doi şerpi înlănţuiţi, simbolul „centrului său spiritual" de la Eridu, dar şi al profesiei medicale moderne, cunoscut sub numele de caduceu *(vezi Figura 5).* Această informaţie provine din traducerea făcută de Zecharia Sitchin Tăbliţelor Sumeriene şi publicată în cărţile sale. Cu atât mai uimitoare mi se pare afirmaţia ulterioară a lui Sitchin că nu există nici o dovadă care să ateste existenţa unei rase a şerpilor, pe care mi-a transmis-o personal, sfătuindu-mă totodată să renunţ la cercetările mele în acest domeniu. Ideea că dovezile ar lipsi este de-a dreptul aiuritoare. Ce l-o fi determinat oare pe Sitchin să îmi spună aşa ceva? Se pare că se temea să nu ajung prea departe cu cercetările mele. Personal, nu am nici cea mai mică îndoială că Anunnaki şi Privitorii se referă la aceeaşi rasă reptiliană – „şerpii cu ochi strălucitori" de care vorbesc Christian şi Barbara O'Brien în lucrarea lor, *Geniul celor puţini.*

Autorul şi cercetătorul Andrew Collins afirmă că deține o figurină din bronz care înfățişează unul din zeii canaaniți (o populație care a trăit în jurul anului 2000 î.Ch.). Aceasta are un gât şerpuitor şi un cap în forma glugii unei cobre, care se termină cu un cap de şarpe. De-a lungul miilor de ani care au trecut de la crearea acestor linii genealogice hibride, membrii acestora s-au integrat din ce în ce mai bine în rândul populației generale, devenind din ce în ce mai puțin distincți din punct de vedere fizic, dar structura lor genetică de bază rămâne aceeaşi, iar Frăția deține fişe genetice exacte care precizează cine are această structură genetică şi cine nu. În cartea lor, *Geniul celor puțini,* Christian şi Barbara O'Brien afirmă că dacă Anunnaki s-au încrucişat cu oamenii acum câteva sute de mii de ani, iar apoi din nou acum 30.000 de ani, rezultatul celei de-a doua încrucişări ar fi o structură genetică în proporție de 75% Anunnaki şi 25% umană. Personal, înclin să cred că a mai existat o încrucişare mai recentă, după potopul provocat de Venus acum 7000 de ani. Desigur, aceste linii genealogice trebuie să aibă o structură genetică încă şi mai înclinată către cea reptiliană. Din rândul acesteia fac parte familiile care conduc lumea la ora actuală şi ea este cea care le permite membrilor lor să îşi schimbe forma între reptile şi oameni, după cum doresc. Între altele, aceşti oameni au capacitatea de a produce o stare hipnotică extrem de puternică, la fel ca un şarpe care îşi hipnotizează prada, şi cred că de aici se trage legenda „deochiului". Aceasta este explicația reală a obsesiei față de păstrarea purității sângelui pe care o au familiile cu „sânge albastru" şi progeniturile lor. Încă din cele mai vechi timpuri, moştenitorii familiilor cu sânge albastru nu au acceptat să se însoare decât cu surori vitrege şi cu vere, exact aşa cum procedau Anunnaki, conform Tăblițelor Sumeriene. Se pare că gena cea mai importantă se transmite pe linie feminină; de aceea, alegerea partenerei de sex feminin a fost întotdeauna vitală pentru aceşti hibrizi.

Este foarte important faptul că linia genealogică a „regelui-şarpe" a apărut în Iran, căci aceasta este regiunea (împreună cu Kurdistanul, Armenia, Turcia şi Munții Caucaz) din care s-au răspândit aceste linii regale în întreaga lume. Un rus, cunoscător din interior al Frăției, mi-a spus că a existat un vortex masiv, un fel de poartă interdimensională, în Munții Caucaz, prin care au intrat în dimensiunea noastră aceşti extratereştri. Această ipoteză ar explica foarte multe lucruri. Numele de Iran provine din mai vechiul Airy-ana sau Air-an, care înseamnă „Ținutul Arienilor". Chiar şi astăzi, în Kurdistan există două rase distincte, una măslinie, de înălțime medie şi cu ochi închişi la culoare, şi cealaltă mult mai înaltă, cu oameni albi, mulți dintre ei cu ochi albaştri. Deloc întâmplător, naziştii au considerat că aceste trăsături corespund „rasei superioare" sau „rasei stăpânilor", căci cunoşteau conexiunea şi istoria reptilienilor. În cartea sa, *Din cenuşa îngerilor,* Andrew Collins prezintă dovezi copleşitoare care atestă faptul că Grădina Paradisului (Edenului) a existat în munții înalți din această regiune (Iran-Kurdistan), şi, după cum ştim, unul din personajele centrale ale legendei acestei grădini este şarpele.

De altfel, iranienii îşi numeau regii Mar, care înseamnă „şarpe” în limba persană. Să existe oare o conexiune inclusiv între Mar-te şi şarpe? Regii Iranului mai erau cunoscuți şi sub numele de „descendenții dragonului”. Personal, nu am nici o îndoială că reptilienii draconieni s-au încrucişat cu oamenii din rasa albă, dând naştere unor hibrizi. De altfel, există foarte mulți oameni inclusiv la ora actuală care pretind că s-au încrucişat cu reptilienii. În jurul anului 2200 î.Ch., în Egipt a fost fondată Casa Regală a Dragonului, de către preoții din Mendes. Tradiția s-a păstrat până astăzi, 4000 de ani mai târziu, sub forma Curții Regale şi Imperiale a Suveranității Dragonului, al cărui sediu modern se află în Marea Britanie. Unii oameni numesc această organizație secretă Frăția Şarpelui. Primii regi ai Sumerului, Egiptului, iar mai târziu ai Israelului, erau unşi în timpul ceremoniei încoronării cu „grăsimea Dragonului”, care era de fapt grăsime de crocodil (considerat animal sacru în acele vremuri). Crocodilul era numit în Egipt *messeh,* de unde provine termenul ebraic de „Messia”, care înseamnă chiar „Cel uns”. Regii acestei linii succesorale erau numiți „Dragoni”. Tot acest simbolism se leagă de faptul că aceste familii regale erau urmaşe ale hibrizilor reptilo-umani. Dacă mai multe regate se asociau pentru o bătălie împotriva unui duşman comun, ele îşi alegeau un rege al regilor, cunoscut sub numele de Marele Dragon sau… Draco. Faimosul titlu celtic de Pendragon nu reprezintă decât o variantă a acestei tradiții. Însuşi cuvântul *kingship* (n.n. regalitate) provine din rădăcina *kin* (de acelaşi sânge), de unde s-a născut mai întâi *kinship,* adică înrudit genetic, iar apoi *kingship.* Pentru a evidenția şi mai puternic această teză a înrudirii caselor regale cu reptilienii, menționez că termenul egiptean pentru crocodil *(messeh*-ul sacru) era… Draco. El a devenit un simbol al Terapeuților Egipteni, o grupare al cărei echivalent în Israel au fost esenienii. Dinastia regală merovingiană a Franței a avut un simbol asemănător: şarpele marin Bistea Neptunis. Ce mai, vorbim de acelaşi trib! Dacă veți studia secțiunea ilustrațiilor, veți găsi în ea o imagine străveche a unui zeu egiptean, aşa cum apare ea pe peretele templului din Saqquara. Acesta are o formă neumană, reptiliană, înzestrată cu aripi.

Nici în epoca noastră nu lipsesc relatările despre ființe blonde cu ochi albaştri şi cu privirea ca de laser. O prietenă din America mi-a povestit o experiență care i s-a întâmplat tatălui ei pe la începutul anilor 70. La acea vreme, familia acestuia locuia în Turcia, iar el lucra la un post de ascultare al Serviciului de Contraspionaj American. Într-o noapte, s-a întors acasă într-o stare groaznică. Întrebat ce s-a întâmplat, tot ce a făcut a fost să murmure câteva cuvinte: „Lumea în care trăim nu este ce pare”. Deşi nu bea aproape niciodată, a cerut un whisky, apoi încă unul. Când s-a mai relaxat, i-a povestit fiicei sale de o conversație pe care a avut-o cu un pilot staționat la o bază din Turcia. Pilotul i-a povestit că zbura pe deasupra Polului Nord, când dintr-o dată i s-au oprit motoarele şi toate sistemele electrice s-au blocat. Avionul a început să se prăbuşească, dar, spre uimirea lui, în muntele de sub el a apărut o deschizătură, în care avionul a intrat lin, fără să se strivească de sol. A urmat apoi o scenă

demnă de un film cu James Bond. Pilotul a ieşit din avion întrebându-se ce naiba se petrece şi a fost întâmpinat de nişte oameni blonzi, foarte înalți, cu pielea „de culoarea perlelor" şi ochii „albăstrui-mov", care păreau să aibă un fel de electricitate. Privirile lor scânteiau ca nişte lasere. Purtau cu toții halate albe (întâmplător sau nu, aceasta este forma sub care este prezentat „zeul" sud-american Quetzalcoatl), pe deasupra cărora atârna un lănțişor cu un medalion în formă de Cruce Malteză. Deşi memoria pilotului nu a înregistrat prea multe informații după prima întâlnire cu acei oameni cu „priviri scăpărătoare", îşi mai amintea totuşi că a fost dus într-o cameră în care un grup din aceste ființe erau aşezate în jurul unei mese de conferință. În final, a fost dus înapoi la avionul său, care s-a înălțat vertical deasupra muntelui, după care motoarele şi instalațiile electrice au pornit din nou. După ce ați ascultat această descriere făcută de un pilot al Statelor Unite din zilele noastre, vă invit să citiți felul în care îi descrie pe Privitori *Cartea lui Enoh:*

> „Şi în fața ochilor mei au apărut doi oameni foarte înalți, aşa cum nu am mai văzut vreodată pe pământ. Fețele lor străluceau la fel ca soarele, iar ochii lor ardeau ca nişte felinare… Mâinile lor erau mai strălucitoare ca zăpada".

Imaginea corespunde şi descrierilor din vechime referitoare la „zei", care erau numiți „cei strălucitori". Cu siguranță, istoria acestei planete arată cu totul altfel decât o cunoaştem noi, şi chiar în zilele noastre se petrec lucruri pe care marea majoritate a oamenilor nu le-ar putea crede niciodată. În interiorul şi în jurul pământului operează nu una, ci mai multe rase extraterestre, şi nu doar din această dimensiune, ci şi din altele. Persoanele răpite şi cercetătorii fenomenului OZN susțin că printre extratereştrii care interacționează cu oamenii se numără inclusiv cei veniți din Orion şi din Pleiade. Din câte mi-au povestit contactele mele din interiorul Frăției care i-au putut vedea pe extratereştri, cei din Orion reprezintă o rasă frumoasă, dar foarte crudă, care are un fel de alianță cu reptilienii. În timp, am căpătat convingerea că îngerii de care vorbeşte Biblia nu erau altceva decât Privitori, reptilieni înaripați sau nu. Însuşi termenul de „fii ai zeilor" este tradus în Septuagint (varianta greacă a Vechiului Testament) prin cuvântul *angelos* –îngeri. Din cercetările mele a rezultat că există mai multe facțiuni ale reptilienilor: unele care au o atitudine mai pozitivă față de oameni şi altele care nu doresc decât să domine şi să controleze planeta. Ambele au devenit cunoscute sub numele de Privitori sau îngeri (cei din a doua categorie fiind îngeri căzuți). Nu este exclus ca legenda Sfântului Mihail care a alungat balaurul (dragonul) pe pământ înaintea bătăliei finale şi cea a Sfântului George care a învins balaurul să fie legate de conflictul de lungă durată dintre adevărații marțieni albi şi reptilienii Anunnaki. Sfântul Mihail şi Sfântul George sunt doi eroi fenicieni, proveniți exact din regiunea în care şi-au început Anunnaki programul de încrucişare genetică şi unde au operat multă vreme în mod deschis, ca reptilieni. În ultima carte a Bibliei, Cartea

Revelației (Apocalipsa), conexiunea dintre Satan şi şarpe este făcută explicit:

> „Şi marele balaur a fost alungat, şarpele din vechime numit Diavol şi Satan, amăgitorul întregii lumi; el a fost alungat pe pământ, şi îngerii săi au fost alungați împreună cu el”.

> „… Şi el a prins balaurul, şarpele din vechime care este Diavolul sau Satan, şi l-a izgonit pentru o mie de ani, aruncându-l în abis, unde l-a închis sub un lacăt greu, pentru ca să nu mai amăgească națiunile pământului”.

Într-un fragment din Manuscrisele de la Marea Moartă tradus de un savant evreu, Robert Eisenman, există o descriere a unui privitor pe nume Belial (Bel?), numit Prințul Întunericului şi Regele Răului. Acesta este descris ca având o înfățişare înspăimântătoare, ca un şarpe cu fața de viperă. În tradiția ebraică, una din grupările angelice cele mai pure sunt Serafimii sau „şerpii aprigi”, iar descrierea Privitorilor se apropie destul de mult de cea a şerpilor. Tradiția persană vorbeşte la rândul ei de o ființă pe care o descrie astfel: „şarpele din vechime umblând pe două picioare”. Exact această expresie apare în mod repetat şi în *Cartea lui Enoh.* Dacă ținem cont de faptul că rasa regală draconiană este descrisă ca având o înălțime de până la patru metri, cu pielea extrem de albă, „mai albă ca zăpada”, descoperim aceeaşi imagine ca şi cea a copiilor gigantici descrişi în *Cartea lui Enoh* (şi nu numai) ca fiind hibrizi rezultați din încrucişarea oamenilor cu Privitorii. Copilul-hibrid descris în *Cartea lui Enoh* era chiar Noe. Dacă acest lucru este adevărat, toate popoarele care pretind că descind din Noe sunt de fapt urmaşe ale reptilienilor Anunnaki. În mitologia ebraică, Nefilimii sunt numiți *awwim,* termen care înseamnă ruinători sau şerpi. În Manuscrisele de la Marea Moartă se spune că Noe arăta la fel ca şi „copiii îngerilor [căzuți] din ceruri”, a căror concepție se datora Privitorilor… şi Nefilimilor. În tradiția ebraică, Eva este considerată mama ancestrală a Nefilimilor, fiind asociată cu cuvintele ebraice care înseamnă viață şi şarpe. În mitul Genezei din Vechiul Testament, Eva a fost tentată să muşte din fructul interzis de către un şarpe. Din capitolul 69 din *Cartea lui Enoh* aflăm că printre Privitorii care le-au revelat secrete ascunse oamenilor s-a numărat şi Gadreel, îngerul căzut care a tentat-o pe Eva. *Cartea lui Enoh* a fost dezavuată de Biserica Catolică, care nu a fost de acord cu credința primilor creştini în existența unor îngeri în carne şi oase şi a unor îngeri căzuți care s-au încrucişat cu fiicele oamenilor. În realitate, scopul acestei dezavuări era să nu le permită maselor să înțeleagă adevărul. Pe de altă parte, francmasonii, care controlează la ora actuală Biserica Catolică (împreună cu alte organizații ale Frăției), l-au considerat întotdeauna pe Enoh unul din fondatorii lor legendari. Chiar şi numele de Enoh înseamnă „inițiat”.

Tema îngerilor căzuți care transmit secrete umanității apare atât în *Cartea lui Enoh* cât şi în numeroase alte lucrări. Printre aceşti revelatori de secrete se numără Azazel, care i-a învățat pe oameni arta prelucrării

metalelor, şi Shemyaza, cel care i-a învățat artele magice. Aceste legende au stat la baza multor eroi care au apărut mai târziu, cel mai celebru fiind semizeul grec Prometeu, care a furat focul (cunoaşterea) zeilor şi l-a dăruit oamenilor (dar numai unei elite din rândul acestora). În Centrul Rockefeller din New York se află, deloc întâmplător, o statuie din aur a lui Prometeu. Reckefeller-ii sunt reptilieni pur-sânge, deci cunosc semnificația plenară şi ascunsă a legendei lui Prometeu. În treacăt fie spus, Privitorul numit Azazel stă la originea capului de țap folosit în ritualurile satanice, dar şi a expresiei „țap ispăşitor". În Cartea Leviticului se spune că israeliții obişnuiau să sacrifice doi țapi de Yom Kippur, Ziua Ispăşirii. Unul îi era oferit lui Dumnezeu, iar celălalt lui Azazel. Preotul îşi punea ambele palme pe capul țapului consacrat lui Azazel şi mărturisea păcatele oamenilor. Țapul era dus apoi în sălbăticie şi aruncat de pe o stâncă, simbolizându-l astfel pe îngerul căzut, Azazel, despre care se credea că este înlănțuit în sălbăticie – „abisul" din Cartea Revelației. După părerea mea, acest „abis" este situat în regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. De aici s-a născut străvechea temă a țapului ispăşitor, simbolizată într-un fel de povestea lui Iisus. Capul de țap al lui Azazel, îngerul căzut, este simbolizat prin pentagrama inversată a sataniştilor.

Detaliile acestor teme rămân să fie elucidate, căci mai sunt încă numeroase informații ascunse. Eu însumi am o serie de întrebări la care caut răspunsuri. Un lucru este însă cert: există câteva teme recurente – cea a raselor extraterestre care au vizitat de milioane de ani pământul, din motive diferite, şi cea a încrucişării lor cu oamenii, care a dat naştere diferitelor rase actuale. În trecutul îndepărtat au existat civilizații extrem de avansate din punct de vedere tehnologic, bazate pe această cunoaştere extraterestră, perioadă pe care strămoşii noştri o numeau Epoca de Aur. Acum 450.000 de ani au sosit pe pământ Anunnaki, o rasă reptiliană condusă de draconienii înaripați şi albinoşi. Aceştia au încercat să preia controlul asupra planetei. Este aproape sigur că la vremea respectivă ei ocupaseră şi controlau deja planeta Marte. Mult timp, Anunnaki şi-au arătat adevărata față, cea de reptilieni, până când, dintr-un motiv sau altul (posibil din cauza ostilității altor rase extraterestre sau a oamenilor), s-au decis să treacă sub acoperire. Altfel spus, şi-au propus să cucerească planeta chiar sub înfățişarea de oameni. Acest plan a inclus un program de încrucişare care a dat naştere unor linii genealogice hibride, prin intermediul cărora puteau opera din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Reptilienii din cea de-a patra dimensiune îşi poartă înfățişarea umană la fel ca pe o haină genetică. Atunci când corpul fizic moare, el se mută în altul, continuând să implementeze Agenda în timpul unei alte generații. Este ca şi cum ar purta şi ar schimba între ele mai multe costume spațiale. Oamenii cu proprietăți extrasenzoriale văd aceste creaturi sub forma unor reptilieni ascunşi în trupuri de oameni. Pentru a putea face acest lucru, au nevoie de trupuri cu trăsături genetice puternic reptiliene, motiv pentru care anumite familii ajung întotdeauna la putere. Ceilalți reptilieni umani, cu sângele mai puțin pur, sunt posedați de o conştiință

reptiliană din cea de-a patra dimensiune şi sunt văzuţi de persoanele cu proprietăţi extrasenzoriale ca nişte fiinţe umane peste care se suprapune imaginea unui reptilian. Această posedare este cu atât mai uşoară cu cât structura genetică a omului posedat conţine mai multe gene de reptilieni. Aşa se explică de ce Frăţia este atât de preocupată de fişele genetice ale membrilor săi, pe care le păstrează până în cele mai mici detalii. În acest fel, ei ştiu care oameni pot fi posedaţi mai uşor decât alţii. Pe de altă parte, reptilienii încearcă să influenţeze întreaga umanitate prin stimularea activităţii specifice creierului reptilian (partea cea mai primitivă a creierului), respectiv: gândirea ierarhică, agresivitatea, conflictul, diviziunea, lipsa compasiunii şi nevoia de ritualuri. Atunci când spun ritualuri nu mă refer numai la ceremoniile satanice sau de altă natură. Există tot felul de manifestări ale acestei nevoi, inclusiv repetarea aceluiaşi tip de comportament, zi după zi, săptămână după săptămână. Reptilienii s-au folosit de rasa albă ca principal instrument pentru cucerirea puterii globale, dar s-au încrucişat şi cu celelalte rase, inclusiv cu chinezii, japonezii, arabii şi evreii. În acest fel, ei pot controla oameni şi organizaţii aparent fără nici o legătură unele cu altele. Multe din poziţiile de vârf ale puterii mondiale sunt ocupate la ora actuală de reptilieni cu drepturi depline (extratereştri), care şi-au asumat o faţă umană, în timp ce majoritatea oamenilor nu au nici cea mai mică idee. Atunci când privim la televizor, vedem de multe ori oameni diferiţi, care ocupă poziţii diferite, dar care ajung la aceleaşi concluzii şi sunt de acord cu aceleaşi politici. Evident, aceste dezbateri par cât se poate de deschise şi de democratice. Dar dacă forţa care îi controlează pe toţi este aceeaşi? Ar însemna că ne aflăm în plină dictatură. Cum am putea face această deosebire dacă nu cunoaştem adevărul? Aceasta este lumea în care trăim, condusă de reptilieni în formă umană şi de familii de hibrizi create şi infiltrate de ei.

Cartea lui Enoh susţine că cei născuţi din sânge de Nefilim (hibrizii reptilo-umani) sunt predestinaţi, din cauza spiritului lor ancestral, „distrugerii, oprimării, atacurilor, războaielor şi ruinării eforturilor oamenilor de pe pământ”. Altfel spus, corpurile lor pot fi posedate de „spiritul lor ancestral”, respectiv de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. În Statele Unite există o organizaţie numită Fiii lui Jared (după numele tatălui lui Enoh). Membrii ei solicită declanşarea unui „război implacabil” împotriva descendenţilor Privitorilor, „care au dominat dintotdeauna umanitatea, din poziţiile lor de faraoni, regi şi dictatori”. În revista lor, *Avocatul jaredit,* ei îi condamnă pe Privitori, pe care îi numesc „super-gangsteri, o mafie celestă care guvernează lumea”. Mulţi oameni m-au întrebat cum este posibil ca membrii Elitei Frăţiei să verse atât de mult sânge, să provoace atâtea distrugeri şi suferinţă, fără să arate nici o emoţie. Se pare că cel puţin o parte din genetica reptiliană nu le permite acestora să simtă emoţiile la fel ca oamenii de rând. În schimb, îi predispune către cruzime. Această imagine corespunde perfect unor personaje precum George Bush, Henry Kissinger sau David Rockefeller,

lucru care nu este de mirare, căci aceştia nu sunt decât exemple de reptilieni aflaţi la lucru în sfera umană.

Lucrurile pe care le-am dezvăluit în acest capitol îi vor uimi probabil până şi pe simpatizanţii care mi-au citit cărţile anterioare. Îi înţeleg, dar o experienţă vastă (şi uneori extremă) m-a învăţat să urmez cursul vieţii şi să mă las dus de el oriunde m-ar duce. Atunci când simt ritmul vieţii, eu încep să dansez. Atunci când îmi vorbeşte, îl ascult. Mă îndrept acolo unde mă duce muzica vieţii, oricât de incredibilă ar părea destinaţia şi indiferent de consecinţele pe care le-ar putea avea asupra vieţii mele personale. Celor nu au încercat încă acest lucru nu le pot spune decât că ar rămâne uimiţi în ce aventură se transformă subit viaţa, la ce cunoaştere îţi oferă acces atunci când te laşi dus de val şi renunţi să te mai războieşti cu ea, de teamă să nu pari diferit de marea majoritate. Cei mai mulţi oameni nu îndrăznesc să o apuce pe această cale din cauza minţii lor, care se opune ieşirii în afara convenţiilor general acceptate, de teama de a nu fi respinsă. Altfel spus, aceste persoane se tem de ce ar putea spune sau crede despre ei ceilalţi oameni. Cum am putea avea însă acces la inimaginabil, dacă nu învăţăm să gândim în termeni inimaginabili? Putem spune oare că ştim totul, că nu mai există nimic de descoperit? Cu siguranţă, mai există destule lucruri care ne sunt necunoscute. Noi nu cunoaştem decât o mică părticică din imaginea de ansamblu. Şi care a fost forţa care ne-a adus până la actualul stadiu al cunoaşterii noastre? Au fost acei oameni care au îndrăznit să iasă în afara şabloanelor unanim acceptate ale epocii lor, gândind în termeni inimaginabili. Fără aceşti oameni, rasa umană nu ar fi putut evolua; nu ar face decât să se învârtească în cerc, trăind într-o închisoare perpetuă a minţii. Nu sunt departe vremurile în care spuneau: „Oamenii să zboare? Ridicol! Să călătorească cu o viteză mai mare decât cea a sunetului? Absurd! Să creeze copii în eprubetă şi să cloneze specii de animale şi chiar oameni? Imposibil!” Şi totuşi, toate aceste lucruri au devenit posibile din cauza celor care au avut curajul să gândească ceea ce era de neconceput, în timp ce masele îşi băteau joc de ei. Încercaţi şi dumneavoastră acest lucru, înainte de a uita complet că există şi această posibilitate. Gândiţi dincolo de limitele realităţii impuse de alţii.

Refuzul de a face acest lucru este închisoarea supremă, stagnarea mentală şi emoţională supremă, care permite controlul suprem. Pe scurt, este chiar maniera în care am fost controlaţi de când a început acest joc.

Capitolul 3

Frăţia Babiloniană

După ce apele s-au retras în urma cataclismului provocat de Venus, supravieţuitorii au coborât din munţi sau au ieşit la suprafaţă din adâncurile pământului. Ei s-au stabilit în ţinuturile de şes şi au început să-şi reconstruiască civilizaţia. Aceasta a fost perioada în care au apărut brusc

civilizațiile Sumerului, Egiptului şi cea de pe Valea Indului, toate cu un nivel tehnologic foarte ridicat, deşi existaseră şi înainte de cataclism.

Societatea sumeriană a apărut în culmea dezvoltării sale din cauza bruştei infuzii de cunoaştere primită de la rasa ariană provenită de pe Marte, care a coborât din Munții Caucaz şi s-a extins din Orientul Apropiat către Sumer, Egipt şi Valea Indului. Chiar şi istoricii sunt de acord că aceste societăți extrem de avansate au apărut brusc. O altă infuzie primită de rasa albă (şi nu numai) a fost cea genetică de sorginte reptilo-ariană sau reptilo-umană. Este vorba de liniile genealogice încrucişate create prin manipulări genetice de Anunnaki. Principalul centru în care s-au dezvoltat aceste familii de hibrizi în lumea antică, după retragerea apelor, a fost Babilonul, situat în sudul Sumerului, de-a lungul fluviului Eufrat. Analiza atentă a dovezilor arată că Babilonul a fost fondat la o dată mult anterioară celei acceptate inițial. Aici au apărut primele societăți secrete, care s-au răspândit apoi pe întregul glob, de-a lungul miilor de ani care au urmat. Frăția care controlează la ora actuală lumea este expresia modernă a Frăției Babiloniene alcătuită din preoți reptilo-arieni şi din familii „regale” care au coborât în această regiune imediat după potop (acum aproximativ 6000 de ani). Aceasta a fost perioada în care au apărut pentru prima oară credințele manipulate ale marilor religii actuale.

Potrivit textelor şi legendelor antice, fondatorul Babilonului a fost Nimrod, care a domnit asupra lui împreună cu soția sa, Semiramida. Nimrod era descris ca un „tiran atotputernic”, unul dintre „giganți”. Arabii credeau că cel care a construit (sau reconstruit) după potop uimitoarea structură de la Baalbek, în Liban, cu cei trei stâlpi din piatră cântărind fiecare 800 de tone, a fost Nimrod. Se spune că a domnit asupra regiunii Libanului de astăzi, şi potrivit Genezei biblice, primele centre ale regatului lui Nimrod au fost Babilonul, Akkad şi altele, în ținutul Shinar (Sumer). Mai târziu, el s-a extins în Asiria, construind oraşe precum Ninive, unde au fost găsite numeroase Tăblițe Sumeriene. Nimrod şi Semiramida aparțineau acelei linii genealogice cunoscută mai târziu sub numele de titani – o linie succesorală alcătuită din oameni posedați de reptilieni şi din reptilieni pur-sânge. Se crede că această rasă de „giganți” sau „titani” erau descendenții lui Noe, copilul descris în *Cartea lui Enoh* (varianta ulterioară a *Cărții lui Noe)* ca fiind un hibrid Privitor-uman cu pielea foarte albă. În Geneză, tatăl lui Nimrod poartă numele de Cush. El era cunoscut şi sub nume precum Bel sau Belus şi era nepotul lui Noe şi fiul lui Ham. Mai târziu, Cush a devenit cunoscut ca zeul Hermes, care înseamnă Fiul lui Ham. Ham sau Khem înseamnă „cel ars” şi este posibil ca acest nume să fi avut o legătură cu adorarea soarelui. Mulți din zeii antichității au apărut mai întâi în Babilon, răspândindu-se apoi în Egipt.

Nimrod şi Semiramida au rămas principalele zeități ale Frăției până în ziua de astăzi, sub diferite nume şi simboluri. Nimrod era simbolizat ca un peşte, iar regina Semiramida ca un peşte şi un porumbel. Ea reprezintă şi un simbol al lui Ninkharsag, creatoarea raselor de hibrizi

reptilo-umani. Nimrod era considerat un zeu-peşte dragon şi era ilustrat ca fiind pe jumătate om, pe jumătate peşte. Este posibil ca acest simbol să amintească de faptul că era pe jumătate om, pe jumătate reptilă cu solzi. Regina Semiramida era şi ea simbolizată ca un peşte, căci babilonienii credeau că peştele este un afrodiziac. În timp, a devenit Zeiţa Iubirii. De aici se trage simbolistica peştilor în creştinism (reflectată inclusiv în arhitectura creştină). În ipostaza ei de „Duh Sfânt" Semiramida este prezentată ca un porumbel cu o ramură de măslin în cioc. De altfel, numele ei înseamnă „purtătoarea ramurii", dacă ţinem seama de rădăcinile „Ze" (articol), „emir" (ramură) şi „amit" (purtător). Putem remarca în treacăt şi asemănarea dintre această simbolistică şi cea din legenda lui Noe şi a Marelui Potop, când un porumbel s-a întors pe corabia lui Noe ţinând în cioc o ramură de măslin. Să se refere oare acest simbol la întoarcerea reptilienilor după potop? Numele Semiramida derivă de asemenea din cel al unei divinităţi indiene anterioare: Sami-Rama-isi, sau Semi-ramis. Peştele şi porumbelul sunt două simboluri folosite încă pe scară largă în ritualurile religioase şi în ceremoniile naţionale de astăzi, deşi marea majoritate a oamenilor nu au nici o idee despre adevărata lor semnificaţie. Sinn Fein, ramura politică a grupării teroriste nord-irlandeze IRA, are drept simbol un porumbel. Aceeaşi imagine poate fi regăsită pe multe din sceptrele ţinute în mână de monarhii britanici *(vezi secţiunea cu ilustraţii).* Acest lucru nu este întâmplător, căci ambele organizaţii reprezintă acoperiri moderne ale Frăţiei Babiloniene, iar porumbelul o simbolizează pe regina Semiramida. Pentru aceşti oameni, porumbelul nu reprezintă un simbol al păcii, ci al morţii şi distrugerii (ştiut fiind că Frăţia foloseşte frecvent simbolismul inversat). El reprezintă un simbol pozitiv pentru masele largi, dar unul negativ pentru Frăţie. Această inversare a simbolisticii le permite să îşi afişeze fără teamă simbolurile în locurile publice, fără teama că cineva se va plânge.

Semiramida mai era cunoscută ca Regina Cerului (sau Rhea), Mama Fecioară a Zeilor, şi uneori ca Marea Mamă a Pământului (Ninkharsag). Era de asemenea adorată sub numele de Astarte, „femeia care a construit turnurile", cu referire evidentă la Turnul din Babel (Babilon), atribuit lui Nimrod. Liniile succesorale regale din Europa provin din liniile genealogice reptilo-ariene din Babilon, iar coroanele lor au apărut ca urmare a coafurii încornorate purtate de Nimrod. Coarnele simbolizau autoritatea monarhului şi s-au transformat în timp într-o diademă din metal cu trei coarne, care simboliza puterea regală investită cu autoritate divină. La ora actuală, ea este reprezentată de simbolul crinului, care apare pretutindeni pe însemnele caselor regale europene *(vezi Figura 6).* Aşa cum spuneam mai devreme, ierarhia „regală" draconiană (albinoşii înaripaţi) este înzestrată cu coarne. Personal, nu am nici o îndoială că aceasta este adevărata origine a însemnelor încornorate pe care le purtau regii antici. Imaginea clasică a diavolului este şi ea încornorată. Unul din titlurile pe care le-a purtat Nimrod era acela de Baal (Domnul), căruia îi corespundea Baalti *(Mylady* – Doamna) pentru

Semiramida. Expresia latină pentru „Doamna Mea” era *Mea Domina,* care a devenit mai târziu *Madonna* în limba italiană. Nimrod era reprezentat în dublă ipostază: de Dumnezeu Tatăl şi de Ninus, fiul Semiramidei, iar ramura de măslin a acesteia era un simbol al progeniturii ei venite pe lume printr-o „naştere virgină”. Ninus mai era cunoscut şi sub numele de Tammuz, despre care se spune că a fost crucificat cu un miel la picioare, apoi îngropat într-o peşteră. Trei zile mai târziu, când piatra de la gura peşterii a fost dată deoparte, corpul său dispăruse. Vă sună cunoscută povestea? Această temă a soțului-soției-fiului, respectiv Nimrod-Semiramida-Ninus/Tammuz a devenit mai târziu trilogia Osiris-Isis-Horus din mitologia egipteană, care are echivalente în India, Asia, China, şi practic pretutindeni în lume. Câteva milenii mai târziu, ea avea să devină trilogia Iosif-Maria-Iisus. În timpul ritualurilor de primăvară în care celebrau moartea şi învierea după trei zile a lui Tammuz-Ninus, babilonienii depuneau ca ofrande nişte chifle pe care era imprimată crucea solară. Ei bine, da, chiar şi tradiția chiflelor calde pe care este imprimată o cruce pe care o aplică englezii cu ocazia Paştelui este tot de sorginte babiloniană. De altfel, cuvântul *Easter* (n.n. Paşti) provine tot de la unul din numele atribuite reginei Semiramida – Ishtar, şi nu este exclus ca expresia „Comanda lui Ashtar” (o convingere manipulată de tip New Age, referitoare la un „erou” extraterestru care va veni să ne salveze) să provină de la o altă divinitate babiloniană, Ashtaroth. Mitologia şi simbolistica babiloniană reprezintă fundamentele tuturor religiilor majore ale lumii, în special a creştinismului. Biserica Catolică a fost creația Frăției Babiloniene, iar papa poartă şi la ora actuală o mitră în formă de peşte, care îl simbolizează pe Nimrod. Aceasta este şi semnificația Inelului Pescarului pe care îl poartă el. Papalitatea a pretins multă vreme că scaunul Sfântului Petru de la Vatican este o relicvă sfântă, dar o comisie alcătuită din oameni de ştiință a stabilit în anul 1968 că el nu este mai vechi de secolul IX. Mai semnificativ este faptul că scaunul papal este decorat (potrivit Enciclopediei Catolice) cu 12 farfurii care prezintă ilustrații cu cele 12 munci ale lui Hercule. Din aceeaşi lucrare aflăm că Hercule a fost un alt nume al lui Nimrod, înainte de a deveni un semizeu al grecilor. În anul 1825, papa Leon al XII-lea a autorizat producerea unei monede jubiliare pe care era prezentată o femeie într-o poziție care amintea puternic de simbolismul reginei Semiramida. Aceasta ținea un crucifix în mâna stângă, o cupă în mâna dreaptă, iar pe cap avea o coroană cu şapte vârfuri, precum cea de pe capul Statuii Libertății – un alt simbol al Semiramidei, dăruită oraşului New York de francmasonii francezi. O cunoştință care are rude ce ocupă poziții de vârf la Vatican mi-a povestit că în timpul papei Ioan Paul al II-lea i s-a permis să facă un tur al Vaticanului care l-a lăsat cu gura căscată. De pildă, i s-a arătat baia din aur masiv a papei, decorată cu simboluri astrologice şi a putut privi în interiorul casetelor vidate care conțin mii de documente şi cărți ezoterice furate în timpul sutelor de ani de dictatură religioasă, fiind ținute apoi departe de ochii opiniei publice. Biserica Catolică şi Frăția Babiloniană sunt de fapt

unul şi acelaşi lucru.

Figura 6

Crinul, simbolul trinităţii babiloniene Nimrod-Semiramida-Tammuz (printre altele).

Nimrod a fost cunoscut de asemenea sub numele de Eannus, zeul cu două feţe, care a devenit mai târziu Ianus la romani. Unul din fraţii Anunnaki, „zeul-şarpe" Enki, a mai fost cunoscut şi sub numele de Ea. Vulturul francmason cu două capete, unul care priveşte către dreapta şi celălalt care priveşte către stânga, este un simbol al lui Nimrod în ipostaza sa de Eannus, dar poate şi al unui draconian înaripat. Se spune că Eannus păstra cheile porţii cerului, fiind singurul intermediar între Dumnezeu şi umanitate. De aceea, orice credinţă care nu era susţinută de el era considerată falsă şi trebuia condamnată. Preoţimea babiloniană s-a folosit plenar de acest instrument perfect pentru a-şi impune voinţa asupra maselor, proces preluat aidoma mai târziu de către preoţii creştini, dar şi de rabini şi de preoţimea musulmană, hindusă şi a celorlalte religii. Titlul catolic de cardinal provine de la cuvântul „cardo", care înseamnă balama, amintind de rolul de gardian al porţii cerului pe care îl juca Nimrod. Preoţii babilonieni au creat chiar un organism pe care l-au numit Marele Conciliu al Pontifilor, nume preluat mai târziu de Biserica Catolică. Marele Preot babilonian, cel care îi instruia pe iniţiaţii din cercul cel mai restrâns (din interiorul celorlalte cercuri concentrice) era cunoscut sub numele de… Petru, care înseamnă „Marele Interpret". Sărbătoarea creştină a Sfântului Petru era celebrată în mod tradiţional în ziua în care soarele intra în casa astrologică a Vărsătorului. Printr-o uimitoare coincidenţă, aceasta era exact ziua în care era sărbătorit zeul Eannus sau Ianus! La fel ca toate imitaţiile care i-au urmat, religia babiloniană avea două nivele. Masele erau manipulate să creadă în tot felul de superstiţii şi să preia literal sensul poveştilor simbolice, în timp ce iniţiaţii aleşi primeau adevărata cunoaştere, fiind ameninţaţi cu moartea în caz că ar fi revelat-o altor persoane. În acest fel, adevărul despre viaţă, potenţialul uman, istorie şi Agenda reptiliană era ascuns de ochii marii majorităţii, fiind ştiut numai de un număr restrâns de iniţiaţi.

Sacrificiile umane erau considerate fundamentale de religia Babilonului, şi oriunde s-au răspândit mai târziu Frăţia Babiloniană şi liniile genealogice reptiliene, ele au dus cu ele această tradiţie, care le era impusă de reptilieni. Toate speciile crude par să fie dependente de sânge, iar această dependenţă s-a transmis inclusiv hibrizilor care le poartă genele, lucru pe care îl voi demonstra în continuare. Preoţii babilonieni erau nevoiţi să mănânce o parte din ofrandele sacrificiale. Nu întâmplător, numele de preot: Cahna-Bal, a devenit în timp sinonim cu expresia „mâncător de carne de om" sau canibal. Moloch, şopârla zburătoare pe care am menţionat-o mai devreme, era un alt nume al lui Nimrod-Tammuz. *Tam* înseamnă „a perfecţiona", iar *muz* înseamnă „a arde". Regăsim acest simbolism al lui Tammuz-Moloch în ritualurile de ardere a

unor copii vii în onoarea acestei divinităţii însângerate. N-o să vă vină să credeţi, dar aceste ritualuri continuă inclusiv în zilele noastre. Ritualul Beltane practicat mai târziu de druizii din Britania pe data de 1 mai şi cunoscut sub numele de May Day, implica în acele vremuri arderea unor copii vii în pântecul unei uriaşe efigii umane căreia i se dădea foc. Acest obicei a fost moştenit de la babilonieni când Frăţia s-a extins în Europa. Se pare că principala bază pe care şi-au stabilit-o reptilienii înainte de a se muta în Orientul Apropiat şi Africa a fost teritoriul actual al Regatului Unit al Marii Britanii şi al Irlandei. Festivalul lui Tammuz se ţinea la data de 23 iunie şi sărbătorea ascensiunea acestuia din lumea subterană. După ce a înviat, Tammuz a devenit cunoscut sub numele de Oannes, zeul-peşte, din care a derivat mai târziu numele de Ioan. Nu întâmplător, Ioan a fost numele unor personaje care l-au manifestat simbolic pe Tammuz-Nimrod, precum Ioan Botezătorul. Data de 23 iunie, Festivalul lui Tammuz, a devenit mai târziu o sărbătoare creştină numită Ziua Sfântului Ioan! Simbolistica lui Nimrod-Semiramida a fost adoptată ulterior de toate culturile pământului, sub cele mai variate nume. Deşi toate aceste divinităţi par extrem de diferite între ele, în spatele lor se ascund de fapt aceleaşi două personaje. O altă divinitate amplu folosită în ritualurile sataniste moderne care presupun sacrificarea copiilor este Cronos, regele ciclopilor din legenda greacă. Acesta era cunoscut drept constructorul turnului şi este aproape sigur o altă variantă a lui Nimrod – constructorul biblicului Turn din Babel.

Motivul pentru care liniile genealogice reptiliene sunt implicate şi astăzi în ritualuri atât de macabre este cât se poate de simplu: pentru că au făcut dintotdeauna acest lucru. Dacă veţi studia evoluţia acestor linii succesorale de-a lungul istoriei, veţi constata că ele au folosit aceleaşi ritualuri şi sacrificii aduse aceloraşi divinităţi, din cele mai vechi timpuri şi până astăzi. Un alt fragment din *Cartea lui Enoh* descrie împerecherea Privitorilor cu femeile umane şi comportamentul progeniturilor lor:

> „Şi ele au rămas însărcinate, şi au dat naştere unor uriaşi… care au consumat toate bunurile oamenilor. Când oamenii nu i-au mai putut susţine, uriaşii s-au întors împotriva lor şi i-au mâncat pe ei. Au păcătuit apoi împotriva păsărilor şi animalelor, a reptilelor şi peştilor, şi au sfârşit prin a-şi devora carnea şi prin a-şi bea sângele unii altora. Pământul poate depune mărturie împotriva celor nelegiuiţi”.

Acest pasaj descrie exact liniile genealogice de care vorbim şi care s-au răspândit mai târziu pe întreaga planetă, odată cu Frăţia Babiloniană. În timp ce noi privim direct în realitatea fizică, în care ne simţim perfect integraţi, reptilele privesc în realitatea tridimensională ca şi cum s-ar uita printr-o fereastră. În cazul de faţă, fereastra o reprezintă ochii trupului uman. Noi suntem conştienţi în lumea cu trei dimensiuni, ei sunt conştienţi în cea cu patru dimensiuni. Dacă ştii să îi cauţi, îi poţi descoperi cu uşurinţă după felul în care privesc. Privirile lor sunt întunecate,

pătrunzătoare şi reci. Reptilienii pur-sânge nu sunt ataşaţi de trupurile lor, ca oamenii. Ei le folosesc doar ca pe nişte „costume spaţiale”, pentru a opera în această lume, iar când unul se epuizează, nu fac decât să îl schimbe cu altul. Acest proces de „posesiune” a trupurilor fizice de către reptilieni şi alte entităţi din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni a condus mai târziu la poveştile moderne cu demoni, diavoli şi alte spirite malefice care posedă mintea şi trupul oamenilor. În realitate, entităţile pe care le invocă ritualurile satanice şi de magie neagră apelează la reptilienii şi la alte forme de conştiinţă din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, şi prin intermediul lor îşi „racolează” aceştia păpuşile pe care le vor poseda mai târziu. Aşa se petreceau lucrurile în Babilon, şi la fel se petrec şi astăzi. Aşa cum am arătat în lucrarea mea anterioară, *Eu sunt eu – eu sunt liber,* şi cum voi descrie amănunţit în lucrarea de faţă, ierarhia modernă a Frăţiei este implicată până peste cap în ritualuri satanice, sacrificii de copii, ceremonii de băut sângele şi alte orori care vă vor tăia respiraţia. Da, vorbesc acum de nume dintre cele mai cunoscute din rândul regalităţii, oamenilor politici, bancherilor, oamenilor de afaceri şi patronilor de mas-media din lume. Altfel spus, oameni ca George Bush, Henry Kissinger, familia regală britanică şi mulţi preşedinţi de state, prim-miniştri şi membri ai aristocraţiei. Greu de crezut, nu? O fi, dar când nu a sunat fantastic adevărul în această lume a amăgirii şi minciunii?

Trei din principalele elemente ale religiei babiloniene erau: focul, şarpele şi soarele. Voi explica în continuare simbolistica soarelui, căci aceasta reprezintă un aspect esenţial al istoriei noastre. Cea mai mare parte a populaţiei adora soarele pentru darurile evidente pe care le revărsa asupra pământului, pentru lumina şi căldura sa, care aveau un efect atât de vital asupra recoltelor şi bunăstării generale a oamenilor. Ierarhia Frăţiei Babilonului şi celelalte grupuri ale Elitei care deţineau o cunoaştere avansată se concentrau însă asupra soarelui din alte motive. Ei înţelegeau natura reală a soarelui ca o conştiinţă multidimensională care influenţează întregul sistem solar pe diferite nivele de frecvenţă. Chiar şi în dimensiunea noastră fizică, emisiile solare de energie magnetică ne afectează în permanenţă, clipă de clipă. Soarele are un diametru de aproximativ 1.500.000 de kilometri şi conţine 99% din materia existentă în sistemul nostru solar. Reprezintă o sferă imensă de energie, care operează la fel ca o bombă atomică, iar nivelul temperaturii atinge în interiorul său nu mai puţin de 14 milioane de grade Celsius. Se roteşte mai rapid la Ecuator decât la poli, motiv pentru care activitatea câmpului său magnetic este pur şi simplu colosală. Scriitorul şi cercetătorul Maurice Cotterell a făcut un studiu detaliat al petelor şi activităţii solare, în urma căreia soarele proiectează în afară o cantitate imensă de energie magnetică. Aceasta a fost fotografiată şi apare ca nişte flăcări imense, unele cu o înălţime de 186.000 de kilometri. Această energie călătoreşte către pământ purtată de vântul solar şi poate afecta computerele, provocând mari pene de curent electric. Dacă nu ar exista Centurile Van Allen, acele zone de

radiații care înconjoară planeta şi sunt conexe cu câmpul magnetic al pământului, energia soarelui ne-ar „prăji" pur şi simplu.

Maurice Cotterell a studiat ciclurile petelor solare şi a stabilit că există cicluri pe termen scurt, mediu şi lung ale activității solare, lucru pe care îl explică în cartea pe care a scris-o împreună cu Adrian G. Gilbert, *Profețiile mayaşe.* După ce a avansat cu cercetările sale, Cotterell a descoperit un uimitor sistem matematic şi de simboluri rămas de la populația mayaşă din America Centrală. Mayaşii pretindeau că provin din „zei" şi susțineau că adevăratul lor cămin este o insulă pierdută. Sistemele lor matematice şi astronomice erau uimitor de precise, fiind moştenite, la fel ca şi sistemul de măsurare a timpului, de la o cultură mult mai veche, şi în ultimă instanță de la extratereştri. Am vorbit mai devreme despre afirmația preşedintelui mexican, potrivit căreia mayaşii erau o rasă provenită din încrucişarea oamenilor cu reptilienii sau „iguanele", după cum le numea el.

Maurice Cotterell a realizat fascinat că ciclurile mayaşe ale evoluției umane corespund aproape perfect cu ciclurile emisiilor magnetice solare descoperite de el. Deşi au trecut mii de ani de atunci, ele erau aproape identice. Acest lucru este uşor de explicat. Tot ce există este o formă de energie. Viața reprezintă o formă de interacțiune a câmpurilor magnetice. Dacă schimbi magnetismul, modifici practic natura câmpului energetic. Dacă modifici natura câmpului energetic se va schimba inclusiv natura vieții mentale, emoționale, spirituale şi fizice, care nu înseamnă altceva decât energie în diferite forme. De pildă, celelalte planete operează asemenea schimbări în timp ce se rotesc în jurul soarelui, influențând câmpul magnetic al pământului. Ştiința care studiază acest fenomen este astrologia. Cotterell crede că noi suntem influențați mai puternic de aceste câmpuri în momentul concepției noastre decât în cel al naşterii propriu-zise, punct asupra căruia trebuie să-i dau dreptate. După părerea mea, *ambele* momente ne influențează însă la fel de puternic. Cercetările sale l-au condus pe Cotterell la concluzia că activitatea petelor solare corespunde ciclurilor de fertilitate umană, dar şi cu apariția şi decăderea marilor civilizații şi imperii de pe pământ. Recent, oamenii de ştiință au descoperit că omul are în interior un ceas biologic sincronizat cu ritmul solar. Pe scurt, efectul soarelui asupra vieții umane este absolut fundamental şi depăşeşte cu mult beneficiile datorate luminii şi căldurii sale. Extratereştrii ştiau acest lucru din cele mai vechi timpuri şi priveau cu respect către soare. Acesta reprezintă inima fizică şi spirituală a sistemului solar şi a ajuns să simbolizeze în timp creatorul, dar mai ales aspectul masculin al forței creatoare… „El este Lumina Lumii". Această cunoaştere referitoare la soare va fi o temă centrală a cărții de față, în care vom călători de-a lungul istoriei până în epoca modernă. Pe de altă parte, ea va îngreuna într-o oarecare măsură decodificarea istoriei, căci strămoşii noştri foloseau constant simbolistica soarelui şi cea astrologică în legendele lor, iar o parte din numele zeilor lor nu înseamnă altceva decât o referire la soare şi la planete. Discernerea faptelor reale de cele simbolice nu este un lucru uşor.

După părerea mea, expresia „zeul-soare" a fost folosită inclusiv pentru a-i desemna pe extratereştri şi pe descendenții hibrizi ai acestora, despre care textele străvechi afirmă că aveau fețe care străluceau ca soarele, motiv pentru care îi mai numeau şi „Cei strălucitori". Imaginați-vă ce putere ați avea să vă impuneți Agenda dorită şi să manipulați rasa umană dacă ați cunoaşte dinainte ciclurile energiei solare şi ale celorlalte planete, precum şi maniera în care influențează acestea conştiința umană. Ați şti astfel când sunt predispuşi oamenii către mânie, agresivitate, teamă, îndoială şi vinovăție, şi implicit când trebuie declanşate războaie, colapsuri economice, etc. Frăția a deținut întotdeauna această cunoaştere, pe care o foloseşte cu mult succes şi în zilele noastre, aşa cum voi arăta în continuare.

Frăția Babiloniană şi liniile ei genealogice reptiliene s-au răspândit în întregul Orient Apropiat şi Mijlociu, îndeosebi în Egipt, iar mai târziu în Europa şi în cele două Americi. După părerea mea, civilizația egipteană care a apărut după cataclismul provocat de Venus a fost opera arienilor de pe Marte, adică a fenicienilor, cu sau fără sprijinul reptilienilor Anunnaki. Cert este că înainte de anul 2000 î.Ch., reptilienii au preluat puterea în Egipt. Curtea Regală a Dragonului a fost fondată de preoții din Mendes în jurul anului 2200 î.Ch., continuând să existe şi astăzi sub forma Curții Regale şi Imperiale a Suveranității Dragonului. Actualul Cancelar al acestei organizații secrete este autorul Laurence Gardner, iar adresa sa poştală este Columba House din Devon, Anglia (Columba = porumbel = Semiramida). Potrivit lui Gardner, numele Dracula înseamnă „Fiul lui Dracul", fiind inspirat de Prințul Vlad al III-lea al Transilvaniei-Valahiei, un Cancelar al Curții Dragonului din secolul XV. Tatăl prințului era cunoscut sub numele de „Dracul", adică Draco. Oriunde au ajuns, membrii Frăției Babiloniene şi-au creat şcoli ale misterelor cu ajutorul cărora au determinat populația locală să creadă în tot felul de prostii şi să renunțe la puterea sa datorită fricii şi superstițiilor. În schimb, nivelele superioare ale acestei structuri piramidale îşi transmiteau cunoaşterea avansată celor care deserveau Agenda reptiliană. Dacă apăreau alte şcoli inițiatice (ne-reptiliene), acestea erau infiltrate de preoții babilonieni, care preluau mai târziu controlul asupra lor. Şcolile misterelor au existat pe pământ de zeci de mii de ani, poate chiar sute de mii de ani, fiind folosite pentru transmiterea cunoaşterii avansate celor pe care preoții şi cei din vârful piramidei îi considerau demni să o primească. În cartea sa, *Maeştrii înțelepciunii,* J.G. Bennett afirmă că misticul rus George Gurdjieff i-a povestit că şcolile misterelor au o vechime de cel puțin 30-40.000 de ani, lucru pe care l-a aflat studiind desenele murale din peşterile din Caucaz şi din Turkestan. Îi aud de multe ori pe adepții New Age contestând indignați faptul că şcolile misterelor din antichitatea îndepărtată ar fi putut face parte integrantă din acelaşi mecanism manipulator. Răspunsul meu este că, înainte de toate, asemenea organizații care ascund cunoaşterea de masele largi nu ar trebui să existe deloc. Indiferent care ar fi intenția lor, dacă pleacă de la premisa că au dreptul să le conteste această cunoaştere

avansată celor mulți, decizând cine poate să aibă acces la ea şi cine nu, ele joacă deja un joc extrem de periculos prin aroganța lui. Au existat într-adevăr şi şcoli orientate pozitiv, care au avut intenția să dăruiască această cunoaştere celor care ar fi putut-o folosi cu înțelepciune. Eu nu doresc să sugerez în nici un caz că toate aceste şcoli ale misterelor au avut intenții necurate. Departe de mine acest lucru. Dar chiar şi aceste şcoli pozitive au fost infiltrate la un moment dat de slujitorii reptilienilor. Iată ce scrie în această direcție istoricul francmason Manly P. Hall:

> „Deşi ceremoniile magice complexe ale antichității nu erau neapărat rău intenționate, pervertirea lor a condus la apariția şcolilor false de vrăjitorie sau magie neagră [în Egipt]… Magicienii negri din Atlantida au continuat să îşi exercite puterile supranaturale până când au subminat şi au corupt complet morala Misterelor primitive… Ei au uzurpat pozițiile ocupate cândva de inițiați şi au preluat frâiele guvernării spirituale.
>
> În acest fel, magia neagră s-a transformat în religie de stat, paralizând activitățile intelectuale şi spirituale ale indivizilor, cărora le cereau să accepte în întregime şi fără ezitare dogmele impuse de preoțime. Faraonul a devenit o păpuşă în mâinile Consiliului Stacojiu – un comitet de super-vrăjitori ridicați la putere de preoțime”.

Magicienii negri despre care Hall afirmă că proveneau din Atlantida erau după părerea mea hibrizii reptilo-umani care au alcătuit Frăția Babiloniană. Societatea lor secretă s-a răspândit la ora actuală în întreaga lume, operând practic în toate țările pământului. Coordonarea Agendei lor se realizează în prezent transfrontalier, prin intermediul unor companii şi instituții aparent fără legătură unele cu altele, precum guvernele diferitelor state, sistemul bancar global, cel al companiilor multinaționale, complexul militar şi imperiul mas-media. Cunoaşterea nu este bună sau rea; ea este pur şi simplu. Felul în care este folosită ea poate fi însă benefic sau malefic. Inițiații aflați pe nivelele superioare ale organizației ştiu foarte bine în ce constă influența magnetică a soarelui asupra minții umane, care sunt efectele planetelor asupra comportamentului oamenilor, cum pot fi manipulate timpul, conştiința, energia, vremea, şi multe altele. Dacă este folosită în mod rău intenționat, această cunoaştere poate deveni incredibil de distructivă şi de manipulatoare, lucru care s-a şi întâmplat. Simultan, reptilienii şi-au folosit societățile secrete pentru a crea instituții publice precum marile religii organizate şi partidele politice, cu ajutorul cărora extrag orice asemenea cunoştințe avansate din circuitul public. Inchiziția a reprezentat un excelent exemplu în această direcție. Să vorbeşti în acele vremuri de probleme ezoterice însemna să îți semnezi singur condamnarea la moarte. Acest mecanism a funcționat atât de perfect încât până şi la ora actuală mai există creştini care condamnă cunoaşterea ezoterică, pe care o consideră „demoniacă”, deşi însăşi religia lor a fost fundamentată pe

această cunoaştere. Dacă doriți să aflați cum s-a născut cu adevărat creştinismul, continuați să citiți această carte. Veți vedea că el nu este altceva decât o formă reciclată de păgânism, fiind folosit în mod genial pentru a elimina din circuitul public cunoştințele ezoterice avansate. Primul lucru pe care îl făceau instituțiile creştine când puneau stăpânire pe o țară sau pe o regiune era să ascundă sau să distrugă textele străvechi. Ele au scos astfel din circuitul public însăşi cunoaşterea de care s-au folosit (şi încă se mai folosesc) reptilienii pentru a manipula populația ignorantă. Tot în numele creştinismului au fost distruse marea majoritate a relatărilor despre istoria reală a umanității, inclusiv despre rolul jucat de extratereştri în influențarea destinului uman (deopotrivă a celui pozitiv şi a celui negativ). S-a putut inventa astfel o „istorie" alternativă, care a tăiat rădăcinile care legau umanitatea de originile sale. Controlul istoriei este foarte important, căci schimbarea prin manipulare a percepției maselor asupra trecutului influențează percepția lor asupra prezentului.

Figura 7:

Ținutul Zeilor în lumea antică, de unde s-au răspândit în Caucaz, Sumer, Babilon şi Egipt arienii şi rasele genealogice reptilo-ariene. Au existat însă şi alte popoare avansate, în alte părți ale lumii.

Toate subiectele asupra cărora am insistat până acum, inclusiv zeitățile şi simbolurile descrise mai sus, ne vor însoți de-a lungul întregii noastre călătorii până în epoca modernă, prin care vom analiza expansiunea Frăției Babiloniene în lume. Invariabil, reptilienii pur-sânge şi hibrizii manipulați de aceştia au ajuns pe poziții de putere în toate țările în care s-au stabilit. Nivelul lor de cunoaştere era mult deasupra celui general. În pus, ei aveau un plan pe termen lung de îndeplinit, susținut de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, respectiv Marea Operă a Tuturor Timpurilor, după cum avea să fie denumit de francmasoni. Acest plan presupunea folosirea populației ne-reptiliene ca sclavi şi preluarea puterii politice şi religioase de preoții şi inițiații Frăției, care se asigurau – între altele – de retragerea din circuitul public a tuturor informațiilor ezoterice şi ascunderea acestora în societățile lor secrete. După potop, rasa albă şi liniile genealogice reptilo-ariene s-au extins din Munții Caucaz şi din munții Iranului şi ai Kurdistanului către Egipt, Israel/Palestina şi teritoriul ocupat la ora actuală de Iordania, Siria, Irak, Iran şi Turcia, până la Munții Caucaz *(vezi Figura 7).* Deloc întâmplător, aceasta a fost regiunea în care s-au născut toate marile religii ale lumii. În antichitate, civilizațiile Sumerului, Babilonului şi Asiriei au apărut pe teritoriul actual al Irakului, în timp ce Turcia era cunoscută ca Asia Minor (Mică) sau Persia. Arhiepiscopul de Cashel, Richard Laurence, cel care a tradus prima ediție în limba engleză a *Cărții lui Enoh* din limba etiopiană, a tras concluzia (analizând descrierea celei mai lungi zile a anului) că autorul textului trebuie să fi trăit în regiunea Caucazului şi nu în Palestina, aşa cum cred majoritatea oamenilor. Aceasta este zona din care au apărut cele mai multe linii genealogice reptilo-umane, textul original al *Cărții lui*

Enoh fiind mult mai vechi decât cel al *Cărții lui Noe* (hibridul reptilian). Pe măsură ce s-a extins în noile teritorii, rasa ariană a fost cunoscută sub diferite nume, cele mai semnificative fiind cele de hitiți şi fenicieni. Sunt convins că au mai existat şi alte aşezări ariene în afara acestor regiuni, poate chiar şi în Britania, şi sunt la fel de sigur că reptilienii operau şi în alte părți ale lumii, precum cele două Americi. Cheia adevăratei istorii a umanității din ultimii 7000 de ani este însă situată în regiunea muntoasă din jurul Caucazului, coborând către câmpiile Sumerului şi Egiptului.

Cu cât m-am adâncit mai tare în studierea acestor probleme, cu atât mai mult am avut de-a face cu munții Caucaz. Nu cred că este deloc întâmplător faptul că americanii numesc rasa albă: „rasa caucaziană". Chiar şi istoricii oficiali recunosc faptul că civilizația şi religia hindusă a apărut printr-o migrație masivă a rasei „ariene" din munții Caucaz către valea Indului, în jurul anului 1550 î.Ch. Aceeaşi rasă ariană (arienii îşi spuneau ei înşişi „arya") a introdus limba sanscrită în India, precum şi legendele şi miturile din cărțile sfinte hinduse cunoscute sub numele de Vede. În urma unor cercetări exhaustive asupra rasei ariene, L.A. Waddell a ajuns la concluzia că părintele primului rege arian al Indiei consemnat de istorie (menționat în epopeea Mahabharata şi în istoria budistă a Indiei) a fost ultimul rege istoric al hitiților din Asia Mică. Arienii indieni adorau soarele sub forma lui Indra, Părintele Zeilor, în timp ce hitiții-fenicienii numeau acelaşi Părinte al Zeilor Indara. Acelaşi popor arian s-a stabilit sub diferite nume în Sumer, Babilon, Egipt şi Asia Mică, actualmente Turcia, precum şi în alte țări din jur, ducând cu ei aceleaşi legende, mituri şi religii. Toate provin din aceeaşi sursă: această rasă ariană despre care se spune că a venit de pe Marte, şi liniile genealogice reptilo-umane care operau sub acoperire în interiorul ei. Rasa ebraică provine şi ea tot din regiunea Caucazului, şi nicidecum din Israel, aşa cum se pretinde. Surse istorice şi antropologice evreieşti arată că numai un număr mic de evrei au o legătură genetică cu israeliții. În secolul VIII, un popor care trăia în regiunea Caucazului şi în sudul Rusiei (numit ***poporul khazar***) s-a convertit în masă la religia evreiască. Mai târziu, când imperiul a înflorit, această populație a emigrat către nord, stabilindu-se în alte părți ale Rusiei, în Lituania şi Estonia. De aici, ei au pătruns în Europa Occidentală, de unde au ajuns în Statele Unite. De pildă, familia Rothschild este de origine khazară. Aceştia sunt oamenii care au impus cucerirea Palestinei arabe după cel de-al Doilea Război Mondial, pretinzând că „Dumnezeu" le-a dat dreptul divin de a se instala în țara destinată de el „poporului ales". În realitate, țara din care au provenit este regiunea Caucazului şi sudul Rusiei, nu Israelul. Dacă doriți informații detaliate despre această poveste şi despre manipularea pusă la cale de organizațiile secrete care s-a ascuns în spatele creării statului modern Israel (mai corect ar fi să-i spunem Rothschild-land), vă recomand lucrarea mea, *Şi adevărul vă va face liberi.*

Figura 8

Arienii şi reptilo-arienii s-au extins sub diferite nume către Europa, călătorind pe mare şi pe uscat, după care au cucerit întreaga lume, cu ajutorul Imperiului „Britanic".

Rasa albă a migrat astfel către nordul Europei. Primii oameni care au ajuns aici pe mare au fost fenicienii, în timp ce alte popoare de aceeaşi sorginte au migrat lent pe uscat *(vezi Figura 8).* Din ultima categorie făceau parte inclusiv cimerienii şi sciţii. Sub diferite nume, aceste populaţii şi liniile genealogice hibride din rândul lor au populat întreaga Europă şi s-au reunit cu arienii deja instalaţi în Britania şi în nordul Europei, ajunşi acolo pe mare. Fenicienii joacă un rol crucial în povestea noastră şi voi insista imediat asupra lor. Cimerienii au migrat din Caucaz şi Asia Mică (Turcia) către nord-vest, ajungând în regiunile pe care există astăzi Belgia, Olanda, Germania şi Danemarca. Istoricii romani Pliniu şi Tacit afirmă că toate popoarele de pe coasta de nord a Europei, de la Olanda şi până la Danemarca, au aceeaşi origine etnică, afirmaţie susţinută şi de dovezile arheologice care indică faptul că acest popor cimerian a ajuns în respectiva regiune în perioada 300-250 î.Ch. Un alt grup de cimerieni a călătorit de-a lungul Dunării către Ungaria şi Austria de astăzi, până în sudul Germaniei şi al Franţei. Romanii i-au numit gali, în timp ce grecii le-au spus celţi. Anumite grupuri din aceste triburi celtice s-au instalat în Boemia şi Bavaria, în timp ce altele au invadat nordul Italiei. Istoricul roman Sallust descrie înfrângerea romanilor de către „cimbri", despre care afirmă că erau gali. Alţi istorici romani afirmă că cimbrii erau celţi. Ei erau împărţiţi în trei triburi: belgii (la nord-est de Franţa), galii (centrul Franţei) şi achitanii (sudul Franţei, până în munţii Pirinei). Până în secolul al II-lea înainte de Christos, celţii/galii (cimerienii albi veniţi din munţii Caucaz şi din Orientul Mijlociu) au ocupat întregul centru al Europei şi nordul Italiei, după care au cucerit integral această ţară. În jurul anului 280 î.Ch., ei s-au întors în Asia Mică şi au reocupat pământurile strămoşilor lor. După cum afirmă istoricul Henry Rawlinson: „Aceste două invazii majore în Asia Mică au fost făcute de aceeaşi rasă, numită în primul caz cimerieni, iar în cel de-al doilea gali". În cele din urmă, galii invadatori s-au stabilit într-un loc numit Phrygia, cunoscut ulterior ca Galatia (Gal-atia). Se presupune că acestui popor le-a adresat Sfântul Petru scrisoarea sa despre care Noul Testament afirmă că le-a fost trimisă galatenilor. Cimerienii sau cimbrii s-au stabilit de asemenea în Ţara Galilor; până astăzi, numele limbii acestui popor galez este Cymru.

Sciţii au fost un alt grup arian, care a migrat de asemenea la nord de Caucaz, către Europa. Cei care le-au schimbat numele, pentru a-i distinge de alte popoare, au fost romanii. Printre simbolurile sacre ale sciţilor se numărau şarpele, boul (Nimrod/Taurul), focul (soarele/cunoaşterea), şi Tho sau Theo, echivalentul zeului egiptean Pan. Romanii i-au numit pe sciţi sarmaţi şi germani (de la cuvântul latin *germanus,* care însemna „autentic"). De atunci, sciţii au rămas cunoscuţi ca „poporul celor autentici", iar numele de germani le-a rămas până astăzi. Aceeaşi schimbare este confirmată şi de scrierile istoricilor romani Pliniu

şi Strabo. Un alt popor căruia romanii îi spuneau german au fost anglo-saxonii. La ora actuală, Saxonia este un teritoriu situat la nord de Germania şi de Olanda. Atât anglii cât şi saxonii au venit din aceeaşi sursă genetică: cimerienii şi sciţii albi din Caucaz şi din Orientul Mijlociu. Acelaşi lucru este valabil şi în privinţa lui William Cuceritorul şi a normanzilor săi, ultimul popor care a invadat Britania în anul 1066, în urma celebrei bătălii de la Hastings. Termenii de normand şi Normandia provin de la oamenii nordului (norse), căci atunci când au ocupat regiunea cu acelaşi nume din Franţa, ei au venit din Scandinavia. Povestea eroului scandinav Odin afirmă că acesta a venit din Asaland sau Asaheim, un teritoriu identic cu ţara sciţilor, care poate fi identificat în India ariană. Se spune că de acolo a plecat Odin, între anii 200-300, pentru a cuceri Suedia, în fruntea unei armate uriaşe, numite Svear. Până astăzi, numele Suediei în propria limbă este Sverige, Ţara lui Svear.

Un alt grup de sciţi, cunoscuţi sub numele de sakkas, s-a îndreptat către est, pornind din aceiaşi munţi Caucaz şi călcând pe urmele vechilor arieni. Prin anul 175 î.Ch., sakkas au ajuns la graniţa cu China. Textele chineze din această perioadă vorbesc de un popor numit Sai-wang sau Sok-wang, forţat să fugă în India. Sok-wang înseamnă „prinţii sakka". Textele arată faptul că aceşti sakka s-au retras către sud, înspre India, trecând prin trecătorile muntoase din Afganistan. Monedele descoperite din perioada anului 100 î.Ch. confirmă crearea unei regat sakka în regiunea superioară a văii Indului, între Kashmir şi Afganistan. Nu este deloc o coincidenţă faptul că budismul a apărut în ţinuturile ocupate de sakka (sciţii arieni). În jurul anului 500 î.Ch., în regiunea în care se presupune că s-a născut Buddha cu 63 de ani în urmă trăia un trib numit sakyas. Gautama (Domnul Buddha) a primit titlul de Sakyashina sau Sakyamuni – înţeleptul sakya, maestrul sakya sau leul tribului din Sakya. Toate aceste amănunte vor deveni extrem de semnificative dacă vom constata că toate religiile majore (ba chiar şi cele minore), precum şi eroii lor, provin din aceeaşi sursă. De fapt, sciţii/sakka şi cimerienii/cimbri erau unul şi acelaşi popor, lucru confirmat de inscripţiile de pe Stânca Behistun din munţii Zargos, situată la marginea unui vechi drum al caravanelor ce pleca din Babilon. Inscripţiile s-au făcut din porunca regelui Darius cel Mare în jurul anului 515 î.Ch. şi au fost scrise în trei limbi: babiloniană, elamită şi persană. Ori de câte ori versiunile elamită şi persană folosesc termenul de sakka, cea babiloniană foloseşte termenul de cimbri.

Sintetizând, această populaţie ariană s-a extins sub diferite nume, dar ducând cu sine aceeaşi religie şi aceiaşi eroi, dinspre ţara ei de origine din munţii Caucaz şi din Orientul Mijlociu şi Apropiat către Europa, India şi China. În mijlocul său se aflau acele linii genealogice reptiliene care au făcut toate eforturile (şi au şi reuşit) de a-şi impune supremaţia asupra cursului evenimentelor prin intermediul regilor, reginelor, preoţilor şi liderilor militari pe care i-au impus şi pe care îi putem integra sub titlul colectiv de Frăţia Babiloniană. Faptul că babilonienii făceau parte din rasa ariană este confirmat de inscripţiile şi titlurile străvechi. Astfel, titlul de

Kassi sau Cassi a fost folosit mai întâi de fenicieni, în jurul anului 3000 î.Ch., iar apoi adoptat de babilonienii care au domnit asupra imperiului mesopotamian. Kassi era folosit şi ca nume de persoană de către fenicienii din Egipt, iar titlul de Cassi a stat la baza numelui regilor care au domnit mai târziu în Britania pre-romană. Unul dintre aceştia a bătut monede pe care scrie „Cas" şi pe care apar simboluri solare, precum calul solar.

Această expansiune ariană a început mai devreme de 3000 î.Ch., prin ramura călătorilor pe mare – fenicienii. Aceştia erau un popor avansat din punct de vedere tehnologic, dar marginalizat de istoria oficială, care le-a ascuns astfel adevărata identitate. El are o importanță fundamentală pentru a înțelege de unde provenim şi unde ne aflăm la ora actuală. Fenicienii au fost cei care şi-au adus liniile genealogice şi cunoaşterea în Europa, Scandinavia şi cele două Americi, cu mii de ani înainte de Christos. Povestea lor este relatată de L.A. Waddell în cartea sa, *Originea feniciană a bretonilor, scoțienilor şi anglo-saxonilor.* Waddell a fost membru al Institutului Antropologic Regal şi a petrecut o viață întreagă cercetând dovezile existente. El arată faptul că fenicienii nu erau o rasă semită, aşa cum s-a crezut până atunci, ci o rasă ariană albă. Studiul mormintelor feniciene arată că membrii acestui popor erau de rasă ariană, aveau capul alungit şi arătau complet altfel decât semiții. Fenicienii din lumea antică obişnuiau să călătorească pe mare, pornind din bazele lor din Asia Mică, Siria şi Egipt. S-au instalat astfel în insulele din Marea Mediterană, precum Creta şi Cipru, dar şi în Grecia şi Italia. Fenicienii au fost cei care au dus mai departe cunoaşterea care a permis apariția ulterioară a civilizațiilor din Creta Minoică, din Grecia clasică şi din Italia romană. Tot ei au fost „creierele" care s-au ascuns în spatele culturii egiptene din perioada respectivă, înainte ca reptilienii să preia controlul asupra ei. Egiptenii îi numeau pe fenicieni Panag, Panasa sau Fenkha. Grecii le spuneau Phoinik-as, iar romanii Phoenic-es. Există un motiv cât se poate de simplu pentru care egiptenii îşi pictau zeii cu pielea albă şi ochii albaştri, la fel ca şi numeroase alte culturi din lumea acelei epoci. Această rasă avansată (numită fenicieni) avea pielea albă şi ochii albaştri, la fel ca hibrizii reptilo-umani şi ca rasa venită de pe Marte. În urma lor au rămas rasele scandinave, dar şi alte popoare care provin din aceeaşi linie genetică. Tot ei au stat la originea obsesiei idioate a naziştilor (şi, respectiv, a societăților secrete care i-au creat) pentru „rasa ariană a stăpânilor". Până în ziua de astăzi, cel mai mare erou al societății secrete a francmasonilor este Hiram Abif, aşa-zisul constructor al Templului regelui Solomon. Sorgintea lui Abif trebuie să fi fost feniciană. Bunicul celebrului faraon egiptean Akhenaten, tatăl lui Tutankhamon, a fost un înalt preot fenician. Pasărea mitică a Egiptului, Phoenix, nu era alta decât pasărea-soarelui, emblema zeului-soare căruia i se închinau fenicienii, Bil sau Bel. Mai târziu, pasărea a fost simbolizată printr-un păun sau un vultur. În ultimii ani au apărut dovezi privind existența unor piramide pe Marte. Savanții de la NASA Vincent DiPietro şi Gregory Molenaar au descoperit şase piramide enorme, asemănătoare celor din Egipt, în regiunea marțiană

numită Cydonia. Este cât se poate de logic să bănuim că rasa care a construit piramidele din Egipt a fost aceeaşi rasă marțiană, venită pe pământ, eventual însoțită de Anunnaki,conform ipotezei lui Zecharia Sitchin, pe care personal o susțin.

Fenicienii nu s-au limitat numai la Bazinul Mediteranean şi la Orientul Mijlociu. Ei au debarcat în Britania, în jurul anului 3000 î.Ch. Artefacte feniciene incontestabile au fost descoperite în Brazilia, iar în Marele Canion din SUA există anumite rămăşițe care ar putea fi de sorginte egipteană. Fenicienii au debarcat în America cu mii de ani înaintea călătoriei lui Cristofor Columb, mult mediatizată de anumite grupuri de interese. Motivul pentru care legendele indienilor americani vorbesc de debarcarea unor zei înalți, de culoare albă, care au adus cu ei o cunoaştere avansată, este că exact aşa s-au petrecut lucrurile. Aceştia au aparținut rasei ariene şi reptilo-ariene, care au debarcat pe coasta estică a celor două Americi cu mii de ani în urmă, aceeaşi rasă de „zei" despre care sumerienii spuneau că le-au dăruit o civilizație după potop. Aşa se explică – între altele – de ce misionarii albi care au venit împreună cu Cristofor Columb au rămas uimiți să constate că nativii indieni aveau aceleaşi legende şi mituri ca şi ei. Acum totul capătă sens. Ei au provenit din aceeaşi sursă: rasa ariană cunoscută sub numele de fenicieni, printre multe alte nume, precum sumerieni şi hitiți. Desigur, împreună cu arienii au venit şi liniile genealogice hibride pe care îi însoțeau pretutindeni. Se pare totuşi că a existat şi o invazie reptiliană directă în cele două Americi, cu mult timp înainte. Dovada că a existat o rasă avansată care ştia de existența Americilor provine de la nişte hărți străvechi, precum harta lui Jadji Ahmed Portolan, desenată în anul 1519, care prezintă continentul nord-american, inclusiv o trecătoare care făcea legătura între Alaska şi Siberia, precum şi o anexă destul de precisă a unei Antarctici lipsită de gheață.

Sosirea fenicienilor arieni în Britania corespunde de asemenea cu perioada construcției marilor cercuri din pietre şi a observatoarelor precum Stonehenge şi Avebury, din Wiltshire, deşi există cercetători care afirmă că au fost construite mult mai devreme. Fenicienii-sumerienii care dețineau cunoştințe extrem de avansate de matematică, geometrie sacră, astronomie, astrologie şi cu privire la rețeaua de linii magnetice de forță ale pământului cunoscută sub numele de rețeaua energetică globală, aveau cu siguranță cunoaşterea necesară pentru a construi astfel de structuri masive. L.A. Waddell afirmă că a descoperit un însemn sumerian pe una din stâncile de la Stonehenge. Alexander Thom, profesor emerit de Inginerie la Universitatea din Oxford între 1945-1961, a descoperit că poporul antic care a construit Sonehenge cunoştea geometria şi principiile matematice „pitagoreice" cu mii de ani înainte de naşterea lui Pitagora. În cartea sa publicată în anul 1967, *Situri megalitice în Marea Britanie,* Thom explică faptul că pietrele acestei structuri nu numai că formează structuri geometrice în interiorul şi în afara cercului, dar se aliniază şi cu trăsăturile peisajului din jur şi cu pozițiile soarelui, lunii şi celor mai

importante stele de pe cer în anumite momente particulare, îndeosebi atunci când soarele apărea şi dispărea în momentul echinocțiului şi al solstițiului, sau când luna se afla pe pozițiile extreme ale ciclului ei. Profesorul Thom susține că observatorul era un ceas astronomic gigantic. Dar lucrurile nu se opresc aici. Structura este un transmițător şi receptor de energie. Rețeaua magnetică a pământului este alcătuită dintr-o serie de linii magnetice care se intersectează, cunoscute şi ca meridiane şi linii ale dragonului la chinezi. În punctele în care aceste linii se intersectează, energia începe să se învârtă într-un vortex sau într-o spirală, iar în locurile în care există numeroase linii care se intersectează, acest vortex devine uriaş. Aceste locații sunt considerate locuri de putere şi erau locurile sacre ale anticilor care le cunoşteau. Vortexul sau spirala este o constantă în univers. Galaxia noastră are o formă de spirală, apa curge de sus în jos în formă de spirală, părul din creştetul capului creşte în formă de spirală, molecula de ADN care conține tiparul nostru genetic are forma unei duble spirale. Savantul Brian Desborough, prietenul meu din California, mi-a explicat că există un punct pe una din rețelele magnetice ale pământului numită Rețeaua Hartmann în care 12 asemenea linii se întâlnesc şi intră în pământ. „Unde se află acest punct?” l-am întrebat eu. „Într-un loc din Anglia, numit Avesbury”, mi-a răspuns el. Acesta este exact locul pe care fenicienii-sumerienii atât de avansați l-au ales pentru a-şi construi cercurile din piatră acum cel puțin 5000 de ani, alături de alte câteva structuri uimitoare, precum Silbury Hill, cel mai mare tumul construit manual din Europa, şi altele, precum West Kennet Long Barrow. Toate aceste construcții alcătuiesc un fel de circuit în centrul rețelei energetice care influențează atât de decisiv natura câmpului magnetic al pământului. Am locuit timp de doi ani lângă Avebury şi pot să confirm că este un loc incredibil de puternic, dacă eşti sensibil la energia subtilă. Între altele, acesta este locul în care au apărut cele mai multe cercuri şi desene geometrice în lanurile de grâu, în special cele mai complexe dintre acestea.

Încă şi mai interesantă este aparenta conexiune dintre Avebury şi Marte. Cercetătorul cel mai cunoscut al structurii numite „Fața de pe Marte”, construită după toate aparențele de ființe umane, inclusiv al zonei marțiene în care există aceasta, Cydonia, este americanul Richard C. Hoagland, un jurnalist specializat în domeniul ştiințific, director al planetariilor din West Hartford şi New York, şi consultant al Centrului pentru Zboruri Spațiale Goddard de la NASA. În cartea sa, *Monumentele de pe Marte,* Hoagland aduce dovezi că „fața” şi piramidele de pe Marte fac parte dintr-o vastă rețea construită astfel încât să se alinieze cu răsăritul soarelui în momentul solstițiului marțian de vară, acum 500.000 de ani, deci cu 50.000 de ani înainte de venirea pe pământ a extratereştrilor Anunnaki. Personal, nu am nici cea mai mică îndoială că rasa care a construit structurile din Cydonia, inclusiv piramidele, a construit mai târziu şi Stonehenge şi Avebury. Există chiar dovezi care atestă faptul că Avebury ar putea fi imaginea în oglindă a complexului din Cydonia. Dacă

faci două hărți topologice la aceeaşi scară a celor două locuri şi le suprapui, corelația dintre obiecte şi distanțe este incredibil de similară, aşa cum a demonstrat echipa de cercetători a lui Hoagland. Tot el a descoperit că acest „oraş marțian" a fost construit în conformitate cu legile folosite inclusiv la construcția altor complexe similare de pe pământ. Aceeaşi matematică, aceleaşi alinieri şi aceeaşi geometrie sacră pot fi găsite în Cydonia de pe Marte şi în marile structuri din antichitate, precum Stonehenge, piramidele de pe platoul Gizeh, din Egipt, Teotihuacan din Mexic sau structurile din Zimbabwe. Aceste legi matematice corespund Măsurii de Aur pe care a folosit-o artistul Leonardo da Vinci (1452-1519) în pictura sa care reprezintă un bărbat în mijlocul unui cerc *(vezi figura 9)*. Aşa cum vom vedea mai târziu, da Vinci a fost un inițiat de rang înalt al rețelei de societăți secrete. Aşa se explică invențiile sale care au luat-o cu mult înaintea epocii în care a trăit (predicția apariției telefonului, schițele maşinilor zburătoare şi tancurilor, şi conceperea unor biciclete care arată exact ca cele de astăzi, totul într-o perioadă cuprinsă între secolele XV-XVI).

Figura 9: Imaginea Omului în viziunea lui Leonardo da Vinci, construită în conformitate cu principiul din geometria sacră cunoscut sub numele de Măsura de Aur.

O altă constantă este latitudinea de 19,5 grade. Aceasta este latitudinea la care sunt construite piramidele, numeroase complexe de temple antice şi alte structuri sacre. Tot la această latitudine găsim vulcanii din Hawaii, vulcanii Schild de pe Venus, masivul vulcan Mons Olimpus de pe Marte, pata neagră de pe Neptun, pata roşie de pe Jupiter şi principalele zone de activitate solară (la nord şi la sud). Toate aceste date se potrivesc perfect, căci petele solare corespund unor emisii incredibil de puternice de energie magnetică ale soarelui, în timp ce vulcanii reprezintă incontestabil emisii de energie telurică ale planetelor. Nu este deci de mirare că latitudinea de 19,5 grade reprezintă punctul în care se realizează schimbul de energie între sferele aflate în rotație, iar strămoşii noştri ştiau acest lucru. Spre exemplu, sumerienii cunoşteau acel ciclu pe care noi îl numim precesiune. Acest ciclu reprezintă efectul mişcării lente de înclinație a pământului în raport cu propria axă, care îl face să privească direct diferite sisteme stelare sau „case" astrologice la intervale de câteva mii de ani. Aşa cum atestă textele lor, sumerienii ştiau că pământul are nevoie de 2160 de ani pentru a trece prin fiecare „casă" şi de 25.920 de ani pentru a încheia un ciclu complet (care corespunde inclusiv unei rotații complete a soarelui în jurul centrului galaxiei). La ora actuală suntem pe punctul de a încheia un asemenea ciclu, lucru care explică enormele schimbări care au început să se petreacă. Templele antice din toată lumea reflectă acest ciclu al precesiunii prin geometria şi matematica lor. Nu-i aşa că este uimitor ce ştiau să facă oamenii „primitivi"? Elita fenicienilor-arienilor deținea cunoştințe detaliate despre structura rețelei magnetice a pământului şi despre potențialul acesteia de a influența conştiința umană. La urma urmei, noi trăim scăldați în acest câmp magnetic. Atunci când el

se schimbă, ne schimbăm şi noi. Dacă am trăi în apă şi aceasta s-ar schimba, viața noastră s-ar modifica dramatic. Acelaşi lucru este valabil şi în privința „oceanului" de energie în care ne scăldăm. De pildă, mişcările planetelor influențează câmpul magnetic al pământului, şi implicit pe noi. Frăția nu doreşte ca noi să ştim aceste lucruri, scop în care s-a folosit de religiile ei, cum ar fi creştinismul, pentru a condamna astrologia ca fiind opera diavolului, sau de ştiința controlată de ea, pentru a ne demonstra că aceasta nu are o bază obiectivă (altfel spus, că este o prostie).

„Misterioasele" cercuri şi structuri din pietre devin mult mai puțin misterioase dacă le priveşti cu mintea deschisă. Toate dovezile sugerează că ele au fost construite de către fenicienii-arienii care au venit din Orientul Apropiat şi Mijlociu. Acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce priveşte caii albi sculptați în colinele de calcar din Marea Britanie. Chiar înainte de a scrie acest capitol am făcut o vizită la cel mai vechi şi mai faimos cal alb din Anglia, cel de la Uffington, în Wiltshire, nu departe de Avebury (vezi secțiunea cu ilustrații). Plăcuța aşezată la baza desenului afirma că acesta a fost construit în jurul anului 3000 î.Ch., adică exact în perioada în care fenicienii soseau pe coastele insulelor britanice. Ce le-a venit fenicienilor să sculpteze aceşti cai în pereții calcaroşi ai dealurilor? Ca de obicei, răspunsul este foarte simplu: religia lor avea în centrul ei soarele, iar calul alb era simbolul fenician al soarelui. Marile cercuri şi structuri din pietre care se găsesc în Marea Britanie, precum cele de la Stonehenge şi Avebury, au fost construite cu ajutorul cunoaşterii deținute de preoții şi elita conducătoare a fenicienilor, respectiv de Frăția Babiloniană, care s-a infiltrat, iar apoi a ajuns să controleze politica ariană. Această cunoaştere le permitea fenicienilor să folosească sunetele şi alte tehnici neortodoxe pentru a crea un câmp magnetic în jurul unei pietre, deconectând-o astfel de la legea gravitației. Altfel spus, masa pietrei devenea zero. Această perioadă din jurul anului 3000 î.Ch. este foarte semnificativă. În timp ce fenicienii lucrau în Britania şi în alte părți ale lumii, se pare că se înălțau şi piramidele de pe platoul Gizeh (conform ultimelor metode de datare cu carbon 12; acest lucru a devenit posibil datorită unor urme de cărbune descoperite în mortarul folosit la lipirea pietrelor).

Arienii din Orientul Mijlociu şi Apropiat erau cunoscuți sub multe nume: hitiți, fenicieni, goți, şi aşa mai departe. Este suficient să studiezi sursele diferitelor cuvinte şi nume pentru a observa că acestea au provenit din aceeaşi sursă. Cercurile din pietre sunt numite uneori *Hare Stones* (pietre Hare), nume care provine, conform cercetărilor făcute de L.A. Waddell, de la Harri sau Heria, titlul goților care guvernau țara la acea vreme, dar şi de la titlul hitit de Harri, Arri sau Arian. Pietrele Hare sunt de fapt pietre ariene, la fel cum Han Krishna înseamnă de fapt Arianul Krishna, nume foarte potrivit dacă ținem cont de faptul că religia hindusă a fost creația arienilor. Există de asemenea cercul din pietre de la Castlerigg, de lângă Keswick, în Cumberland. Cuvântul „rig" era un titlu acordat regilor şi prinților goți, iar goții erau de sorginte ariană. Picturile

antice ale regilor arieni din Cilicia îi prezintă pe aceştia îmbrăcaţi în stilul vestimentar gotic. Numele de Keswick înseamnă „Sălaşul lui Kes", Kes fiind clanul Cassi sau Khatti al hitiţilor. Numele comitatului Cumberland provine de la Cymry şi Cumbers, a căror origine este sumeriană. Însuşi termenul de „arian" provine dintr-un cuvânt fenician, „Arri", care înseamnă „cel nobil". Din el derivă cuvinte precum sum-ARIAN sau ARIAN-stock-racy (adică aristocraţie). Leul a fost dintotdeauna un simbol arian major al soarelui, fiind adeseori plasat la intrarea în temple şi în locurile sacre. Din el s-a născut simbolul Sfinxului cu trup de leu, asociat şi cu semnul astrologic al Leului, guvernat, după cum se ştie, de soare. Întregul fundament al culturii britanice provine de la fenicieni. Faimoasa legendă a Sfântului Gheorghe şi a balaurului este legată de un centru fenician din Asia Mică: Sfântul Gheorghe din Cappadochia. Nu este exclus ca bătălia dintre Sfântul Gheorghe şi balaur să evoce simbolic conflictele dintre marţieni şi reptilieni, care par să fie extrem de vechi. Crucea roşie a Sfântului Gheorghe (Anglia) şi crucile Sfântului Andrei (Scoţia) şi Sfântului Patrick (Irlanda), la fel ca şi însemnele din Scandinavia, erau purtate de fenicieni ca simboluri sacre ale victoriei. Crucea roşie era crucea de foc, unul din simbolurile feniciene-ariene ale soarelui, la fel ca şi svastica, folosită mai târziu de nazişti. O svastică poate fi văzută pe o piatră dedicată zeului fenician al soarelui Bel, găsită la Craig-Narget în Scoţia. Acelaşi simbol împodobea robele marilor preotese ale fenicienilor *(vezi figurile 10 şi 11).* Am citit că numele de svastică provine din cuvântul sanscrit *svasti,* care înseamnă bunăstare. Simbolul a fost considerat cât se poate de pozitiv până când naziştii l-au inversat şi au făcut din el un simbol al distrugerii. L.A. Waddell a interpretat semnele de pe o altă piatră găsită în Scoţia (piatra Newton din regiunea Dumfries-Galloway) ca fiind feniciene-hitite, fiind dedicate zeului-soare Bel sau Bil. Simbolul clasic al Britaniei (şi actualmente al Marii Britanii) provine de la zeiţa feniciană Barati. Priviţi în *Figura 12* felul în care o reprezentau fenicienii pe Barati, alături de simbolul britanic al Britaniei! Unul din principalele centre ale arienilor-hitiţilor-fenicienilor era Cilicia din Asia Mică, unde Barati era adorată sub numele de Perathea, iar mai târziu Diana. Altfel spus, Diana şi Britania provin din aceeaşi sursă. Barati era zeiţa/regina fenicienilor, iar Barat era zeul/regele lor. Nu este exclus ca aceste nume să corespundă zeităţilor babiloniene Nimrod şi Semiramida. Clanul regal al elitei arienilor era numit Barat, de unde şi termenul indian de Barat sau Brihat, respectiv termenii britanic şi Britania (Barat-anic şi Barat-ania). Vedele indienilor afirmă că: „Regele Barat a dat numele său rasei dinastice pe care a fondat-o. de la el a pornit răspândirea faimei poporului dinastic, care a ajuns atât de departe". Alte cuvinte derivate din Barat sunt Parat, Prat sau Prydi. Forma originală a cuvântului era Barat-ana sau Brithad-ana. În hitită/sumeriană, sufixul *ana* înseamnă „unu". Din el au apărut mai târziu cuvântul englez *one* şi cel scoţian *ane* (n.n. unu). Barat-ana sau Briton înseamnă „unul dintre Baraţi". La fel s-au petrecut lucrurile şi cu alte ţări ocupate de această rasă albă. De pildă, numele de

Iran provine de la Airy-Ana sau Air-an, care înseamnă Ținutul Arrays-ilor sau al Arienilor.

Figurile 10 şi 11

Svastica, simbolul soarelui la fenicieni, pe piatra de la Craig-Narget din Scoția (figura 10) şi pe roba unei mari preotese feniciene (figura 11).

Figura 12

Imaginea feniciană a lui Barati (dreapta) şi simbolul britanic al Britaniei. Ambele reprezintă aceeaşi divinitate şi un nume alternativ al reginei Semiramida din Babilon, respectiv al zeiței Isis din Egipt.

Vedele indiene vorbesc de asemenea de zeița Barati (Cea care aparține Barat-ților), cunoscută şi sub numele de Brihad cea Divină. Ele afirmă că locul ei special se afla pe malul fluviului Sarasvati, identic cu fluviul Sarus din ținutul hitit-fenician Cilicia. Fluviul se varsă în mare la Tarsus, locul în care s-a născut Sfântul Pavel, conform Noului Testament (lucrare scrisă în acord cu miturile solare ariene). Aceşti fenicieni şi arieni adorau şarpele şi pe reptilienii care îşi schimbau forma, pe care hinduşii îi numeau *Nagas.* Vedele sunt inspirate de arieni şi povestesc cum oamenii-şerpi *Nagas* puteau provoca daune imense şi chiar moartea instantanee. Se spune despre *Nagas* că au apărut la naşterea celui care avea să fie cunoscut sub numele de Buddha. În legenda lui Krishna, şarpele joacă de asemenea un rol important. Numele pe care l-au dat romanii lui Barati a fost Fortuna, conform unei legende care afirma că ea este zeița norocului. Ilustrațiile romane ale Fortunei sunt identice cu simbolurile feniciene ale zeiței Barati şi cu simbolul britanic al Britaniei. Toate erau asociate cu apa, lucru normal la o rasă ca fenicienii, care călătoreau foarte mult pe mare. Egiptenii aveau şi ei o zeiță pe nume Birth, zeița apelor, o altă reflexie a lui Barati, căci arienii-fenicienii erau forța care s-a ascuns în spatele civilizației Egiptului. În jurul anului 680 î.Ch., Birth a fost descrisă de un împărat babilonian ca „o zeiță feniciană dincolo de mări". În Creta, un alt centru fenician, zeița corespondentă este Brito-Martis. Potrivit legendelor greceşti şi romane, era o zeiță feniciană (altfel spus, Barati), fiica divină a lui Phoenix, regele Phoeniciei. Brito-Martis a devenit la romani Diana, o zeitate majoră în lumea antică. Ambele zeițe erau ilustrate cu o armă în mână, gata pentru vânătoare. Aşa cum a subliniat Earl Spencer la înmormântarea sorii sale, Diana, Prințesa de Wales, aceasta a fost numită astfel după zeița vânătorii.

Primii regi britanici îşi numeau rasa şi pe ei înşişi „Catti", lucru care poate fi văzut pe monedele bătute de ei. Hitiții arieni din Asia Mică şi din Siria-Phoenicia se numeau de asemenea Catti sau Khatti. Rasa arienilor care a părăsit Caucazul îndreptându-se către India era cunoscută sub numele de Khattiyo. Termenul de Khatti a devenit în traducerile ebraice şi engleze „hitiți", acesta fiind numele sub care apar aceştia în Vechiul Testament. Kassi sau Cassi a fost titlul folosit de prima dinastie

feniciană în jurul anului 3000 î.Ch. şi a fost adoptat mai târziu de dinastia babiloniană, fapt deloc surprinzător, căci era vorba de două ramuri ale aceluiaşi popor. Lista vechilor regi din epopeile indiene conține nume identice cu cele din lista regilor mesopotamieni, şi există dovezi că civilizatorii pre-dinastici din Egipt au fost ei înşişi de rasă ariană. Practic, vorbim de acelaşi popor, în rândul căruia se ascundeau liniile genealogice reptilo-umane care au continuat să acumuleze puterea în mâinile lor, din acele timpuri străvechi şi până astăzi. După cum arată L.A. Waddell, limbile şi scrierile engleză, scoțiană, irlandeză, galeză, galică, gotică şi anglo-saxonă derivă din aceeaşi limbă arian-feniciană, devenită apoi hitită şi sumeriană. Jumătate din cele mai comune cuvinte folosite astăzi în limba engleză sunt de origine sumeriană, cipriotă sau hitită, având aceeaşi expresie sonoră şi aceeaşi semnificație. Sumeriana, limba „zeilor", este limba-mamă din care s-au născut marea majoritate a limbilor vorbite la ora actuală pe pământ. După părerea mea, originea acestei limbi este chiar mai veche, provenind din Atlantida sau poate chiar din regiunea cunoscută astăzi sub numele de Insulele Britanice. După cum spune Waddell:

> „Am descoperit că vechile manuscrise găsite în aşezările feniciene, inclusiv ale celor numiți ciprioți, karieni, aramaici, sirieni, likieni, lidieni, corintieni, ionieni, cretani sau „minoici", pelasgi, frigieni, cappadochieni, cilicieni, tebani, libieni, celto-iberici, goți, etc., erau toate variante ale aceleiaşi scrieri clasice ariene hitito-sumeriene pe care o vorbeau navigatorii fenicieni, acei pionieri antici care au răspândit civilizația hitită în întregul bazin mediteranean şi în afara lui, dincolo de Coloanele lui Hercule, până în Insulele Britanice.

Istoria oficială insistă să ne facă să credem că populația care trăia în Britania erau nişte sălbatici „civilizați" abia după venirea romanilor. Acest lucru nu este adevărat, lucru confirmat chiar de romani. Textele romane afirmă că britonii erau un popor civilizat, ale cărui obiceiuri semănau foarte mult cu ale galilor. Mi se pare normal, doar erau acelaşi popor. Britonii foloseau bani din aur şi desfăşurau un comerț cu continentul european, lucru confirmat de monedele din aur găsite aici. Singura populație pe care romanii au considerat-o necivilizată atunci când au intrat în Britania a fost cea din interiorul insulelor, neinfluențată de fenicieni, care s-au stabilit mai mult de-a lungul coastelor. Multe drumuri considerate astăzi „romane" nu au fost construite deloc de romani. Erau drumuri pre-romane, pe care aceştia doar le-au reparat. Romanii admirau eficiența armatelor britone, în special felul în care îşi conduceau britonii carele de război. Nu cred că va mai fi o surpriză să aflați că aceste care erau identice cu cele folosite de hitiții sau de Catti descrişi de faraonul Ramses II în jurul anului 1295 î.Ch., în timpul bătăliei de la Kadesh, un port hitito-fenician. În preajma anului 350 î.Ch., cu trei secole înainte de sosirea romanilor, exploratorul şi omul de ştiință Pyteas a navigat în jurul Insulelor Britanice şi a făcut o hartă a acestora, marcată ştiințific cu latitudini. Pytheas era originar din Phocca, un oraş din Asia Mică, al cărui

nume derivă din Phoenicia, la fel ca şi portul alăturat numit Phoenice. La vremea respectivă fenicienii aveau deja un comerţ înfloritor cu minereu de fier, pe care îl extrăgeau din minele lor din Cornwall, în vestul Angliei, şi îl exportau în Franţa, la Marsilia, de unde era dus mai departe pe mare în întregul bazin mediteranean şi egeic. Primul port fenician din Cornwall a fost Ictis sau St Michael's Mount, în Golful Penzance. În realitate, Sfântul Mihai, unul din marii eroi ai creştinătăţii, a fost o divinitate feniciană.

Există nenumărate dovezi care atestă conexiunea dintre Insulele Britanice şi Irlanda, pe de o parte, şi cultura din nordul Africii şi din Orientul Apropiat, pe de altă parte. Există o vorbă care spune că dacă vrei să descoperi corupţia, urmează calea banilor. În mod similar, dacă vrei să descoperi felul cum au evoluat popoarele şi culturile, urmează calea limbii. Limba vorbită astăzi în Irlanda este engleza, care a înlocuit limba galică, ce a evoluat ea însăşi dintr-o limbă mai veche, pierdută astăzi. Misionarii de limbă galică din Evul Mediu trebuiau să folosească interpreţi pentru a vorbi cu picţii, strămoşii scoţienilor de astăzi. Cormac, un rege irlandez vorbitor de limbă galică din secolul IX, s-a referit la limba populaţiei din Munster, în sud-vestul Irlandei, numind-o „limba de fier". Chiar şi limba galică se trage însă din Orientul Mijlociu. În Conamara, o localitate din vestul Irlandei, există o comunitate care mai vorbeşte încă limba galică. Cântecele lor *sean-nos* (pe stil vechi), care stau de altfel la baza întregii muzici irlandeze, sunt uimitor de asemănătoare cu cântecele nativilor din Orientul Mijlociu. Chiar şi celor cu urechi antrenate le este greu să facă distincţia între cântăreţii galici şi cei libieni. Un critic muzical care scrie în revista *Irish Times,* notează:

> „Dacă asculţi ore întregi epopeile cântate de arabii din Bedoum… şi revii apoi în Irlanda, pentru a asculta un cântăreţ *sean-nos,* asemănarea dintre ritmuri şi melodii ţi se pare uimitoare. Aceeaşi impresie ţi-o lasă şi cântecele spaniole *canto-jondo*".

În antichitate, Irlanda, Spania şi Africa de Nord au fost legate printr-un trafic comercial intens, de-a lungul căruia s-a produs inclusiv un transfer de cultură, cunoaştere şi linii genealogice. Arca Spaniolă din Galway, în vestul Irlandei, comemorează aceste legături, la fel ca şi dansul Conamara cunoscut sub numele de „dansul berbecilor", practic identic cu dansul flamenco al spaniolilor. Dansul cu bâte pe care îl practică Wexford Mummers în Irlanda este de origine nord-africană. Cuvântul *„mummer"* provine de la „musulman". Simbolul irlandez, harpa, a venit din Africa de Nord, la fel ca şi celălalt simbol clasic al Irlandei, trifoiul (n.n. *shamrock* în limba engleză). În Egipt, orice plantă cu trei frunze este numită *shamrukh.* Rozariile de mătănii, principalul simbol al credincioşilor catolici, provin din Orientul Mijlociu; ele sunt folosite inclusiv la ora actuală de către egipteni. Cuvântul *nun* (n.n. călugăriţă) este egiptean, iar hainele călugăreşti provin din Orientul Mijlociu. Potrivit lui Arbois de Juvainville, autorul unei cărţi numite *Cours de literature celtigue,* irlandezilor li se spunea în Evul Mediu „egipteni". Există într-adevăr

conexiuni evidente între cărțile irlandeze şi cele egiptene. Ambele popoare folosesc acelaşi stil de ilustrații, iar culorile folosite în Cartea Irlandeză a lui Kells şi în Cartea lui Durrow sunt de origine mediteraneană. Culoarea roşie folosită în aceste cărți provine de la o insectă mediteraneană, *Kermococcus vermiho,* în timp ce altele provin de la o plantă mediteraneană, *Crozophora tinctoria.* Imaginea zeului egiptean Osiris, cu brațele încrucişate pe piept, poate fi văzută şi în manuscrisele irlandeze. Pulovărele irlandeze croşetate pe Insula Arran au şi la ora actuală un design pe care l-au primit de la călugării egipteni copți (potrivit mai multor experți). Grupa de sânge majoritară în Arran (arian?) este diferită de cea a restului populației irlandeze. Vechiul model de barcă irlandeză numit pucan a fost inventat de nord-africani, care îl foloseau pentru navigația pe Nil. Săpăturile de la Navan Port, de lângă Armagh City, au condus la descoperirea unor rămăşițe ale maimuței berbere, despre care se estimează că a trăit în jurul anului 500 î.Ch. La ora actuală, ea este asociată cu Gibraltarul, dar în secolul V înaintea erei noastre arealul ei era Africa de Nord. Acum 2000 de ani, mercenarii libieni se considerau acasă în Irlanda. În secolul II, geograful Ptolemeu, care locuia în Alexandria, cunoştea numele a 16 triburi care trăiau în Irlanda. Sportul irlandez numit *hurling*[7] este identic cu sportul marocan numit *takourt.* La fel ca în toate culturile inspirate de fenicieni-arieni, ritualul irlandez se concentra asupra soarelui. Tumulul de la Newgrange, în Irlanda, are un pasaj de intrare cu o lățime de circa 20 de metri, perfect aliniat cu răsăritul soarelui pe data de 21/22 decembrie (solstițiul de iarnă). Lumina soarelui care răsare iluminează perfect pasajul şi camera din centru. Intrarea în structurile din bazinul mediteranean, de pildă în Palatul lui Minos din Creta, este identică. Faimoasele Turnuri Rotunde din Irlanda sunt, potrivit anumitor orientalişti, de origine feniciană. Toate aceste date se integrează perfect în povestea noastră. Fenicienii au venit din Orientul Mijlociu şi Apropiat, unul din centrele globale ale reptilienilor Anunnaki. Potrivit cercetărilor profesorului Phillip Calahan I, despre care am mai vorbit, turnurile rotunde sunt aliniate cu constelațiile vizibile pe cerul de nord – în special Draco.

Legăturile dintre Irlanda şi berberii din Maroc merită o mențiune specială. Ambele popoare sunt formate din munteni cu pielea deschisă la culoare, mulți dintre ei având ochii albaştri şi părul blond. Berberii sunt asociați cu munții Atlas, şi implicit cu Atlantida, fiind numiți astfel după Atlas, fiul legendarului conducător al Atlantidei, Poseidon. Arta berberă are numeroase similitudini cu cea irlandeză şi orice om care cunoaşte limba galică poate înțelege fără probleme limba berberă. Principalele clanuri berbere, precum M'Tir, M'Tuga şi M'Ghill reprezintă cu siguranță originile sau derivate ale numelor irlandez-scoțiene Mac Tier, MacDougal şi MacGhill. Prefixul Mac înseamnă „copilul sau copiii lui". Arabii folosesc termenul de Bini, de pildă Bini M'Tir, care înseamnă acelaşi lucru. Misionarii care au explorat primii ținutul berber au descoperit că

[7] N.Tr. De la *to hurl* – a aceasta, a face vânt.

aceştia foloseau cimpoaie, la fel ca irlandezii. Primii invadatori ai Irlandei erau cunoscuți sub numele de oamenii cu cimpoaie din piele. O tobă din piele de capră găsită în Kerry, Irlanda, este copia identică a tobei marocane numită bindir. Vioara şi chitara îşi au de asemenea originea în Africa de Nord. Atunci când aripa vikingă a arienilor a invadat Irlanda, ea a găsit aici numeroase oraşe, inclusiv actuala capitală, Dublin. Deloc surprinzător, în lumina dovezilor pe care vi le-am oferit până acum, faimoasa corabie vikingă, cu partea din față mult înălțată, era de sorginte feniciană, fiind folosită inclusiv de egipteni. Sculpturile în piatră descoperite la Newgrange prezintă acest design, deşi au o vechime cu câteva mii de ani mai mare. Numele Idris este binecunoscut în Țara Galilor; de secole, sfinții şi regii musulmani erau numiți Idris. La British Museum este expusă o monedă musulmană, un dinar din aur, care are imprimat pe ea cuvântul „Offa”. Offa a fost regele Merciei, în Anglia secolului VIII. Se crede că el a dispus construirea „zidului” de pământ cu o lungime de 200 de kilometri care desparte Anglia de Țara Galilor, cunoscut sub numele de Offa’s Dyke. Numele de Wales (n.n. Țara Galilor) provine de la „Weallas”, care înseamnă Ținutul Străinilor. La fel ca şi irlandezii, galezii au explorat apele din nord din jurul Islandei, înaintea vikingilor, şi se spune că prințul galez Medoc a ajuns în America cu trei secole înainte de Columb. Acest lucru este posibil, căci dacă avea acces la cunoaşterea fenicienilor, ar fi trebuit să ştie de existența Americilor. Venerabilul Bede din Cymbri (Țara Galilor) afirmă despre poporul său că acesta a emigrat după potop din insulele biblice în cele britanice.

Când irlandezii s-au instalat în anumite regiuni din Țara Galilor şi Cornwall, o parte din populația dislocată s-a mutat în Amorica, Brittany de astăzi, pe coasta franceză, unde se află fantastica pădure de stalactite numită Carnac, nume care provine de la egipteanul Karnac. Limba bretonă este un amestec de galeză veche şi dialect cornish-arian. Brittany înseamnă Mica Britanie şi are legătură cu Barat şi Barati. Amorica înseamnă „ținutul cu fața către mare”, o descriere perfectă a Americii privită dinspre Atlantic. Cu siguranță, aceasta este adevărata origine a numelui Americii, care nu are nimic de-a face cu Amerigo Vespucci, exploratorul florentin care l-a angajat pe Cristofor Columb în Spania. Isle of Man a fost populată de asemenea de arienii irlandezi, devenind un pământ sacru pentru aceştia. A fost unul din cele două locuri din insulele britanice (celălalt fiind Anglesea, din nordul Țării Galilor) în care şi-au avut sediul arhii-druizii. Aceştia erau membri de rangul cel mai înalt al străvechii clase preoțeşti britanice, care a moştenit cunoaşterea sa de la fenicieni, şi mai târziu de la Frăția Babiloniană. Simbolul cu trei picioare al Isle of Man seamănă izbitor cu simbolul fenician al soarelui: svastica. S-a stabilit de asemenea existența unor legături între Irlanda şi Etiopia. O cercetătoare americană, Winthrop Palmer Boswell, a scris o carte numită *Vrăjitori irlandezi în pădurile Etiopiei,* în care prezintă similitudinile dintre basmele irlandeze şi cele etiopiene. Unul din copacii sacri ai

etiopienilor şi ai berberilor este baobabul, în timp ce numele iniţial al Irlandei a fost „banba”.

Această adorare a copacilor în Africa de Nord a fost exprimată în Insulele Britanice şi în Europa de către druizi. În Orientul Apropiat, uriaşii sau titanii – hibrizii reptilo-umani –, erau simbolizaţi de multe ori sub formă de copaci, din cauza înălţimii lor. În cartea sa, *Irlanda feniciană,* scrisă în anul 1833, Joachim de Villeneuve susţine că druizii irlandezi erau „preoţii-şerpi” ai navigatorilor fenicieni. Acest lucru ar explica cu siguranţă originea lui Balor cel cu Ochiul Malefic, varianta irlandeză a zeului nord-african Baal, şi celebrarea în luna mai a ritualului lui Baal numit Beltane (MayDay). Ochiul malefic aminteşte de starea hipnotică pe care o pot induce reptilienii. Zeul-soare la fenicieni era Bel sau Bil. Mai târziu, el a devenit cunoscut la Canaaniţi şi la babilonieni ca Baal-Nimrod. Druizii au devenit exponenţii tradiţiei şcolilor misterelor în Marea Britanie, Irlanda şi Franţa, adică în Britannia, Eire şi Gaul, după cum erau numite în acele vremuri. O parte dintre ei au fost profund corupţi de influenţa liniilor genealogice reptilo-umane ale Frăţiei Babiloniene, care au preluat din ce în ce mai mult controlul asupra preoţimii ariene, pe măsură ce trecea timpul. Originea cuvântului druid este incertă. Există un cuvânt galic, *druidh,* care înseamnă „înţelept” sau „vrăjitor”. Dar nu este exclus ca originea sa să provină de la cuvântul irlandez *drui,* care înseamnă „oamenii stejarilor”. Misterele Druide erau predate în întunericul peşterilor şi pădurilor, stejarul simbolizând zeitatea lor supremă (aliniată cu simbolismul copacului la Privitori). Druizii nu se închinau stejarului, care era doar un simbol, dar tot ce creştea pe el a devenit sacru pentru ei (cum ar fi vâscul). Un alt simbol sacru al druizilor era tufişul sfânt (n.n. *holly bush),* de la care provine numele de Hollywood din Los Angeles, centrul industriei globale a filmului creat de iniţiaţii moderni ai Frăţiei Babiloniene. Hollywood-ul se află aproape în totalitate sub controlul lor, fiind unul din principalele instrumente de condiţionare a minţii colective. El a ajuns într-adevăr să fie un loc magic, care îi vrăjeşte pe oameni, făcându-i să uite de sine şi de realitatea lumii în care trăiesc. Druizii cunoşteau astronomia şi astrologia şi celebrau naşterea soarelui la data de 25 decembrie. Luna era şi ea foarte importantă pentru ei. Momentele sacre erau noaptea cu lună plină, cea de-a şasea zi după aceasta şi noaptea cu lună nouă.

La fel ca în cazul Gradelor Albastre ale francmasoneriei moderne, iniţiaţii druizi erau împărţiţi în trei grupuri. Învăţăturile oferite discipolilor în pădurile din antichitate şi cele din templele francmasone moderne erau practic aceleaşi. Primul nivel al şcolii druide se numea Ovate. Discipolii de pe acest nivel erau îmbrăcaţi în verde, culoarea care desemna procesul de învăţare. Al doilea nivel se numea Bard. Discipolii de pe acest nivel erau îmbrăcaţi în albastru, culoare care reprezenta armonia şi adevărul. Ei primeau sarcina să memoreze o parte din cele 20.000 de versete druide în care erau revelate misterele. Al treilea nivel era chiar cel druidic. Discipolii de pe acest nivel erau îmbrăcaţi în alb, culoare care simboliza

puritatea şi soarele. Pentru a deveni un arhi-druid, adică un lider spiritual, trebuia să treci prin şase nivele de inițiere. Druizii au exercitat mult timp o putere absolută asupra populației. După ce şcoala lor de mistere a fost preluată de Frăția Babiloniană, ritualurile lor au fost pervertite într-un sens cât se poate de malefic. La fel ca în cazul tuturor şcolilor de acest fel, codul moral al druizilor era predat întregii populații, dar cunoaşterea secretă era păstrată exclusiv pentru inițiați, care trebuiau să respecte un secret absolut. Iată ce spune faimosul ezoterist Eliphas Levi despre metodele de vindecare ale druizilor:

> „Druizii erau preoți şi medici, vindecând cu ajutorul magnetismului… Remediile lor universale erau vâscul şi ouăle de şarpe, căci aceste substanțe atrag lumina astrală într-o manieră specială. Solemnitatea ceremoniilor de culegere a vâscului a atras atenția şi încrederea populației în virtuțile vindecătoare ale acestei plante, încărcând-o astfel cu o mare putere magnetică”.

La fel ca alte religii ale misterelor, druizii dețineau o cunoaştere avansată pe care o țineau ascunsă de ochii profanilor, iar unii dintre ei o foloseau cu intenții mai puțin curate. Eu nu îi condamn în totalitate pe druizi şi în nici un caz nu doresc să arunc o lumină negativă asupra druizilor moderni. Aşa cum spuneam mai devreme, cunoaşterea este neutră şi poate fi folosită atât cu intenții benefice, cât şi cu intenții malefice. Nu există însă nici o îndoială că religia druidă a fost infiltrată, ajungând să manifeste în timp ritualurile şi comportamentul clasic al reptilienilor, inclusiv sacrificiile umane. La ora actuală, Frăția foloseşte încă ritualuri druide în ceremoniile sale de magie neagră.

Întoarcerea acasă?

Dovezile privind legăturile dintre Orientul Mijlociu şi Apropiat, pe de o parte, şi Insulele Britanice şi Irlanda, pe de altă parte, sunt pur şi simplu copleşitoare. Putem face legături între fluxurile migrațiilor, cunoaşterii, culturii, limbii, zeităților, simbolurilor şi ritualurilor. Mă întreb doar dacă acest schimb între cele două regiuni s-a produs pentru prima dată în jurul anului 3000 î.Ch., sau dacă nu cumva era o reluare în sens invers a aceluiaşi flux produs înainte de cataclismul provocat de Venus. Nu cumva originile civilizațiilor din Orientul Mijlociu şi Apropiat au fost chiar Insulele Britanice şi Europa, urmând o revenire a acestor culturi în locurile din care au plecat cândva? În momentul de față nu am dovezi clare ale acestei afirmații, dar cercetările mele actuale se îndreaptă către această direcție. Nu este exclus ca în urma unor catastrofe naturale produse în Insulele Britanice şi în Europa să se fi produs o migrație în masă a rasei avansate către alte ținuturi mai sigure, în special din Orientul Apropiat. Cu siguranță, Frăția Babiloniană şi alte grupări care dețineau cunoaşterea avansată abia aşteptau să revină înapoi în Insulele Britanice, stabilindu-şi din nou sediul acolo. Epicentrul acestor operații a devenit

Londra, care a rămas astfel până astăzi. Cu siguranță există un motiv important care justifică acest lucru şi bănuiesc că el este legat de câmpurile de energie din aceste insule. Insulele Britanice reprezintă un loc cu adevărat sacru pentru Frăție, întrucât reprezintă centrul rețelei energetice a pământului. Nu este deloc întâmplătoare concentrația mult mai mare de cercuri din pietre, pietre verticale, tumuli şi situri antice în Marea Britanie decât în orice alt loc din lume. Cei care ştiu cum pot fi manipulate energia şi conştiința nu-şi puteau alege alt loc drept sediu decât nucleul rețelei energetice planetare. Aşa se explică de ce cea mai mare parte a Agendei este transpusă în practică din Insulele Britanice.

Londra este situată pe un centru major al rețelei magnetice a pământului, devenind nu doar capitala Britaniei sau Barat-aniei, ci şi a Frăției Babiloniene. Pentru aceştia, ea reprezintă „Noua Troie" sau „Noul Babilon". Oraşul Troia din Asia Mică, devenit celebru datorită legendei calului troian şi a războaielor troiene, a fost un alt centru al culturii ariene. El a fost capitala hitiților într-o anumită perioadă de timp. Se pare că multe linii genealogice reptilo-umane s-au stabilit în acea vreme în Troia, care rămâne până astăzi un loc sacru al inițiaților de rang înalt ai organizațiilor secrete, care îşi cunosc perfect originile. Troia înseamnă „Trei Locuri" în limba greacă şi în ebraică, o aluzie la trinitate, o altă credință pe care creştinismul a furat-o de la predecesorii săi. Actualul oraş care corespunde Troiei antice este Tripoli (al cărui nume înseamnă acelaşi lucru), capitala Libiei, condusă de unul din fruntaşii Frăției Babiloniene, colonelul Gaddafi. Troia se leagă astfel de liniile genealogice pur-sânge şi încrucişate, de unde şi obsesia constantă a Frăției față de acest nume. În epopeea Iliada, atribuită poetului grec Homer, se afirmă că Troia a fost fondată de Dardanus, fiul zeului grec Zeus, care era un titan (deci avea sânge reptilian). Zeus era ilustrat atât în formă de vultur cât şi în formă de şarpe. Legenda spune că s-a născut în Arcadia, în Sparta. După războiul troian, mulți spartani au migrat pe teritoriul Franței de astăzi. De aceea, termeni precum „Noua Troia" sunt întotdeauna asociate cu centre ale acestor linii genealogice.

Cei mai mulți oameni nu ştiu că Londra a fost fondată de la bun început ca o „Nouă Troia". După distrugerea vechii Troia în jurul anului 1200 î.Ch., legenda susține că Enea, eroul născut dintr-o linie succesorală regală, a fugit cu ce a mai rămas din poporul său şi s-a instalat în Italia, unde s-a însurat cu fata lui Latinus, regele latinilor. Aşa s-a născut ceea ce avea să devină mai târziu Imperiul Roman. Potrivit multor tradiții, nepotul lui Enea, un om pe nume Brutus, a debarcat în Britania în jurul anului 1103 î.Ch., împreună cu un grup de troieni, inclusiv din coloniile spaniole. Aceştia au numit Britania „Marea Insulă Albă", după colinele de culoare albă care abundă pe coasta sudică. În sud-vestul Angliei este situat oraşul Totnes, din provincia Devon, situat la scurtă distanță de Torbay, cel mai vechi port marin din zonă. Aici se află o piatră numită Piatra lui Brutus. Legenda spune că pe ea s-a aşezat fostul prinț troian imediat după ce a debarcat în Britania. Anumite documente galeze susțin că Brutus a fost

întâmpinat de trei triburi de britoni, care l-au proclamat rege. El a fondat mai târziu un oraş pe care l-a numit „Caer Troia" – Noua Troia, pe care romanii aveau să-l redenumească ulterior Londinium. În acest fel, Londra a devenit centrul operațional al imperiului Frăției Babiloniene, rămânând astfel până astăzi, alături de Paris şi de Vatican. În legendele Regelui Arthur, Londra este numită Troynavant, iar regatul Camelot înseamnă Oraşul lui Marte. Artefactele descoperite de arheologul german Heinrich Schliemann în ruinele vechiului oraş al Troiei conțin numeroase simboluri identice cu cele de pe pietrele megalitice din Marea Britanie. Ele erau decorate cu svastici, simbolul arian-fenician al soarelui. Practic, vorbim de acelaşi popor. De fapt, toți oamenii de rasă albă aparțin aceluiaşi popor de origine, şi ei sunt cei care au preluat controlul asupra lumii. Este suficient să privim în jur pentru a ne da seama cine sunt cei care dețin toate pârghiile puterii mondiale: oamenii albi!

În mijlocul acestei rase se ascund liniile genealogice reptiliene, al căror centru mondial se află la ora actuală la Londra, Noua Troia, sau mai bine zis, Noul Babilon. Trupurile acestor membri ai Elitei sunt ocupate sau controlate de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, în timp ce majoritatea celor din ierarhia ariană inferioară habar nu au de acest lucru. Voi insista asupra acestei rețele de sorginte reptilian-Anunnaki, arătând locul pe care îl ocupă în lumea modernă, după ce voi analiza adevărul despre religiile de care s-au folosit atât de eficient reptilienii pentru a supune mental, emoțional şi spiritual rasa umană.

Capitolul 4

Sorii lui Dumnezeu

Nici un alt instrument nu a slujit mai bine Agendei reptiliene decât religia. Chiar şi la ora actuală religia controlează mințile americanilor şi limitează gândirea Mişcării Patriotice Creştine, deşi aceasta a sesizat multe alte aspecte ale conspirației Frăției. Singurul lucru pe care nu îl pot accepta aceştia este faptul că propria lor religie face ea însăşi parte integrantă din marea conspirație.

Eu nu doresc în nici un caz să-i condamn pe cei care se auto-numesc creştini. Printre ei se numără destui oameni care îşi manifestă prin credința lor creştină o spiritualitate plină de iubire. Mă refer aici exclusiv la instituția creştinismului şi la îndoctrinarea arogantă pe care a practicat-o în masă, pornind de la incredibil de limitata ei viziune asupra vieții, care a creat o veritabilă închisoare mentală pentru miliarde de oameni de-a lungul ultimilor 2000 de ani. Toate religiile majore ale umanității, hinduismul, creştinismul, iudaismul şi islamul, s-au născut în aceeaşi regiune a Orientului Mijlociu şi Apropiat unde au apărut rasa ariană şi liniile genealogice încrucişate reptilo-umane, după marele cataclism de acum aproximativ 7000 de ani. Scopul acestor religii era să limiteze mintea oamenilor şi să controleze emoțiile acestora prin răspândirea

sentimentelor de vinovăţie şi de teamă. Toate au avut la bază figura unui „Dumnezeu mântuitor” precum Iisus sau Mahomed, afirmând că numai cei care cred în acesta şi îi urmează poruncile îl pot găsi pe „Dumnezeu” şi pot fi mântuiţi. Exact acelaşi lucru îl afirmau preoţii babilonieni despre Nimrod. Controlul maselor prin intermediul religiei a început în Babilon. Cei care refuzau să creadă în aceste bazaconii erau condamnaţi să ardă pentru totdeauna în focul iadului. În mod incredibil, miliarde şi miliarde de oameni au căzut de-a lungul timpului în capcana acestei scheme simpliste, lucru valabil inclusiv la ora actuală. Dacă nu ar fi dispuşi să renunţe decât la propria lor minte şi la propria lor viaţă, încă nu ar fi atât de rău, dar ei insistă ca toţi cei din jur să facă acelaşi lucru, iar acest lucru nu mai este normal. Chiar deloc! Întrucât majoritatea cititorilor acestei cărţi vor fi cu siguranţă din rândul creştinilor şi evreilor, voi lua exemplul acestor două religii, demonstrând cum nişte poveşti simbolice au devenit adevăruri literale şi cum manipularea acestora a dat naştere celei mai puternice arme de control în masă inventată vreodată.

Pentru a înţelege ce anume se ascunde în spatele apariţiei religiilor, va trebui să vedem care a fost baza primelor religii ale fenicienilor, babilonienilor şi altor civilizaţii mai vechi decât ale acestora. Esenţa acestor religii a fost soarele. Ierarhia Elitei s-a concentrat dintotdeauna asupra soarelui, căci, aşa cum am subliniat mai devreme, înţelegea puterea reală a acestuia ca generator de energie electromagnetică care ne afectează viaţa şi comportamentul în fiecare secundă a fiecărei zile. Soarele conţine 99% din materia sistemului solar. Este suficient să vă gândiţi la acest lucru. Cine înţelege aceste cicluri solare şi natura diferită a energiilor pe care le proiectează ele poate anticipa cum vor reacţiona fiinţele umane la diferite evenimente şi în anumite momente. La fel ca în cazul scripturilor care reprezintă baza tuturor religiilor, religia soarelui avea două nivele ale cunoaşterii (sau iniţierii). În lumea antică, ierarhia Elitei se concentra asupra soarelui deoarece ştia că acesta are efecte profunde asupra conştiinţei umane, în timp ce masele adorau astrul solar din cauza căldurii şi luminii pe care le primeau de la el şi care influenţau în mod crucial viaţa lor, în special prin faptul că le asigura coacerea unor recolte bogate. În mod similar, un iniţiat al cunoaşterii ezoterice va citi Biblia cu alţi ochi decât creştinul sau evreul mediu. Iniţiatul va recunoaşte simbolismul, numerologia şi codurile ezoterice, în timp ce credinciosul va accepta semnificaţia literală a textului. Altfel spus, acelaşi text are rolul de a permite trecerea pe un nivel superior de cunoaştere în cazul iniţiatului şi de a crea o închisoare mentală pentru masele largi, neiniţiate. Mare scamatorie!

Figura 13

Simbolul antic al ciclului anual al soarelui, din care au derivat atâtea alte simboluri şi legende. Acest simbol apare în ilustraţiile din figura 12, care o prezintă pe Barati şi stema Britaniei.

Înțelegerea marilor religii nu este posibilă fără înțelegerea simbolismului străvechi al soarelui. Anticii foloseau în special un anumit simbol *(vezi figura 13)* pentru călătoria anuală a soarelui. Aşa cum vom vedea în capitolul următor, acesta rămâne şi la ora actuală simbolul fundamental al Frăției Babiloniene. El apare atât în ilustrațiile feniciene ale zeiței Barati cât şi pe stema expresiei britanice a acesteia: Britania. Simbolul constă în împărțirea zodiacului (cuvânt grecesc care înseamnă cercul animalelor) printr-o cruce care marchează cele patru anotimpuri. În centrul crucii se află soarele. Din cauza acestui simbolism, foarte multe divinități ale anticilor erau născute pe data de 25 decembrie. În emisfera nordică, data de 21-22 decembrie corespunde solstițiului de iarnă, când soarele se află în punctul cel mai de jos al puterii sale în ciclul anual. În viziunea strămoşilor noştri, acesta era momentul în care soarele „moare" din punct de vedere simbolic. La data de 25 decembrie (trei zile mai târziu), soarele şi-a început deja călătoria simbolică înapoi către apogeul puterii sale din mijlocul verii. De aceea, anticii obişnuiau să spună că soarele „se naşte" pe data de 25 decembrie. După cum vedeți, Crăciunul creştin nu este decât un festival păgân redenumit, aşa cum sunt de altfel toate sărbătorile creştine. Să luăm de pildă Paştele. În jurul datei de 25 martie (data fixă la care se sărbătorea mai demult Paştele), soarele intră în semnul astrologic al Berbecului sau al mielului. La această dată, anticii obişnuiau să sacrifice miei, convinşi că vor obține astfel favorurile zeilor, dar mai ales ale zeului-soare, asigurându-şi astfel recolte bogate. Altfel spus, ei credeau că vărsarea sângelui mielului echivalează cu ştergerea păcatelor lor.

Babilonienii antici credeau că Tammuz, fiul reginei Semiramida, a fost crucificat cu un miel la picioare, trupul său fiind înmormântat într-o peşteră. Când piatra de la intrarea în peşteră a fost dată deoparte trei zile mai târziu, trupul dispăruse. Cu siguranță, ați mai auzit această poveste! O altă manieră în care anticii îşi imaginau simbolic soarele era următoarea: un copil iarna, un tânăr de Paşti, un bărbat extrem de puternic vara, un om trecut de prima tinerețe, care îşi pierde puterile, toamna, şi un bătrân neputincios iarna (până la solstițiu). Ilustrația modernă care prezintă fazele evoluției omului de la copil la bătrân este o imitație a acestui simbol. Într-o altă variantă, soarele se năştea cu plete aurii lungi (razele) care deveneau din ce în ce mai scurte pe măsură ce îşi pierdea puterea, în lunile de toamnă. Să ne reamintim de povestea lui Samson (sau Sam-sun[8]) din Vechiul Testament. Acesta era incredibil de puternic şi avea părul lung, dar şi-a pierdut puterea când părul i-a fost tăiat. Problemele sale au început când a intrat în „Casa Dalilei" – semnul astrologic al Fecioarei, prin care trece soarele în timp ce se apropie toamna. Cu o ultimă svâcnire a puterii sale, Sam-Soarele trânteşte la pământ doi piloni, care reprezintă un alt simbol clasic al Frăției, pe care îl regăsim din Egiptul antic şi până la francmasonii moderni. Legenda lui Samson (Sam-sun) este povestea simbolică a ciclului anual al soarelui. În realitate nu a existat o asemenea

[8] *Sun* – soare, în limba engleză.

persoană. Din câte înțeleg, în limba ebraică Samson înseamnă chiar „Zeul Soare”.

Pentru creştinii ortodocşi, Iisus este singurul Fiu conceput de Dumnezeu, care a murit pentru iertarea păcatelor noastre. Exact aceeaşi pretenție au avut-o un lung şir de zei antici, cu mult timp înainte să se audă măcar de Iisus Christos. Expresia „Fiu al lui Dumnezeu” pare să dateze cel puțin din perioada regilor gotici arieni din Cilicia, care îşi asumau titlul de „Fii ai Zeului Soare”, tradiție adoptată apoi de faraonii din Egipt. Mulți adepți New Age îl consideră pe Iisus una cu Sananda, un inițiat de rang înalt dintr-o ierarhie spirituală care s-a întrupat pentru a infuza pe pământ aşa-zisa energie „christică”. Alții cred că a fost un extraterestru cu o misiune similară. În sfârşit, sunt unii care afirmă că pretenția sa de a fi „regele evreilor” se datora faptului că se trăgea din sângele regal al lui David. Dar oare chiar a existat Iisus? Au existat Moise, Solomon şi regele David? Răspunsul meu este un categoric nu. Nu există dovezi credibile ale existenței nici unuia dintre ei în afara textelor biblice, iar acestea nu sunt deloc credibile. Cum au apărut ele?

Vechiul Testament

În anul 721 î.Ch., Israelul a fost cucerit de asirieni, iar israeliții (sau canaaniții) au fost luați în captivitate. Triburile cunoscute de istoria oficială sub numele de Iuda şi Benjamin au supraviețuit timp de mai bine de o sută de ani, înainte de a fi cucerite şi capturate de prietenii noştri, babilonienii, în jurul anului 586 î.Ch. Întreaga istorie care ascundea adevărul a început să fie fabricată în Babilon, capitala antică a preoțimii şi ierarhiei reptilo-ariene, de către preoții ebraici cunoscuți sub numele de leviți. Gândiți-vă puțin: dacă o Frăție ar distruge întreaga cunoaştere a lumii antice, inclusiv bibliotecile acelei lumi, ce ar scrie ea în textele ei, istoria reală sau o variantă a acesteia pe care ar dori să o inoculeze subconştientului colectiv? În timpul şi după şederea lor în Babilon, în care au aflat atâtea lucruri, inclusiv legendele Sumerului, preoții leviți au amestecat adevărul (de multe ori simbolic şi acesta) cu fantezia, iar acest amestec a devenit fundamentul Vechiului Testament. Nu „israeliții” au fost cei care au scris aceste texte. Chiar dacă am accepta existența lor, ei ar fi trebuit să fie demult dispersați pe vremea când leviții şi-au înmuiat penele în cerneală. Geneza, Exodul, Leviticul şi Numerele, care împreună alcătuiesc Torah „evreiască”, au fost scrise în totalitate de leviți sau sub supravegherea acestora, în timpul şi după şederea lor în Babilon. Acest grup de oameni care practicau sacrificiile umane, magicieni negri şi fanatici care obişnuiau să bea sânge, sunt cei care au scris legea morală pe care evreii ar trebui să o urmeze până în zilele noastre. Eu n-aş avea încredere nici să-i întreb cât e ceasul! În schimb, creştinii fanatici iau aceste texte drept Cuvântul lui Dumnezeu! Nu sunt deloc Cuvântul lui Dumnezeu, sunt cuvintele leviților, scrise sub directa îndrumare a inițiaților reptilieni pur-sânge sau cu sânge încrucişat din Frăția

Babiloniană. Tăblițele Sumeriene dovedesc mai presus de orice îndoială că Geneza nu reprezintă altceva decât un text condensat al unor texte sumeriene mai vechi. Legenda sumeriană a Edinului a devenit povestea biblică a Grădinii Edenului. Vă mai amintiți povestea lui Moise, găsit în stufăriş de o prințesă egipteană? Exact aceeaşi poveste era relatată de sumerienii-babilonieni cu referire la regele Sargon cel Bătrân. Povestea lui Moise este o invenție, la fel ca şi „captivitatea" în Egipt, povestea Exodului (cel puțin în forma descrisă în Biblie) şi crearea celor 12 triburi prin intermediul lui Iacov.

Toate aceste texte au fost scrise de leviți, ai căror conducători erau inițiați la şcolile misterelor reptiliene din Babilon. Poveştile lor sunt simbolice şi codificate, astfel încât să fie înțelese de inițiați, dar nu şi de mase, care trebuiau să creadă în sensul lor literal. Potrivit leviților, Moise a primit legile şi poruncile de la Dumnezeu în vârful unui munte. Regăsim mereu şi mereu acelaşi simbolism al munților. Una din explicații este legată de faptul că vârful muntelui este mai aproape de simbolul Dumnezeului lor: soarele. Muntele Sion înseamnă Muntele Soarelui. Chiar şi astăzi, soarele care răsare deasupra munților de la răsărit este unul din principalele simboluri ale Frăției. Povestea israeliților şi a evreilor este în cea mai mare parte o invenție, un voal în spatele căruia a fost ascuns adevărul. Nici un alt popor nu a fost amăgit atât de tare ca cei care îşi spun „evrei". Aceştia au fost terorizați, folosiți şi manipulați în maniera cea mai grotescă şi mai lipsită de milă de propria lor Elită, pentru a implementa o Agendă pe care marea majoritate a evreilor nici măcar nu o cunosc. Nu există nici un exemplu mai elocvent în acest sens decât maniera în care clanul „evreiesc" al Rothschild-zilor (în realitate reptilieni pur-sânge) a sprijinit cu fonduri, şi nu numai, venirea la putere a naziştilor, lăsându-şi pe semenii lor de rang inferior să suporte consecințele. Povestea levită a Exodului nu este decât o perdea de fum menită să ascundă furtul cunoaşterii „ebraice" din şcolile misterelor egiptene după infiltrarea acestora de către Frăția Babiloniană. Egiptenii au considerat revelația lui „Iehova" o crimă comisă împotriva ştiințelor sacre. Istoricul şi inițiatul francmason Manly P. Hall afirmă că religia de stat din Egipt s-a transformat la un moment dat în magie neagră şi că activitățile spirituale ale oamenilor erau paralizate de obediența deplină față de dogmele formulate şi impuse de preoțime. Această descriere corespunde perfect modului de manipulare al leviților-babilonienilor, respectiv al tuturor religiilor care au apărut ulterior pe baza acestor minciuni, inclusiv creştinismul. Acest aspect este foarte important: iudaismul, creştinismul şi islamul îşi bazează credințele pe aceleaşi poveşti scrise de leviți după şederea lor în Babilon. Acesta a fost momentul istoric cheie care avea să permită controlul lumii de atunci şi până în prezent. Cunoaşterea furată de leviți de la egipteni şi răspândită după şederea lor în Babilon a devenit cunoscută sub numele de Cabala (sau Kabala, Qaballa), termen care provine de la rădăcina ebraică QBL, care înseamnă „de la gură la ureche". Aceasta este metoda folosită pentru a comunica informațiile cele mai

secrete inițiaților. Cabala este ramura ezoterică a iudaismului, care nu reprezintă altceva decât o acoperire a Frăției Babiloniene, la fel ca şi Vaticanul. Cabala este cunoaşterea secretă ascunsă în codurile Vechiului Testament şi ale altor texte din vechime. Iudaismul nu reprezintă decât interpretarea literală a acestor texte. Aceeaşi tehnică este folosită de toate religiile. Un exemplu de codificare levită se referă la numele celor cinci scribi: Garia, Dabria, Tzelemia, Echanu şi Azrel, aşa cum apar acestea în cea de-a doua carte a lui Esdras sau Ezra. Iată care este adevărata semnificație a acestor nume:

- **Garia:** indiciu prin care scribii antici obişnuiau să atragă atenția că textul este fals sau că are o altă semnificație.
- **Dabria:** cuvinte care alcătuiesc o frază sau un text.
- **Tzelemia:** imagini, poveste imaginară, sau adevăr indicat într-o formă obscură.
- **Echanu:** informație schimbată sau dublată.
- **Azrel:** numele lui Esdras/Ezra, la care se adaugă sufixul „el". Altfel spus, „lucrarea lui Ezra".

Acestea sunt cele cinci nume ale „scribilor", pe care un inițiat le citeşte ca pe o singură frază coerentă: „Indiciu de avertizare – referitor la cuvintele – imaginate într-o manieră obscură – care au fost schimbate sau dublate – şi care reprezintă opera lui Ezra". Există o carte intitulată *Codul Bibliei* care pretinde că a identificat un cod în varianta ebraică a Vechiului Testament care ar prezice viitorul. Dat fiind că unul din aceste coduri prezice asasinarea preşedintelui Kennedy de către Lee Harvey Oswald, îngăduiți-mi să rămân sceptic în ceea ce priveşte credibilitatea acestei cărți. Oare chiar mai crede cineva în lumea asta că Oswald l-a ucis pe Kennedy? Abstracție făcând de această carte, există *într-adevăr* un cod al Bibliei, accesibil însă numai inițiaților. Autorii Bibliei obişnuiau să inventeze anumite caractere care să corespundă simbolismului lor sau se foloseau de anumite personaje reale, a căror viață o falsificau. Iată câteva exemple de coduri din Biblie: una din temele cele mai comune în toate tradițiile şcolilor misterelor se referă la cei 12 discipoli, cavaleri sau adepți din jurul unei divinități. Numărul 12 este un cod, care simbolizează – printre altele – cele 12 anotimpuri şi cele 12 case zodiacale prin care trece soarele sau „zeul" – simbolizat prin numărul 13. Acesta este numărul sacru „12 + 1", după cum îl numesc unii oameni, şi aşa se explică recurența cu care apar numele 12 şi 13 în toate textele inițiatice. De pildă, avem 12 triburi ale lui Israel, 12 prinți ai lui Ishmael, 12 discipoli sau apostoli ai lui Iisus, dar şi ai lui Buddha, Osiris şi Quetzalcoatl. Mai există apoi regele Arthur şi cei 12 Cavaleri ai Mesei Rotunde (care simbolizează cercul zodiacului), Himmler şi cei 12 cavaleri ai ordinului nazist SS, şi femeia (Isis, Semiramida) care poartă coroana cu 12 stele din Cartea Revelațiilor (Apocalipsa). În Scandinavia şi în nordul Europei avem misterele lui Odin, inspirate de aceeaşi rasă ariană venită din Orientul Apropiat. În această

tradiție există 12 „Drottar-i” care prezidează misterele împreună cu Odin. De fiecare dată avem de-a face cu acelaşi număr 12+1. Toate aceste istorii nu sunt adevărate din punct de vedere literal, ci reprezintă un simbolism folosit de şcolile misterelor. Aceleaşi simboluri sunt folosite astăzi de societățile secrete ale Frăției pe steagurile naționale, pe însemnele militare, în publicitate şi pe logo-urile companiilor. Una din marile creații ale Frăției, Uniunea Europeană, are drept simbol un cerc alcătuit din 12 stele. Practic, avem de-a face numai cu numere sacre şi cu elemente de geometrie sacră. Proporțiile tuturor statuilor egiptene, indiferent dacă sunt mari sau mici, reprezintă multipli de 6 şi de 12.

Alte coduri numerice din Biblie şi din mistere sunt 7 şi 40. De pildă, în Biblie avem şapte spirite ale lui Dumnezeu, şapte biserici din Asia, şapte lumânări din aur, şapte stele, şapte lămpi de foc, şapte sigilii, şapte trompete, şapte îngeri, şapte tunete şi dragonul roşu din Apocalipsă cu cele şapte capete şi şapte coroane ale sale. Legenda Ierihonului descrie marşul armatei lui Iosua în jurul oraşului timp de şapte zile, însoțit de şapte preoți cu şapte trompete. În cea de-a şaptea zi ei au înconjurat Ierihonul de şapte ori, iar zidurile oraşului au început să se prăbuşească. În legenda lui Noe, acesta a încărcat arca sa cu şapte perechi din fiecare animal şi cu şapte perechi din fiecare specie de păsări. Între prezicerea potopului şi diluviul propriu-zis s-au scurs şapte zile, şi tot şapte zile au trecut între trimiterea perechilor de porumbei. Arca a atins pământul în cea de-a 17-a zi a celei de-a şaptea luni, iar Noe a părăsit arca în cea de-a 27-a zi. După potop el a atins vârsta de 700 de ani. Multe din numele divinităților simbolice, cum ar fi Abraxas al gnosticilor sau Serapis din Grecia aveau şapte litere. Avem apoi numărul 40. Adam a intrat în Paradis la vârsta de 40 de ani; Eva l-a urmat 40 de ani mai târziu. În timpul Marelui Potop a plouat timp de 40 de zile şi 40 de nopți. Set este luat de îngeri la vârsta de 40 de ani şi nu este văzut timp de 40 de zile. Moise ajunge la Midian la vârsta de 40 de ani şi rămâne acolo timp de 40 de ani. Iosif are vârsta de 40 de ani când Iacov soseşte în Egipt. Iisus se retrage în pustie timp de 40 de zile. Chiar credeți că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu? Nici vorbă. Ea este scrisă în codul ezoteric al şcolilor misterelor. Literatura arabă a fost scrisă tot de către şi pentru inițiați, dovadă că regăsim în ea aceleaşi coduri. În cele 40 de poveşti din *Arbaindt* (care înseamnă 40) regăsim pretutindeni numărul 40, iar calendarul lor are 40 de zile ploioase şi 40 de zile cu vânt. Legile arabe se referă constant la numărul 40. O altă serie de cărți arabe, numite *Sebaidt,* care înseamnă „şapte”, se învârt exclusiv în jurul acestui număr. Aceste coduri numerice au semnificații mult mai profunde decât cele evidente, cum ar fi numărul de zile ale săptămânii sau numărul de luni ale zodiacului. Între altele, numerele reprezintă frecvențe vibratorii. Orice frecvență rezonează cu un anumit număr, o anumită culoare şi un anumit sunet. Anumite frecvențe, cu numerele, culorile şi sunetele lor corespondente, sunt extrem de puternice. Simbolurile reprezintă la rândul lor rezonanțe cu anumite frecvențe şi influențează subconştientul omului

fără ca acesta să-şi dea seama. Aşa se explică prezenţa anumitor simboluri pe însemnele societăţilor secrete, pe steagurile naţionale, pe logo-urile companiilor, în reclamele de publicitate, şi aşa mai departe.

Nu există dovezi istorice ale existenţei unui om numit Moise. El nu apare decât în textele leviţilor şi în alte texte şi comentarii rezultate din acestea. Unii afirmă că acesta ar fi fost numele iniţiatic al faraonului egiptean Arkenaten. Acest lucru este posibil, dar varianta oficială referitoare la Moise nu are o bază istorică. Nu s-a ştiut nimic de povestea lui Moise şi de „blestemele" căzute asupra egiptenilor până când leviţii din Babilon nu au scris povestea Exodului, la câteva secole după perioada în care ar fi trebuit să se petreacă aceste lucruri. Potrivit legendei, toate animalele din Egipt ar fi trebuit să moară de trei ori! Cum or fi reuşit acest lucru – au murit şi au reînviat din nou? Nu a existat o asasinare a primului născut al faraonului egiptean, aşa că Sărbătoarea Paştelui evreiesc (mielului pascal) nu are nici o bază istorică, fiind inventată de leviţi. Referinţa la ungerea uşilor cu sânge de miel nu reprezintă decât un cod al vechiului simbolism al mielului. Nu a existat nici o carte ebraică oficială care să facă vreo menţiune la Pentateuh (legile lui Moise) înainte ca leviţii să ajungă în Babilon. Cât despre captivitatea israeliţilor în Egipt, până şi Deuteronomul îi descrie ca pe nişte „străini", nu ca pe sclavi, în această perioadă. De unde a apărut atunci numele de Moise? Orice persoană iniţiată care atingea rangul suprem în ierarhia şcolilor misterelor egiptene era numită Muse, Mose sau… Moses[9]. Istoricul egiptean Manetho, care a trăit în secolul III î.Ch., citat de istoricul evreu Josephus, afirmă că a existat un preot în Heliopolis sau ON (Locul Soarelui), care şi-a luat apoi numele de Mosheh sau Moses. Cuvântul Moise (Moses) înseamnă: cel care a fost răpit, care a fost scos din apă, care a fost făcut misionar, ambasador, sau apostol. Marele Preot în templele egiptene era numit EOVE sau EOVA, de unde şi apariţia numelui Iehova. În realitate, limba ebraică este limba sacră a şcolilor misterelor egiptene. Limba secretă a Egiptului era numită CBT sau QBT, fiind mai bine cunoscută astăzi sub numele de coptă. Limba secretă a şcolilor misterelor şi-a luat numele de la OBR sau ABR, care se referea în acele vremuri la trecerea dintr-un loc în altul, adică la un anumit tip de tranziţie. Într-adevăr, scopul tuturor şcolilor originale ale misterelor era tranziţia către iluminare. ABR a devenit apoi Ambres, numele sfintei doctrine rezervate iniţiaţilor, nume care se scria inclusiv: ambric, hebric, hebraic sau… hebrew (n.n. evreiesc). Alfabetul ebraic are 22 de litere, dar cel original, de dinainte de „Moise", nu avea decât 10, iar adevărata lui semnificaţie nu era cunoscută decât de preoţi.

Ebraicii (sau cel puţin fondatorii lor) nu erau israeliţi sau evrei, ci iniţiaţi ai şcolilor misterelor egiptene. Nu este de mirare că la ora actuală este imposibil să identifici o „rasă" genetică ebraică sau evreiască. Cuvântul *cohen,* care înseamnă preot la evrei, provine de la *cahen,* pronunţia egipteană pentru preot şi prinţ. Chiar şi circumcizia, acea tradiţie

[9] În limba engleză, Moses este numele lui Moise.

exclusiv „evreiască”, era practicată în şcolile misterelor egiptene de cel puţin 4000 de ani. Nici un adept nu putea fi iniţiat până când nu era circumcis. În Egipt nu a existat o religie ebraică, nici o lege ebraică, pentru simplul motiv că nu a existat o „rasă” ebraică. Singura religie era cea egipteană. Religia, limba şi rasa ebraică nu au apărut decât atunci când iniţiaţii misterelor egiptene, cunoscuţi mai târziu sub numele de leviţi, au scos cunoaşterea secretă în afara Egiptului şi au inventat această poveste pentru a ascunde astfel cu ce se ocupau în realitate, interesele cui le slujeau şi de unde proveneau. Termenii „ebraic” şi „iudaism” se traduc practic prin „egiptean”. Aşa se explică – între altele – de ce foloseşte Frăţia chiar şi la ora actuală atâtea simboluri egiptene, inclusiv piramida căreia îi lipseşte piatra din vârf. Aceasta reprezintă un simbol al Marii Piramide de la Gizeh şi al şcolilor misterelor egiptene, deşi ascunde şi alte semnificaţii, mai profunde. La intrarea în templul egiptean unde se ţineau misterele existau două obeliscuri masive. Acestea sunt reprezentate adesea de francmasoni sub forma a doi stâlpi şi apar în toate clădirile proiectate sau finanţate de iniţiaţi. Aceasta este inclusiv explicaţia celor doi stâlpi pe care i-a culcat la pământ Samson. Toţi iniţiaţii din şcolile misterelor primeau un nume iniţiatic, tradiţie care continuă până astăzi în cadrul Frăţiei. O eventuală conexiune cu ebraicii din Egipt ar putea fi legată de invazia populaţiei Hyksos, sau a Regilor Păstori. Istoricul egiptean Manetho descrie invadarea şi cucerirea Egiptului de o rasă ciudată de barbari. Când aceştia au fost respinşi în sfârşit, ei şi-au continuat călătoria prin Siria şi au construit un oraş pe care l-au numit Ierusalim. Hyksos ar putea fi totuna cu tribul numit Habiru, care a venit din fostele ţinuturi ale Sumerului, aşa cum se spune că ar fi făcut şi tribul lui Avraam (conform Vechiului Testament).

Povestea regelui Solomon şi a templului său reprezintă în cea mai mare parte simbolism curat. La fel ca şi în cazul lui Moise, nu există nici o dovadă că ar fi existat un rege cu acest nume. Înainte de scrierea textelor biblice de către leviţi, istoricul grec Herodot (485-425 î.Ch.) a călătorit în Egipt şi a studiat istoria acestuia şi a Orientului Apropiat. El nu a auzit nimic de vreun imperiu al lui Solomon, de exodul în masă al israeliţilor din Egipt sau de distrugerea armatei urmăritorilor egipteni pe malul Mării Roşii. Platon a călătorit în aceeaşi zonă, dar nu a auzit nici el nimic despre aceste subiecte. De ce? Pentru că sunt numai invenţii. Cele trei silabe care alcătuiesc numele lui Solomon: Sol-om-on, sunt nume ale soarelui în trei limbi diferite. Manly P. Hall scrie că Solomon împreună cu soţiile şi concubinele sale simbolizează planetele, lunile, asteroizii şi alte corpuri cereşti din casa sa – sistemul solar. Templul lui Solomon este un simbol al lumii soarelui. În legenda talmudică, Solomon este prezentat ca un maestru magician care înţelegea semnificaţia Cabalei şi putea să alunge demonii. Povestea sa este mai degrabă o expunere a simbolismului cunoaşterii secrete a leviţilor, sub acoperirea poveştii fabricate a „istoriei” ebraicilor. Cartea Regilor şi Cronicile, care povestesc construirea Templului lui Solomon, au fost scrise la 500-600 de ani după ce

evenimentele pe care se presupune că le-ar descrie ar fi avut loc. Exagerările din aceste texte sunt atât de mari încât sunt de-a dreptul hilare. Se afirmă că la construirea templului ar fi lucrat 153.600 de muncitori, timp de şapte ani. Arthur Dynott Thomson a calculat că în epoca noastră, costul unei asemenea lucrări ar fi de 7,9 miliarde de lire sterline! Iar Thomson a scris acest lucru în anul 1872! Oare la cât s-ar ridica el în zilele noastre? Aceste cifre sunt de-a dreptul ridicole, dacă ar fi înțelese într-un sens literal. În realitate, ele trebuie înțelese în sensul lor simbolic. Şi încă ceva: dacă Solomon nu a existat, ce ne-ar face să credem că „tatăl" său: regele David, a existat? Citesc tot felul de cărți despre existența acestuia, dar singura sursă citată este Vechiul Testament scris de leviți! Nu există nici o altă dovadă. Totul este o escrocherie, la fel ca şi ideea recentă (care face furori în ultimii ani) că linia genealogică a lui Iisus-David a ajuns în Franța şi a dat naştere dinastiei Merovingienilor. După cum spune savantul şi cercetătorul L.A. Waddell:

> „Nu există nici o dovadă scrisă, nici o referință greacă sau romană, care să ateste existența lui Avraam sau a oricărui alt patriarh ori profet evreu din Vechiul Testament. Nu există dovezi că ar fi existat Moise, Saul, Solomon, sau oricare din regii evrei, cu excepția ultimilor doi sau trei".

Consecințele acestui fapt asupra poporului care s-a auto-intitulat „evreu" şi asupra umanității în general au fost devastatoare. Legea Mozaică sau Legea lui Moise este legea leviților, a reptilienilor pur-sânge şi a celor cu sânge încrucişat din Frăția Babiloniană. Ea *nu* are nimic de-a face cu Cuvântul lui Dumnezeu. Torah şi Talmudul, cele două texte compilate de leviți în timpul şi după şederea lor în Babilon, reprezintă un veritabil bombardament mental alcătuit din legi extrem de detaliate despre ceea ce trebuie să facă omul în fiecare domeniu de viață. Ar fi imposibil ca „Dumnezeu" să fi dat aceste legi în vârful unui munte. Cei care le-au scris au fost leviții, după care l-au inventat pe Moise, pentru a ascunde acest lucru. De atunci au mai fost adăugate şi alte „legi", pentru a acoperi astfel toate posibilitățile rămase neexploatate. Paginile acestor texte levite conțin o temă recurentă şi aberantă, de un rasism extrem îndreptat împotriva ne-evreilor, şi necesitatea de a „distruge fără milă" pe toți cei care încalcă aceste legi, adică exact ceea ce Manly Hall numeşte metodele de operare ale preoților care aplicau magia neagră. Talmudul este probabil cel mai rasist document din câte s-au scris vreodată pe pământ. Iată câteva extrase din el, care atestă cât de departe poate merge aberația spirituală:

> „Numai evreii sunt oameni; ne-evreii nu sunt oameni, ci vite". **Kerithuth 6b, pagina 78, iebhammoth 61**

> „Ne-evreii au fost creați pentru a le servi evreilor ca sclavi". **Midrasch Talpioth 225**

> „Actele sexuale cu ne-evreii sunt similare cu actele sexuale cu animalele". **Kethuboth 3b**

„Ne-evreii trebuie evitați mai rău ca porcii bolnavi”. **Orach Chalim 57, 6a**

„Rata naşterilor ne-evreilor trebuie redusă dramatic”. **Zohar 11, 4b**

„Ne-evreii care mor trebuie înlocuiți cu alții, la fel cum înlocuiți o vacă sau un măgar”. **Lore Dea 377,1**

Acest text nu reprezintă însă o simplă expunere grotescă de rasism. Dacă îl citim cu atenție, regăsim în el însăşi atitudinea reptilienilor draconieni şi a acoliților lor față de rasa umană. Vă reamintesc că aceste orori nu au fost scrise de iudei sau de „evrei” ca popor. Aceştia sunt ei înşişi victime ale acestor convingeri impuse de autorii lor. Ele au fost scrise de leviți, reprezentanții Frăției Babiloniene alcătuite din reptilieni şi din rudele lor încrucişate, care nu au o simpatie mai mare față de poporul evreu decât a avut-o Adolf Hitler. Aruncarea vinei pe „evrei” este o prostie, dar este exact ce îşi doreşte Frăția, căci acest lucru îi amplifică enorm posibilitatea de a diviza şi de a guverna, cele două fundamente ale politicii sale de control. La ce orori a condus în timp această manipulare, deopotrivă pentru „evrei” şi pentru „păgâni”! La fel stau lucrurile şi cu legea orală evreiască numită Mishnah, încheiată în jurul secolului II, era noastră. Israel Shahak, un supraviețuitor al lagărului de concentrare de la Belsen, este unul din puținii oameni din rândurile celor care se pretind evrei, care a avut curajul să demaşte public Talmudul. În cartea sa, *Istoria evreilor, religia evreilor,* Shahak denunță nivelul incredibil de rasism pe care este bazată legea „evreiască” (în realitate levită sau a Frăției). El povesteşte că în aspectul să extremist, reprezentat de rabinii ortodocşi moderni, această credință consideră o ofensă religioasă salvarea vieții unui păgân, cu excepția situației în care evreii ar suferi consecințe neplăcute dacă nu ar proceda astfel. Perceperea de dobânzi la împrumuturile acordate unui alt evreu este nepermisă; în schimb, unui ne-evreu trebuie să i se perceapă o dobândă oricât de mare. Talmudul le cere evreilor să rostească un blestem ori de câte ori trec pe lângă un cimitir păgân, iar dacă trec pe lângă o clădire păgână, să se roage lui Dumnezeu să o distrugă. Evreilor li se interzice să fure unul de la altul, dar legea nu se aplică şi în cazul păgânilor. Există rugăciuni evreieşti care îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că nu i-a făcut păgâni pe evrei, şi altele care cer moartea imediată a creştinilor. Un evreu religios nu are dreptul să bea dintr-o sticlă de vin, dacă aceasta a fost atinsă de un ne-evreu după ce a fost deschisă. După ce a primit premiul Nobel pentru literatură, scriitorul evreu Agnon a spus la postul de radio al Israelului: „Nu am uitat că ne este interzis să le mulțumim păgânilor, dar acum am un motiv special: aceştia i-au acordat premiul lor unui evreu”. Acestea sunt legile sistemului de credințe numit „evreu”, cel care se plânge tot timpul şi care condamnă rasismul împotriva evreilor! Însuşi sistemul lor de convingeri este bazat pe rasismul cel mai extrem care a fost întâlnit vreodată pe pământ. Și totuşi, ei nu se sfiesc să strige: „Antisemiții!” împotriva tuturor cercetătorilor care se apropie prea

mult de adevărul referitor la conspirația globală. Benjamin Freedman, un evreu care îi cunoştea pe sioniştii de rang înalt (sionist provine de la „cel care practică cultul soarelui") din anii 30-40, a afirmat că expresia „anti-semitism" ar trebui eliminată din limba engleză. Iată ce a spus el:

> „La ora actuală, antisemitismul nu serveşte decât unui singur scop: el este folosit ca o sperietoare. Atunci când evreii simt că cineva se opune adevăratelor lor obiective, ei îşi discreditează victimele numindu-le antisemite pe toate canalele pe care le au la dispoziție şi care se află sub controlul lor".

Unul din aceste canale este o organizație cu sediul în Statele Unite, dar care operează în întreaga lume, cu scopul precis de a-i condamna ca rasişti pe cei care se opun Frăției. Numele ei este Liga Anti-Defăimare (ADL). Am fost eu însumi o țintă a lor, lucru care m-a amuzat şi mi-a confirmat faptul că mă aflu pe calea cea bună. Liga este susținută inclusiv de nişte sicofanți ne-evrei, care încearcă să păstreze o imagine pură şi sfântă despre această instituție. Personal, nu voi lua în serios nici o mişcare „anti-rasistă" de gen „eu sunt mai sfânt decât tine", decât atunci când aceasta va condamna toate formele de rasism, şi nu doar pe cele care îi convin. Mirosul ipocriziei îmi repugnă. Din fericire, acest rasism levit nu este urmat de marea majoritate a populației evreieşti şi mulți membri din rândul acesteia s-au revoltat pe față împotriva legilor rasiale stricte care le impun să nu se căsătorească decât între ei. Mulți oameni care se consideră „evrei" sunt crescuți de mici în cultul fricii, devenind astfel simple păpuşi îndoctrinate ale acestei ierarhii levite atât de vicioase, care s-a metamorfozat între timp mai întâi în farisei, apoi în talmudişti şi în sioniştii extremişti din zilele noastre, controlați de rabinii fanatici care aplică „legea" leviților din Babilon în numele reptilienilor. Marea majoritate a celor care urmează religiile născute din Vechiul Testament nu cunosc care este adevărata lor origine şi Agenda care se ascunde în spatele lor. Această cunoaştere este privilegiul restrâns al unei Elite minuscule aflată în vârful ierarhiei unei rețele de organizații secrete, care a inventat şi manipulează aceste religii, inclusiv pe reprezentanții lor. Ei nu sunt cu adevărat interesați de cei care îi urmează, fie ei evrei, romano-catolici, musulmani, sau ce-or fi. Nici un alt argument nu ilustrează mai perfect farsa pe care o reprezintă toate aceste religii şi rase ca cei care se auto-intitulează „evrei". Aşa cum au arătat chiar scriitorii şi antropologii evrei, nu există o rasă evreiască. Iudaismul este o credință, nu o rasă. Întreaga poveste a poporului „evreu" a fost inventată pentru a acoperi o altă realitate. Scriitorul şi cercetătorul evreu Alfred M. Lilenthal a scris:

> „Nu există nici un antropolog reputat care să nu fie de acord că ideea de rasă evreiască este o prostie la fel de mare ca şi ideea de rasă ariană… Ştiința antropologică divide umanitatea în numai trei rase recognoscibile: rasa neagră, cea mongoloidă sau orientală şi cea caucaziană sau albă (deşi unii vorbesc şi de o a

> patra rasă, cea australoidă)… Membrii Credinței evreiești se regăsesc în toate cele trei rase și în subdiviziunile lor”.

Realitatea este că în interiorul credinței evreiești și a altor culturi se ascunde o rasă care operează sub acoperire, alcătuită din liniile genealogice ale reptilienilor pur-sânge și hibrizi. Aceste linii genealogice par să fie integrate în aparență în aceste credințe și culturi, dar scopul lor real este acela de a manipula și de a controla. Din această categorie făceau parte și leviții. Farsa devine și mai rizibilă, și mai elocventă pentru perdeaua de fum în care s-a transformat această lume, dacă ținem seama că majoritatea celor care se pretind evrei la ora actuală nu au nici o legătură genetică cu pământul pe care ei îl numesc Israel. Culmea este că tocmai această legătură a permis înființarea cu forța a statului modern Israel, în detrimentul poporului arab din Palestina! Alți scriitori evrei, de talia lui Arthur Koestler și alții, au expus această realitate, potrivit căreia toți cei care au creat și au populat statul Israel sunt originari genetic din sudul Rusiei, nu din Israel. Nasul coroiat considerat atât de „evreiesc” este o trăsătură genetică întâlnită în sudul Rusiei și în Caucaz, nicidecum în Israel. În anul 740 e.n., un popor numit khazar a trecut în masă la iudaism. Iată ce scrie Koestler în această direcție:

> „Khazarii nu au venit din Iordania, ci de pe Volga. Ei nu au venit din Canaan, ci din Caucaz. Din punct de vedere genetic, ei sunt mai înrudiți cu hunii, uigarii și maghiarii decât cu sământa lui Avraam, Isaac și Iacov. Istoria imperiului khazar, care iese treptat la iveală, începe să semene tot mai mult cu cea mai crudă festă pe care ne-a jucat-o vreodată istoria”.

Există două subdiviziuni majore ale așa-zișilor evrei: sefarzii și așkenazii. Sefarzii sunt descendenți ai evreilor care au trăit în Spania din antichitate și până în secolul XV, când au fost expulzați. Prin anii 60 ai secolului XX, sefarzii au fost estimați la un număr total de circa o jumătate de milion, în timp ce așkenazii numără circa 11 milioane. Aceștia din urmă nu au nici cea mai mică legătură de rudenie cu Israelul, dar ei sunt cei care au invadat Palestina, creând statul Israel sub pretextul că „Dumnezeu” le-a promis lor acest pământ în Vechiul Testament. Cine a scris Vechiul Testament? Preoții lor, leviții! Și cine a scris Noul Testament, care a dat naștere creștinismului? Oamenii controlați de aceeași forță care i-a controlat pe leviți: Frăția Babiloniană.

Noul Testament

Și acum, vă propun o mică ghicitoare. Despre cine vorbesc în continuare?

S-a născut dintr-o fecioară printr-o concepție imaculată, în urma intervenției Duhului Sfânt. A împlinit astfel o veche profeție. Când s-a născut, tiranul aflat la putere a dorit să-l ucidă. De aceea, părinții săi au

fost nevoiți să fugă, pentru a scăpa. Toți copiii de sex masculin cu vârste de până la doi ani au fost măcelăriți din ordinul tiranului, care spera astfel să scape de copil. La naşterea lui au fost prezenți îngerii, dar şi nişte păstori, şi a primit daruri în aur, smirnă şi tămâie. A fost adorat ca mântuitor al oamenilor şi a dus o viață morală şi umilă. A realizat miracole printre care s-au numărat vindecarea bolnavilor, dăruirea vederii orbilor, alungarea demonilor şi învierea morților. A fost ucis pe cruce, între doi tâlhari. A coborât în iad, dar s-a ridicat din morți şi s-a ridicat la ceruri.

Ați putea crede că este povestea vieții lui Iisus, dar vă înşelați. Aceasta este descrierea zeului mântuitor oriental Virishna cu 1200 de ani înainte de pretinsa naştere a lui Iisus. Dacă doriți neapărat un zeu mântuitor care a murit pentru iertarea păcatelor noastre, aveți de ales dintr-o multitudine de asemenea personaje care au existat în lumea antică, toate avându-şi originea în aceeaşi rasă ariană şi reptilo-ariană care a provenit din Orientul Apropiat şi din munții Caucaz. Iată numai câțiva din „Fiii lui Dumnezeu” care joacă rolul principal în legende asemănătoare celei a lui Iisus; aproape toți au fost adorați cu mult timp înainte să se audă măcar de Iisus:

> Krishna în Hindustan; Buddha Sakia în India; Salivahana în Bermuda; Osiris şi Horus în Egipt; Odin în Scandinavia; Crite în Chaldea; Zoroastru în Persia; Baal şi Taut în Fenicia; Indra în Tibet; Bali în Afganistan; Jao în Nepal; Wittoba în Bilingonese; Tammuz în Siria şi Babilon; Attis în Frigia; Zamolxis în Tracia; Zoar în Bonzes; Adad în Asiria; Deva Tat şi Sammonocadam în Siam; Alcides în Teba; Mikado în Sintoos; Beddru în Japonia; Hesus sau Eros şi Bremrillham la druizi; Thor, fiul lui Odin, la gali; Cadmus, în Grecia; Hil şi Feta în Mandaites; Gentaut şi Quetzalcoatl în Mexic; Monarhul Universal al sibilelor; Ischy în Formosa; Învățătorul Divin al lui Platon; Cel Sfânt al lui Xaca; Fohi şi Tien în China; Adonis, fiul fecioarei Io, în Grecia; Ixion şi Quirinus la romani; Prometeu în regiunea Caucazului; şi Mohamed sau Mahomet în Arabia.

Cu puține excepții, toți aceşti „fii ai lui Dumnezeu” sau „profeți” (inclusiv religiile lansate de ei) au provenit din ținuturile ocupate sau influențate de popoarele venite din Orientul Apropiat şi din Caucaz, pe scurt, ținuturile ocupate de arieni şi de reptilo-arieni. Alți „fii ai lui Dumnezeu” i-au inclus pe Mithra sau Mithras, zeul pre-creştin romano-persan, iar în Grecia şi Asia Mică pe Dionisos şi Bahus. Toți aceştia au fost fii ai lui Dumnezeu care au murit pentru iertarea păcatelor noastre, născuți din mame fecioare, şi datele de naştere ale tuturor au fost pe… 25 decembrie! Mithra a fost crucificat, dar s-a ridicat din morți pe data de 25 martie – de Paşti! Inițierile în misterele lui Mithra aveau loc în peşteri împodobite cu semnele Capricornului şi Racului, care simbolizau solstițiile de iarnă şi de vară, respectiv punctul cel mai jos şi cel mai înalt de pe cer al soarelui. Mithra era ilustrat adeseori ca un leu înaripat, simbol

al soarelui folosit şi la ora actuală de societăţile secrete. Referirile la leu şi la „lovitura cu laba a leului" care se fac în obţinerea gradului de maestru mason îşi au originea în acelaşi simbolism al şcolilor misterelor. Iniţiaţii în ritul lui Mithra erau numiţi lei şi erau marcaţi pe frunte cu crucea egipteană. Iniţiaţilor de gradul întâi li se punea pe frunte o coroană din aur, care reprezenta sinele lor spiritual. Aceeaşi coroană, care simbolizează razele soarelui, apare pe capul Statuii Libertăţii din Portul New York. Toate aceste ritualuri sunt vechi de mii de ani, din perioada Babilonului şi a legendelor lui Nimrod, ale Semiramidei şi ale lui Tammuz (versiunea corespondentă a lui Iisus). Mithra era considerat zeul-soare sau Fiul lui Dumnezeu care a murit pentru a salva umanitatea şi pentru a-i dărui viaţa eternă. Unul din simbolurile clasice ale lui Mithra a fost leul cu un şarpe încolăcit în jurul trupului său, care ţine cheile cerului. Acest simbolism stă la baza legendei Sfântului Petru care ţine cheile Raiului. Petru era numele Marelui Preot în şcoala misterelor din Babilon. După ce iniţiatul în misterele lui Mithra încheia ritualul, membrii cultului mâncau pâine şi vin, convinşi că se hrănesc cu trupul şi sângele lui Mithra. La fel ca o întreagă listă de zei pre-creştini, Mithra a fost vizitat la naştere de trei înţelepţi care i-au adus daruri de aur, tămâie şi smirnă. Acelaşi lucru l-a afirmat Platon despre maestrul său, Socrate, în Grecia antică. Creştinismul nu este altceva decât o religie păgână a soarelui, a cărei adorare este condamnată de creştinism! Este simultan şi o religie a astrologiei, deşi chiar Papa condamnă această ştiinţă ca fiind opera „diavolului"! Ia-mă la tine, Doamne, căci aici jos e o nebunie! Desigur, ierarhia bisericii ştie foarte bine aceste lucruri. Ce nu doresc ei este să ştim şi *noi!* Cultul misterelor lui Mithra s-a răspândit din Persia până în Imperiul Roman şi la un moment dat această doctrină putea fi găsită pretutindeni în Europa. Actualul sediu al Vaticanului din Roma a fost unul din locurile sacre ale adepţilor lui Mithra, iar imaginea şi simbolurile acestuia au fost găsite cioplite în stânci şi pe tăbliţe din piatră în toate provinciile occidentale ale fostului imperiu roman, inclusiv în Germania, Franţa şi Britania. Creştinismul şi biserica romano-catolică au la bază cultul lui Mithra (Nimrod), regele-soare persan-roman, al cărui echivalent indian anterior a fost Mitra. Tammuz sau Adonis, adorat în Babilonia şi Siria, s-a născut de asemenea la miezul nopţii de 24 decembrie. Toţi aceştia au fost „fii ai lui Dumnezeu".

Horus a fost „fiul" lui Dumnezeu în Egipt. El a derivat din babilonianul Tammuz, fiind la rândul său o sursă de inspiraţie pentru Iisus. Implicaţiile sunt devastatoare pentru credibilitatea bisericii creştine: Iisus a fost Lumina Lumii. Horus a fost Lumina Lumii. Iisus a afirmat că este calea, adevărul şi viaţa. Horus a afirmat şi el că este adevărul şi viaţa. Iisus s-a născut în Betleem, „casa pâinii". Horus s-a născut în Annu, „locul pâinii". Iisus a fost Păstorul cel Bun. Horus a fost şi el Păstorul cel Bun. Şapte pescari au urcat în barcă, alături de Iisus. Tot şapte adepţi au urcat în barca lui Horus. Iisus a fost considerat Mielul lui Dumnezeu. Horus a fost considerat şi el Mielul lui Dumnezeu. Iisus este identificat cu crucea.

Horus a fost şi el identificat cu crucea. Iisus a fost botezat la vârsta de 30 de ani. Horus a fost botezat şi el la vârsta de 30 de ani. Iisus a fost copilul unei fecioare, pe nume Maria. Horus a fost şi el copilul unei fecioare, pe nume Isis. Naşterea lui Iisus a fost marcată de o stea. Naşterea lui Horus a fost şi ea marcată de o stea. Iisus a predicat în templu la vârsta de 12 ani. Horus a predicat şi el în templu la vârsta de 12 ani. Iisus a avut 12 discipoli. Horus a avut 12 adepți. Iisus a fost considerat luceafărul de dimineață. Horus a primit şi el acelaşi nume. Iisus a fost tentat pe un munte de Satan. Horus a fost tentat pe un munte de Set.

Iisus este considerat „judecătorul celor morți". Şi în această privință are numeroşi competitori. Acelaşi lucru s-a afirmat anterior despre Nimrod, Krishna, Buddha, Ormuzd, Osiris, Aeacus şi alții. Iisus este numit Alfa şi Omega, cel dintâi şi cel din urmă. La fel au fost numiți însă şi Krishna, Buddha, Lao-kiun, Bahus, Zeus şi alții. Lui Iisus i se atribuie miracole precum vindecarea bolnavilor şi ridicarea din morți. Aceleaşi lucruri le-au făcut însă Krishna, Buddha, Zoroastru, Bochia, Horus, Osiris, Serapis, Marduk, Bahus, Hermes şi alții. Iisus s-a născut dintr-o linie genealogică regală. La fel şi Buddha, Rama, Fo-hi, Horus, Hercule, Bahus, Perseu şi alții. Iisus s-a născut dintr-o fecioară. La fel şi Krishna, Buddha, Lao-kiun sau Lao-tse, Confucius, Horus, Ra, Zoroastru, Prometeu, Perseu, Apolo, Mercur, Baldur, Quetzalcoatl şi foarte mulți alții. S-a spus că Iisus va renaşte din nou. Mă tem că cerul va fi destul de aglomerat, căci la fel s-a spus şi despre Krishna, Vishnu, Buddha, Qeutzalcoatl, şi alții. „Steaua" de la naşterea lui Iisus nu este decât o altă legendă pe care o regăsim într-o multitudine de mituri, mergând cel puțin până la povestea babiloniană a lui Nimrod, care a văzut într-un vis o stea strălucitoare ridicându-se deasupra orizontului. Ghicitorii i-au spus că aceasta prezice naşterea unui copil care va deveni un mare prinț. Toate aceste poveşti reprezintă reciclarea aceluiaşi mit. Iisus este un personaj mitologic.

Figura 14:

Coloană de piatră care prezintă zeul-soare al fenicienilor, Bel sau Bil, înconjurat de un halou reprezentând razele soarelui. Aceasta este maniera în care este prezentat şi Iisus, care a fost de asemenea un simbol al soarelui.

Personajul inventat numit Iisus a fost un zeu solar… Lumina Lumii. Aceeaşi expresie: Lumina Lumii, a fost folosită de arieni-fenicieni pentru a-l simboliza pe „adevăratul Dumnezeu unic", Soarele, cu mii de ani înainte de pretinsa naştere a lui Avraam, cel considerat astăzi creatorul conceptului de Dumnezeu unic. Fenicienii îşi simbolizau şi ei Dumnezeul unic pe „o cruce unică". Creştinii îl portretizează pe Christos cu un halou în jurul capului. Aceasta este exact maniera în care reprezentau fenicienii razele soarelui în jurul capului zeului lor solar, Bel sau Bil, aşa cum arată coloana feniciană din piatră datând din secolul IV î.Ch. *(vezi Figura 14).* Soarele era esența religiei egiptene. La amiază, când el se afla la apogeul „călătoriei" sale zilnice, egiptenii se rugau „Celui Preaînalt". Mamele

fecioare asociate cu toţi aceşti zei solari au purtat de-a lungul timpului diferite nume, de la regina Semiramida şi Ninkharsag până la Isis, simbolul egiptean al forței creatoare feminine fără de care nimic n-ar putea exista, nici chiar soarele. În timp, numele foştilor „zei" extratereştri au devenit concepte şi simboluri ezoterice, care au primit diferite nume, în funcție de eră şi de cultură. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în cazul Evangheliilor. Horus a devenit Iisus, iar Isis s-a transformat în Maria, mama fecioară a lui Iisus – Soarele. Maria este întotdeauna pictată ținându-l în brațe pe pruncul Iisus, dar şi această imagine este doar o repetare a portretelor egiptene ale lui Isis care îl ține în brațe pe pruncul Horus *(vezi Figura 15).* Toți aceşti oameni nu au existat în realitate. Ei nu reprezintă altceva decât nişte simboluri. Isis a devenit asociată cu semnul astrologic al Fecioarei. La fel şi Maria. Titlurile date lui Isis, de „Stea a mărilor" şi „Regină a cerului", i-au fost acordate mai târziu şi Mariei, ambele ipostaze avându-şi originea în Babilon, unde regina Semiramida era numită „Regina cerului". Creştinismul şi iudaismul nu sunt altceva decât nişte religii babiloniene.

Figura 15

Maria cu pruncul? Nu. Aceasta este maniera în care şi-o reprezentau egiptenii pe Isis cu pruncul Horus în brațe. Dacă am fi trăit în Babilon, aceasta ar fi fost probabil imaginea reginei Semiramida cu pruncul Tammuz.

În întreaga lume regăsim aceleaşi religii şi ritualuri ale soarelui: în Sumer, Babilon, Asiria, Egipt, Insulele Britanice, Grecia, Europa în general, Mexic şi America Centrală, Australia… pretutindeni. Aceasta a fost religia universală inspirată de aceeaşi sursă extraterestră cu mii de ani înaintea creştinismului. Adorarea soarelui şi a focului a fost esența religiilor indiene, festivalurile acestora marcând ciclul anual al soarelui. Legenda lui Iisus prezintă aceleaşi referiri la astrologie şi la simbolismul şcolilor misterelor. Coroana de spini este ea însăşi un simbol al razelor soarelui, la fel ca şi coroana de pe capul Statuii Libertății din Portul New York. Crucea este de asemenea un simbol astrologic al soarelui, aşa cum am arătat anterior, când am vorbit de crucea care împarte cercul astrologic. Leonardo da Vinci, Marele Maestru al Prioriei Sionului (de la Sion = Sun = Soare) a folosit acelaşi simbolism în faimoasa sa pictură a Cinei cea de Taină *(vezi Figura 16).* El i-a împărțit pe cei 12 discipoli în patru grupe de câte trei, cu Iisus, „Soarele", în centru. Avem din nou de-a face cu un simbol astrologic pictat de un inițiat de rang înalt al societăților secrete şi al şcolilor misterelor care cunoşteau adevărul. Nu este exclus ca da Vinci să îl fi pictat pe unul din discipoli ca femeie, pentru a face astfel trimitere la divinitatea feminină Isis, Barati sau Semiramida. Simbolul acestei forțe feminine a devenit litera „M", de la Maria sau Madonna (Semiramida). Se crede că Iisus s-a născut pe data de 25 decembrie, dată pe care creştinii au preluat-o din tradiția lui *Sol Invictus* (Soarele Invincibil), din motive pe care le-am explicat deja. Se afirmă de asemenea că a murit de Paşti, pe o

cruce. Este aceeaşi poveste antică, reluată la infinit. Egiptenii şi l-au reprezentat pe Osiris întins pe o cruce, ca un simbol astrologic. În viziunea anticilor, soarele are nevoie de trei zile pentru a învia din „moartea” pe care o suferă pe data de 21/22 decembrie. De câte zile a avut nevoie Iisus, potrivit Evangheliilor, pentru a „învia” din morţi? De trei! De tot atâtea a avut nevoie şi Fiul babilonian al lui Dumnezeu, Tammuz, pentru a învia din morţi. Iată cum descrie Evanghelia lui Luca ce s-a întâmplat atunci când Iisus (Soarele) a murit pe cruce:

> „Şi era pe la orele şase, când s-a lăsat un întuneric asupra pământului, care l-a acoperit până la orele nouă. Şi soarele s-a întunecat…”. (Luca 23: 44, 45)

Fiul/Soarele[10] murise, deci asupra pământului s-a lăsat întunericul. Şi câte ore a durat acest întuneric? Trei. Aceeaşi poveste despre întunericul care s-a lăsat asupra pământului au spus-o despre Krishna hinduşii, despre Buddha budiştii, despre Hercule grecii, despre Quetzalcoatl mexicanii, etc., etc., cu mult timp înainte de Iisus. Când a murit, Iisus a „coborât în iad”, la fel cum au procedat anterior Krishna, Zoroastru, Osiris, Horus, Adonis/Tammuz, Bahus, Hercule, Mercur, şi aşa mai departe. După cele trei zile, el s-a ridicat din morţi, la fel ca şi Krishna, Buddha, Zoroastru, Adonis/Tammuz, Osiris, Mithra, Hercule şi Baldur. Iisus a fost crucificat simbolic de Paşti deoarece acesta reprezintă momentul echinocţiului de primăvară, când Soarele (Iisus) intră în semnul astrologic al Berbecului, al lui Ram sau… al mielului. Mielul pomenit în Cartea Revelaţiei reprezintă acelaşi simbol. În jurul anului 2200 î.Ch., grupul cunoscut sub numele de Preoţii lui Melchisedek au început să-şi confecţioneze şorţurile din lână de miel, tradiţie continuată astăzi de expresia modernă a Frăţiei, francmasonii. Paştele sau echinocţiul este momentul în care soarele triumfă asupra întunericului, îndreptându-se către acea perioadă din an când ziua devine mai lungă decât noaptea. Lumea este restaurată astfel prin puterea Soarelui în momentul renaşterii acestuia, motiv pentru care echinocţiul de primăvară era unul din evenimentele cele mai sacre ale religiei egiptene. Regina Isis era portretizată adeseori cu un cap de berbec, pentru a simboliza astfel abundenţa specifică primăverii, marcată de intrarea în zodia Berbecului. Sărbătoarea Paştelui era la fel de importantă pentru primii creştini ca şi data de 25 decembrie. Legenda lui Mithra afirmă că acesta a fost crucificat şi a înviat din morţi pe data de 25 martie. La ora actuală, data Paştelui nu mai este fixată în prima zi a zodiei Berbecului, dar simbolismul rămâne acelaşi. Ziua religioasă a săptămânii creştine este… duminica (n.n. *Sunday* în limba engleză), adică *SUN-day,* ziua soarelui. Bisericile creştine sunt orientate de la est la vest, altarul fiind situat întotdeauna către est. Altfel spus, credincioşii privesc inevitabil către direcţia din care răsare soarele. Nici chiar ouăle de Paşti sau chiflele fierbinţi marcate cu cruce nu reprezintă o tradiţie creştină. Ouăle vopsite erau considerate ofrande sacre în Egipt şi Persia, printre altele. Ce ironie,

[10] N. Tr. În limba engleză, *son* (fiu) şi *sun* (soare) se pronunţă la fel.

când te gândeşti că autorităţile de la Westmintster Abbey au ţinut o dezbatere publică, întrebându-se dacă e cazul să menţină tradiţia pomului de Crăciun, dar fiind că acesta reprezintă un simbol păgân! Păi… întreaga religie este păgână!

Figura 16

„Cina cea de Taină" de Leonardo da Vinci. Priviţi felul în care este simbolizat Iisus ca un soare şi maniera în care sunt împărţiţi discipolii în patru grupe de câte trei – cele 12 semne ale zodiacului. Aceasta este versiunea picturală a cercului astrologic împărţit de cruce pe care am văzut-o mai devreme.

Alături de simbolismul soarelui, povestea lui Iisus şi a nenumăraţilor săi predecesori include de asemenea simbolismul iniţierii din şcolile misterelor. Crucea ca simbol religios poate fi întâlnită în toate culturile, de la nativii americani la chinezi, indieni, japonezi, egipteni, sumerieni, popoarele antice din Europa şi din America Centrală şi de Sud. Roata Budistă a Vieţii alcătuită din două cruci suprapuse şi păsările cu aripile deschise sunt folosite ca simboluri ale crucii în nenumărate logo-uri, însemne ale armatei şi insigne. Una din cele mai vechi forme ale sale este crucea Tau sau Tav, care seamănă cu litera T. Aceasta era crucea pe care erau atârnaţi disidenţii politici în Imperiul Roman, dar şi simbolul zeului druid Hu. Este folosită şi astăzi de francmasoni în simbolul echerului lor. *Crux Ansata* sau „crucea vieţii" era folosită de egipteni şi avea un arc de cerc adăugat deasupra. Atât *Crux Ansata* cât şi crucea Tau au fost găsite pe diferite statui şi alte opere de artă din întreaga Americă Centrală. Era asociată cu apa, iar babilonienii o foloseau ca emblemă pentru zeii apei, despre care spuneau că le-au adus civilizaţia. Apropo, despre *Naga*-şi, zeii reptilo-umani ai Indiei, se spunea de asemenea că trăiesc în apă. Conceptul Dumnezeului mântuitor care moare de dragul umanităţii este un alt simbol străvechi. Religiile indiene aveau o tradiţie a mântuitorului crucificat cu secole înaintea apariţiei creştinismului, tradiţie care s-a născut la arienii din Munţii Caucaz. Personajul „christic" hindus, Krishna, apare în anumite ilustraţii bătut în cuie pe o cruce, la fel ca Iisus mai târziu. Despre Quetzalcoatl se spune că a venit din mare purtând o cruce şi a fost reprezentat la rândul lui ţintuit pe o cruce. În simbolismul şcolilor misterelor, crucea de aur simbolizează iluminarea, cea de argint purificarea, cea dintr-un metal obişnuit reprezintă smerirea, iar crucea din lemn aspiraţia. Cea din urmă este asociată de asemenea cu simbolismul copacului, care apare pretutindeni în antichitate. Numeroase figuri de mântuitori sunt ilustrate ţintuite pe cruci din lemn sau pe copaci. Există mistere păgâne în care adeptul era legat de o cruce sau aşezat pe un altar în formă de cruce, care simboliza moartea trupului, adică a lumii formelor fizice şi a dorinţelor, precum şi trezirea sinelui spiritual. Bătutul cuielor şi curgerea sângelui sunt alte simboluri ale şcolilor misterelor. De fapt, crucificarea lui Iisus reprezintă o alegorie, un eveniment mitologic cu semnificaţii ascunse. Ea nu s-a petrecut în realitate, ci doar trebuie să lase

impresia că s-a petrecut. Ce putem spune însă despre învierea din morţi a lui Iisus? Iată ce afirmă Sfântul Pavel despre acest eveniment în prima sa scrisoare adresată corintenilor:

> „Dacă nu este o înviere a morţilor, nici Christos nu a înviat, şi dacă Christos nu a înviat, atunci într-adevăr este zadarnică propovăduirea noastră şi este zadarnică şi credinţa voastră. Ba încă suntem descoperiţi şi ca martori mincinoşi ai lui Dumnezeu, fiindcă am mărturisit cu privire la Dumnezeu că l-a înviat pe Christos, când nu l-a înviat, dacă este adevărat că morţii nu învie". (1 Corinteni 15: 13-16)

Altfel spus, el afirmă că dacă Iisus nu s-ar fi ridicat fizic din morţi, nu ar fi existat nici o bază pentru religia creştină. În acest caz, mă tem că această religie are probleme serioase. Mai întâi de toate, Evangheliile care povestesc evenimentul învierii prezintă numeroase contradicţii, căci fiecare relatează istoria originală într-o manieră diferită, sau îi schimbă scopul. În al doilea rând, învierea nu reprezintă decât un alt simbol al soarelui, practicat de toate religiile străvechi. Cu mult timp înainte de apariţia creştinismului, persanii aveau un ritual în care un tânăr aparent mort era readus la viaţă. El era numit Mântuitor şi se spunea că suferinţele sale au contribuit la salvarea poporului. Preoţii supravegheau mormântul până la miezul nopţii de echinocţiu, după care strigau: „Bucuraţi-vă, o, iniţiaţi sacri, căci Dumnezeul vostru a înviat din morţi! Moartea şi suferinţele lui v-au mântuit!" Aceeaşi poveste circula în Egipt în legătură cu Horus, sau în India în legătură cu Krishna, cu o mie de ani înainte de Iisus. Biblia afirmă că atunci când se va întoarce pe pământ, Iisus va reveni călare un nor. Cine răsare însă dintre nori? Soarele. Mormântul lui Iisus simbolizează întunericul în care a coborât soarele înainte de renaşterea lui şi aproape toate iniţierile din şcolile misterelor se fac în peşteri, încăperi subterane sau spaţii întunecate. Chiar şi povestea suliţei care a străpuns şoldul lui Iisus pe când se afla pe cruce reprezintă un simbol al şcolilor misterelor. Legenda creştină afirmă că suliţa a fost aruncată de un centurion roman orb pe nume Longinus şi că sângele curs din rana lui Iisus a curs pe ochii acestuia şi i-a vindecat. Longinus s-a convertit instantaneu şi şi-a petrecut restul vieţii spărgând idoli păgâni. Da, sigur!… În primul rând, era imposibil să fii centurion roman dacă erai orb, căci nu ţi-ai fi putut îndeplini îndatoririle. În al doilea rând, regăsim această poveste simbolică şi în alte versiuni anterioare. De pildă, mântuitorul scandinav Baldur, fiul lui Odin, a fost străpuns de o suliţă din vâsc aruncată de Hod, un zeu orb. Data de 15 martie sau Idele lui Marte a fost data la care au murit numeroşi mântuitori păgâni. Scandinavii au consacrat această zi zeului Hod, iar creştinii au proclamat-o mai târziu sărbătoarea „Binecuvântatului Longinus!" Să mori de râs, nu alta!

Simbolul peştelui este o altă temă care transpare în toate Evangheliile şi care reprezintă un simbol al lui Nimrod/Tammuz, tatăl şi fiul din religia babiloniană. Un alt motiv pentru care Iisus a fost

reprezentat ca un peşte ar putea avea legătură cu semnul astrologic al Peştilor. Se presupune că în jurul datei când s-a născut Iisus pământul a intrat în casa astrologică a Peştilor. S-a născut astfel o nouă eră, iar Iisus ar fi putut fi simbolul ei. La ora actuală intrăm într-o altă eră, cea a Vărsătorului, potrivit legii mişcării de precesiune a axei pământului. Când Biblia vorbeşte despre „sfârşitul lumii", avem din nou de-a face cu o traducere greşită. Cuvântul grecesc *aeon* a fost tradus prin lume, dar el înseamnă mai degrabă eră sau epocă, nu lume. Prin urmare, nu ne aflăm în fața unui sfârşit al lumii, ci al unei epoci, Era Peştilor, care a durat 2160 de ani. Creştinismul nu a înlocuit religiile păgâne, căci *este* el însuşi o religie păgână. Persanii, care şi-au moştenit credința de la sumerieni, egipteni şi babilonieni, cunoşteau simbolurile botezului, confirmării, iadului şi raiului, al îngerilor luminii şi întunericului şi al îngerului căzut. Toate aceste simboluri au fost preluate mai târziu de creştinism, care a pretins că îi aparțin în exclusivitate.

În timpul presupusei vieți a lui Iisus, Frăția eseniană îşi avea sediul la Qumran, pe coasta de nord a Mării Moarte, sau cel puțin aşa ni se spune. Cercetările lui Brian Desborough demonstrează că acest loc era în acele vremuri o colonie de leproşi şi că esenienii au trăit ceva mai departe de-a lungul coastei, într-un loc mult mai potrivit. Manuscrisele de la Marea Moartă, găsite în peşterile de lângă Qumran în anul 1947, le-au permis cercetătorilor să cunoască mai bine modul de viață şi credința esenienilor, cu toată opoziția autorităților, care nu doresc ca adevărul să iasă la iveală, punând sub semnul îndoielii versiunea oficială a istoriei. Manuscrisele au fost ascunse de romani în timpul revoltei iudeilor din jurul anului 70, care a fost înecată în sânge. Au fost descoperite circa 500 de manuscrise ebraice şi aramaice, care includ texte din Vechiul Testament, printre care şi o copie integrală a Cărții lui Isaia cu câteva secole mai veche decât cea inclusă în Biblie. Există sute de documente care descriu obiceiurile esenienilor şi modul lor de organizare. Ele confirmă că esenienii erau fanatici care respectau invențiile levite din Vechiul Testament în litera, nu în spiritul lor. Ei îi priveau pe toți cei care nu gândeau la fel ca ei ca pe nişte duşmani şi se opuneau vehement ocupației romane. Esenienii erau ramura palestiniană a unei secte egiptene încă şi mai extremistă, numită Therapeutae („Vindecătorii", de unde se trage şi cuvântul modern terapie). Au moştenit cunoaşterea secretă din Egipt şi din întreaga lume antică. Therapeutae şi esenienii foloseau în egală măsură simbolul lui *„messeh",* crocodilul „draconian" al Egiptului, cu a cărui grăsime erau unşi faraonii sub autoritatea Curții Regale a Dragonului. Esenienii aveau o cunoaştere profundă a remediilor, inclusiv a celor halucinogene, folosite în inițierile şcolilor misterelor şi pentru a intra în stări modificate de conştiință. Proprietățile „ciupercilor sacre" sau ale „plantelor sfinte" făceau într-o asemenea măsură parte integrantă din viața organizațiilor secrete încât preoții evreieşti purtau chiar o bonetă în formă de ciupercă *(vezi Figura 17),* confirmând astfel importanța acestei plante. Aveau chiar ritualuri speciale de pregătire şi folosire a ciupercilor. Până şi

ciupercile căpătau conotații legate de „Fiul lui Dumnezeu" (dar ce simbol nu căpăta asemenea conotații?), fiind asociate cu ciclul solar. Ele erau culese cu mare devoțiune înainte de răsăritul soarelui, numeroase simboluri ale acestui ritual putând fi găsite în Biblie şi în alte texte antice. Ca de obicei, folosirea ciupercilor sacre şi a altor remedii, ca şi cunoaşterea secretă legată de proprietățile lor, proveneau din cultura anterioară a Sumerului. Therapeutae aveau o universitate înfloritoare în Alexandria, de unde îşi trimiteau misionari pentru a crea noi ramuri şi filiale în întregul Orient Mijlociu. Aceasta este o altă conexiune pe care o putem stabili cu Egiptul şi cu şcolile misterelor.

Figura 17

Preot evreu cu o bonetă în formă de ciupercă ce simbolizează importanța acestei plante halucinogene în ritualurile religioase ale vremii.

Esenienii erau adepți ai lui Pitagora, filozoful şi matematicianul grec care era un inițiat de rang înalt atât al şcolii egiptene a misterelor cât şi al celei greceşti. Potrivit celui mai faimos istoric al vremii, Josephus, esenienii trebuiau să jure că vor păstra secrete numele puterilor care conduc universul. Acest secret era una din legile tuturor şcolilor misterelor. Esenienii-Therapeutae practicau ritualuri extrem de asemănătoare botezului creştin de mai târziu şi obişnuiau să marcheze frunțile inițiaților cu o cruce. Acesta era simbolul iluminării indicat în *Cartea lui Ezechiel* din Vechiul Testament, fiind folosit şi în inițierile misterelor lui Mithra şi ale altor zei solari ai vremii. Esenienii priveau cu dezgust funcțiile corporale naturale, inclusiv sexul, fiind şi în această privință precursorii Bisericii Romane, care avea să absoarbă multe din credințele, terminologia şi practicile lor. Două manuscrise de la Marea Moartă, unul în ebraică şi celălalt în aramaică, conțin ceea ce am putea numi nişte horoscoape, care atestă convingerea că mişcările planetelor influențează caracterul şi destinul omului. Esenienii practicau astrologia, al cărei simbolism poate fi găsit în toate cele patru Evanghelii şi în Vechiul Testament. Primii creştini, care erau urmaşii esenienilor-Therapeutae, făceau acelaşi lucru, la fel ca şi romanii şi celelalte națiuni păgâne din jurul Iudeii. Scriitorul Philo, care a trăit în perioada atribuită vieții lui Iisus, afirmă în lucrarea sa, *Tratat despre viața contemplativă,* că atunci când Therapeutae se rugau lui Dumnezeu, ei se întorceau către soare, dar şi faptul că aceştia studiau scripturile sacre pentru a le descoperi semnificațiile (codurile) ascunse. Adaugă de asemenea că ei meditau asupra secretelor naturii, ascunse în aceste cărți sacre sub vălul alegoriilor. Exact în acest fel este scrisă Biblia. La ora actuală, acest limbaj secret este folosit în logo-uri, însemnele armelor şi pe steaguri, precum şi în alte însemne ale companiilor şi altor organizații controlate de Frăție.

Tot în legătură cu esenienii poate fi pusă şi existența unei societăți secrete care se regăseşte atât în Vechiul cât şi în Noul Testament, numită secta nazariților sau a nazarinenilor. Se spune că anumite personaje din

Vechiul Testament, precum Moise sau Samson, ar fi fost membri ai acestei grupări, la fel ca şi Iisus din Noul Testament, fratele său Iacov, Ioan Botezătorul şi Sfântul Pavel. Faptele Apostolilor fac următoarea afirmație în legătură cu Pavel: „Am descoperit că omul acesta este o ciumă; pune la cale răzvrătiri printre toți iudeii de pe tot pământul şi este mai-marele partidei nazarinenilor”. Deşi nici unul din aceste personaje nu a existat cu adevărat, simbolismul nazarinean face trimitere la o conexiune cu o societate secretă, care se regăseşte în întreaga Biblie. Esenienii şi nazarinenii par să fie ramuri diferite ale aceleiaşi secte. Potrivit istoricului iudeu Josephus, esenienii purtau robe albe, în timp ce nazarinenii purtau robe negre, la fel ca şi preoții lui Isis din Egipt. Negrul este culoarea Frăției Babiloniene care a manipulat întreaga istorie a umanității. Nu întâmplător, el a devenit culoarea asociată cu autoritatea (priviți robele judecătorilor şi ale avocaților) şi cu moartea. Reprezintă de asemenea culoarea tradițională a meseriei de profesor, caz în care robei negre i se adaugă tichia cilindrică având deasupra un dreptunghi, un alt simbol francmason renumit. Cel mai mare miracol al lui Iisus trebuie să fi fost însă însăşi originea sa, căci Nazaretul nu existat deloc la vremea respectivă. Probabil că el a spus: „Să fie Nazaretul! Şi s-a făcut Nazaretul”. În realitate, acest nume nu apare în nici una din hărțile detaliate ale romanilor şi nu este pomenit în nici o carte, scriere sau document al vremii. Cu siguranță, Iisus nu avea legătură cu o localitate numită Nazaret, ci cu societatea secretă a nazarinenilor.

Esenienii-Therapeutae-nazarinenii reprezintă puntea de legătură între Vechiul Testament, Noul Testament şi apariția creştinismului. Primii creştini au fost numiți nazarineni înainte de a fi numiți creştini. Ritualurile Frăției Nazarinene pot fi regăsite cu uşurință în cele ale Bisericii creştine de astăzi. Astfel, nazarinenii purtau robe negre, la fel ca şi majoritatea clericilor creştini. La Qumran se obişnuia să se practice baia rituală pentru spălarea „păcatelor”, tradiție care s-a transformat în botezul creştin. În timpul slujbelor obişnuiau să mănânce pâine şi să bea vin, tradiție care se regăseşte în misa catolică. W. Wynn Westcott a fost fondatorul Ordinului Satanic al Golden Dawn, din Anglia, care avea să joace un rol important în venirea la putere a lui Adolf Hitler şi a naziştilor. El ştia din interior întreaga poveste şi a afirmat în lucrarea sa, *Masonul magic,* că francmasonii de astăzi se trag din esenieni şi din alte grupuri similare din antichitate. Cuvântul modern prin care îi desemnează arabii pe creştini este *nasrani,* în timp ce Coranul musulman foloseşte termenul de *nasara* sau *nazara.* Aceste cuvinte îşi au originea în termenul ebraic *nozrim,* care a derivat din expresia *nozrei ha-Brit* – Păstrătorii Conventului (Contractului). Această expresie era folosită în perioada de timp atribuită vieții lui Samuel şi lui Samson din Vechiul Testament. Samuel este prezentat ca un lider levit, adică al grupării care a pus la cale întreaga schemă a Bibliei-Talmudului, sub atenta supraveghere a Frăției Babiloniene. Conventul este sinonim cu Marea Operă francmasonă a

tuturor timpurilor, respectiv cu Agenda de preluare a controlului planetar de către reptilieni.

Liniile genealogice („poporul ales” de zei) şi cunoaşterea secretă sunt simbolizate de „vinul” şi de „viile” pomenite în Biblie şi în nenumărate alte texte şi gravuri ale vremii. Vechiul Testament vorbeşte de „Vinul pe care l-ai adus din Egipt”. Tot aici ni se spune că: „Via Domnului Oştirilor este Casa lui Israel, iar planta plăcută lui sunt oamenii lui Iuda”. Convingerea mea fermă este că linia genealogică implicată aici nu se referă la casa regală a lui David. La urma urmei, acesta nici măcar nu a existat, lucru care confirmă această concluzie. Simbolismul vinului îşi are, ca de obicei, originea în Babilon şi în Egipt. În şcolile greceşti ale misterelor, zeii solari erau Bahus şi Dionisos, cei doi patroni ai viilor. De ce anume depind strugurii pentru a se coace, mai presus decât orice altă plantă? De soare. Vinul şi linia genealogică a lui Iisus sunt două teme care se amestecă cu simbolismul solar, făcând referire clară la liniile genealogice regale şi preoţeşti ale reptilienilor Anunnaki. O altă temă abordată de Noul Testament este nunta din Cana. Nici aceasta nu a fost o nuntă reală, ci un simbol al fuziunii soarelui cu pământul, adică a zeului cu zeiţa. În ţinutul Canaan se obişnuia ca primăvara să se sărbătorească anumite rituri sexuale şi de fertilitate numite „Festivalul căsătoriei din Canaan”. La această nuntă simbolică din Cana, Iisus a transformat apa în vin. Cele două elemente de care au nevoie strugurii pentru a se coace şi pentru a putea fi transformaţi în vin sunt apa pământului şi căldura soarelui. Bahus, fiul grec al lui Zeus şi al fecioarei Semele, este un alt personaj mitic care a transformat apa în vin. Au existat de asemenea ritualuri eseniene legate de vin şi de apă. Esenienii, Therapeutae şi gnosticii erau implicaţi în tot felul de ritualuri secrete, iar povestea lui Iisus nu este altceva decât o alegorie alcătuită din tot felul de simboluri asociate cu soarele, astronomia, astrologia, liniile genealogice, cunoaşterea secretă şi ritualurile şi numele folosite de şcolile misterelor. La fel ca şi Vechiul Testament, Noul Testament este un amestec de fapte reale şi imaginare (acestea din urmă mult mai numeroase), care conţine o sumedenie de coduri şi simboluri intercalate într-o naraţiune care nu poate conduce decât la confuzie şi rătăcire dacă este luată literal. Acest lucru transpare în fraza repetată obsesiv în Noul Testament: „Cine are urechi de auzit să audă”. Cine este iniţiat în cunoaşterea secretă să înţeleagă ce este de înţeles. Cât de spre ceilalţi, care nu sunt iniţiaţi, lăsaţi-i să creadă în prostiile astea.

Iată câteva mituri biblice care nu se susţin:

- Ideea că Iisus era „tâmplar” derivă dintr-o greşeală de traducere. Cuvântul ebraic *naggar* a fost tradus în greceşte prin expresia *ho tekton.* Aceste cuvinte nu se traduc literal prin „tâmplar”, ci prin oameni care îşi stăpânesc perfect meşteşugul, fiind folosite inclusiv în cazul profesorilor şi intelectualilor, nu numai al meseriaşilor.

•Cu siguranță, Iisus nu s-a născut într-un staul. De altfel, nici o Evanghelie nu afirmă acest lucru. Scena Naşterii Domnului este o invenție de dată recentă. Totul a pornit de la o afirmație din Evanghelia după Luca, în care se spune că Iisus s-a născut într-o iesle în care erau hrănite animalele, pentru că în han nu mai era nici o cameră liberă. Versiunea greacă a Bibliei, din care s-a făcut traducerea engleză, afirmă doar că nu exista nici un *topos* în *kataluma* – adică nici un loc în cameră. Evanghelia după Matei afirmă răspicat că Iisus se afla într-o casă: „Şi când au intrat în casă, ei l-au văzut pe prunc cu Maria, mama sa, şi au căzut la picioarele lui şi i s-au închinat". Ieslele erau folosite frecvent în acele timpuri pentru a ține copiii mici în ele dacă nu exista un leagăn corespunzător. În cazul de față, se pare că a fost adusă ieslea în casă, şi nu invers.

•Se pare că scena Naşterii Domnului s-a născut la Greccio, în Italia, locul în care a trăit Sfântul Francisc din Assissi. În anul 1223, acesta a adunat câțiva localnici şi animalele lor, ilustrând astfel scena naşterii lui Iisus. Aceasta a prins rapid, aşa că ieslele din lemn au devenit foarte populare de Crăciun în întreaga Italie. Restul se cunoaşte. Nici darurile de Crăciun nu reprezintă un obicei pur creştin. El se practica în întreaga lume păgână cu ocazia Anului Nou, cu mult timp înainte de apariția creştinismului. Creştinii nu au făcut decât să împrumute această tradiție, la fel cum au făcut cu toate celelalte.

•Profețiile biblice afirmă că „messiah" *(messeh,* crocodilul egiptean) se va numi Emmanuel, dar numele dat de Evanghelii lui Mesia este Iisus, sau cel puțin echivalentul iudaic al acestuia. Ups! Este ciudat cât de uşor trec creştinii peste acest amănunt atunci când citează profeția naşterii lui Emmanuel cu fiecare ocazie a Crăciunului. Gândiți-vă la toți copiii care s-au îmbrăcat de-a lungul timpului în Maria, Iosif, în păstori, înțelepți, măgari, oi şi vaci. Această fantezie a fost folosită pentru a îndoctrina nenumărate generații, făcându-le să creadă că toate aceste lucruri s-au petrecut în realitate, când, de fapt, scena Naşterii Domnului a fost rezultatul unei erori de traducere, al unei puneri în scenă a Sfântului Francisc şi al ritualurilor păgâne practicate în miez de iarnă. Hei, copii, veniți la mine, căci am două vorbe să vă spun!

•Euharistia creştină, momentul în care adeptul mănâncă pâine şi bea vin, pentru a simboliza astfel trupul şi sângele lui Christos, îşi are originea într-un ritual canibal în care adepții mâncau cu adevărat din trupul şi sângele omului sau animalului sacrificat. Marea majoritate a terminologiei creştine provine din limba greacă, inclusiv termeni precum Christos sau creştinism. Alți termeni adoptați sunt: biserică (Casa Domnului), ecleziastic (de la *Ecclezia,* Marea Adunare a Parlamentului Grec), apostol (misionar), preot (bătrân) şi botez (scufundare în apă).

•Chiar şi Evangheliile recunosc că Iisus a fost înconjurat de terorişti. Simon Magus era cunoscut sub numele de Simon Zelotes (Zelotul), atestând astfel rolul său de comandant al zeloților, „luptătorii

pentru libertate" care propovăduiau războiul total împotriva romanilor. Un alt nume care i se atribuie este cel de Simon „Kananites", cuvânt grec ce înseamnă „fanatic", dar care a fost tradus în engleză prin Simon Canaanitul! Iuda „Iscariotul" derivă de la cuvântul Sicarius, care însemna asasin. Într-adevăr, a existat un grup numit Sicani sau Fiii Pumnalului, care provine de la cuvântul *sica,* ce înseamnă pumnal cu lama curbă. Sicarius a devenit în limba greacă Sikariotes, care a fost tradus în engleză drept Iscariotul. Zeloţii-sicanii obişnuiau să atace caravanele care aprovizionau armata romană prin ambuscade care nu difereau prea mult de cele ale unor grupuri teroriste moderne, precum IRA din Irlanda de Nord.

•În acea vreme, oamenii nu erau crucificaţi pentru delictul de furt, lucru care spulberă legenda celor doi tâlhari crucificaţi alături de Iisus. De altfel, şi această legendă este tot un „furt", căci a fost relatată în legătură cu diferite alte personaje înaintea lui Iisus. Însăşi pedeapsa pentru „crimele" de care a fost acuzat Iisus în Evanghelii ar fi trebuit să fie omorârea cu pietre de către autorităţile iudee, nu de romani.

•Un alt mit se referă la spălarea pe mâini a lui Pontius Pilat, guvernatorul roman care a dorit să paseze astfel responsabilitatea morţii lui „Iisus" mulţimii dezlănţuite. Spălarea pe mâini era un gest simbolic care indica inocenţa în comunitatea eseniană. Biblia mai susţine că exista un obicei roman de a fi eliberat un prizonier cu ocazia Paştelui evreiesc, lucru care pur şi simplu nu este adevărat. Nu a existat niciodată un asemenea obicei, aşa că întreaga scenă rămâne o invenţie.

Am putea scrie o întreagă carte despre miturile din Biblie. De altfel, cineva chiar a făcut acest lucru. Cartea este numită, pe bună dreptate, *Miturile biblice,* şi dacă doriţi o documentare mai detaliată a informaţiilor pe care vi le-am oferit în acest capitol, v-o recomand cu căldură. Nu există dovezi credibile ale existenţei unui personaj istoric numit Iisus, nici de natură arheologică, nici scrise – nimic. La fel stau lucrurile şi în ceea ce îi priveşte pe Solomon, Moise, David, Avraam, Samson şi nenumărate alte „vedete" biblice. Singurele texte pe care ne putem baza sunt cele levite şi diferitele versiuni ale Evangheliilor. Cât de disperaţi trebuie să fi fost manipulatorii dacă au încercat să introducă o referinţă la Iisus în opera istoricului „iudeu" Josephus, încercând să demonstreze astfel realitatea unei contrafaceri… Există mai mult de 40 de scriitori care au scris cronici despre evenimentele petrecute în această perioadă de timp în Iudeea, dar care nu fac nici o menţiune la Iisus. Să nu existe chiar nici o referire la un om ca el, după tot ce se presupune că a făcut? Philo a trăit în perioada atribuită vieţii lui Iisus şi a scris o istorie a iudeilor care a acoperit integral această perioadă. A locuit chiar în Ierusalim în anul în care ar fi trebuit să se nască Iisus şi când Irod ar fi trebuit să dea ordinul de ucidere a copiilor cu vârste de până la doi ani; şi totuşi, nu face nici o referire la acest eveniment. S-a aflat în Ierusalim când Iisus ar fi trebuit să îşi facă intrarea triumfală în oraş, apoi să fie crucificat şi să se ridice din morţi a treia zi. Ce credeţi că spune Philo

despre aceste evenimente? Nimic. Nici un cuvânt. Nici celelalte documente romane ale vremii sau textele scriitorilor greci ori alexandrieni care cunoşteau foarte bine perioada şi ținutul respectiv nu menționează nimic despre aceste lucruri.

De ce? Pentru simplul motiv că ele nu s-au petrecut. Întreaga legendă a lui Iisus este o poveste simbolică, împănată de coduri şi simboluri ezoterice şi astrologice, cu scopul de a crea o nouă religie-închisoare pentru mase, pornind de la aceeaşi simbolistică a Frăției Babiloniene. Rasa umană a fost amăgită din nou. A câta oară?

Capitolul 5

Cuceriți de cruce

Biserica creştină este o farsă fundamentată pe o fantezie. Cine doreşte o confirmare despre cât de uşor pot fi controlate masele nu trebuie decât să privească miliardele de oameni care au adorat de-a lungul timpului un basm inventat acum 2000 de ani de nişte oameni în robe negre. De altfel, acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce priveşte celelalte religii: iudaismul, islamul, hinduismul, etc.

Aceste religii au fost create de aceeaşi forță, cu scopul de a produce un efect similar. Toate miturile zeilor mântuitori din antichitate au la bază aceeaşi schemă: 1) omul se naşte cu un păcat originar, aşa că nu valorează nimic chiar din clipa în care vine pe lume; 2) el nu poate fi mântuit decât în cazul în care crede într-un „Mântuitor", adică dacă face ceea ce îi spun preoții să facă; 3) dacă nu face acest lucru, va fi condamnat pentru totdeauna la chinurile iadului. Câtă vinovăție şi câtă teroare a creat această schemă de-a lungul miilor de ani! Am auzit personal mame catolice plângându-şi copiii care au murit la naştere întrucât nu ştiau ce o să se întâmple cu ei. Unde vor ajunge, în rai sau în iad, căci au fost prea mici pentru a apuca să creadă în Iisus Christos? Priveam deunăzi un canal catolic transmis la americani, când omului în sutană i s-a pus această întrebare. După ce s-a scărpinat în barbă, a răspuns că este o chestiune teologică profundă. Zău!? A adăugat că fie copilul va ajunge în Purgatoriu (câtă vreme?, ne-am putea întreba), fie va fi judecat pentru comportamentul părinților săi. Ce prostii înfiorătoare! Noroc că nu va fi judecat după comportamentul preoților! Dacă nu poți fi mântuit decât în măsura în care crezi în Iisus, ce se întâmplă cu toate miliardele de oameni care s-au născut în locul nepotrivit şi care nu au auzit deloc de el? Sunt ei condamnați din start la focurile iadului, pentru că nu au fost informați? Cam crud acest Dumnezeu creştin, nu vi se pare? Desigur însă că acest lucru nu este adevărat. Întreaga poveste este o schemă pusă la cale de inițiații Frăției Babiloniene cu scopul de a controla mintea maselor.

Chiar când scriam acest capitol şi investigam sursa din care au provenit Evangheliile, m-am întins să iau o carte de pe raftul de sus al

bibliotecii şi odată cu ea a căzut şi o cărticică mai mică. Nu-mi aminteam să o fi văzut vreodată, dar titlul ei mi-a atras imediat atenţia. Se numea *Adevăraţii autori ai Noului Testament* şi era scrisă de Abelard Reuchlin. Cartea a fost tipărită pentru prima dată în Statele Unite în anul 1979 şi vorbeşte despre un cerc interior de iniţiaţi, cel mai exclusivist club al istoriei, care ştiu adevărul despre Iisus, dar nu doresc ca şi ceilalţi să-l afle. Ce m-a izbit cel mai tare era faptul că autorul a ajuns la aceleaşi concluzii ca şi mine: că Evangheliile sunt o invenţie menită să creeze o nouă religie-închisoare. Cartea nu analizează tot simbolismul pe care l-am prezentat eu în capitolul anterior, dar precizează numele familiei şi ale celorlalte persoane care au scris Noul Testament, precum şi „codurile" pe care le-au folosit pentru a-şi „semna" drepturile de autor. Interesant mi s-a părut faptul că unul din aceste coduri este chiar numărul 40, la care am făcut referire şi eu. Numărul 40 este reprezentat de litera M, de la Maria. Această literă continuă să fie extrem de semnificativă pentru Frăţie chiar şi în zilele noastre şi poate fi văzută pe toate lanţurile de restaurante MacDonalds din lume. Vom vedea ceva mai târziu cum folosesc companiile transnaţionale simbolismul Frăţiei în logo-urile şi numele lor. M face referire la Maria sau Madonna, adică la Semiramida. Abundenţa dovezilor aduse în cartea lui Reuchlin, extrem de complexă şi bazată pe coduri matematice ezoterice, este copleşitoare. De aceea, vă recomand insistent să vă procuraţi un exemplar, dacă doriţi să aflaţi toate detaliile descrise în ea. Autorul prezintă încă din primul paragraf descoperirile sale:

> „Noul Testament, biserica şi creştinismul au fost în totalitate creaţiile clanului lui Calpurnius Piso *[pronunţat Peso],* o familie de aristocraţi romani. Atât Noul Testament cât şi toate personajele din el – Iisus, toţi Iosifii, toate Mariile, toţi discipolii, apostolii, Pavel, Ioan Botezătorul, etc. – sunt simple ficţiuni. Clanul Piso a inventat întreaga poveste şi personajele ei, după care le-a plasat într-un anumit context istoric, populând legenda cu anumite personaje periferice reale, precum Irod, Gamamiel, guvernatorii romani, etc. Cât despre Iisus şi celelalte personaje centrale, acestea reprezintă simple invenţii".

Clanul Piso a fost o familie genealogică care a numărat în rândurile ei oameni de stat, consuli, poeţi şi istorici. Cu siguranţă, asemenea oameni nu puteau să nu fie afiliaţi la una din societăţile secrete din Imperiul Roman, cu atât mai mult cu cât acest imperiu a reprezentat o veritabilă trambulină pentru liniile genealogice reptilo-umane. Aşa se explică, de pildă, de ce American Express, această organizaţie creată de Frăţie, are drept logo un soldat roman. Familia Piso pretindea că se trage din Calpus, fiul lui Numa Pompilius, succesorul lui Romulus şi fondatorul Romei. Ce mai, erau oameni de vază. Se crede că aceste linii genealogice romane foarte vechi au provenit din Troia. Practic, avem de-a face cu o familie al cărei arbore genealogic poate fi trasat până în Munţii Caucaz şi în Orientul Apropiat. După distrugerea Troiei în jurul anului 1200 î.Ch., legenda spune că Enea, un erou cu sânge „regal" (adică reptilian) i-a adunat pe

soldații care au mai rămas din armata sa şi s-a stabilit în Italia. Aici, s-a însurat cu fiica regelui latinilor şi din această fuziune a rezultat mai târziu Imperiul Roman. Potrivit multor tradiții, nepotul lui Enea, un bărbat pe nume Brutus, a debarcat în Insulele Britanice în anul 1103 î.Ch., împreună cu o mână de troieni, inclusiv unii proveniți din coloniile din Spania, şi a devenit regele britonilor. El este cel care a fondat oraşul numit Noua Troia, căruia romanii i-au spus mai târziu Londinium (Londra de astăzi).

Lucius Calpurnius Piso, capul familiei de care vorbim, s-a însurat cu strănepoata lui Irod cel Mare. Potrivit cercetărilor lui Reuchlin, Piso, care folosea multe pseudonime, a fost cel care a creat textul *„Ur Marcus”,* prima versiune a Evangheliei după Marcu, în jurul anului 60 e.n. Unul din prietenii care l-au încurajat a fost faimosul scriitor roman Annaeus Seneca, dar se pare că amândoi au fost ucişi de împăratul Nero în anul 65. Cu aceasta, numele de Piso a dispărut din istoria romană şi nu a mai reapărut decât în anul 138 e.n., când nepotul lui Piso, Antoninus, a devenit împărat. Începând din acest moment, familia a rămas cunoscută sub numele de Antonini, nu de Piso. În cei 73 de ani care s-au scurs între moartea primului Piso şi venirea la putere a lui Antoninus s-au pus bazele creştinismului prin scrierea celor patru Evanghelii şi semnarea lor sub nişte pseudonime. După moartea tatălui său asasinat de Nero, fiul lui Piso, Anus, care a folosit mai multe nume, inclusiv cel de Cestius Gallus, a fost făcut guvernator al Siriei. El a preluat astfel comanda armatei din Iudeea. A fost implicat în revolta iudeilor din anul 66, pe care a fost trimis să o curme Vespasian. Împăratul Nero a fost asasinat în anul 68 de un agent al lui Piso (potrivit lui Reuchlin; această ipoteză pare verosimilă, dacă ținem cont de faptul că Nero i-a ucis tatăl). În continuare, clanul Piso şi-a focalizat puterea şi influența asupra lui Vespasian, care a devenit împărat al Romei în anul 69. Un an mai târziu, romanii au distrus Ierusalimul, au furat comorile din templu, inclusiv pretinsa Arcă a Conventului, şi le-au dus la Roma, unde au intrat în custodia societății secrete. Ască societate secretă nu era alta decât Frăția Babiloniană.

Reuchlin afirmă că Anus Calpurnius Piso a scris în continuare celelalte trei Evanghelii, în următoarea ordine: Evanghelia după Matei (70-75 e.n.), o actualizare a Evangheliei după Marcu (75-80), şi, cu ajutorul scriitorului şi omului de stat roman Pliniu cel Tânăr, o actualizare a Evangheliei după Luca (85-90). A urmat mai târziu Evanghelia după Ioan, opera fiului lui Anus, Justus, scrisă în anul 105. După cum spune Reuchlin, „Iisus” a fost o construcție complexă, iar poveştile despre viața lui au inclus elemente din legendele despre Iosif din Egipt şi despre alte personaje din Vechiul Testament, la care s-au adăugat elemente preluate din scrierile eseniene şi caracteristici ale diferiților zei păgâni. Concluzia sa corespunde cu precizie celei la care am ajuns eu. Diferiții Iosifi din povestea lui Iisus sunt în totalitate creații ale lui Piso şi fac parte integrantă din cod. Literele din numele de Piso se traduc în ebraică prin Yud, Vov, Samech, Fey, care alcătuiesc împreună numele de Iosif. Un alt cod pe care l-a folosit Piso pentru a-şi insera numele în poveştile pe care le-a creat este

numărul 60. Reuchlin atrage atenţie asupra numeroaselor similitudini dintre povestea lui Iisus şi cea a personajului numit Iosif în Vechiul Testament, pe care Piso l-a folosit drept model. Iosif a avut 12 fraţi; Iisus a avut 12 discipoli. Iosif a fost vândut pentru 20 de monede de argint, Iisus pentru 30 (inflaţia, de!). Fratele lui Iosif, Iuda, a sugerat ca acesta să fie vândut; Iisus a fost vândut de discipolul său, Iuda. Iosif se afla în Egipt când au fost ucişi primii născuţi ai tuturor familiilor; Iisus şi familia sa au fugit în Egipt pentru a evita uciderea pruncilor dispusă de Irod. Pentru principalii discipoli ai lui Iisus, Piso şi-a folosit drept modele propriii fii: Ioan (Julius), Iacov (Justus), Simon-Petru (Proculus) şi Andrei (Alexandru). Julius, Justus şi Proculus au continuat să scrie alte texte din Noul Testament, mai târziu. Piso a avut grijă ca Iisus să împlinească anumite profeţii din Vechiul Testament, în special cele ale lui Isaia. Reuchlin afirmă că familia Piso a făcut o serie de schimbări şi adăugiri inclusiv la textele din Vechiul Testament, scriind marea majoritate a celor 14 cărţi apocrife ale Vechiului Testament. Printre acestea se numără Cartea lui Ezdra, 1 Macabei, Cartea lui Iudit, a lui Tobit, a lui Bel şi a Dragonului (Balaurului). Membrii clanului Piso erau stoici, iar această grupare credea că oamenii sunt motivaţi (putând fi implicit controlaţi) de teamă şi speranţă (metodele predilecte ale Frăţiei Babiloniene). Ce altă cale mai bună am putea găsi pentru a descrie religiile născute din Vechiul şi Noul Testament?

O altă manifestare a lui Anus Piso a fost Flavius Josephus, scriitorul pe care l-am citat de două ori ceva mai devreme. Motivul pentru care nici Piso, nici Josephus, sau soţul nepoatei lui Piso, Pliniu cel Tânăr, nu îl menţionează pe Iisus în scrierile lor oficiale este că la vremea respectivă acesta nu ar fi fost credibil. Poveştile inventate de ei nu au fost acceptate ca „fapte reale” decât odată cu trecerea timpului. Istoria oficială a lui Josephus menţionează doar că acesta a fost un iudeu care descindea din linia genealogică regală hasmoneană, care a luptat împotriva romanilor. Deşi prietenii săi s-au sinucis când revolta a fost înăbuşită, el s-a predat şi a scăpat. Mai mult, ni se spune că a fost găzduit în Roma de către împăraţi timp de 30 de ani, timp în care s-a însurat cu strănepoata sa, intrând astfel în aristocraţia romană. Să fim serioşi! Josephus a fost totuna cu aristocratul roman Anus Calpurnius Piso, care, împreună cu fiii săi şi cu Pliniu cel Tânăr, au scris Evangheliile şi celelalte texte din Noul Testament.

Pliniu a scris mai multe epistole pe care le-a semnat sub numele de Sfântul Ignaţiu. Grupul din care făcea parte a devenit, sub diferite nume, grupul primilor „părinţi” ai bisericii. Cine a fost însă cel care a transformat această invenţie romană în teribila religie-închisoare în care s-a transformat ea mai târziu? Un împărat roman, coleg de Frăţie cu cei din clanul Piso, pe nume Constantin cel Mare. Care a fost instrumentul de care s-a folosit el? Biserica Romană cu sediul la Roma! În lucrarea sa epică, *Anacalypsis,* Geoffrey Higgins arată cum a fost creată Roma, ca un nou Babilon. Nu este de mirare că religia creştină abundă de simboluri

babiloniene. Întreaga poveste a fost o înscenare cu scopul de a crea o nouă religie care să subjuge mintea umană, iar ierarhia modernă a bisericii ştie foarte bine acest lucru! Elita clerului creştin a ştiut dintotdeauna acest adevăr, căci a făcut parte de la bun început din societatea secretă care a creat mitul creştinismului. Alte minciuni ulterioare, de un cinism desăvârşit, precum cea referitoare la Giulgiul din Torino, asociat cu societatea secretă a Cavalerilor Templului, nu au fost inventate decât pentru a perpetua această propagandă. Forța care i-a inventat pe Iisus şi biserica creştină este aceeaşi forță care conduce la ora actuală lumea. Spre exemplu, Colegiul Roman al Arhitecților a fost un antemergător al francmasoneriei moderne; de fapt, tot ce s-a schimbat a fost numele organizației. Altminteri, romanii foloseau aceleaşi simboluri ale echerului, compasului, şi aşa mai departe. Unul din templele folosite de acest colegiu în Pompeii a fost acoperit cu lava emisă de erupția Vezuviului în anul 71. Săpăturile care s-au făcut aici au scos la iveală o hexagramă în forma „stelei lui David", un craniu şi o placă în alb şi negru a Artificierilor lui Dionisos. Toate aceste simboluri sunt folosite de francmasonii moderni.

Revolta iudeilor împotriva Romei a continuat până la înfrângerea totală a Zeloților din anul 74, la Masada, podişul care se înalță deasupra Mării Moarte. Acesta a fost ultimul bastion al comunității eseniene, care îşi evacuase baza situată pe coastă. În timp ce Zeloții iudei era capturați de romani, numeroşi membri ai societății secrete nazarineene au fugit în Iordania, Mesopotamia, Siria şi Turcia, fapt confirmat de Julius Africanul, care a trăit în Turcia în jurul anului 200. Se spune că Iosif din Arimathea, „unchiul" biblic al lui Iisus, ar fi călătorit în Franța, pentru a răspândi cuvântul. Bibliotecarul Vaticanului, cardinalul Baronius, a afirmat că Iosif a sosit mai întâi la Marsilia, în anul 35, după care a ajuns în Insulele Britanice. Există de asemenea o legendă care spune că „Maria Magdalena" şi copiii lui „Iisus" ar fi fugit după „crucificare" în sudul Franței. Această legendă stă la baza poveştii Sfântului Graal, care susține că linia genealogică a lui Iisus a devenit mai târziu dinastia merovingiană din Franța. Această teorie este o prostie, căci toți aceşti oameni nu au existat de la bun început, ca să nu mai vorbim de faptul că sursa acestei legende este un bibliotecar al Vaticanului, deci al Bisericii Romane. De ce a fost ales însă districtul Provence din sudul Franței? Ghiciți unde aveau proprietăți întinse cei din clanul Piso? În Galia, şi mai precis, în… Provence! Nu este de mirare că acest district este vestit pentru „vinul" său (linie genealogică/cunoaştere). Câteva secole mai târziu s-a născut legenda Graalului, țesută numai din mituri. Legenda este alcătuită din poveştile simbolice ale Regelui Arthur (un alt „soare"), care au fost ilustrate pe cărțile de Tarot şi în literatura şi muzica Europei secole la rând. Graalul nu era altceva decât cupa sau pocalul în care a fost colectat sângele lui Iisus în momentul crucificării. Acesta era de fapt un simbol al sângelui care curgea în ritualurile antice care sacrificau miei în timpul echinocțiului de primăvară, iar, pentru cei mai inițiați, un simbol al liniilor genealogice ale „zeilor" reptilieni. În primele manuscrise ale legendei, Graalul este numit

Sang Real, termen francez vechi care însemna sânge regal. Aşa cum vom demonstra mai departe, acest sânge regal nu era altul decât cel al liniilor genealogice reptilo-umane şi nu avea nimic de-a face cu Iisus.

Imaginea zeului solar cunoscută sub numele de Iisus a fost transformată mai târziu într-un fiu supranatural al lui Dumnezeu de cel care avea să devină cunoscut sub numele de Sfântul Pavel, al cărui nume real era Saul din Tarsus. În varianta oficială a poveştii, Sfântul Pavel s-a născut din părinţi iudei, dar a devenit cetăţean roman, deşi era un fariseu şi un aderent strict la religia ebraică. Ce alt iudeu care a devenit roman mai cunoaştem? Josephus, pseudonimul lui Piso, autorul Evangheliilor! Se spune că Sfântul Pavel ar fi încurajat persecuția primilor creştini, dar s-a convertit în timp ce se afla în drum spre Damasc, căci „Iisus" i-ar fi apărut miraculos în faţă şi l-ar fi întrebat: „De ce mă persecuţi?" De fapt, există trei versiuni oficiale ale poveştii. Într-una dintre ele, Pavel a auzit vocea lui Iisus vorbindu-i (Fapte 9:7). În alta a văzut o lumină mare, dar nu a auzit nici o voce (Fapte22:9), iar în a treia a primit instrucţiuni de la Iisus despre misiunea lui viitoare (Fapte 26:13). Pavel a fost creaţia lui Pliniu cel Tânăr (al cărui nume de militar era Maximus) şi a lui Justus Piso. Cei doi au introdus în povestea lui Pavel numeroşi prieteni şi asociaţi ai lor, inclusiv personaje din istoria familiei. Spre exemplu, cel care l-a vindecat pe Pavel de orbire a fost un om pe nume „Ananias", inspirat în mod evident de Annaeus Seneca, cel care a murit împreună cu tatăl Piso din ordinul lui Nero. În Scrisoarea către Romani găsim această frază: „Salută-l pe Herodion, amicul meu", indiciu care dezvăluie legăturile familiei Piso cu Irod cel Mare. Pavel nu a răspândit mesajul lui Iisus în Cipru, Creta, Macedonia, Asia, Grecia şi Roma. Cei care au făcut-o au fost Pliniu şi Piso. Între anii 100 şi 105, Justus, tatăl acestuia şi Pliniu, împreună cu familia, prietenii şi sclavii lor, s-au dus în Asia Mică (pe teritoriul actualei Turcii), vizitând, printre altele, oraşele greceşti şi Alexandria, pentru a-i „încuraja" pe săraci şi pe sclavi să adere la noua lor credinţă. Primele biserici au fost create în Bithnya şi Pontus de Pliniu. Acesta a vizitat de mai multe ori aceste locuri, începând din anul 85, aceasta fiind chiar originea prenumelui lui Pontius Pilat. Acesta este numit doar Pilat în Evangheliile după Matei şi după Marcu, primele Evanghelii scrise de Piso, dar în Evanghelia după Luca, cea pe care Piso a scris-o împreună cu Pliniu, Pilat capătă brusc şi un prenume: Pontius. Evanghelia după Luca a fost scrisă chiar în anii în care Pliniu a început să viziteze Pontius. Scrisorile lui Pliniu, semnate chiar cu numele său, afirmă că Justus Piso s-a aflat în Bhitnya între anii 96-98, folosind numele de Tullius Justus, şi că familia Piso avea de asemenea o locuinţă în Ephesus, locul în care se afla templul zeiţei Diana, o altă versiune a lui Isis, Semiramida, Barati, etc. În timp ce călătoreau prin diferite locuri, membrii familiei Piso pretindeau că sunt apostoli şi episcopi, succesori ai personajelor inventate chiar de ei, Petru şi Pavel. Astfel, ei au pretins că sunt Ignatius (Pliniu), Justinus (Justus), Clement din Roma (Julius), Policarp (Proculus) şi Papias (Julianus, fiul lui Justus). La vremea respectivă, o membră a familiei Piso,

Pompeia Plotina (pe numele său real Claudia Phoebe) era soția împăratului roman Traian, aşa că ceilalți membri ai clanului au beneficiat de un sprijin enorm de la cel mai înalt nivel al puterii. În textele biblice: Scrisoare către Romani, Timotei şi Clement, Pompeia apare sub numele de „sora noastră Phoebe", „Claudia" şi „Claudina".

Clanul Piso împreună cu Pliniu au introdus în textele lor toate simbolurile religiei soarelui şi ale miturilor Frăției Babiloniene. De pildă, locul de baştină al lui Pavel este oraşul Tarsus din Asia Mică (actualmente Turcia), capitala cilicienilor. Întâmplarea face ca acest oraş să fi fost unul din principalele centre ale religiei solare a lui Mithra, care a ajuns la Roma prin intermediul cilicienilor, de unde s-a răspândit apoi în întregul imperiu. De asemenea, Asia Mică a fost prima regiune în care s-a răspândit cultul lui Dionisos. Ambele personaje erau zei solari născuți pe data de 25 decembrie, care au murit pentru iertarea păcatelor noastre. Tot ce cred la ora actuală creştinii despre Iisus credeau în acele timpuri romanii despre Mithra. Ziua sacră a adepților lui Mithra era duminica, tocmai pentru că acesta era un zeu solar. Ei au numit această zi Ziua Domnului. Dionisos s-a născut dintr-o fecioară şi a fost cunoscut sub nume precum: Vița de vie, Domnul Nostru, Mântuitorul, Judecătorul celor morți, Eliberatorul, Cel Înviat şi singurul Fiu al lui Dumnezeu. Deasupra capului lui Dionisos erau scrise cuvintele: „Eu sunt Viața, Moartea şi Învierea. Eu sunt cel ce poartă coroana înaripată (Soarele)". Scriitorul H.G. Wells arată că multe din cuvintele atribuite de Pavel lui Iisus erau exact cele folosite de adepții lui Mithra. Liturghia lui Mithra este identică cu Liturghia lui Iisus. Când Pavel spune: „Ei au băut din piatra spirituală, iar acea piatră era Christos" (1 Corinteni 10:4), el foloseşte exact cuvintele din scripturile lui Mithra. Doar numele au fost schimbate. În Evanghelii, Petru devine „piatra" creştină pe care urma să fie construită noua biserică. Se spune despre Colina Vaticanului că era sacră pentru Petru, dar acelaşi loc era considerat sacru cu mult timp înainte pentru Mithra. Într-adevăr, aici s-au descoperit numeroase vestigii din perioada cultului lui Mithra! Practic, clanul Piso l-a transformat pe Mithra într-un cult creştin de tip Mith-ra (n.n. mitologic).

Toți papii au emis pretenția că domnesc în calitate de urmaşi ai lui Petru, primul papă. Această pretenție derivă dintr-o afirmație biblică a lui Iisus, în care acesta a spus: „Tu eşti Petru, şi pe tine îmi voi clădi Eu biserica Mea". Numai patru versete mai târziu urmează demolarea lui Petru: „Dar El s-a întors şi i-a spus lui Petru: ‚Înapoia mea, Satan! Tu eşti o piatră de poticnire pentru Mine, căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor!'" „Piatra" este un simbol clasic al şcolilor misterelor, la fel ca şi „piatra unghiulară" asociată cu Iisus, folosită inclusiv în simbolismul francmason din zilele noastre. Petru este considerat păstrătorul cheilor raiului, dar şi acesta este tot un simbol al şcolilor misterelor care corespunde lui Ianus cel cu două fețe, păstrătorul cheilor Templului Înțelepciunii, sau lui Mithra, care păstra de asemenea cheile raiului. Pe de altă parte, Ianus nu era altul decât Eannus, unul din titlurile acordate lui Nimrod în Babilon. Cheile de aur şi de argint ale

succesorului lui Petru, papa, sunt alte simboluri folosite de doctrina secretă. Papii şi cei care îi controlează pe papi ştiu foarte bine ce înseamnă aceste lucruri. Aurul şi argintul sunt metalele preţioase care simbolizează soarele şi luna. Despre Petru şi Pavel se afirmă că au fost ucişi la Roma în timpul prigoanei pe care a dezlănţuit-o împotriva creştinilor împăratul Nero, dar nu există nici o dovadă care să ateste acest lucru. Există în schimb alte două persoane care au fost ucise de Nero, şi anume Lucius Calpurnius Piso, capul familiei, şi prietenul acestuia, Annaeus Seneca! Pe măsură ce au trecut anii, religia soarelui şi simbolismul ezoteric al şcolilor misterelor s-au transformat într-o religie bazată pe traducerea literală a unor texte simbolice.

Creştinismul s-a clădit pe această neînţelegere şi pe această farsă. Se încearcă astăzi să ne facă să credem că biserica creştină s-a născut ca o singură entitate, dar nici acest lucru nu este adevărat. De-a lungul vremii au existat numeroase facţiuni care s-au grupat în jurul unor puncte de vedere diferite, care s-au luptat între ele pentru a cuceri supremaţia ca unice deţinătoare ale „adevărului". Cel mai puternic conflict a fost cel declanşat între cei care credeau în varianta lui Pavel, care îl privea pe Iisus ca Fiul supranatural al lui Dumnezeu, şi Arieni, care credeau că el a fost un om, nu una cu Dumnezeu. Arienii au primit acest nume de la Anus, un om al bisericii din Alexandria, în Egipt, care s-a întrebat cum putea fi Iisus una cu Dumnezeu, în condiţiile în care Iehova afirmase clar că el este singurul Dumnezeu. Cum putea fi divizat în acest caz Dumnezeu în trei părţi, respectiv Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh? Conceptul „trinităţii" este un simbol păgân, parte integrantă din viziunea babiloniană şi egipteană asupra lumii. Dacă am trăi într-o lume a adulţilor maturi, ar trebui să le permitem tuturor oamenilor libertatea de a crede orice doresc, atât timp cât nu îşi impun credinţele şi celor din jur. Simplul fapt că noi credem că părerile altora nu sunt adevărate sau sunt nişte prostii nu ar trebui să aibă nici o importanţă. Problema mea cu creştinismul şi cu religia în general nu este legată de credinţele oamenilor în acestea – este dreptul lor să creadă în orice doresc –, ci de felul în care le-au fost impuse ele prin cultivarea sentimentelor de vinovăţie, teamă, violenţă şi reprimarea gândirii alternative. Din păcate, acordarea dreptului de a crede în altceva decât crezi tu a devenit în acele timpuri o ofensă criminală, aşa că paulinii şi arienii şi-au propus să se distrugă reciproc. Acesta este momentul în care intră pe scenă împăratul Constantin cel Mare, adevăratul părinte al creştinismului, alături de clanul Piso şi de Pliniu.

Constantin a devenit împărat al Romei în anul 312. El şi-a câştigat reputaţia de a fi un soldat curajos şi nemilos, servind în armata imperială din Insulele Britanice cu mult timp înainte să fie ales ca Cezar al lumii occidentale. După ce a devenit împărat, a început să-şi ucidă duşmanii, inclusiv pe copiii acestora. Legenda creştină afirmă că într-una din bătăliile pentru cucerirea puterii imperiale, dusă pe podul Milvian de lângă Roma, Constantin ar fi avut o viziune a lui Iisus, care i-ar fi spus să îşi pună o cruce pe steag, dacă doreşte să obţină victoria împotriva

duşmanilor săi. Povestea pare rezonabilă, dar nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că este o glumă proastă. Se spune despre Constantin că s-ar fi convertit la creştinism în urma unor viziuni. Există totuşi o mică problemă: el nu a devenit niciodată un creştin adevărat, decât poate pe patul de moarte, ca să se asigure că ajunge în rai! L-a adorat tot timpul pe zeul grec Apolo (Soarele), s-a închinat lui *Sol Invictus* (Soarele Invincibil) şi a rămas până la moarte *Pontifex Maximus* (Pontiful Suprem) al Bisericii Păgâne! În consecinţă, Iisus a primit dreptul de a-şi celebra ziua de naştere pe data de 25 decembrie, dată care nu a mai fost schimbată până astăzi. Tot Constantin este responsabil şi de construirea mormântului sfânt de la Ierusalim. Mama sa, Elena, a vizitat oraşul Ierusalim pentru a depista locurile şi relicvele sfinte ale legendei creştine. Ea a pretins că a descoperit locurile exacte în care s-a născut Iisus, în care a fost crucificat, în care a fost înmormântat şi în care s-a ridicat la cer. Toate acestea pot fi vizitate şi astăzi în orice tur al Ierusalimului. În anul 326, Constantin a construit o bazilică în punctul pe care maică-sa l-a identificat ca fiind locul crucificării. Acesta este spaţiul pe care se află astăzi marea Biserică a Sfântului Mormânt, care atrage milioane de creştini care doresc să vadă locul în care „a fost crucificat Iisus”. Elena a pretins de asemenea că ar fi descoperit cele trei cruci din lemn, la trei secole după ce s-au petrecut faptele! Cu siguranţă, trebuie să fi fost o femeie foarte descurcăreaţă…

Adevărul este cu totul altul. Constantin era membru în aceeaşi Frăţie Babiloniană sub acoperirea căreia au operat cei din clanul Piso şi Pliniu. Potrivit anumitor cercetători, bazilica construită de Constantin în Ierusalim face parte din schema geometrică sacră a oraşului. Colegiul Roman al Arhitecţilor avea legături cu Ordinul Maeştrilor Comacini, care s-a extins rapid sub domnia lui Constantin şi sub cea a lui Teodosie, în care creştinismul a devenit religia dominantă în imperiul roman. Ambele organizaţii erau ramuri importante ale Frăţiei. Ordinul Comacinilor îşi avea sediul pe insula Comacini de pe lacul Como, în nordul Italiei. Situat astăzi în apropiere de centrele elveţiene în care se spală masiv banii proveniţi din traficul de droguri, precum Lugano, lacul Como a reprezentat întotdeauna un centru important al Frăţiei Babiloniene. De pildă, doi membri moderni importanţi ai Frăţiei, Prinţul Philip al Marii Britanii şi mentorul acestuia, Lord Mountbatten, au participat la o întâlnire a Grupului Bilderberg (una din organizaţiile secrete cele mai importante ale Frăţiei) care s-a ţinut pe lacul Como, în anul 1965. Ordinul Comacinilor s-a împărţit în două loji conduse de Mari Maeştri. Membrii săi purtau şorţuri şi mănuşi albe şi comunicau prin semne şi strângeri de mână secrete. Toate acestea se întâmplau cu mai bine de o mie de ani înainte de crearea oficială a francmasoneriei! Regele Lombardiei le-a acordat protecţia sa şi au fost făcuţi maeştri ai tuturor zidarilor şi arhitecţilor din Italia. Acest ordin secret, succesor al arhitecţilor Frăţiei din antichitate, Artificierii Dionisieni, este cel care a asigurat puntea de legătură între cei care au construit templele păgâne ale antichităţii şi fraţii lor care aveau să construiască marile catedrale creştine din Europa. Practic, aceeaşi Frăţie

le-a construit pe toate! Templele antice erau altare închinate zeităţilor păgâne, la fel ca şi catedralele creştine de mai târziu. Singura diferenţă era aceea că în cazul celor din urmă, publicul naiv credea că au fost ridicate întru slava lui „Iisus”. Faimosul erou creştin Sfântul Bernard l-a definit pe Dumnezeu ca fiind „lungime, lăţime, înălţime şi adâncime” tocmai pentru că ştia efectul geometriei şi al numerelor asupra câmpurilor energetice. La vremea lui, Pitagora afirmase de asemenea că „Numerele sunt totul”. Puterea formei, a numerelor, a geometriei şi a proporţiilor sunt câteva din „marile mistere” care au fost ascunse de ochii maselor largi.

În mod evident, Constantin şi Frăţia care îi controla pe împăraţi au sesizat avantajele politice ale sprijinirii mişcării creştine. Cât despre mase, acestea nu au avut nici o problemă în a îmbrăţişa noua religie, căci aceasta se potrivea cu cea a altor zei solari pe care îi cunoşteau, inclusiv Mithra. Creştinismul a strâns mulţi adepţi ai lui Mithra, căci pentru aceştia noua credinţă nu diferea cu nimic de fostul sistem de convingeri, cu excepţia numelui. Constantin a dispus încetarea persecuţiilor împotriva creştinilor în Imperiul Roman prin celebrul său Edict din Milan, dar nici măcar acesta nu a făcut o referire directă la creştinism, ci la toate religiile care credeau într-un Dumnezeu unic. Oricum, persecuţia de dinainte avea să fie urmată în cel mai scurt timp de altele, căci Biserica Catolică avea să-i persecute, să-i ardă şi să-i tortureze pe toţi cei care nu credeau în credinţa creştină, sau cel puţin în versiunea sa asupra acesteia. Zeci de milioane de oameni au murit în numele aşa-zisului „Prinţ al Păcii”. Constantin însuşi şi-a ucis soţia şi fiul cel mare înainte de a pleca în călătorie spre palatul său din Niceea (la ora actuală Iznik, în Turcia), în anul 325, pentru a decide acolo ce anume trebuie să creadă creştinii (decizii care au rămas valabile până astăzi). El dorea să pună capăt conflictului dintre paulini şi arieni, şi să instaureze un singur crez creştin. De aceea, a convocat 318 episcopi (un alt număr mistic) într-un conciliu la Niceea şi le-a spus ce anume au voie să creadă şi ce nu. Între diferitele facţiuni au izbucnit certuri amare, căci se punea o chestiune arzătoare pentru viitorul lumii: era Iisus parte integrantă a Sfintei Treimi, alcătuită din Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh? La naiba! Au fost scoase tot felul de documente şi s-au dat tot felul de lovituri sub centură. Dacă sunteţi cumva creştini, trebuie să ştiţi că aşa s-a decis soarta religiei dumneavoastră. Arienii au pierdut bătălia din acea zi, şi din acest talmeş-balmeş tutelat de puterea imperială romană s-a născut credinţa creştină actuală sau crezul niceean. Iată în ce consta acest crez. Sper că vă concentraţi, căci vă voi pune întrebări mai târziu:

> „Noi credem într-un Dumnezeu unic, Tatăl atotputernic, creatorul tuturor lucrurilor, vizibile şi invizibile deopotrivă; şi într-un Domn unic, fiul lui Dumnezeu, conceput de Tatăl, adică având aceeaşi substanţă ca şi Tatăl, Dumnezeu din Dumnezeu şi Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, nu creat, ci având aceeaşi substanţă ca şi Tatăl, Cel prin care s-au făcut toate lucrurile, atât cele din ceruri cât şi cele de pe pământ; Cel care, pentru mântuirea noastră, a oamenilor, a coborât şi s-a întrupat pe

pământ, s-a făcut om, a suferit şi s-a ridicat din morți a treia zi, s-a ridicat la ceruri şi va veni cândva din nou pentru a-i judeca pe cei vii şi pe cei morți; şi mai credem în Duhul Sfânt”.

Ce poate fi mai simplu? Conciliul a stabilit că Iisus este din aceeaşi substanță ca şi Tatăl deoarece în Babilonul antic se spunea că Nimrod şi fiul său, Tammuz, sunt una şi aceeaşi persoană. Cât despre mama sa, regina Semiramida, aceasta este gratulată cu titlul de Duh Sfânt. Aşa se face că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt sunt de fapt Nimrod-Tammuz şi Semiramida. Creştinismul nu este altceva decât religia Babilonului, şi aşa a fost de la bun început. La ora actuală, Roma şi Talia reprezintă unul din nucleele Frăției, aşa cum explic detaliat în cartea mea anterioară, *Şi adevărul vă va face liberi.* Vaticanul însuşi este în întregime controlat de Frăție, fiind una din bazele cele mai importante ale acesteia.

La fel ca şi iudaismul şi islamul, creştinismul a fost conceput pentru a transpune în practică o altă parte vitală a Agendei reptiliene: suprimarea energiei feminine, cea care permite conexiunea intuitivă cu nivelele superioare ale conştiinței multidimensionale a universului (şi implicit a ființei umane). Prin suprimarea vocii intuiției, ei au reuşit blocarea accesului la conştiința superioară şi reducerea oamenilor la nişte ființe dominate de conştiința lor inferioară. Oamenii sunt izolați astfel de expresia supremă a iubirii, înțelepciunii şi cunoaşterii, depinzând întru totul de „informațiile” manipulate care le bombardează ochii şi urechile. Aşa se explică de ce Frăția a încercat tot timpul să creeze o lume în care să prevaleze energia masculină, cel puțin la suprafață. Starea de conştiință care corespunde arhetipului „macho” este deconectată de energia sa feminină corespondentă, fiind profund dezechilibrată. De remarcat că în Crezul Conciliului de la Niceea nu se pomeneşte nimic de vreo femeie. Se spune doar că Dumnezeu s-a făcut trup sub forma lui Iisus Christos „pentru mântuirea noastră, a oamenilor”. Creştinismul a fost un bastion masculin încă de la crearea sa, cu scopul de a suprima energia feminină şi de dezechilibra conştiința umană. Primii fondatori ai Bisericii, precum Quintus Tertullian, le-au izgonit pe femei din oficiul preoțesc şi le-au interzis chiar să vorbească în biserică. Biserica Catolică nu a acceptat că femeile au suflet decât în anul 1545, în urma Conciliului de la Trent. Chiar şi atunci majoritatea celor care au votat pentru a fost foarte subțire, diferența fiind de numai trei voturi! Semințele acestei dogme anti-feminine adoptată de biserica creştină se regăsesc în predecesoarea sa, secta profetului (zeului solar mitic) Zoroastru. Acesta s-a născut (cum altfel) în Persia, actualmente Turcia, ținutul unde se află Munții Taurus şi oraşul în care s-a născut Sfântul Pavel, Tarsus. Zoroastru a fost un anti-feminist vehement, afirmând că: „Nici o femeie nu poate intra în rai decât dacă a fost o soție supusă şi şi-a considerat bărbatul un stăpân”. Această filozofie reprezintă o reluare aproape cuvânt cu cuvânt a celei brahmanice, teribilul crez hindus care a fost introdus de arieni în India cu multe secole înainte. Sfântul Pavel (respectiv clanul Piso şi Pliniu) a preluat ştafeta anti-feminismului şi a creat premisele pentru cea mai oribilă reprimare a

femeilor timp de aproape 2000 de ani. Printre perlele atribuite Sfântului Pavel se numără şi următoarea:

> „Soţii, supuneţi-vă soţilor voştri, căci soţul este capul soţiei, la fel cum Christos este capul Bisericii. La fel cum Biserica se supune lui Christos, o soţie trebuie să se supună în toate soţului ei".

Sau:

> „Eu nu suport să aud o femeie predicând sau încercând să uzurpe autoritatea bărbaţilor. Nu o suport decât atunci când tace".

Biserica creştină a fost construită cu scopul precis de a reprezenta şi de a perpetua vibraţia masculină extremă, energia soarelui, păstrând astfel marele secret al cunoaşterii, ascuns din cele mai vechi timpuri. Această biserică a devenit un instrument crucial şi extrem de eficient pentru eliminarea cunoaşterii ezoterice din circuitul public, pentru a putea fi folosită în secret şi cu rea intenţie din culise. Asaltul asupra energiei feminine şi asupra cunoaşterii ezoterice a condus la oribilele persecuţii împotriva „vrăjitoarelor", adică a mediumilor şi persoanelor cu capacităţi extrasenzoriale. Aceste comunicări cu lumile de dincolo făcuseră parte integrantă din lumea pre-creştină, fiind unanim acceptate. Mediumii erau cunoscuţi sub numele de profeţi, oracole, canale ale lui Dumnezeu, etc. Unul din liderii acestei vânători de vrăjitoare a fost Jerome, născut în anul 341, cel căruia i se atribuie textul principalei versiuni latine a Bibliei. Jerome a fost cel care l-a convins pe papă să scoată în afara legii orice comunicaţie cu alte lumi. Printr-un singur decret papal, canalele lui Dumnezeu s-au transformat în vrăjitori şi vrăjitoare ale diavolului, termen folosit încă de numeroşi creştini moderni. Regele James I, primul rege al Angliei şi Scoţiei reunite, a inclus o condamnare aspră a actelor de vrăjitorie în faimoasa sa Biblie (Biblia Regelui James) tipărită în anul 1611 şi s-a ţinut de cuvânt, torturând şi executând mii de femei sub acuzaţia de vrăjitorie. Ceea ce îşi dorea Jerome era ca preoţii să devină mijlocitorii între oameni şi Dumnezeu. El nu dorea ca oamenii să se roage direct lui Dumnezeu, contrazicând linia oficială, şi cu atât mai puţin să pună în circulaţie cunoştinţe neaprobate de biserică. Iată ce a spus el, negru pe alb:

> „Noi nu ne opunem atât profeţiilor, cât acelor profeţi care contrazic Scripturile mai vechi sau mai noi".

Simultan, iniţiaţii Frăţiei Babiloniene care au creat Biserica Romană se foloseau din plin de aceste puteri extrasenzoriale, comunicând cu alte dimensiuni. Bine, dar cum altfel i-am putea controla pe nespălaţi, cu atât mai mult cu cât sunt atât de numeroşi?! Mai bine să-i facem să creadă într-un basm cu Iisus, păcălindu-i că după o singură viaţă trăită pe pământ, Dumnezeu va decide dacă se duc în rai sau în iad. I-am convins deja că noi, oamenii în robe negre, ştim mai bine ce doreşte Dumnezeu de la ei şi că orice formă de cunoaştere ezoterică este demoniacă. Altceva?

Mda, ar trebui să fim atenți cu acea energie sexuală, forța creatoare din om. Trebuie să închidem acest izvor de energie; în caz contrar, sursa lor de putere nu va dispărea. În această direcție, cunoaştem pe cineva cum nu se poate mai potrivit pentru această sarcină: pe Augustin. Hei, Augustine, treci în biroul nostru. La fel ca mulți alți eroi timpurii ai Bisericii, Sfântul Augustin din Hippo era originar din Africa de Nord. În prima parte a vieții nu se mai sătura de sex, dar după convertirea sa la creştinism la vârsta de 31 de ani opiniile sale s-au schimbat radical şi el a stabilit că sexul este ceva oribil. Cred că ştiți cât de dificili sunt fumătorii când se lasă de fumat. Augustin nu a mai permis nici unei femei să intre în casa sa neînsoțită, nici măcar propriei lui surori. Din păcate, nu i-a venit în minte nici un alt mijloc de a face copii, aşa că nu a putut interzice complet sexul, de teamă să nu dispară întreaga rasă. A insistat totuşi ca nimeni să nu se bucure de el. Vă asigur că acest lucru este imposibil. Iată care era viziunea Sfântului Augustin despre sexualitate:

> „Soți, iubiți-vă soțiile, dar într-un mod cast. Nu insistați asupra lucrării trupeşti decât în măsura în care acest lucru este necesar pentru procrearea copiilor. De vreme ce copiii nu pot fi concepuți în nici un alt fel, va trebui să vă coborâți asupra lui împotriva voinței voastre, căci el a fost pedeapsa lui Adam”.

Aşa s-a ajuns la impunerea celibatului preoțesc de către papa Grigorie VII în anul 1074. Da, motivul pentru care preoții catolici din epoca noastră sunt nevoiți să practice celibatul se datorează deciziei unui singur om, care a trăit acum o mie de ani; din cauza lui, un număr nesfârşit de copii abuzați de bieții preoți frustrați şi confuzi au fost nevoiți să suporte consecințele. Augustin a fost primul care a făcut legătura între sex şi păcatul originar, acel concept potrivit căruia ne naştem cu toții din start păcătoşi, din cauza legăturii noastre de rudenie cu Adam şi cu Eva. Legenda creştină susține că singura ființă care s-a născut vreodată fără de păcat a fost Iisus, întrucât a fost conceput printr-o naştere imaculată. Ce putem spune însă despre mama lui? Cu siguranță, ea trebuie să fi fost supusă păcatului originar, şi este imposibil să nu-i fi transmis şi lui ceva din acest păcat strămoşesc. În cele din urmă, Biserica Romană a sesizat contradicția şi a decretat că şi Maria s-a născut fără de păcat, dintr-o fecioară. Bine, dar mama ei? Se afla ea sub incidența păcatului originar? Dacă da, cu siguranță trebuie să-i fi transmis o parte din acesta. Doamne, opriți-mă înainte să o iau razna! Numai prostii! Şi totuşi, ele au permis controlul şi manipularea a miliarde de oameni, prin implementarea crezului creştin, bazat pe teamă, vinovăție şi violență, adânc în subconştientul colectiv. De fapt, şi eu cred în păcatul original. Câteva din „păcatele” mele au fost cât se poate de originale. Dacă tot păcătuiți, încercați să o faceți cât mai original cu putință. Acesta este sfatul meu!

Nivelul fizic, cel emoțional, cel mental şi cel spiritual al ființei noastre sunt conectate între ele prin vortexuri energetice numite *chakra*-e (cuvânt sanscrit care înseamnă „roată de lumină”). Aceste *chakra*-e fac ca

dezechilibrul de pe un nivel să le afecteze şi pe celelalte *(vezi Figura 18).* De pildă, atunci când suntem foarte stresați din punct de vedere emoțional, primul lucru care ni se întâmplă este că nu mai gândim bine. Altfel spus, dezechilibrul se transmite de pe nivelul emoțional pe cel mental. Dacă nu este corectat, dezechilibrul sfârşeşte prin a fi transmis corpului fizic, conducând la boală sau disconfort. Aceste dezechilibre emoționale se manifestă la nivelul corpului fizic sub forma unor reacții chimice. Acesta este nivelul pe care încearcă să-l „trateze" medicina oficială (altfel spus, companiile transnaționale farmaceutice), cu costuri incredibile, atât în bani, cât şi ca efecte pe termen lung asupra corpului. Ei tratează simptomele, nu cauzele, căci marea majoritate a doctorilor sunt atât de în-doctor-inați încât nu au nici cea mai vagă idee despre felul în care funcționează corpul şi ființa umană. În schimb, cei care se ascund în spatele companiilor transnaționale farmaceutice ştiu foarte bine aceste lucruri, făcând tot ce le stă în puteri pentru a suprima metodele de vindecare „alternative" care tratează cauzele, şi nu simptomele.

Chakra-ele absorb energie în câmpul conştiinței noastre. Atunci când funcționează la capacitate, noi absorbim o cantitate uriaşă de energie, îndeosebi prin *chakra* situată la baza coloanei vertebrale. De aici, ea urcă de-a lungul coloanei, trecând prin celelalte *chakra*-e principale (şapte cu totul), până la *chakra* din creştetul capului. Am explicat în detaliu acest mecanism în celelalte cărți ale mele, precum *Eu sunt eu; eu sunt liber.* Din motive pe care le voi explica într-un capitol ulterior, cu cât absorbim mai multă energie în câmpul nostru de conştiință, cu atât mai mare devine puterea noastră de a crea şi de a ne controla propriul destin. De aceea, este absolut vital ca cei interesați să ne domine să descopere căi precise de limitare a energiei astfel absorbite. Aici intervine manipularea sexului. Cele trei *chakra*-e inferioare sunt: *chakra* rădăcinii, cea sexuală, situată chiar deasupra ei, şi cea a plexului solar, asociată cu emoțiile noastre. Aceasta este *chakra* care ne dă dureri de stomac atunci când suntem nervoşi sau stresați. Ceea ce urmăreşte atitudinea creştină şi „morală" este să închidă *chakra* rădăcinii şi să arunce în aer puțina energie care mai ajunge la *chakra* sexuală şi la cea a emoțiilor, din cauza vinovăției şi fricii care au ajuns să fie asociate cu acest subiect (al sexului). Din cauza acestui blocaj, întregul câmp energetic/de conştiință uman este afectat. Marea majoritate a clericilor creştini nu cunosc aceste lucruri, dar cei care au controlat de la bun început creştinismul şi Biserica Romană le ştiu foarte bine, căci dețin cunoştințele ezoterice refuzate restului populației. Generație după generație, oamenii au fost condiționați să adopte viziunea creştină asupra sexualității, condiționându-şi apoi mai departe copiii. În realitate, sexul este ceva minunat. El trebuie savurat, nu respins. Capacitatea de a-ți exprima iubirea pentru o altă ființă la nivel fizic este un dar sublim care ne-a fost făcut nouă, oamenilor. Nu contează în ce fel se exprimă sexualitatea dumneavoastră. Iubirea este iubire. Exprimați-o deschis. Dacă Augustin sau papa vor să şi-o înnoade, treaba lor. Fiecare cu a lui, atât timp cât nu-mi spun mie cum să-mi trăiesc viața!

Figura 18

Chakra coronară

Chakra celui de-al treilea ochi

Chakra gâtului

Chakra inimii

Chakra plexului solar

Chakra sacrală

Chakra rădăcinii

Sistemul „chakra-elor" umane care permit inter-penetrarea nivelelor noastre de conştiinţă. Atunci când sunt deschise, noi ne aflăm în legătură cu cosmosul şi putem extrage de aici cantităţi nelimitate de energie. Dacă sunt închise, suntem deconectaţi de cosmos şi nu putem opera decât cu o fracţiune din potenţialul nostru mental, emoţional, fizic şi spiritual.

Orientalii, asiaticii şi chinezii au păstrat de mii de ani cunoaşterea puterii energiei sexuale. În Occident, această cunoaştere a fost practicată numai în societăţile secrete şi în ritualurile satanice. Aşa cum am spus deja de atâtea ori, o energie nu este altceva decât o energie neutră; ea poate fi folosită atât pentru a face bine cât şi pentru a distruge. În religiile orientale, trezirea conştientă şi stimularea energiei sexuale este cunoscută sub numele de Tantra. Pe bună dreptate, actul sexual este privit ca o formă de echilibrare şi fuziune a energiei masculine *(yang)* cu cea feminină *(yin).* Scopul actelor amoroase tantrice constă în stimularea energiei sexuale de la baza coloanei vertebrale, cunoscută şi ca energia *kundalini.* Aceasta este simbolizată ca un şarpe încolăcit care se trezeşte, iar adepţii tantrici îşi controlează şi îşi amână orgasmul cu scopul de a transforma energia *kundalini* din forma sa originală *(ching)* într-o energie superioară *(ch'i),* iar apoi în expresia sa cea mai înaltă *(shen).* Procedeul constă în ridicarea energiei de-a lungul coloanei vertebrale şi coborârea ei din nou, până când adeptul reuşeşte să se pună la unison cu întregul cosmos. Până la sfârşitul acestei cărţi veţi înţelege importanţa acestui procedeu şi baza sa ştiinţifică. Când energia *kundalini* explodează în câmpul energetic al omului, aşa cum s-a întâmplat în cazul meu între anii 1990-1991, este posibil ca ea să dea peste cap echilibrul său mental, emoţional şi spiritual, uneori chiar fizic, dacă omul respectiv nu ştie să îi controleze puterea. Procesul de stimulare a energiei *kundalini* este descris ca „aprinderea focului interior". În cazul meu nu s-a aprins un foc, ci a fost o explozie nucleară! Scopul Tantrei este de a realiza în mod controlat acest proces, dar sunt cazuri în care procesul necontrolat oferă experienţe mult mai intense, deopotrivă extreme şi iluminatorii. După trezirea lui *kundalini,* omul capătă acces la o energie nelimitată şi extrem de puternică, cu ajutorul căreia poate crea orice doreşte. Sataniştii folosesc sexul ca parte integrantă din ritualurile lor, dar utilizează această forţă creatoare uriaşă în

scopuri oribile. În egală măsură, ea poate fi folosită însă pentru eliberarea ființei, ceea ce explică obsesia creştinismului de transformare a sexului într-o experiență murdară, imorală şi generatoare de vinovăție, astfel încât să suprime sau să dezechilibreze energia *kundalini* şi să deconecteze astfel oamenii de la nivelele cosmice ale sinelui lor.

Un alt aspect al farsei se referă la scrierea Bibliei. Dacă întrebi un om obişnuit, acesta îți va spune probabil că Matei, Marcu, Luca şi Ioan au fost discipoli ai lui Iisus. Aceasta este impresia generală pe care o au oamenii, încurajată tacit de biserică, dar ea nu este reală, şi nici chiar biserica nu susține în mod oficial aşa ceva. Evangheliile şi celelalte cărți ale Bibliei sunt scrise de clanul Piso în colaborare cu Pliniu. Numai aceste texte sunt recunoscute oficial de biserică, care face deosebirea între ele şi nenumăratele variante şi copii care au urmat. În realitate, există numeroase alte texte, chiar mai autentice decât cele oficiale, care sunt cuprinse în „Cartea Sfântă". Acestea au fost însă respinse, distruse sau rescrise, astfel încât să corespundă liniei oficiale. Iată ce scria în secolul trei filozoful Celsus despre liderii bisericii:

> „Voi spuneți basme de adormit copiii, şi nici măcar nu posedați arta de a le face să pară autentice… Ați modificat de trei, patru ori propriile voastre texte, uneori chiar şi de mai multe ori, astfel încât să curmați orice obiecții care vi s-ar putea aduce".

În anul 1958, la o mănăstire din Mar Saba, la est de Ierusalim, s-a descoperit un manuscris în care se precizează că povestea lui Iisus a fost rescrisă de Biserică ori de câte ori aceasta a considerat că este cazul, pentru a-şi servi propriile interese. Documentul a fost descoperit de un american, Morton Smith, profesor de Istorie Antică la Universitatea Columbia, şi includea textul unei scrisori adresată de episcopul Clement din Alexandria, unul din primii părinți ai bisericii, unui coleg pe nume Teodor. Manuscrisul revelează de asemenea un fragment necunoscut din Evanghelia după Marcu, care a fost suprimat de biserică. Acesta face referiri la anumite detalii ale inițierilor din şcolile misterelor şi relatează învierea lui Lazăr de către Iisus. Textul afirmă că Lazăr l-a strigat pe Iisus înainte de „învierea sa", ceea ce arată că nu era cu adevărat mort din punct de vedere fizic. Manuscrisul mai face anumite aluzii din care rezultă că Iisus s-ar fi angrenat în anumite practici homosexuale cu „tânărul bogat" menționat de Evanghelia după Marcu. Doresc să subliniez că eu nu condamn homosexualitatea. Fiecare are dreptul să îşi trăiască viața aşa cum crede, atât timp cât alegerea îi aparține cu adevărat. Ceea ce doresc să subliniez este altceva: că ierarhia creştină şi-a înşelat şi şi-a mințit credincioşii de la bun început. Scrisoarea episcopului Clement reprezintă un răspuns adresat unui creştin care a fost foarte tulburat după ce a auzit relatarea de mai sus referitoare la Iisus, povestită de un grup de gnostici numit Carpocrates. Se pare că aceştia cunoşteau povestea de la un oficial din Alexandria. După ce confirmă autenticitatea poveştii, Clement îşi sfătuieşte adeptul să conteste tot ce nu corespunde viziunii oficiale a

bisericii, chiar dacă acel lucru este adevărat. Iată ce spune scrisoarea despre cei care pun în discuție ortodoxia oficială:

> „Chiar dacă aceştia ar rosti un adevăr, cel care iubeşte Adevărul nu trebuie să fie de acord cu ei… El nu trebuie să îi susțină niciodată. Chiar dacă aceştia ar aduce argumente care să demonstreze falsul, el nu trebuie să recunoască de cine este scrisă Evanghelia secretă, ci trebuie să nege, chiar dacă se află sub jurământ. Căci nu toate lucrurile adevărate trebuie recunoscute față de oameni".

Clement a sintetizat în această frază atitudinea pe care a avut-o Frăția şi acoliții săi de-a lungul întregii istorii. Marea majoritate a credincioşilor bisericii urmează linia oficială a acesteia pentru că așa au fost condiționați să creadă, dar în interiorul acestor „religii" se ascund secte secrete care cunosc adevărul. Ele sunt organizații în interiorul altor organizații, sau mai bine zis o singură organizație (Frăția reptiliană) în interiorul celorlalte. Aceştia sunt oamenii care au creat de la bun început religiile, care au scris şi au tradus Biblia, cartea care a permis secole la rând controlul minților, lucru pe care îl reuşeşte de minune chiar şi la ora actuală. Jerome a devenit secretarul papei Damasus în anul 382 şi a primit sarcina de a aduna diferitele texte pentru a alcătui Biblia latină, limba oficială a Romei. A rezultat astfel o nouă versiune, o traducere din ebraică şi din greacă, la care se adăugau prejudecățile lui Jerome. Versiunea sa este cunoscută sub numele de *Vulgate,* de la *Latin Vulgata,* care înseamnă „de uz curent". Probabil că o traducere mai bună ar fi „pentru uzul prostimii". Jerome a redactat numai ce a considerat necesar din textele adunate, respingându-le pe cele care nu corespundeau crezului adoptat la Conciliul din Niceea. El a lucrat în această direcţie cu un alt „părinte" al bisericii, bomba sexuală Augustin. Jerome şi Augustin au căzut de acord că femeile sunt inferioare din punct de vedere moral şi spiritual, şi că sexul şi plăcerile lumeşti reprezintă o amăgire diavolească ce îi împiedică pe bărbați să evolueze pe calea spirituală. Bieții oameni! Cei doi au examinat împreună 13 Evanghelii, nouă texte referitoare la faptele şi la învățăturile apostolilor, plus 31 de scrisori şi alte scrieri. Ei au decis care dintre acestea erau „ortodoxe" şi care trebuiau respinse. Alegerea lor a fost susținută de Conciliul din Cartagina din anul 397, şi reconfirmată de papa Inocențiu I o sută de ani mai târziu. Biblia Vulgate a lui Jerome a devenit unanim acceptată ca *singura* versiune oficială. Conciliul de la Trent din anul 1545 a decretat că aceasta este singura variantă acceptabilă de către catolici.

Marea majoritate a creştinilor nu puteau înțelege ce scrie în această Biblie, căci era scrisă în latină, limbă pe care nu o mai înțelegeau. Se bazau însă pe preoți, care le spuneau ce trebuie şi ce nu trebuie să facă. Au existat oameni condamnați şi ucişi pentru crima de a fi tradus Biblia în limba engleză, lucru care a permis milioanelor de credincioşi să afle ce scria cu adevărat în textele cu ajutorul cărora preoții i-au controlat şi i-au terorizat atâta vreme. În anul 553, credința în reîncarnare a fost scoasă în

afara legii de cel de-al doilea Sinod al Conciliului din Constantinopole, sub influenţa împăratului Iustinian. Fără să mai aştepte acordul papei, Conciliul a decis că: „Dacă cineva îşi mărturiseşte credinţa în fabuloasa poveste a pre-existenţei sufletelor, declarând că urmează monstruoasa doctrină care rezultă din ea, acesta trebuie… excomunicat". „Monstruoasa doctrină" nu spunea altceva decât că sufletul uman trăieşte de-a pururi, călătorind pe drumul etern al evoluţiei prin experienţă, şi că toţi suntem responsabili pentru acţiunile noastre din această viaţă fizică sau din orice viaţă viitoare. Acceptarea teoriei reîncarnării ar fi diminuat puterea acestei mafii a paradisului şi a iadului de a-i speria pe oameni dacă nu fac ce spun ei. Între timp, cunoaşterea ezoterică aflată în circuitul public continua să fie retrasă de pretutindeni. După Constantin cel Mare au urmat alţi împăraţi, care au influenţat la rândul lor crezul noii religii care se extindea rapid. printre aceştia s-a numărat şi Teodosie, care a făcut din creştinism religia oficială a imperiului, în anul 380. Puterea oamenilor în robe negre a crescut enorm, în timp ce preoţimea babiloniană s-a mutat cu arme şi bagaje la Roma. Toţi cei care se abăteau chiar şi cu un milimetru de la doctrina oficială erau executaţi cu cruzime, iar documentele lor erau distruse, exact cum s-a întâmplat cu doctrina lui Nimrod în Babilon. Nu avem de-a face cu nişte simpli psihopaţi însetaţi de putere, ci cu un plan calculat la rece de a domni prin teroare, privându-i pe oameni de cunoaştere, şi implicit de adevărata viaţă. Reptilienii şi păpuşile manevrate de aceştia nu doreau altceva decât să creeze o închisoare mentală şi emoţională, în afara căreia ar fi fost periculos să te aventurezi.

În cele din urmă, în anul 410 Roma a fost prădată de vizigoţi, un popor germanic (arian) care a ocupat sudul Franţei, dar la acea vreme Biserica Romană avea deja o influenţă atât de mare asupra populaţiei încât atunci când împăraţii au dat bir cu fugiţii, locul lor a fost preluat de papă. Dictatura imperială a făcut loc dictaturii papale, iar în secolele care au urmat, Europa a devenit câmpul unor măceluri fără precedent. Personajul cel mai influent era papa, iar acesta se afla sub controlul Frăţiei Babiloniene. În această privinţă, lucrurile nu s-au schimbat prea mult până astăzi. Religia mozaică şi cea creştină sunt invenţiile celor care au controlat dintotdeauna cunoaşterea secretă. Nici chiar veşmintele rituale nu diferă prea mult de cele antice. Ce poartă papa? O bonetă în formă de craniu, care simbolizează felul în care preoţii din şcolile misterelor obişnuiau să se radă pe cap. Aspectele cele mai rigide ale ritualurilor iudaice şi creştine sunt aproape similare, lucru de înţeles, căci provin din aceeaşi sursă. Mitra papală este simbolul în formă de cap de peşte al lui Nimrod.

Pentru a completa trioul, au apărut musulmanii, ai căror clerici poartă la rândul lor o bonetă în formă de craniu. Islamul a fost creat de „profetul" Mohamed (Mahomet), care a avut o „viziune" în anul 612. Odată în plus, ne putem da seama că rădăcinile mahomedanismului se află în religia iudaică şi în cea creştină, deci implicit în cea babiloniană. Musulmanii înşişi consideră islamul o actualizare a curentului spiritual

iudeo-creştin, strămoşul lor fiind acelaşi Avraam despre care se spune că s-a născut în oraşul sumerian Ur, după care s-a îndreptat către Egipt. Musulmanii cred că Avraam a fost cel care a construit Kaaba, mormântul sfânt de la Mecca şi actualul loc de pelerinaj al musulmanilor din toată lumea. În realitate, faimosul cult al Pietrei Negre era practicat deja în templele păgâne ale zeiței (Semiramida). W. Wynn Westcott, fondatorul Ordinului Hermetic al Golden Dawn, scrie în cartea sa, *Masonul magic,* că Piatra Neagră despre care se crede că a fost adusă la Mecca de Avraam era folosită inițial pentru ritualurile păgâne. Regăsim din nou simbolismul Frăției în „noua" religie. Simbolul săbiilor curbe încrucişate reprezintă luna şi Venus, Luceafărul de dimineață, termen folosit pentru a-l desemna pe Lucifer. Pe de altă parte, Venus era un alt nume al reginei Semiramida. Musulmanii au acceptat ideea că Moise, regele David şi Iisus au fost profeți divini trimişi de acelaşi Dumnezeu unic şi atotputernic, deşi toți trei erau invenții ale Frăției Babiloniene. Cartea lor sfântă, Coranul, chipurile inspirată de Dumnezeu, îl menționează pe Iisus în 93 de versete şi îl tratează ca pe un om în viață. La fel ca şi religia creştină, islamul a fost creat de aceleaşi organizații ale Frăției, cu scopul de a subjuga, de a divide şi de a controla. Mahomed a fost ultimul profet, fiind considerat de musulmani ca fiind cel mai autentic. De aceea, musulmanii cei mai ortodocşi pretind ca toți creştinii şi evreii să se convertească la mahomedanism. Termenul lor, Jihad, înseamnă „războiul sfânt" pe care au datoria să-l declanşeze musulmanii împotriva tuturor celor care nu acceptă crezul lui Mahomed. Culmea ironiei face ca termenul de islam să însemne a se preda sau a se abandona, iar cel de musulman să însemne „cel care se predă sau se abandonează". Poate cele mai sângeroase conflicte din istorie au rezultat din dorința musulmanilor, creştinilor şi evreilor de a-şi impune reciproc credințele, deşi toate au provenit din aceeaşi sursă şi prin aceeaşi manipulare!

În viziunea musulmanilor, Dumnezeul islamic Allah este acelaşi „Dumnezeu" ca şi cel iudeo-creştin, Iehova. Coranul este cartea sfântă a islamului, dar musulmanii acceptă inclusiv Pentateuhul, cele cinci cărți din Vechiul Testament atribuite lui Moise. De fapt, acestea au fost scrise de leviți după şederea lor în Babilon, şi nu de „Moise", care era doar un titlu folosit în şcolile misterelor egiptene. Să fie oare o simplă coincidență faptul că toate cele trei mari religii actuale, închisori masive ale subconştientului colectiv, care au suprimat energia feminină şi le-au oprimat pe femei, şi care au dat naştere unor conflicte atât de sângeroase, au provenit din aceeaşi parte a lumii? Sau că aceste religii monstruoase au fost create de oameni care au avut viziuni şi vedenii? Mahomed a afirmat că a avut viziunea sa în apropiere de peştera în care obişnuia să se retragă. Peşterile şi locurile întunecate apare constant în legendele super-vedetelor religioase şi ale zeilor solari de genul lui Mithra sau Iisus. Mahomed a pretins că cel care l-a vizitat s-a recomandat ca fiind faimosul Arhanghel Gabriel din Biblie, după care şi-a pierdut cunoştința şi a intrat într-o stare de transă. Pe când se afla în starea sa hipnotică sau de transă, „Gabriel" i-a

dat un mesaj pe care trebuia să-l rețină şi să-l recite. Mahomed susține că atunci când s-a trezit, mesajul se afla înscris în inima sa. Ceea ce a urmat după această vizită a lui „Gabriel” a fost o baie de sânge fără precedent, căci Mahomed şi succesorii săi au încercat să impună restului lumii crezul lor. Islamul nu se opune iudaismului şi creştinismului. Toate cele trei religii conduc la aceeaşi stare de spirit, controlată de aceiaşi reptilieni. Islamul este o altă şcoală a misterelor, textele sale fiind scrise într-un cod ezoteric, pe care masele largi trebuiau să îl înțeleagă într-un mod literal. În secolele care au urmat au existat momente în care fragmente din această cunoaştere ezoterică au putut ajunge până la publicul larg, fiind dezvăluite de liderii musulmani mai luminați, lucru care explică apariția societăților avansate şi ştiințifice care au fost create de musulmani în Spania şi Bagdad. Un aspect cheie al Agendei moderne a Frăției constă în stimularea conflictului dintre Occident şi națiunile islamice prin provocarea unei fracturi între lumea iudeo-creştină şi cea musulmană.

O altă religie născută în urma unei „viziuni” a fost cea a mormonilor, care se integrează perfect în planurile Frăției, la fel ca şi celelalte religii. Biserica Mormonă, sau mai simplu, Biserica lui Iisus Christos a Sfinților din Urmă, a fost fondată de Joseph Smith, care a pretins că a primit în anul 1823 vizita unui „înger” pe nume Moroni. Acesta i-ar fi spus de existența unei cărți alcătuită din tăblițe de aur care conține: „Evanghelia eternă în integralitatea ei” şi „o relatare despre cei care au locuit anterior pe acest continent şi despre sursele din care au provenit ei”. Lui Smith i s-a revelat locul unde erau ascunse tăblițele de aur, iar în anul 1827 el le-a tradus în engleză, cu ajutorul a două „pietre magice”, Urim şi Thummim. De fapt, Urim şi Thummim erau numele folosite de preoții leviți pentru a desemna zarurile divinatorii, cu ajutorul cărora făceau profeții pe care regii Israelului le urmau cu sfințenie. Aceste zaruri erau folosite într-un loc sfânt al şcolii misterelor numit Tabernaclu. A apărut astfel o altă religie născută din aceeaşi sursă şi o altă sursă de perpetuare a mitului lui Iisus. Smith a afirmat că tăblițele de aur erau scrise în limba egipteană reformată”. Aşa s-a născut Cartea Mormonilor, apărută doi ani mai târziu, iar adepții săi au devenit cunoscuți sub numele de Biserica Mormonă, apărută în anul 1830. Cei doi piloni ai acestei religii erau Smith şi un alt individ pe nume Brigham Young. Amândoi erau francmasoni de rang înalt din loja cheie New York. Expansiunea noii secte a fost susținută financiar de Banca Rothschild din Statele Unite, numită Kuhn, Loeb and Company, cea care a finanțat inclusiv Revoluția Sovietică şi ambele tabere din timpul Primului Război Mondial. Mormonii sunt o creație integrală a Frăției. Ei recunosc Biblia, dar susțin că textele produse de Smith sunt tot de origine divină. Şi-au creat comunități numite Stâlpii Sionului (de la Sion = Sun = soare) şi în cele din urmă s-au stabilit în Salt Lake City, în statul Utah. Acesta este oraşul mormon de unde sunt orchestrate programele de control al minții ale acestei religii, asupra cărora voi insista într-un capitol ulterior. Este ciudat cum toate aceste religii au apărut ca urmare a unor viziuni sau vizite subiective, urmate de apariția

unor dogme extreme şi autocrate, bazate pe teamă, îndoctrinare şi manipulare.

O altă sectă bazată pe controlul minții şi născută din iudeo-creştinism este cea intitulată Martorii lui Iehova. Membrii acesteia se închină Dumnezeului mânios al evreilor, Iehova, iar fondatorul sectei a fost pedofilul Charles Taze Russell, un francmason de rang înalt. Toate aceste religii nu au alt scop decât acela de a controla populația, de a crea conflicte între oameni şi de a diviza masele. Viziunile Fecioarei Maria care au urmat de-a lungul secolelor, întărind credința în cultul creştin, au urmat un tipar similar. Deşi nu ştie nimeni cu precizie cum a arătat „echipa" lui Iisus, oamenii au viziuni frecvente cu diferite personaje biblice, care, invariabil, le apar exact aşa cum sunt prezentate ele în ilustrațiile epocii. Celor care au viziuni biblice li se permite să construiască altare şi biserici în locurile respective, în timp ce cei care au altfel de viziuni sunt condamnați ca unelte ale diavolului. William Cooper, un fost ofițer operativ în Serviciile Secrete Navale ale SUA, afirmă că a văzut documente secrete care atestă că extratereştrii le-au spus autorităților SUA că ei au fost cei care au manipulat rasa umană prin intermediul religiei, satanismului, vrăjitoriei, magiei şi ocultismului. Un lucru este cert: rasa umană a fost într-adevăr manipulată prin intermediul religiei şi al satanismului. Singura chestiune care mai rămâne de demonstrat este dacă cei care s-au aflat în spatele acestei manipulări au fost extratereştrii sau nu. Cooper se întreabă singur: „Au fost ei oare sursa religiilor noastre, prin care ne-au manipulat atâta timp?"

Răspunsul meu este un categoric: „Da"!

Capitolul 6

Rule Britannia

În primele secole ale erei noastre, pe măsură ce religiile se răspândeau tot mai mult în rândul maselor populare, controlându-le din ce în ce mai puternic, expansiunea Frăției Babiloniene s-a accelerat simultan pe frontul politic şi pe cel financiar.

Vitală pentru această expansiune s-a dovedit a fi o nouă ramură de reptilieni pur-sânge şi cu sânge încrucişat, care s-a instalat de-a lungul secolelor în Noua Troia – Londra, trecând prin Italia, Elveția, Germania şi Olanda. Membrii acestei populații erau adoratori ai cultului lui Nimrod. Nu este de mirare faptul că însuşi numele Italiei derivă de la cuvântul „taur", unul din simbolurile lui Nimrod.

Totul a început de pe timpul fenicienilor, când, după numeroase migrații, această populație a sfârşit prin a se instala în anul 466 în nordul Italiei, în localitatea care va deveni mai târziu Veneția. Aceşti fenicieni au devenit astfel cunoscuți sub numele de venețieni. Ei şi-au construit un imperiu maritim şi financiar puternic, care avea la bază împrumutarea

unor bani care nu existau şi perceperea de dobânzi în schimbul lor. Această schemă financiară reprezintă un alt secret al Frăției Babiloniene pe care îl regăsim în toate epocile şi culturile, ceea ce i-a permis acesteia să controleze la ora actuală averea întregii planete. Atunci când te duci la bancă să ceri un împrumut, aceasta nu tipăreşte nici măcar o singură bancnotă şi nu emite nici o monedă. Tot ce face funcționarul din spatele ghişeului este să îți treacă în cont mărimea împrumutului, şi începând din acel moment începi să plăteşti dobânzi la o cifră aflată pe ecranul unui calculator. Banca a creat astfel „bani" din nimic şi acum insistă să o plăteşti pentru acest serviciu. Dacă altcineva ar îndrăzni să facă acelaşi lucru, autoritățile l-ar aresta pentru fraudă, dar băncile au dreptul legal să opereze în acest fel. Acest sistem a fost folosit încă din timpul Babilonului şi s-a extins de-a lungul mileniilor din ce în ce mai mult. Puțini au fost cei care au îndrăznit vreodată să-l conteste, căci Frăția care a conceput acest sistem i-a controlat de la bun început pe regi, regine şi oamenii politici, care l-au impus cu forța maselor largi. De fapt, Frăția chiar este alcătuită din regi, regine şi oamenii politici! „Banii" creați în acest fel sunt cunoscuți sub numele de bani *„fiat"* (n.n. de la fraza biblică: „Facă-se!").

Sub tutela Frăției Babiloniene, fenicienii-venețienii şi-a extins continuu bogăția şi puterea, prin asasinate, războaie, piraterie şi prin manipularea prin toate mijloacele a comerțului şi a banilor. Ei sprijineau o țară atunci când aveau interesul, dar nu se sfiau să o distrugă dacă acest lucru corespundea Agendei lor. Una din metodele favorite pe care le-au aplicat a fost falimentarea oricărei persoane, companii sau țări care li se opunea. Dacă găsiți o asemănare între această metodă şi ceea ce se întâmplă în sistemul global actual, e bine să ştiți că există un motiv întemeiat pentru acest lucru. Frăția a ajuns să controleze astăzi întregul sistem bancar şi comercial mondial prin intermediul băncilor centrale (naționale), al Băncii Mondiale, al Fondului Monetar Internațional, al Organizației Mondiale a Comerțului, al Băncii pentru Investiții Internaționale, şi aşa mai departe. Reptilo-arienii din Veneția au făcut căsătorii din interes, şi-au cumpărat titluri, sau pur şi simplu au inventat unele. În consecință, în jurul anului 1171, au devenit cunoscuți în Europa sub numele de „Nobilimea neagră". Ca întotdeauna în istorie, fenicienii (sau mai bine zis reptilo-fenicienii) au devenit aristocrația conducătoare. Sfera lor de operațiuni s-a extins din nordul Italiei către Genova, apoi către Lombardia, ajungând în sfârşit în Elveția. Cuvântul lombard este încă larg folosit în industria financiară, iar una din străzile cele mai faimoase din centrul financiar al lumii, City din Londra, este Lombard Street. Nordul Italiei sau Lombardia a fost invadat în secolul IV e.n. de către „celții" arieni numiți lombarzi, care au adus cu ei un aflux de sânge nordic dinspre Germania. Mai târziu, ei au fost absorbiți de un alt popor arian, francii, de la care se trage numele Franței. Pe scurt, au existat mai multe ramuri ale aceleiaşi rase albe, conduse însă inevitabil de aceleaşi familii reptilo-ariene, fără ca marea majoritate a populației să ştie de existența lor. La fel ca în zilele noastre, aceşti reptilieni şi marionetele pe care le controlează

arătau la fel ca oamenii, cu diferența că erau controlați de o forță interioară ce opera în conformitate cu o Agendă pe termen lung (pe termen lung din punctul nostru de vedere). Elveția a rămas până astăzi un nucleu financiar extrem de important al Frăției. Aşa se explică de ce această țară nu este niciodată atacată şi nu ia niciodată parte la războaie, chiar dacă toate celelalte țări de la granițele sale sunt implicate într-un conflict. Elveția este principalul centru financiar al oamenilor care creează războaiele, aşa că este normal ca aceştia să se asigure că ea nu va fi implicată. Vedeți cât de simplă devine istoria atunci când cunoşti Agenda?

Secole la rând, Veneția a rămas nucleul liniilor genealogice reptiliene, care au continuat să se extindă pornind de aici către Orientul Îndepărtat odată cu călătoriile venețianului Marco Polo, despre care am avea mult mai multe de spus decât este dispusă să recunoască istoria oficială. La ora actuală, familiile regale care au supraviețuit în Europa sunt succesoarele acestei Nobilimi Negre, inclusiv Casa Britanică de Windsor. Toate aceste case regale practică satanismul şi sunt mână în mână cu francmasoneria şi cu alte societăți secrete ale Elitei. Mă voi ocupa de istoria Windsor-ilor, de groteştile lor manipulări şi de activitățile lor reptilian-satanice într-un capitol ulterior al acestei cărți. Nobilimea Neagră a stabilit relații apropiate cu liniile genealogice din Marea Britanie, care s-au ascuns de altfel în spatele invaziei unei alte ramuri a „familiei" lor din anul 1066, normanzii lui Wilhelm Cuceritorul şi clanul St Clair, o familie de sorginte vikingă. Potrivit vechii scheme, Nobilimea Neagră s-a încrucişat prin alianțe matrimoniale cu familiile aristocratice britanice, şi-a acordat singură titluri sau şi le-a inventat pur şi simplu. Două familii au fost cu deosebire importante în acest asalt al Nobilimii Negre asupra Marii Britanii: clanul Savoy şi clanul Estes. Clanul Savoy (al cărui nume l-a preluat faimosul hotel londonez) a condus Italia între anii 1146-1945, iar familia Estes a condus regiunea Ferrara de la 1100 şi până în anul 1860, când Italia s-a unificat. Există nenumărate exemple ale felului în care s-a infiltrat Nobilimea Neagră, preluând controlul asupra Angliei. Eleanor, fiica lui Peter, cel de-al nouălea conte de Savoy, s-a măritat cu regele englez Henric al III-lea. Peter Savoy, contele Nobilimii Negre, a primit astfel proprietăți întinse în Anglia de la socrul său, regele Angliei, inclusiv titlul de Conte englez[11] de Richmond. Din această poziție, noul conte de Richmond a aranjat o serie de alte căsătorii între Nobilimea Neagră şi aristocrația engleză. S-a ajuns până acolo încât fratele său mai mic, Boniface, a fost numit Arhiepiscop de Cantebury! Nobilimea Neagră a controlat de secole Biserica Angliei (de fapt, de la bun început), iar una dintre cele mai active reprezentante actuale ale ei, regina Angliei Elizabeta a II-a, este considerată încă şeful oficial al Bisericii. Liniile genealogice ale Nobilimii Negre sunt linii reptiliene pur-sânge şi cu sânge încrucişat, care aparțin în totalitate Frăției Babiloniene. Ele au preluat frâiele puterii în Europa, ducând mai departe Agenda reptilienilor.

---

[11] N. Tr. Există o distincție între titlul de conte specific altor aristocrații *(count)* şi cel de conte englez *(earl)*.

Fondatorii caselor regale europene, multe din ele active şi la ora actuală, au fost Rupert, conte de Nassau, şi Christian, conte de Oldenbourg. Cei doi au trăit în secolele XI-XII, în perioada în care Nobilimea Neagră / Frăția Babiloniană şi-a lansat planul de preluare a controlului în întreaga Europă. Din Rupert s-au tras casele Hesse-Darmstadt şi Hesse-Cassal, ducii de Luxembourg, Battenborg-ii/Battenberg-ii (deveniți ulterior Mountbatten-i), Prinții de Orania (Orange) şi Nassau, precum şi regii Olandei. Din Christian s-au tras regii Danemarcei şi Norvegiei, casa Schleswig-Holstein şi clanul de Hanovra (Hanover), care aveau să devină regi ai Angliei. Din Hanover-i a derivat mai târziu actuala casă de Windsor. Alte linii genealogice reptiliene ale Nobilimii Negre i-au inclus pe ducii de Normandia (precum Wilhelm Cuceritorul, de unde şi sprijinul acordat de ei acestuia şi clanului St Clair), pe Saxa-Coburg-i (o altă casă înrudită cu Windsor-ii) şi pe Plantageneți, din care au rezultat monarhiile Tudor şi Stuart ale Angliei. Vă puteți da seama că aristocrația engleză şi monarhii care au condus Anglia au fost de fapt membri ai Nobilimii Negre. Nobilimea scoțiană, clanurile şi familiile aristocratice conducătoare, precum St Clair, Bruce şi altele, fac şi ele parte integrantă din Nobilimea Neagră, adică din rândul liniilor genealogice reptilo-ariene străvechi, deşi într-o formă mai puțin transparentă. Desigur, toate aceste familii se luptă între ele pentru bani şi putere şi mulți din membrii lor nu-şi dau seama cine sunt şi cine îi controlează, dar în realitate sunt aceiaşi reptilieni-Anunnaki rămaşi din vechime, care se regăsesc invariabil în toate pozițiile regalității, puterii politice şi religioase.

Multe din marile familii financiare şi din lumea afacerilor celebre la ora actuală fac parte din Nobilimea Neagră, şi implicit din Frăția Babiloniană. De pildă, dinastia bancherilor Warburg reprezintă o ramură a familiei Abraham del Branco, cea mai mare familie de bancheri din Veneția pe vremea când oraşul se afla la apogeul puterii şi influenței sale. Familia Agnelli, proprietara colosului industrial care produce automobile Fiat (vă mai amintiți de banii „fiat"?) este o altă linie genealogică din rândul Nobilimii Negre. Aşa se explică de ce această familie controlează practic Italia, dictând guvernelor acestei țări după cum doreşte. O altă familie extrem de puternică din rândul Nobilimii Negre venețiene a fost familia Medici. Ei au fost cei care au sponsorizat călătoria lui Cristofor Columb în urma căruia acesta a „descoperit" America. Voi oferi în curând mai multe explicații pe marginea acestui subiect. Aceeaşi familie l-a sponsorizat pe artistul Leonardo da Vinci, un inițiat de rang înalt al rețelei de societăți secrete europene. Explicația pentru care da Vinci a putut prezice câteva din direcțiile viitoare ale tehnologiei este cât se poate de simplă: el avea acces la o cunoaştere care le era refuzată marii majorități a oamenilor. Faimosul său desen al omului din interiorul cercului este o ilustrare a geometriei sacre a măsurii de aur, folosită la construcția şi localizarea tuturor locurilor sacre de pe planeta noastră.

Influența Nobilimii Negre s-a extins în nord către Germania, aceasta fiind sursa din care a derivat mai târziu Casa de Windsor, actuala

familie regală britanică. Până când şi-au schimbat numele în anul 1917, această familie s-a numit Casa de Saxa-Coburg-Gotha, o linie regală germană care se trage din Nobilimea Neagră venețiană şi lombardă, cu rădăcinile în Babilon. Windsor-ii sunt reptilieni pur-sânge şi ştiu foarte bine acest lucru. Când Nobilimea Neagră s-a extins în Germania, familia venețiană del Banco a devenit cunoscută sub numele de Warburg. Deşi pretind că sunt evrei, Warburg-ii sunt de fapt o linie genealogică reptilo-ariană. Aşa se explică de ce au devenit bancherii lui Hitler, la fel ca şi alte familii reptilo-ariene precum Rothschild (pentru informații suplimentare pe marginea acestui subiect, vă recomand lucrarea mea anterioară, *Şi adevărul vă va face liberi).* În anul 1998, pe când țineam un turneu de conferințe în Africa de Sud, am fost invitat la o întâlnire privată cu P.W. Botha, preşedintele Africii de Sud în timpul anilor 80, care dorea să-mi ofere informații referitoare la cine conduce cu adevărat acea țară. Mi-a spus că în timpul preşedinției sale i s-a cerut să primească o delegație a ramurii engleze a Rothschild-zilor în oraşul Cape Town. În timpul întâlnirii, oaspeții i-au spus că banii care le-au aparținut cândva evreilor germani se află depozitați în băncile elvețiene, fiind disponibili pentru investiții în Africa de Sud, dacă se înțelegeau asupra ratei dobânzii. Botha le-a răspuns manifestându-şi indignarea şi a refuzat să intre în joc. Aceşti bani au fost într-adevăr localizați recent în băncile elvețiene, fiind furați de la evreii care au pătimit atâta în timpul dictaturii lui Hitler. De la război şi până în prezent, Rothschild-zii i-au împrumutat în repetate rânduri, făcând avere de pe urma dobânzilor percepute. Asta cred în realitate Rothschild-zii despre poporul evreu, deşi o expunere a acestei familii ar însemna să fii numit „anti-semit" atât de evrei, care nu ştiu în ce fel sunt manipulați, cât şi de acei „radicali-roboți" atât de severi cu alții, dar de indulgenți cu ei înşişi, cunoscuți şi sub numele de stânga politică. Dacă doriți să aflați cum gândeşte şi ce face „stânga" politică, cel mai bine este să aflați cum gândeşte şi ce face „dreapta" politică. Vă asigur că este acelaşi lucru. Rothschild-zii erau cunoscuți inițial sub numele de Bauer, una din cele mai faimoase familii oculte din Germania Evului Mediu, iar originea lor nu are nimic de-a face cu Israelul, ci cu Munții Caucaz. Toți sunt reptilieni care îşi schimbă forma, ascunzându-se sub înfățişări omeneşti. Din când în când, familiile Elitei Frăției îşi schimbă numele, pentru a se asigura că marea majoritate a oamenilor nu-şi vor da seama că aceleaşi linii genealogice dețin puterea în toate momentele istoriei.

O vreme, Nobilimea Neagră şi-a stabilit capitala la Amsterdam. Mulți dintre ei au pretins că sunt evrei, fără să fie în realitate, căci erau de fapt linii genealogice ariene care au călătorit pe diferite rute. Unii se trăgeau din fenicieni-venețieni, iar alții erau khazari arieni din Munții Caucaz, unde strămoşii lor s-au convertit în masă la iudaism în secolul VIII. Ceea ce numim astăzi iudaism nu este decât o reflexie a religiei babiloniene a soarelui, lucru valabil şi în cazul creştinismului. Cei care au preluat conducerea în Amsterdam erau succesorii magicienilor negri din Babilon, reptilieni operând în principal (dar nu exclusiv) prin intermediul

rasei albe. Poporul olandez a fost convins să înceapă să se stabilească în Africa de Sud în timpul perioadei în care Nobilimea Neagră şi-a avut baza la Amsterdam. În anul 1689, un membru al Nobilimii Negre pe nume Wilhelm de Orania (Orange) a fost urcat prin manipulare pe tronul Angliei. Imediat după acest moment, elita conducătoare reptilo-ariană din Amsterdam s-a mutat la Londra, pentru a se reuni cu ceilalți reptilo-arieni stabiliți aici (unii dintre ei cu mii de ani înainte). Londra a devenit astfel în şi mai mare măsură epicentrul operațiunilor lor din ce în ce mai globale. Abia după acest moment au putut fi convinşi şi englezii să înceapă să se stabilească în Africa de Sud, scop în are au început un război cu olandezii de acolo, aşa-numiții bari, pentru a prelua controlul asupra țării. Ambele populații erau în realitate pioni într-un joc pe care nu îl înțelegeau, şi pe care succesorii lor l-au înțeles încă şi mai puțin. Wilhelm de Orania a debarcat în Anglia, adică în Barat-land, în anul 1688, în apropiere de Torbay, locul în care troianul Brutus a debarcat în anul 1103 î.Ch. pentru a crea Noua Troia. Chiar şi astăzi mai există o statuie a lui Wilhelm de Orania în portul Brixham, pentru a comemora sosirea sa în apropiere de acest loc. Wilhelm era un adept al artelor ezoterice, iar medicul său, Johann Scheweitzer, cunoscut şi sub numele de Helvetius, pretindea că era alchimist şi că a reuşit să transforme plumbul în aur.

Wilhelm de Orania a devenit regele William III al Angliei prin căsătoria cu regina Mary. Tratamentul grotesc la care i-a supus pe irlandezi avea să conducă la secole întregi de revoltă şi amărăciune în această țară, sentimente care continuă până astăzi. În anul 1694, William a semnat documentul de înființare a Băncii Angliei, iar Nobilimea Neagră, împreună cu aristocrația reptilo-ariană deja stabilită de secole în Anglia, au pus bazele City-ului financiar din Londra, care avea să devină centrul financiar al lumii, poziție pe care şi-o păstrează inclusiv la ora actuală. Nu este de mirare că intrarea în City-ul londonez este marcată astăzi de statui ale unor reptile înaripate care țin în mâini scuturi albe cu o cruce roşie pe ele, străvechiul simbol arian al soarelui, dar şi simbolul mai recent al rozi-crucienilor sau Gra-al-ului sumerian, reprezentați de aceleaşi linii genealogice reptiliene. Vom discuta mai amănunțit despre acest subiect mai târziu. Alte bănci centrale fuseseră deja create de diferitele ramuri ale Nobilimii Negre reptilo-ariene. Acestea erau: Banca din Amsterdam (1609), Banca din Hamburg (1619) şi Banca din Suedia (1661). Dar adevărata bijuterie a coroanei a fost Banca Angliei. Aceste bănci aveau drept scop să împrumute diferitelor guverne bani care nu existau, percepându-le în schimb dobânzi (plătite în ultimă instanță de populație, sub formă de impozite). Cu cât datoriile naționale erau mai mari, cu atât mai mare devenea dobânda, şi implicit nivelul de impozitare a populației. Înțelegeți mecanismul? Am fost duşi de nas, dragii mei, şi a sosit timpul să ne trezim. Evident, guvernele şi-ar putea crea, dacă ar dori, propriii bani, fără să plătească dobânzi exorbitante cartelului privat al băncilor internaționale. Motivul pentru care nu introduc acest sistem infinit mai simplu este că guvernele lor sunt controlate de aceeaşi instituție care

controlează şi băncile: Frăţia Babiloniană. Membrii acesteia se coordonează între ei prin diferitele lor ramuri aflate într-o ţară sau alta, pentru a afla imediat dacă cineva îndrăzneşte să se gândească măcar la o încălcare a consemnului, pentru a-l strivi apoi din punct de vedere economic şi politic. Principalul mecanism de coordonare între diferitele bănci centrale interconectate este Banca de Investiţii Internaţionale, cu sediul la Geneva, în Elveţia. La fel cum Frăţia Babiloniană controlează monarhiile prin simplul fapt că membrii săi alcătuiesc aceste monarhii, tot ea este cea care a creat partidele politice, atât cele de stânga cât şi cele de dreapta sau de centru. De pildă, „radicalul" Partid Liberal din Marea Britanie, actualmente transformat în Partidul Liberal-Democrat, era cunoscut cândva sub numele de Partidul Veneţian. La nivelele cele mai înalte, toţii membrii de partid sunt reptilo-arieni sub diferite deghizări. V-aţi întrebat vreodată de ce par atât de diferiţi politicienii atunci când vorbesc în public, dar aplică exact aceleaşi politici atunci când ajung la putere? Întregul joc politic este o iluzie creată de ei.

Lista oamenilor care au contribuit la urcarea pe tron a lui Wilhelm de Orania ar putea fi numită almanahul *Who's Who* al Elitei reptilo-ariano-feniciene. Pe lunga listă a membrilor aristocraţiei feniciene (pardon, britanice) care au subscris la capitalul Băncii Angliei (scoţând apoi profituri uriaşe) s-a numărat şi William Cavendish, duce de Devonshire, care a semnat şi invitaţia adresată lui Wilhelm să devină rege. Familia Cavendish îşi are sediul la Chatsworth House din Derbyshire, fiind la ora actuală o atracţie turistă. Am vizitat acest loc şi mi s-a părut unul din cele mai întunecate pe care le-am văzut vreodată. Numai Dumnezeu ştie ce s-a petrecut aici de-a lungul secolelor (la fel ca în cazul tuturor reşedinţelor acestor familii ale Frăţiei). Blazonul familiei Cavendish este o reptilă şi un şarpe. Oricare ar fi originea acestora, cu siguranţă se potrivesc foarte bine cu realitatea. Familia Cavendish a fuzionat cu clanul Kennedy din Statele Unite atunci când Kathleen, sora preşedintelui John F. Kennedy, s-a măritat cu moştenitorul averii Devonshire. Când acesta a murit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi Kathleen şi-a cerut dreptul la moştenire, ea a suferit un „accident" de avion şi şi-a pierdut viaţa. Familia Kennedy reprezintă o altă linie genealogică a Elitei, care se trage din regii irlandezi şi chiar dintr-o perioadă mai veche. Sosirea lui Wilhelm de Orania pe tronul englez a fost susţinută şi de aristocraţia reptilo-ariană scoţiană, din care se trăgeau multe din liniile genealogice. Fenicienii s-au stabilit în Scoţia cu mii de ani înainte de Christos, dar câteva din cele mai faimoase linii genealogice „scoţiene" au venit ulterior din nordul Franţei şi Belgia, în timpul domniei regilor scoţieni David I şi Malcolm IV, între anii 1124-1165. Familiile „scoţiene" clasice precum Stewart, Seton, Hamilton, Campbell, Douglas, Montgomery, Balliol, Graham, Lindsay, Cameron şi Comyn au sosit în această perioadă. Toate reprezentau linii genealogice provenite din Sumer, Babilon, Asia Mică şi Caucaz, care şi-au croit drum prin întreaga Europă. La 150 de ani de la sosirea lor în Scoţia, conduceau deja această ţară. Unul din cei mai faimoşi regi scoţieni, Robert the Bruce,

a descins din linia lui Robert de Bruges, respectiv din Belgia, unul din centrele fundamentale ale Frăției la ora actuală. Deşi populațiile celor două țări nu au ştiut niciodată acest lucru, bătăliile dintre scoțieni şi englezi nu au fost decât conflicte între ramuri ale aceleiaşi Elite care se luptau între ele pentru supremație în vederea introducerii Agendei comune. Unii erau reptilo-arieni, alții nu. Cu siguranță, familiile Bruce şi St Clair erau reptilieni. Unul din descendenții lui Bruce, nobilul scoțian James Bruce of Kinnaird, a părăsit în anul 1768 Insulele Britanice, îndreptându-se către Abisinia, Etiopia de astăzi, de unde a adus înapoi în Europa (în anul 1773) un exemplar rar din *Kebra Nagast,* cartea sfântă a etiopienilor, şi trei exemplare din *Cartea lui Enoh.* James Bruce era francmason, membru al Lojei de pe Canongate Kilwinning nr. 2 din Edinburgh, una din cele mai vechi din Scoția. Actuala familie regală britanică, Windsor-ii, poartă o parte din genele lui Robert the Bruce şi ale Elitei scoțiene, irlandeze şi galeze, dar şi din cele ale ramurilor reptilo-ariene germane. La fel ca toate familiile regale din Europa, Windsor-ii sunt reprezentanți de frunte ai Nobilimii Negre şi ai Frăției Babiloniene, fiind înrudiți cu Wilhelm de Orania. Aşa cum voi explica în continuare, sunt reptilieni care îşi schimbă forma.

Anna Campbell, contesă de Balcarras şi Argyll, a fost guvernanta tânărului prinț William, iar Archibald Campbell, primul duce de Argyll, s-a aflat alături de acesta atunci când s-a îndreptat către Anglia, în anul 1688, pentru a-l înlătura de la putere pe regele James II. Una din descendentele Annei Campbell a fost Jenny von Westphalen, înrudită atât cu Campbell-ii cât şi cu ducii de Argyll. Jenny von Westfalen a fost soția lui… Karl Marx, clona Frăției creată cu scopul precis de a da naştere comunismului. Acest sistem social a fost unul din cele mai eficiente instrumente de divizare şi control al populației globale prin intermediul fricii. În treacăt fie spus, unul din motivele pentru care Marx i-a condamnat pe evrei era faptul că el nu aparținea acestei rase, contrar credinței populare. Era membru al unei linii genealogice ale Frăției, motiv pentru care a şi primit rolul de fruntaş al marxismului, sistem teoretic creat nu de el, ci pentru el (vezi *Şi adevărul vă va face liberi).* Aceste linii genealogice s-au încrucişat continuu între ele, ocupând pozițiile puterii politice şi economice de-a lungul secolelor, fişele lor genetice fiind înregistrate până în cele mai mici detalii. Se ştie precis care linii sunt mai predispuse să fie posedate de către reptilieni şi care nu. Ori de câte ori apare o poziție de putere care trebuie ocupată, este aleasă o persoană dintr-o linie genealogică reptilo-ariană şi dacă aceasta nu s-a racordat deja la conştiința reptiliană prin intermediul societăților secrete, este invitată pe loc să intre în club, invitație pe care nimeni nu o respinge vreodată.

Încrucişările şi înrudirile dintre aceste linii genealogice sunt interminabile. Conții moderni de Balcarras sunt înrudiți cu vicontele Cowdray (familia lui Weetman John Churchill Pearson, care controlează *Financial Times).* Mama acestuia a fost fiica Lordului Spencer Churchill, bunicul lui Winston Churchill, iar sora sa s-a măritat cu ducele scoțian de

Atholl. Liniile Argyll-Balcarras îi includ şi pe Lindsay şi Campbell-i. Robert A. Lindsay, cel de-al 12-lea conte de Balcarras, a devenit preşedintele Băncii National Westminster, una din cele patru mari bănci de scont britanice, şi director al companiei de asigurări Rothschild's Sun Alliance Assurance. Acelaşi conte a fost ministrul apărării şi al afacerilor externe. Mama sa a fost o Cavendish, actualii duci de Devonshire, cu sediul la Chatsworth House. Iar acesta este doar un exemplu minor al legăturilor de rudenie dintre aceste linii genealogice.

Familia Marlborough, una din cele mai puternice familii aristocratice britanice, a jucat de asemenea un rol important în instalarea lui Wilhelm de Orania pe tronul Angliei. Membrii ei sunt înrudiți cu Churchill-ii, iar Winston Churchill s-a născut chiar în casa ancestrală a familiei, Blenheim Palace, de lângă Oxford, ale cărei porți sunt împodobite cu blazonul familiei Marlborough, dominat de două reptile *(vezi figura 19).* Churchill ştia exact ce face atunci când a devenit primul ministru al Marii Britanii în timpul războiului. Imaginea sa creată de istoria oficială este o farsă. El nu a salvat Insulele Britanice de o tiranie, ci a făcut parte din acel sistem care a creat inițial tirania, dând naştere unui război în care ambele tabere au fost finanțate şi susținute de aceiaşi oameni. Pentru informații suplimentare, consultați lucrarea mea anterioară, *Şi adevărul vă va face liberi.* Aş putea sta toată ziua să vă ofer detalii despre familiile Elitei reptilo-ariene şi despre felul în care s-au înrudit acestea pentru a prelua puterea în toate domeniile vieții umane de-a lungul miilor de ani. Această lume a fost controlată încă din antichitate de *acelaşi* trib şi de stăpânii acestuia, care acționează din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni.

Figura 19

Dragonul care apare pe blazonul familiei Marlborough de la Blenheim Palace

Agenda reptiliană a continuat să evolueze secol după secol. Ea reprezintă planul pe termen lung al acestui trib, şi implicit al reptilienilor, de a prelua controlul asupra planetei. Agenda are etape şi termene clar demarcate, lucru evident dacă analizăm precizia şi eficiența incredibilă a fiecărei mişcări a Frăției, sub atenta supraveghere a nucleului interior care operează în culise, de fapt chiar într-o altă dimensiune. Spre exemplu, în anul 1665 a izbucnit un război între olandezi şi britanici, iar Marea Ciumă a ucis 68.000 de londonezi, silind două treimi din populația oraşului să îşi părăsească locuințele şi să fugă. În anul 1666, pe data de 2 septembrie, a izbucnit Marele Incendiu din Londra, care a distrus oraşul şi care a fost pus pe seama unui brutar din Pudding Lane. Toate aceste evenimente s-au petrecut în perioada în care se făceau planurile pentru aducerea pe tronul Angliei a lui Wilhelm de Orania. Când acesta a sosit din Olanda, multe ramuri ale liniilor genealogice ale Frăției s-au reunit la Londra (sau Noua Troia) pentru a crea un stat major al operațiunilor. Grație incendiului, în centrul Londrei a apărut un teren viran pe care şi-au putut construi noul

centru financiar. Şi cine credeţi că a fost numit arhitect-şef al noii Londre? Nimeni altul decât Sir Christopher Wren, un iniţiat de rang înalt al Frăţiei. Să fie o simplă coincidenţă? Catedrala St Paul din Londra, cu domul ei masiv, are două replici similare, una la Paris, în Franţa, şi alta la Washington D.C. Una poartă numele de Panteon, iar cealaltă este Sediul Congresului de pe Colina Capitoliului (numită astfel după Colina Capitolină, o colină sacră a Frăţiei Babiloniene din Roma antică). În anii care au urmat sosirii lui Wilhelm de Orania s-a născut Marele Imperiu Britanic. Pe vremea când eram copil, m-am întrebat întotdeauna cum au reuşit câteva insule care abia pot fi văzute pe harta globului să creeze şi să conducă un imperiu mondial. Acum, motivele mi-au devenit evidente. La urma urmei, nici nu a fost un Mare Imperiu *Britanic,* ci un Imperiu al Frăţiei Babiloniene cu sediul la Londra. În timp ce Imperiul „Britanic" continua să se extindă în cele două Americi, în Africa, Asia, China, Australia şi Noua Zeelandă, controlul Frăţiei asupra lumii întregi devenea din ce în ce mai evident. Alte ramuri reptilo-ariene din ţări ca Spania, Portugalia, Franţa, Belgia şi Germania, au ocupat alte părţi din Africa. Spaniolii şi portughezii au pus stăpânire pe America Centrală şi de Sud. Regele Leopold al II-lea al Belgiei, un membru al liniei genealogice reptiliene de Windsor, numită Saxa-Coburg-Gotha, a jucat un rol major în ocuparea Europei şi în exploatarea Africii. Oriunde se duceau reptilo-arienii, primul lor gând era să distrugă cultura şi cunoaşterea nativilor. Ei se grăbeau să scoată din circulaţia publică cunoaşterea ezoterică, şi chiar amintirile şi înţelegerea adevăratei istorii. În acest fel, toate relatările antice referitoare la reptilieni şi la originile rasei albe au fost distruse sau ascunse în bibliotecile secrete ale Frăţiei, una dintre cele mai mari fiind cea a Vaticanului. Creştinismul nu a fost altceva decât un instrument de eliminare a unor informaţii vitale pentru oameni.

La prima vedere, am putea crede că reducerea dimensiunilor imperiilor europene la care asistăm la ora actuală (inclusiv a Imperiului Britanic) este sinonimă cu o reducere a influenţei reptilienilor. Nici vorbă. În realitate, influenţa acestora a crescut şi mai mult. Orice formă de control deschis, cum ar fi o dictatură, are o perioadă de viaţă limitată, căci mai devreme sau mai târziu va stârni o revoltă populară care o va elimina. În schimb, controlul invizibil sau sub acoperire, cel pe care nimeni nu îl poate vedea, identifica şi expune, poate continua la infinit, căci nimeni nu se revoltă împotriva unui sistem de a cărui existenţă nu ştie nimic. Un om care crede că este liber nu se va plânge de sclavie. Ceea ce s-a întâmplat în ultimul secol în Africa, America de Sud, Asia, Statele Unite şi Canada, nu înseamnă altceva decât o înlocuire a metodelor de control deschis cu altele, mai subtile, de control sub acoperire. În timp ce aceste imperii la vedere păreau să se contracte, în special cel britanic, în urma lor a rămas în aceste ţări o întreagă reţea de societăţi secrete, linii genealogice şi structuri care deţin mai mult ca oricând în mâinile lor frâiele puterii, dar fără teama unei revolte din partea populaţiei, care nu ştie cine o controlează de fapt. Structura puterii globale este cât se poate de simplă. Există o Agendă

globală coordonată din City-ul londonez, care include centrul financiar cunoscut sub numele de „Mila Pătrată”[12] şi acel perimetru de pe malul Tamisei care ajunge până la Casa Parlamentului, sediul guvernului şi cel al serviciilor secrete, inclusiv Buckingham Palace, sediul liniei genealogice reptiliene cunoscută sub numele de Windsor-i. Guvernul britanic nu reprezintă decât o acoperire a Agendei reale operată din acest perimetru cu valoare imobiliară maximă din City of London şi City of Westminster. Alte două centre cheie ale Frăției Babiloniene sunt Parisul şi Vaticanul. Priviți structurile guvernamentale numite în bătaie de joc „democratice”, structura sistemului juridic, a celui economic, a mas-mediei şi a celorlalte instituții care există în marea majoritate a țărilor occidentale moderne. De unde a apărut modelul original al acestor structuri? Desigur, din Londra. Spre exemplu, încă mai există o vorbă care spune că Londra este „Mama Parlamentelor”. Aceste structuri au fost concepute pentru a da aparența libertății, permițând în schimb un control aproape nelimitat din spatele scenei. Acestea sunt structurile pe care le-a lăsat în urma sa Imperiul Britanic atunci când s-a retras din țările ocupate, permițându-le să se guverneze singure. Totul este o farsă sinistră. Ocupația fizică a fost înlocuită de cea financiară, iar metodele deschise de control cu cele sub acoperire.

Din Londra, Elita reptilo-ariană îşi dictează politica „managerilor de ramură”, adică liniilor genealogice din celelalte țări, care au grijă ca Agenda coordonată de instituția-mamă să fie introdusă la nivel global. Aşa se explică de ce toate țările aplică practic aceeaşi politică. În Statele Unite, principalii directori de ramură sunt Rockefeller-ii, care controlează un întreg cartel de familii precum Morgan, Harriman, Carnegie, Mellon, etc., supervizat de Londra. În Africa de Sud directorii de ramură sunt membrii familiei Oppenheimer. În anul 1998, am petrecut trei săptămâni călătorind, discutând şi ascultând tot felul de oameni din Africa de Sud, şi am ajuns la concluzia că această țară reprezintă un exemplu perfect pentru teza pe care o susțin aici. Să analizăm mai întâi istoria acestei țări. Primii care s-au instalat la Cape Town au fost olandezii, odată cu venirea la putere a Nobilimii Negre în Amsterdam. După ce aceasta şi-a mutat sediul la Londra, englezii au devenit principalii pioni ai ocupației. Compania olandeză Dutch East India Company din Africa de Sud a fost înlocuită de cea britanică, British East India Company. Exploratorii interiorului Africii, precum dr. David Livingstone, au fost finanțați de organizații precum National Geographic Society, controlate de City-ul londonez. Un alt val al ocupației reptilo-ariene a fost coordonat de Cecil Rhodes şi de Compania Africii de Sud pe care o conducea, o altă operație a City-ului londonez. Rhodes a fost un fruntaş al Frăției, acționând îndeosebi prin intermediul unei societăți secrete numită Masa Rotundă, care continuă să existe şi astăzi şi despre care am vorbit pe larg în cartea mea anterioară, *Şi adevărul vă va face liberi.* Rhodes şi Compania Africii de Sud au pus bazele imperiilor diamantelor şi aurului numite De Beers şi Consolidated

[12] Aluzie la suprafața restrânsă a acestei regiuni din Londra.

Goldfields, controlate la ora actuală de familia Oppenheimer în numele aceleiaşi Frăţii care l-a finanţat pe Rhodes. O altă filială a Companiei Africii de Sud a fost celebra Companie London-Rhodesia, numită şi Lonrho, condusă, printre alţii, de Tiny Rowland. Lonrho a manipulat şi a exploatat sângeros popoarele africane, lucru care corespunde inclusiv Agendei actuale privind continentul african. În mod evident, acesta a fost controlat încă de la sosirea primilor oameni albi de acelaşi grup, prin intermediul mai multor companii şi personaje.

Înainte de transferul de putere dinspre minoritatea albă către majoritatea neagră din Africa de Sud, operat sub conducerea lui Nelson Mandela, familia Oppenheimer a controlat circa 80% din companiile cotate la bursa sud-africană, inclusiv toate industriile miniere de exploatare a aurului, diamantelor şi celorlalte materii prime de care depinde economia acestei ţări. Între altele, ea a controlat inclusiv mas-media, prin intermediul mai multor directori executivi. S-a produs apoi „marea schimbare", odată cu eliberarea din închisoare a lui Nelson Mandela, iar populaţia neagră a cunoscut „libertatea". La ora actuală, după această victorie a democraţiei, familia Oppenheimer continuă să controleze 80% din companiile cotate la bursa sud-africană, inclusiv aceleaşi industrii miniere de care depinde economia ţării şi mas-media, prin intermediul unor directori precum prietenul lui Henry Kissinger, miliardarul irlandez Tony O'Reilly. O'Reilly şi-a dat demisia din funcţia de preşedinte al corporaţiei Heinz, controlată de Frăţie, şi a început să cumpere ziare în întreaga lume, banii nefiind o problemă pentru el. Care este în acest caz diferenţa între controlul Frăţiei asupra Africii de Sud înainte şi după „marea schimbare"? Există o asemenea diferenţă: nimeni nu se mai plânge la ora actuală, căci controlul deschis a fost înlocuit cu cel sub acoperire. Cât timp minoritatea albă a stat la putere, opinia publică mondială nu a încetat să condamne această ţară, spunând: „Nu e drept!" Radicalii-roboţi strigau din toţi rărunchii: „E strigător la cer! Este o formă de rasism, o dictatură!" Şi chiar era. La ora actuală, protestele au încetat, iar Mandela a ajuns un erou popular, în timp ce aceleaşi familii continuă să controleze Africa de Sud, la fel ca mai înainte, dar fără să mai aibă parte de agitaţie. Ghetourile mizere continuă să existe în Soweto, ba chiar au devenit mai numeroase, dar nu mai ţin prima pagină a ziarelor din întreaga lume, căci toţi ştiu că acum Africa de Sud a devenit o ţară liberă şi democratică. Guvernul organizaţiei ANC este la fel de corupt şi de controlat ca şi cel al minorităţii albe de dinainte. Shell Oil, compania petrolieră a Frăţiei Babiloniene controlată de oameni ca Prinţul Bernhard al Olandei, a făcut cadou ANC un întreg bloc de birouri ultramoderne în momentul schimbării, şi nu este un secret pentru nici un jurnalist care îşi merită acest nume că Mandela nu ia nici o decizie fără să se consulte mai întâi cu familia Oppenheimer. În anul 1993, Mandela şi-a petrecut Crăciunul la casa de vacanţă de la Nassau a lui Tony O'Reilly. La începutul anului 1994, O'Reilly a cumpărat cel mai mare grup media din Africa de Sud, Oops. Dar ce fac eu aici? Oare mă îndoiesc de unul din

marii eroi ai umanității? Doamne fereşte! Probabil, Mandela este un om simplu, care a învățat din mers realitatea puterii, nemaidispunând de puterea sau dorința de a se opune deschis sistemului. Există în schimb oameni negri cu adevărat corupți, precum Robert Mugabe, preşedintele Zimbabwe, care nu îşi doreşte nimic mai mult decât să accepte banii oferiți de Frăție şi să joace un rol fruntaş în piesa regizată de aceasta, pe seama poporului său. Există linii genealogice reptiliene inclusiv în rândul negrilor, nu doar al albilor.

Aceeaşi situație există în tot restul lumii, condusă de aceleaşi linii genealogice şi de marionetele manevrate de ele şi aflate la putere, atât în fața camerelor de luat vederi cât şi în spatele uşilor închise. Evident, adevărata putere este deținută de cei din urmă. Aşa se face că dacă Agenda reptilienilor impune prăbuşirea dolarului american sau a pesoului mexican, ori a unui guvern întreg, sau declanşarea unui război civil, directorii de ramură din țările respective se pun pe treabă, trăgând tot felul de sfori financiare, media şi ale societăților secrete, până când Agenda este îndeplinită. În acest fel, întreaga lume poate fi condusă de câțiva oameni din City-ul londonez şi din alte centre ale Frăției, precum Parisul, Bonn-ul, Bruxelles-ul, Washington-ul, New York-ul, Elveția şi Vaticanul. Este o structură de control simplă, dar perfect organizată, condusă de sus cu un pumn de fier, iar cei care nu fac exact ce le spune această structură sunt striviți fără milă. Aşa se explică de ce a funcționat ea o perioadă atât de lungă, într-un mod atât de eficient. Dacă mai adăugăm şi faptul că această realitate pare atât de bizară încât marea majoritate a oamenilor nu ar putea-o accepta cu nici un chip, obținem tabloul perfect al unui mecanism de control ideal, necontestat de nimeni.

Deocamdată.

Capitolul 7

Cavalerii Soarelui

De-a lungul miilor de ani care s-au scurs, liniile genealogice reptiliene pur-sânge şi hibride au creat o rețea fantastică de societăți secrete prin intermediul cărora îşi pun în practică Agenda. Marea majoritate a oamenilor nu sunt conştienți de această forță de coordonare care le manipulează guvernele şi viețile. În următoarele trei capitole voi arăta cum a preluat această rețea controlul asupra instituțiilor puterii regale, politice şi religioase, creând în final Statele Unite. Această aparentă „supraputere” nu este decât o marionetă în mâinile Frăției Babiloniene din Londra.

Trei dintre cele mai importante societăți secrete au devenit public cunoscute în secolul XII. Ele există şi astăzi şi numără printre membrii lor oameni de vârf din politica globală, sistemul bancar, cel economic, armată

şi mas-media. Este vorba de Cavalerii Templieri, Cavalerii Vindecători[13] ai Sfântului Ioan din Ierusalim şi Cavalerii Teutoni. Cavalerii Vindecători şi-au schimbat numele de mai multe ori. Inițial s-au numit Cavalerii din Rodos, iar la ora actuală sunt cunoscuți sub numele de Cavalerii de Malta în varianta „romană-catolică" şi Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim în varianta „protestantă". Şeful oficial al Cavalerilor de Malta este Papa, iar cartierul lor general se află la Roma. Sediul Cavalerilor Sfântului Ioan se află la Londra, iar şeful lor oficial este regele sau regina Angliei. La cel mai înalt nivel, cele două aripi (cea catolică şi cea protestantă) reprezintă de fapt una şi aceeaşi organizație. Cavalerii Templieri au apărut cam la aceeaşi dată, în anul 1118 (sau cu patru ani mai devreme), fiind cunoscuți la început sub numele de Soldații lui Christos. Templierii sunt înconjurați de mister şi de multe zvonuri contradictorii, dar se ştie că şi-au consacrat ordinul „Mamei lui Dumnezeu". Ei au folosit imaginea lui Christos ca acoperire, aşa că Mama lui Dumnezeu a fost considerată Maria, mama lui Iisus, dar în limbajul societăților secrete reptilo-ariene expresia „Mama lui Dumnezeu" este un simbol al lui Isis, mama fecioară a Fiului egiptean al lui Dumnezeu, Horus, şi respectiv soția zeului solar Osiris. La rândul ei, Isis nu este decât un alt nume al reginei Semiramida, cea care apare în trilogia Nimrod-Semiramida-Tammuz. Isis/Semiramida mai este cunoscută sub multe alte nume, în funcție de regiune, cultură şi țară. Printre acestea se numără: Barati, Diana, Rhea, Minerva, Afrodita, Venus, Hecate, Iuno, Ceres, Luna şi foarte multe altele. Se spune că toate simbolizează luna sau energia feminină în diferitele ei ipostaze. Sediul Lojii Marii Mame a francmasoneriei engleze (Marea Mamă = Semiramida/Isis) se află pe Great Queen Street din Londra (Great Queen = Semiramida/Isis). În final, toate aceste nume au fost inspirate pornind de la Ninkharsag, „Zeița Mamă" Anunnaki din care au rezultat liniile genealogice hibride reptilo-umane. Zeii antici, precum Nimrod/Osiris şi nenumăratele nume sub care este cunoscut acesta, simbolizează puterea soarelui sau energia masculină. Aceasta este cunoaşterea secretă pe care s-a întemeiat Ordinul Cavalerilor Templieri. Sursa reptilo-feniciană din care s-au inspirat poate fi văzută pe blazonul lor: crucea roşie pe un fundal alb. Crucea de foc a fost întotdeauna simbolul solar al fenicienilor şi al liniilor genealogice. Ea figurează inclusiv pe steagul englez actual.

Încă de la prima apariție a acestui ordin, templierii s-au înconjurat de cele mai sfidătoare minciuni. Ei au pretins că s-au format pentru a-i proteja pe pelerinii care călătoreau în Țara Sfântă, deşi în primii nouă ani nu au existat decât nouă asemenea cavaleri. Mare protecție, ce să zic! Nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama că acest pretext a fost doar o perdea de fum menită să ascundă o altă realitate. Se pare că ei s-au format de fapt ca aripă militară şi de protecție a unei alte societăți secrete numită Ordinul Sionului, devenită mai târziu Prioria Sionului. Cuvântul „Sion" vine de la Siona, numele sanscrit (arian) al… soarelui. Şi iarăşi ajungem de unde am plecat. Cartea *Sângele sfânt, Graalul sfânt* afirmă că printre

[13] N. Tr. Textual: *Knights Hospitaller.*

marii maeştri ai Prioriei Sionului s-a numărat la un moment dat Leonardo da Vinci, care a fost sponsorizat de familia de bancheri Medici, aparţinând Nobilimii Negre veneţiene. Tot ei l-au sponsorizat mai târziu şi pe Cristofor Columb. Printre cei mai importanţi sponsori şi susţinători ai primilor templieri s-au numărat St Bernard, fondatorul Ordinului Cistercian, şi familia franceză St Clair, care s-a stabilit ulterior în Scoţia, sub numele de Sinclair, odată cu invazia normandă asupra Marii Britanii condusă de William Cuceritorul, din 1066. Clanul St Clair/Sinclair este de origine reptiliană, iar marele secret pe care îl ascundeau de fapt templierii era chiar Agenda reptiliană. Primul Mare Maestru al Cavalerilor Templieri a fost Hughes de Payens, care a fost ales în anul 1124. Acesta era un nobil francez (al cărui nume înseamnă chiar: arian) aliat cu contele de Champagne şi însurat cu o femeie scoţiană de sorginte normandă pe nume Catherine St Clair. Primul centru sau „preceptoriu" templier în afara Ţării Sfinte a fost construit pe domeniul St Clair din Scoţia. Un alt nume care s-a numărat printre primii templieri a fost cel al lui Fulk, conte de Anjou, care a fost tatăl lui Geoffrey Plantagenet şi bunicul regelui Angliei Henry II. Henry a fost cel care a sponsorizat clădirea faimoasei Abaţii Benedictine din Glastonbury, în vestul Angliei, într-un loc considerat sacru din cele mai vechi timpuri. La vârf, templierii erau înrudiţi cu Cavalerii de Malta, legături care se păstrează până astăzi. Există numeroase legende care povestesc cât de mult se urau între ele aceste două ordine, şi cu siguranţă au existat perioade de conflict şi zâzanie. La vârf, ele nu reprezentau însă decât ramuri diferite ale aceleiaşi organizaţii, al cărei scop suprem era implementarea Agendei reptiliene. În iunie 1099, cruciaţii creştini au dat o nouă „lovitură" glorioasă în numele Domnului, invadând Ierusalimul şi măcelărindu-i pe turcii sarazini şi pe iudeii care trăiau acolo. Această lovitură de maestru a redeschis porţile „Oraşului Sfânt" în faţa pelerinilor creştini, care au început să sosească în număr din ce în ce mai mare prin porturile Jaffa, Tyre şi Acre. Tyre a fost unul din marile centre feniciene. Cavalerii Vindecători au creat în Ierusalim lanţul de hanuri Amalfi, pentru a asigura adăpost şi mâncare vizitatorilor. În timp ce prestigiul şi averea lor creşteau, ei au alcătuit o ramură militară, care a primit binecuvântarea papală în anul 1118, adică exact în anul în care cei nouă cavaleri au pus bazele Ordinului Templier, sosind în Ierusalim pentru a-i „proteja" pe pelerini.

Templierii au primit găzduire într-un sediu de lângă Muntele Templului, locul în care se presupunea că a existat Templul lui Solomon. Unii cercetători cred că templierii au descoperit o comoară de mare valoare, fie documente, fie mari cantităţi de aur, făcând săpături sub Muntele Templului. Oricare ar fi adevărul, cert este că după anul 1126, evenimentele au luat o turnură foarte rapidă. Marele Maestru Hugh de Payens a părăsit Ierusalimul şi a început să adune adepţi pentru a extinde ordinul. El s-a întors în Franţa, unde s-a întâlnit cu St Bernard, apoi cu Abatele de Clairvaux, şi l-a luat cu el pe unchiul templier al lui Bernard, Andre de Montbard. Bernard i-a elogiat în faţa papei Honarius II, iar

templierii s-au înfiinţat formal la data de 31 ianuarie 1128, prin Conciliul de la Troyes. Într-adevăr, numele acestui Conciliu provine de la Troia, marele centru reptilo-arian din Asia Mică, ce a inspirat şi numele Londrei. Templierii făceau parte din aceeaşi grupare de interese, deşi mulţi dintre membrii ordinului aflaţi pe poziţii inferioare nu ştiau neapărat acest lucru. În afara crucii roşii feniciene, printre simbolurile lor s-au mai numărat steagul alb şi negru (alcătuit din două pătrate), craniul şi oasele încrucişate, şi turnul de veghe. Toate aceste simboluri pot fi regăsite de-a lungul secolelor în organizaţiile Frăţiei, inclusiv în cele moderne. Podeaua oricărui templu francmason este pavată cu dale (pătrate) albe şi negre, căci francmasonii nu sunt altceva decât templierii sub un alt nume. Multe biserici şi catedrale, precum Westminster Abbey şi Notre Dame de Paris, au podelele pavate cu aceleaşi dale albe şi negre, o dovadă în plus că Biserica creştină nu reprezintă decât o acoperire pentru Frăţia Babiloniană. Mulţi ofiţeri de poliţie, inclusiv cei din Statele Unite şi din Marea Britanie, au pătrate albe şi negre pe uniformă, ca semn că sunt controlaţi de francmasoni şi de templieri. Craniul şi oasele încrucişate simbolizează – printre altele – ritualurile de magie neagră pe care le-a folosit Frăţia încă din cele mai vechi timpuri. Aceste ritualuri dezgustătoare, care implică de multe ori chiar sacrificii umane, continuă să fie practicate şi la ora actuală. Dacă priviţi blazonul papal sau al Vaticanului, veţi constata că domul Bazilicii Sfântul Petru şi cheile încrucişate ale lui Petru alcătuiesc de asemenea un craniu şi două oase încrucişate. Toţi sunt o apă şi-un pământ. Nu este exclus ca această temă comună să fie inclusiv explicaţia pentru care, atunci când a compus Evangheliile, familia Piso a numit locul în care a fost crucificat Iisus: Golgota, care înseamnă „locul craniului”. O altă organizaţie secretă a Frăţiei Babiloniene este Societatea Skull and Bones[14], cu sediul pe drumul care leagă campusul Universităţii Yale de New Haven, în Connecticut, SUA. Este vorba de o societate sinistră, ai cărei membri, alcătuiţi numai din familiile Elitei, sunt băutori de sânge şi practică ritualuri satanice. Cel mai faimos membru al ei la ora actuală este George Bush Sr., fostul preşedinte al Statelor Unite şi un reptilian care îşi schimbă forma. În plus, este unul din cei mai mari traficanţi de droguri din SUA, un satanist, pedofil şi ucigaş în serie. Voi argumenta detaliat aceste acuzaţii într-un capitol ulterior. Simbolul Turnului de Veghe apare inclusiv pe însemnul organizaţiei Martorii lui Iehova, indicând că aceasta este o organizaţie a Frăţiei care îşi amăgeşte milioanele de membri că este o organizaţie creştină. Unul din fondatorii acesteia a fost Charles Taze Russell, un francmason de rang înalt, îngropat sub o piramidă.

La numai un an după ce au fost creaţi oficial în urma Conciliului de la Troyes, templierii au cunoscut o expansiune incredibilă. Ei au căpătat o constituţie papală, o avere uluitoare, terenuri şi 300 de recruţi din rândurile nobilimii, obligaţi să îşi cedeze întreaga avere la intrarea în ordin. Aşa se face că în scurt timp, templierii au devenit proprietari de pământului în Franţa, Anglia, Scoţia, Spania şi Portugalia, extinzându-se

[14] Textual: “Craniu şi Oase”.

în numai zece ani şi în Italia, Austria, Germania, Ungaria şi Constantinopole. Existau preceptorii şi sate, cătune şi ferme templiere, împrăştiate în întreaga Anglie. Ori de câte ori veți vedea numele Temple (n.n. Templu) într-un loc englezesc (spre exemplu Templecombe), puteți fi sigur că este o fostă locație templieră. Sediul central al ordinului era la Londra, pe un teren pe care se află la ora actuală High Holborn, iar în anul 1161 templierii s-au mutat într-un nou templu londonez, numit şi astăzi Temple Bar. Aici mai poate fi văzută încă biserica originală, de formă circulară (specifică templierilor), în care există câteva morminte ale membrilor ordinului. În poziția cea mai importantă, chiar în centrul culoarului principal, se află statuia unei reptile înaripate. Printre proprietățile templierilor se numărau de asemenea Strand Street şi o mare parte din actuala Fleet Street, care a fost până recent sediul industriei naționale a presei britanice scrise. Simbolul tabloidului național, *The Dayly Express,* găzduit până recent pe Fleet Street, este un cavaler cu un scut care poartă blazonul templierilor: crucea roşie pe un fundal alb. Proprietățile templierilor se întindeau până spre râul Tamisa, unde îşi aveau propriile lor docuri. În timpul domniei reginei Victoria, Frăția a ridicat un obelisc pe malul Tamisei, chiar în acest punct, plasând câte un sfinx de fiecare parte a sa. Obeliscul provine din oraşul egiptean On sau Heliopolis (Oraşul sau Locul Soarelui), fiind cunoscut astăzi sub numele de Acul Cleopatrei *(vezi secțiunea cu ilustrații).* Obeliscul reprezintă un simbol străvechi, egiptean-arian, al soarelui, sub forma energiei masculine sau a falusului. Astfel de simboluri pot fi văzute în multe locuri, fiind deghizate de multe ori ca monumente în amintirea eroilor căzuți în războaie, dar sunt plasate în realitate de francmasonerie. V-ați întrebat vreodată de ce ar trebui să aibă un monument închinat memoriei soldaților căzuți un obelisc? Şi de ce credeți că monumentul închinat lui Washington din centrul capitalei Statelor Unite reprezintă un obelisc uriaş? Pentru un motiv cât se poate de simplu: la fel ca toate simbolurile şi formele geometrice sacre, obeliscurile atrag şi generează energie, pe vibrația pe care o reprezintă. Îmi amintesc de un moment în care am urcat treptele din piatră ale unui obelisc uriaş situat lângă Podul Hebden din Anglia, când am simțit o energie sexuală masculină uriaşă pretutindeni în jurul meu. M-am întrebat ce Dumnezeu se întâmplă, până când mi-am amintit unde mă aflu… în interiorul unui penis uriaş! Energia pe care o manifestă orice simbol este specifică formei acestuia, căci simbolurile nu reprezintă decât manifestarea fizică a gândurilor care le-au creat. De altfel, aceşti indivizi nu îşi aşează simbolurile unde vrei şi unde nu vrei numai ca să se amuze. O fac pentru că îi ajută să rezoneze cu anumite câmpuri energetice, pe frecvența vibrației pe care o doresc. Desigur, ele afectează inclusiv gândurile şi sentimentele celorlalți oameni care se află în preajma lor.

Pe aceleaşi proprietăți din Londra ale templierilor se află şi sediul profesiei juridice britanice. Un jurist nu poate deveni avocat decât dacă „vine la Barou (n.n. *Bar* în limba engleză)" – adică la Temple Bar, intrând în Templul Interior, în cel Mijlociu sau în cel Exterior. Am discutat cu tot

felul de oameni care au avut de-a face cu aceste organizaţii şi aceştia mi-au spus că sunt cu adevărat sinistre. Aşa este. Dacă vrei să controlezi oamenii, trebuie să controlezi mai întâi legea, respectiv cine poate şi cine nu poate fi pus sub acuzaţie. Nu întâmplător, poliţia şi sistemul juridic britanic sunt împănate de francmasoni. Toate aceste posesiuni ale templierilor, vechi de secole, sunt situate chiar în inima Londrei, acolo unde se află City-ul londonez, Casa Parlamentului şi Palatul Buckingham; pe scurt, chiar perimetrul din care este controlată lumea întreagă, cel puţin la nivel operaţional, alături de Paris şi de Vatican. De altfel, cel de-al doilea sediu important al templierilor a fost chiar Parisul. La fel ca în cazul Londrei, şi în acest oraş există un obelisc egiptean vechi de 3200 de ani şi situat într-o poziţie cheie, în Place de la Concorde. Cu numai un minut înainte de a suferi accidentul de maşină din anul 1997, în tunelul Pont de L'Alma, prinţesa Diana a trecut chiar pe lângă acest obelisc.

Pe la mijlocul secolului al XII-lea, templierii deveniseră instituţia aflată pe locul doi în planul bogăţiei şi al influenţei, după Biserica Romană. Aveau propria lor flotă (pe care flutura steagul cu imaginea craniului şi a oaselor încrucişate) şi propriile lor centre financiare în Paris şi Londra. Aşa a început crearea actualului sistem bancar, care a transformat umanitatea în sclavii unor „bani" inexistenţi. La fel ca şi băncile naţionale, şi ei împrumutau „bani" care nu existau, percepând dobânzi, în cel mai pur stil al Frăţiei Babiloniene. Există un caz bine documentat în care se arată că templierii percepeau o dobândă de 60% pentru ultima rată a împrumutului. Unul din planurile promovate de templieri era crearea unor State Unite ale Europei. Acest vis străvechi s-a împlinit în secolul nostru, fiind implementat de fraţii lor în arta manipulării. Crearea Uniunii Europene, cu banca şi moneda ei unică, reprezintă unul din pilonii centrali ai Agendei Frăţiei.

Un aspect al cunoaşterii avansate moştenite de templieri era cel referitor la reţeaua de linii magnetice şi energetice ale pământului, cunoscute sub nume precum liniile dragonului sau meridiane. Cele mai importante locuri sacre din lume sunt plasate în punctele de intersecţie ale mai multor asemenea linii, unde se creează vortexuri imense de energie. Dacă realizezi un ritual de magie neagră şi un sacrificiu uman într-unul din aceste locuri, energia malefică rezultată va fi transportată de-a lungul liniilor de forţă care emană din vortex, fiind pompată în întreaga reţea. În acest fel, întreaga stare energetică a câmpului magnetic a pământului, în care trăim cu toţii, este afectată. Dacă acest câmp energetic se încarcă cu vibraţia fricii, oamenii vor fi predispuşi să simtă mult mai uşor această emoţie. Iar forţa cu ajutorul căreia este controlată lumea la ora actuală este chiar frica. Cea mai importantă armă de care a beneficiat Frăţia Babiloniană de la creaţia sa şi până astăzi a fost manipularea fricii. Nimic nu limitează mai mult potenţialul creator al omului de a-şi exprima propriul sine decât frica. De aceea, este de înţeles de ce atâtea biserici creştine au fost construite pe locurile sacre păgâne de altădată şi de ce se realizează atâtea ritualuri satanice sub acoperişul acestor biserici, la

adăpostul întunericului. Cei care au finanțat construirea marilor catedrale gotice din Europa, între anii 1130-1250, au fost templierii, cu cunoaşterea lor ezoterică avansată. Stilul gotic îşi are originea în arta ariană practicată în Orientul Apropiat-Mijlociu. Printre catedralele gotice finanțate şi concepute de templieri s-au numărat Westminster Abbey, York Minster din Nordul Angliei, Chartres din Franța, nu departe de Paris, şi Notre Dame, chiar în centrul Parisului. Notre Dame (Doamna Noastră: Isis/Semiramida/Ninkharsag) a fost construită pe un loc sacru închinat pe vremuri zeiței Diana, iar catedrala din Chartres a fost construită pe un alt loc sacru din vechime, în care se adunau cândva druizii din întreaga Europă. Faimoasa capelă a Colegiului Kings din Cambridge, care are la bază simbolul cabalist al Arborelui Vieții, este considerată una din ultimele mari construcții gotice din Anglia. Se pare că forma sa este inspirată de catedrala din Albi, construită în secolul al XIV-lea în regiunea din sudul Franței Languedoc. Aceasta a fost unul din primele centre ale templierilor şi ale catarilor. În secolele XII-XIII, principala religie din sudul Franței era religia catară, care conținea numeroase informații ezoterice şi punea la îndoială multe dogme ale Bisericii Romane. Frăția Babiloniană a trimis semnale de alarmă la Roma, unde se afla marioneta sa, papa Inocențiu III, care i-a distrus pe catari printr-o „cruciadă" infernală, marcată de torturi şi arderi pe rug, care a culminat cu asediul asupra Castelului catar de la Montsegur din anul 1244. În treacăt fie vorba, doresc să menționez că folosirea figurilor de reptile numite gargui pentru decorarea bisericilor şi catedralelor creştine s-a răspândit foarte mult în această perioadă. Notre Dame din Paris este literalmente acoperită cu astfel de gargui *(vezi secțiunea de ilustrații),* multe dintre ele fiind reprezentări în miniatură ale figurilor în formă de reptilă găsite în interiorul şi în jurul piramidelor mayaşe, şi în alte locuri din Mexic. Preşedintele mexican Miguel De La Madrid spunea că mayaşii au fost una din rasele cu care s-au încrucişat reptilienii în formă de „iguane".

Atât catedrala din Chartres cât şi Notre Dame au fost centre ale adorării Madonei Negre, o altă obsesie a templierilor. Cultul Madonei Negre nu are legătură cu Maria, mama lui Iisus, deşi aceasta era impresia pe care încercau să o lase templierii. În realitate, era vorba de adorarea reginei Semiramida şi a lui Isis/Barati. Egiptenii o reprezentau pe Isis îmbrăcată în alb în ipostaza ei binevoitoare şi în negru în ipostaza ei negativă. Madona Neagră era tot una cu Isis/Barati cea Neagră sau cu regina Semiramida, care era cunoscută în Babilon sub numele de Madona. Madona Neagră simbolizează folosirea negativă a energiei feminine a „lunii", în timp ce Soarele Negru simbolizează folosirea negativă a energiei masculine a soarelui. Aceeaşi expresie desemnează însă şi centrul galactic în jurul căruia gravitează soarele şi sistemul nostru solar de-a lungul orbitei sale de peste 26.000 de ani. Spre exemplu, calul alb era un simbol solar al fenicienilor. Lui îi corespunde calul negru, care reprezintă în sistemul inversat de simboluri ale Frăției Babiloniene folosirea malefică a energiei solare. Calul negru este simbolul băncii Lloyds din Marea

Britanie, una din organizațiile principale ale Frăției. Statuile Mariei cu pruncul Iisus în brațe din bisericile creştine oglindesc întocmai felul în care o portretizau egiptenii pe Isis cu pruncul Horus în brațe. St Bernard era în mod evident un adept al cultului zeiței şi s-a născut la Fontaines, lângă Dijon, unul din centrele adorării Madonei Negre. Templierii i-au împărtăşit această pasiune şi şi-au construit propriile lor biserici în formă circulară, indicând astfel principiul feminin. Folosirea pe scară largă a domului sau a „pântecului" de către Frăție are de asemenea legătură cu acest principiu, printre altele.

Sistemul de convingeri intitulat generic New Age a căzut adeseori în capcana credinței că energia feminină este întotdeauna bună, în timp ce energia masculină nu este la fel de bună, pornind de la starea actuală a lumii, în care predomină energia masculină. În realitate, lumea în care trăim este dominată de ambele energii, dar în formele lor extreme. Nu vorbesc acum de trupurile bărbaților şi ale femeilor, ci de energiile masculine şi feminine, pe care cele două sexe au potențialul de a le manifesta. Dacă un bărbat îşi suprimă polaritatea feminină, el devine un „macho", căpătând convingerea că singura manieră de a fi un „bărbat adevărat" constă în a fi dominant şi agresiv. Această formă extremă a energiei masculine este ilustrată perfect de soldații înarmați şi agresivi, gata oricând să te calce în picioare. Impresia că lumea în care trăim este dominată de energia masculină este dată de imaginile cu care suntem bombardați zilnic de programele de televiziune, în care nu vedem decât forme extreme ale acestei energii. De fapt, chiar acesta este şi scopul manipulării. Forma negativă extremă a energiei feminine nu este mai puțin prezentă, dar se ascunde în culise, punând la cale evenimentele şi conflictele de care are nevoie forța masculină extremă pentru a se manifesta în public. Altfel spus, aceasta este energia pe care nu o vedem (ceea ce nu înseamnă că nu există), energia cu care operează agenții Frăției Babiloniene şi pe care aceştia o simbolizează prin nume ca Semiramida, Isis şi celelalte. Ei ştiu foarte bine că energia feminină este forța creatoare, fără de care nici chiar soarele nu ar putea exista, după cum obişnuiau să spună egiptenii. La fel ca orice altă formă de energie, şi forța feminină este neutră în sine. Ea poate fi folosită în scopuri creatoare sau malefice, dar pentru asta trebuie să o stăpâneşti mai întâi. Aşa se explică simbolismul feminin care abundă în toate creațiile Frăției. Aceasta nu doreşte să suprime energia feminină în sine, ci doar expresia ei pozitivă, echilibrată.

Catedralele gotice şi bisericile creştine sunt pline de simboluri solare, astrologice, sexuale şi ale zeiței. Porțile gotice uriaşe şi încrustațiile din jurul lor reprezintă ilustrații simbolice ale vulvei, multe având chiar un simbol al clitorisului în partea de sus a arcului. Ferestrele sunt construite după acelaşi model, îndeosebi cele în formă de trandafir ale catedralelor gotice orientate cu fața către vest, considerată direcția sacră a zeităților feminine. Pe alte biserici medievale s-au descoperit sculpturi care prezintă călugări şi preoți care fac sex cu tinere fete şi care poartă pe cap măşti în formă de animale. Cu asta se ocupă sataniştii chiar şi în zilele noastre.

Simbolurile *sheela-na-gig* din vechile biserici, în special cele din Irlanda, reprezintă femei goale cu picioarele larg deschise, iar în interiorul altarelor s-au descoperit simboluri falice din piatră. Doamne, ce-ar crede vicarul dacă ar şti? Vasele în formă de scoică pentru „apa sfinţită" reprezintă alte simboluri ale zeiţei. De fapt, bisericile au fost construite integral ca nişte simboluri ale pântecului feminin. Pânzele de păianjen şi decoraţiile complicate din catedralele gotice (şi nu numai) se referă de asemenea la energia feminină a „zeiţei", la forţa creatoare, intuitivă, care ţese soarta întregii lumi. Din acest simbolism s-au născut legendele Femeii-Păianjen ale nativilor americani şi numele unor locuri sacre precum Spider Rock (n.n. Stânca Păianjenului) din Arizona. În cartea sa, *Zodiacul secret,* Fred Gettings prezintă mozaicul în formă de zodiac de pe podeaua din marmură a bisericii gotice din San Miniato, Florenţa, care datează din anul 1207. Gettings sugerează că biserica a fost construită cu scopul de a surprinde rezonanţa cu o conjuncţie rară a lui Mercur, Venus şi Saturn în semnul Taurului, la sfârşitul lunii mai a acelui an. Astrologia a fost practicată de la începutul istoriei cunoscute, fiind o artă foarte importantă pentru templieri, predată în şcoala din Chartres. Atunci când se duc la biserică, creştinii habar nu au că intră într-un „sanctuar păgân", dar exact asta fac.

Templierii au avut relaţii strânse cu majoritatea monarhiilor vremii, mai puţin în Franţa. Datorită averii lor uriaşe, ei erau „proprietarii" tuturor regilor care păreau atotputernici, la fel cum Frăţia de astăzi este „proprietara" tuturor guvernelor naţionale. Templierii erau foarte apropiaţi de regele Henry II al Angliei, sponsorul catedralei din Glastonbury. Interesant este că faimoasa ceartă a lui Henry cu arhiepiscopul de Canterbury, Thomas Becket, s-a sfârşit prin venirea a doi cavaleri din Franţa, care l-au asasinat în interiorul catedralei, în anul 1170. Fiul lui Henry, Richard Inimă-de-Leu, era el însuşi templier, deşi nu recunoştea oficial acest lucru. El s-a folosit de preceptoriile şi de vasele templierilor, iar când a fost nevoit să fugă din Anglia ca să scape de ameninţările fratelui său John, a făcut-o deghizat în templier. A fost protejat de ordin şi s-a îndreptat către Ţara Sfântă, unde a luptat împotriva musulmanilor sarazini. Richard a vândut Ciprul (un fost centru fenician) templierilor şi s-a implicat în negocierile dintre aceştia şi corespondentul lor islamic, o societate secretă numită Asasinii. La ora actuală, acest cuvânt este folosit pentru a descrie un ucigaş. De fapt, el derivă din metodele cu totul particulare ale Asasinilor de a conduce prin răspândirea terorii şi a fricii. Se spune că asasin înseamnă „cel care utilizează haşişul", căci se foloseau de acest drog pentru a atrage tineri nevinovaţi, convingându-i să ucidă în numele lui „Dumnezeu", asigurându-şi astfel un loc în Paradis. O altă origine posibilă a termenului ar putea fi cuvintele *hass* (a distruge) şi *asana* (a pune capcane). Asasinii au provocat un război terorist internaţional din cartierul lor general situat în munţii Alamut sau Cuibul Vulturilor, din Persia (Asia Mică/Turcia). În acest loc s-au descoperit elemente de ceramică decorate cu pentagrame şi cu simbolul vulvei feminine. În plus, ei purtau tunici albe şi eşarfe roşii. Asasinii, care

continuă să existe şi astăzi, în forme uşor diferite, au apărut dintr-o sectă fondată în anul 1090 de un persan pe nume Hassan Sabah (o altă posibilă sursă a numelui lor), exact în perioada în care apăreau templierii, Cavalerii Vindecători şi Cavalerii Teutoni.

Templierii şi Asasinii au colaborat de minune, deşi păreau că se află în tabere diferite. Această metodă a funcționat dintotdeauna, fiind aplicată şi astăzi cu acelaşi succes: opinia publică este amăgită să creadă că dacă două tabere se află în război sau în conflict deschis, ele trebuie să fie neapărat duşmane. Dacă vrei să controlezi rezultatul unui joc, trebuie să controlezi ambele tabere. Pentru a reuşi acest lucru, trebuie mai întâi să îi convingi pe oameni că cele două tabere au lideri şi scopuri diametral opuse. Una din cele mai eficiente metode de manipulare ale Frăției constă în infiltrarea tuturor taberelor posibile, controlând astfel rezultatul final. Templierii erau foarte pricepuți la acest joc. În timp ce îl escortau pe Richard Inimă-de-Leu către tabăra cruciaților, ei îl sprijineau din plin de fratele şi marele rival al acestuia, regele John. Templierii au fost forța care a dus la semnarea *Magna Carta*-ei în anul 1215, grație eforturilor lui Aymeric de St Maur, Marele Maestru al templierilor din Anglia şi cel mai apropiat sfătuitor al regelui John. *Magna Carta* a îngrădit multe din prerogativele regelui, dându-le astfel o putere şi mai mare templierilor şi conducându-i şi mai departe pe drumul către împlinirea marelui obiectiv al Agendei de a introduce „democrația", respectiv acea închisoare socială deghizată în libertate (înlocuirea controlului deschis cu cel sub acoperire). Eu nu susțin că toți templierii aveau neapărat intenții malefice. La fel cum se întâmplă însă în toate aceste societăți secrete, în interiorul lor există diferite nivele de cunoaştere, cu diferite agende. Scriitorul şi cercetătorul francez Jean Robin a ajuns la concluzia că Ordinul Templului era alcătuit din şapte cercuri exterioare, în care adepții erau învățați mistere „minore", şi trei cercuri interioare în care ei erau învățați „marile" mistere. Exact la fel stau lucrurile şi în cazul francmasoneriei şi al societăților secrete actuale. Marea majoritate a membrilor acestora nu au nici o idee despre ceea ce ştiu cei din vârful piramidei şi despre agenda lor reală.

Deşi erau atât de bogați, templierii erau scutiți de taxe şi impozite (la fel ca fundațiile Frăției din zilele noastre). Aveau propriile lor curți şi controlau monarhi, oameni influenți, afaceri şi țări întregi. Metoda lor era de a-şi manipula „țintele", aducându-le într-o poziție de dependență, de regulă prin şantaj sau îndatorare. În continuare, le puteau dicta orice doreau de la ele. Istoria se repetă. Edward I a împrumutat de la templieri sume mari de bani, iar regii Ioan şi Henry al III-lea erau datori vânduți față de ei. La un moment dat, Henry şi-a plătit datoriile militare cu Bijuteriile Coroanei. Aceasta este o altă tehnică folosită de Frăția Babiloniană inclusiv în zilele noastre. Ea manipulează războaiele, împrumută cu bani toate taberele, şi în final scot profituri uriaşe de pe urma ororilor pe care le-au creat în secret. Tot ea împrumută apoi țările pentru a-şi reface societățile, îndatorându-le şi mai tare şi ținându-le şi mai ferm sub controlul său. Războiul este un instrument „minunat", care îi permite să

înlăture lideri incomozi şi să modifice graniţele în conformitate cu Agenda pe care o au. Dacă doriţi să înţelegeţi mai bine acest mecanism, priviţi cele două războaie mondiale din secolul XX. Întreaga poveste este explicată în detaliu în *Şi adevărul vă va face liberi.* Bijuteriile Coroanei din perioada regelui John erau păstrate în Templul din Londra al templierilor, care a funcţionat pe post de trezorerie în timpul acestui rege, cât şi al regilor Henry II, Henry III şi Edward I. Templierii colectau impozitele pentru papă şi pentru Coroană, plus impozitul numit zeciuială. Erau o organizaţie privată cu o agendă secretă, care aduna impozitele de la populaţie în numele altor persoane, o parte însemnată din acei bani fiind păstraţi pentru sine ca dobândă la împrumuturile masive acordate lor. Se spune că erau neîndurători cu rău platnicii. Aceste metode sunt folosite şi astăzi în întreaga lume. Cât despre faimoasele jurăminte de castitate şi sobrietate, acestea era în cea mai mare parte ipocrizie curată. Una din expresiile consacrate pentru beţie în Anglia medievală era: „a bea ca un templier". Când era însă vorba de afaceri serioase şi de bani mulţi, erau la fel de neîndurători cu ai lor ca şi cu populaţia exterioară. La fel se petrec lucrurile şi astăzi, atunci când diferiţi membri ai Frăţiei sau lacheii acestora ies afară din rând. În Franţa, centrul templier din Paris era trezoreria regală, iar monarhia franceză le era datorare vândută. Se pare că unul din regii francezi, Philippe IV (cunoscut sub numele de Philippe cel Frumos) s-a săturat şi s-a decis să îi distrugă pe templieri în octombrie 1307. Cel puţin, aceasta este versiunea oficială. În realitate, lucrurile sunt mult mai complicate, şi au avut implicaţii serioase asupra evenimentelor mondiale care au urmat. Voi recapitula pe scurt aceste lucruri.

Linia genealogică a merovingienilor

Încă de la crearea lor, templierii şi Ordinul Sionului (devenit mai târziu Prioria Sionului) au fost două ramuri ale aceleiaşi organizaţii. Conform cărţii *Sfântul sânge, Sfântul Graal,* rolul Prioriei Sionului era de a proteja sângele „regal" al merovingienilor. În realitate, aceasta este o perdea de fum menită să ascundă realitatea, la fel ca şi povestea stupidă că merovingienii ar fi urmaşii liniei genealogice a lui Iisus, care ar fi avut mai mulţi copii cu Maria Magdalena şi ar fi fugit împreună cu familia sa în sudul Franţei, imediat după crucificare. În realitate, nu a existat nici un Iisus şi nici o Marie, acestea nefiind decât personaje simbolice într-o poveste care s-a spus de nenumărate ori în lumea pre-creştină, folosind nume diferite pentru aceiaşi eroi. Nu văd cum ar putea două personaje simbolice să conceapă o linie genealogică, fie ea şi a merovingienilor. Totul este o poveste trasă de păr, inventată cu scopul de a-i îndepărta pe cercetătorii serioşi de adevăr. Acest adevăr este – ce-i drept – legat tot de liniile genealogice, iar cea a merovingienilor este una dintre ele, dar nu are nimic de-a face cu Iisus.

Linia de care vorbim a devenit cunoscută în Franţa sub numele de dinastia merovingienilor prin secolele V-VI. Istoria acestor oameni este

relatată în *Cronica* lui Fredegar, din care există un exemplar la Biblioteca Națională din Paris. Fredegar a fost un scrib burgund din secolul VII care a lucrat timp de 35 de ani pentru a-şi încheia istoria primilor franci şi a merovingienilor. Tribul numit francii sicambrieni (de la care a rămas numele de Franța) a fost o altă sursă de „vin" reptilo-arian. Francii purtau numele liderului lor, Francio, care a murit în anul 11 î.Ch. Poporul lui Francio a emigrat din Troia, de pe teritoriul Turciei de astăzi, şi a devenit cunoscut sub numele de sciți, iar apoi (la sfârşitul secolului al IV-lea), de sciți sicambrieni, după numele reginei lor, Cambra. Se trăgeau din Sciția, o regiune situată la nord de Marea Neagră, în Munții Caucaz, de unde a coborât în Europa rasa ariană şi reptilo-ariană. Francii sicambrieni îşi spuneau Poporul Conventului (cu referire evidentă la Contractul cu Anunnaki). Mai târziu, acest popor s-a stabilit într-o zonă la vest de Dunăre, în Germania actuală (nume rămas de la romani, care i-au numit pe sciți „cei autentici"). Capitala sciților era la Cologne.

Linia genealogică de care vorbim a devenit cunoscută sub numele de merovingieni din perioada regelui Meroveus, numit şi „Păzitorul francilor" în anul 448. Merovingienii erau regi vrăjitori recunoscuți pentru cunoştințele lor ezoterice şi pentru puterile magice pe care le-au dobândit ca urmare a inițierilor secrete. Francio, fondatorul francilor, pretindea că este un descendent al lui Noe şi că strămoşii săi au locuit cândva în Troia antică. După părerea mea, povestea cu Noe simbolizează liniile genealogice hibride care au supraviețuit Potopului, după care au readus porumbelul şi ramura de măslin (Semiramida-Nimrod) la putere. În acest context, descendenții lui Noe ar însemna linii genealogice reptilo-umane, sau cel puțin care s-au încrucişat suficient de mult pentru a-şi păstra structura genetică. Oraşul francez Troyes, în care au apărut în mod formal templierii, a primit acest nume de la francii sicambrieni, pornind de la fosta lor capitală. Bazele oraşului Paris au fost puse în secolul VI, după ce liderii francilor au devenit cunoscuți sub numele de merovingieni, iar numele său are legătură tot cu Troia, respectiv cu prințul Paris, fiul regelui Priam al Troiei. Motivul declanşării războiului troian a fost relația de iubire dintre Paris şi Elena (soția regelui Spartei). În cele din urmă, spartanii au câştigat războiul prin infiltrarea calului troian în interiorul oraşului asediat. Atât troienii cât şi spartanii erau urmaşi ai aceloraşi arieni şi reptilo-arieni. Merovingienii au creat oraşul Paris pe un punct de intersecție a liniilor energetice ale pământului extrem de important şi aveau o cameră subterană în care îşi realizau ritualurile, inclusiv sacrificii umane aduse zeiței Diana. Acesta era locul în care îşi reglau disputele prin luptă regii aflați în conflict din cauza unor proprietăți. Meroveus, fondatorul dinastiei merovingiene, era adept al cultului păgân al zeiței Diana, un alt simbol al lui Isis/Semiramida. Acest lucru nu este deloc surprinzător, dat fiind că centrul cultului Dianei era situat la Efes, în Asia Mică, nu departe de locul în care se află ruinele Troiei. Locul fostei camere subterane în care merovingienii obişnuiau să o adore pe zeița Diana şi să-i aducă sacrificii este cunoscut astăzi sub numele de Podul şi

Piața de l'Alma, fiind şi acum o cameră subterană, mai precis un tunel auto. Acesta este locul în care a suferit accidentul de maşină prințesa Diana în dimineața zilei de duminică, 31 august 1997.

O altă ramură a linii genealogice scito-sicambriene şi franco-merovingiene a migrat în secolul XII din nordul Franței către Belgia. De aici s-au tras faimoasele familii „scoțiene", din care o parte au fost strămoşii prințesei de Wales Diana. Regele merovingian Clovis avea drept emblemă regală crinul sau *fleur-de-lis,* o floare care creşte în sălbăticie în Orientul Mijlociu. Emblema este cunoscută şi sub numele de „crinul cu trei petale", fiind un simbol consacrat al lui Nimrod, sau mai bine zis al liniei genealogice reptiliene a lui Nimrod. În limba latină, expresia înseamnă „sabie mică" Motivul pentru care crinul a devenit simbolul regalității franceze este că în Sumerul antic liniile genealogice reptiliene transmise pe linie maternă erau simbolizate de un crin. Aşa se explică de ce principalii purtători ai genelor reptiliene au primit nume precum Lilith, Lili, Lilutu şi Lillette. O altă variantă este Lilibet sau Elizabeth. Actualei regine a Angliei, Elizabeth (El-lizard-birth[15]) i se spunea în intimitate Lilibet. Într-adevăr, ea este o purtătoare majoră de gene reptiliene, care a dat naştere unui reptilian important, cu sânge pur, şi anume prințul Charles. Amândoi sunt reptilieni care îşi schimbă forma, afirmație pe care o vom argumenta la timpul potrivit. La fel este şi regina-mamă, pe numele ei de fată Elizabeth (El-lizard-birth) Bowes-Lyon. *Fleur-de-lis* este un simbol străvechi, care simbolizează – între altele – cei doi piloni falici ai lui Jachin şi Boaz din Templul simbolic al lui Solomon, pe care erau sculptate „flori de crin", după cum precizează Regi 7:22. La ora actuală, *fleur-de-lis* apare pe toate însemnele regalității britanice, pe clădirile oficiale şi pe gardurile care le înconjoară, precum şi pe biserici. Poate fi văzut chiar şi pe poarta exterioară a Casei Albe din Washington, un alt bastion al liniilor genealogice reptiliene. Trifoiul cu trei foi irlandez este un alt simbol străvechi al liniilor genealogice, şi însuşi cuvântul *shamrock* (n.n. trifoi) provine din termenul nord-african *shamrukh.* Toate aceste simboluri au legătură cu imaginea cu trei coarne a babilonianului Nimrod, dar şi cu alte principii ezoterice. Alte simboluri merovingiene erau peştele (o altă referire la Nimrod), leul (Zodia Leului, Soarele, autoritatea) şi albina. În mormântul regelui Childeric I, fiul lui Meroveus, care a murit în secolul V, au fost găsite 300 de albine din aur. Albinele sunt un simbol străvechi al Zeiței Iubirii (Semiramida) şi simbolizau regalitatea egipteană. Ele evocă de asemenea Matca, un alt simbol al lui Isis/Semiramida.

Merovingienii au fost una din liniile genealogice ale Frăției Babiloniene, iar ideea că ar fi descendenții lui Iisus nu reprezintă decât un joc de cuvinte, sau mai bine zis un joc de-a divinitățile inventat de Prioria Sionului. Iisus este un alt nume pentru Nimrod/Tammuz, duetul tată-fiu al Babilonului. De aceea, după părerea mea, prin linia genealogică a lui „Iisus" se înțelege de fapt linia genealogică a Frăției lui „Nimrod",

---

[15] N. Tr. Joc de cuvinte: *lizard* înseamnă „şopârlă", iar *birth* înseamnă „naştere".

respectiv a reptilo-arienilor. Unul din scopurile declarate ale Prioriei Sionului este restabilirea dinastiei merovingiene pe tronul Franței. În realitate, aceştia nu au fost niciodată monarhi ai Franței, pentru simplul motiv că în vremea lor Franța nu exista (sub acest nume). Toată această poveste este o simplă perdea de fum, menită să ascundă adevărata Agendă a Prioriei Sionului, care este o organizație a Frăției Babiloniene. Adevărul pe care îl oculteazǎ toate aceste diversiuni este pe cât de simplu, pe atât de devastator. În Sumer, simbolul liniei genealogice a Dragonului era numit Gra-al, cunoscut şi sub numele de Semnul lui Cain. Biblicul Cain a fost în realitate una din primele linii genealogice regale Anunnaki-umane, care i-a urmat lui „Adam". Acest simbol al Gra-al-ului a căpătat în timp numele de Sfântul Graal, echivalentul său în franceza veche fiind *sang real,* „sânge regal". Emblema Sumerului era o… cupă cu apă, adică o *Rosi Crucis* sau o „cupă cu rouă". În documentele egiptene, sumeriene, feniciene şi ebraice aceasta era descrisă ca o cupă decorată cu o cruce roşie în interiorul unui cerc. Aceasta este adevărata origine a „cupei Graalului". Nu este vorba de cupa în care a fost colectat sângele lui Iisus în momentul crucificării, pentru simplul motiv că nu a existat nici un Iisus şi nici o crucificare. Cupa simboliza pântecul feminin şi linia hibridă cea mai „pură", care nu poate fi transmisă mai departe decât pe linie maternă (feminină). În mod evident, termenul de *Rosi-Crucis* a stat la originea numelui rozicrucienilor, o societate secretă străveche care s-a pretat la cele mai odioase manipulări pentru a se asigura că liniile genealogice reptiliene vor continua să ocupe pozițiile puterii. Unul din autorii care încearcă să convingă opinia publică de faptul că linia genealogică are legătură cu Iisus este Sir Laurence Gardner, auto-declarat „un genealog suveran şi cavaleresc". Amuzant este că Sir Laurence este Cancelar al Curții Imperiale şi Regale a Suveranității Dragonului, fosta Curte Regală a Dragonului din Egipt, dar şi Prior al Bisericii Celtice a Înrudirilor Sacre din Saint Colombe (Semiramida), ataşat prezidențial al Consiliului European al Prinților, fost ataşat al Nobilei Gărzi a Casei Regale Stewart (Stuart, linia merovingiană). Este cunoscut ca Le Chevalier Labhran de Saint Germain şi este Preceptor al Cavalerilor Templieri din Saint Anthony. Cred că nu greşim prea mult dacă nu îl considerăm un genealog obiectiv, ci un cunoscător din interiorul organizației. În acest caz, de ce insistă el că linia genealogică a Sfântului Graal are legătură cu Iisus, când ştie foarte bine că nu este aşa?

În cele din urmă, Biserica Romană şi-a retras sprijinul acordat inițial merovingienilor, care şi-au pierdut puterea şi au dispărut din atenția opiniei publice până în anii din urmă. Un alt monarh dintr-o linie genealogică reptiliană a devenit în continuare regele francilor. Numele său era Charles, dar este cunoscut mai ales ca Charlemagne, unul din cei mai faimoşi monarhi din istoria Europei. A fost unul din primii patroni ai meşterilor zidari (masoni) care au construit mai târziu marile catedrale gotice din Europa, la comanda templierilor. Se spune că ar fi fondat în Toulouse loja Ordinului Rozicrucienilor, ale cărei origini ajung cel puțin până în Egiptul antic, şi al căror nume are legătură, aşa cum am mai spus-

o, cu simbolul *Rosi-Crucis* al liniilor genealogice reptiliene. Charlemagne a extins mult imperiul francilor, iar în anul 800 a fost înscăunat ca împărat al Occidentului de papa Leon al III-lea. Biserica Romei/Babilonului controla la acea dată o mare parte din Europa occidentală şi centrală. Această dominație a devenit deplină odată cu înfrângerea în anul 1268 a opoziției militare la adresa Romei (condusă de Hohenstaufen-i sau Ghibelini) de către guelfi, numiți astfel după Welf, ducele Bavariei. Această victorie a papalității a condus la crearea Sfântului Imperiu Roman, una din cele mai odioase dictaturi papale. Cea mai proeminentă dinastie de împărați a acestui imperiu a fost cea a Habsburgilor, o familie dintr-o linie genealogică remarcată pentru prima oară în Elveția, în secolul X. Ea a guvernat, cu sprijinul papei, Sfântul Imperiu Roman timp de 500 de ani, până la detronarea sa din anul 1806. A condus Austria începând din anul 1278, iar în secolul XVI a moştenit tronul Spaniei. Habsburgii sunt o linie genealogică reptiliană şi cunosc o înaltă preoteasă care a oficiat ritualuri satanice la vârf care i-a văzut pe actualii membri ai Habsburgilor schimbându-şi forma în reptile în timpul acestor ritualuri. Vom vorbi mai multe despre ea ceva mai târziu. Charlemagne a fost un slujitor perfect al Frăției Babiloniene, iar linia genealogică a continuat să dețină mult timp frâiele puterii. Cel puțin 33 de preşedinți americani sunt înrudiți genetic cu el.

Misterul de la Rennes-le-Chateau

Merovingienii au revenit în atenția opiniei publice în anii din urmă, datorită mai multor cărți care au încercat să rezolve misterul unui micuț cătun din vârful unui munte situat în Longuedoc, în sudul Franței, numit Rennes-le-Chateau. Acesta a fost unul din cele mai importante centre ale Prioriei Sionului, alte templierilor, catarilor şi multor altor organizații care dețineau „cunoaşterea”. Locul a fost cândva populat de celți, proveniți din cimerieni şi sciți, care au venit din Orientul Apropiat şi din Munții Caucaz. Pornind de la unul din triburile acestora, Renne-le-Chateau a fost numit Rhedae. Druizii au făcut din el un loc sacru, căci este una din regiunile terestre cu o putere magnetică imensă. Pe la sfârşitul anilor 60, în Biblioteca Națională din Paris a fost descoperit un document de proveniență incertă, numit Şarpele Roşu sau *Le Serpent Rouge.* Acesta conținea genealogia merovingienilor, două hărți ale Franței din perioada merovingiană şi un plan al St Suplice, centrul romano-catolic pentru studii oculte din Paris. St Suplice a fost construit pe ruinele unui templu al lui Isis/Semiramida, fiind inclusiv locul în care sunt înmormântați regii merovingieni. Documentul *Le Serpent Rouge* a fost datat 17 februarie 1967, iar fişa de depozit de la Biblioteca Națională a fost datată 18 februarie 1967. În cele din urmă, s-a demonstrat că documentul este un fals, adevărata dată la care a fost depozitat fiind 20 martie. La momentul respectiv, toți cei trei presupuşi autori ai documentului, Pierre Feugere, Louis Saint-Maxent şi Gaston de Koker, au murit la mai puțin de 24 de ore

unul de celălalt, respectiv pe datele de 6, 7 şi 8 martie. Lucrurile devin însă şi mai ciudate, căci s-a dovedit în final că cei trei nu erau de fapt autorii documentului. Se crede că cineva s-a folosit de numele lor, ceea ce sporeşte şi mai mult misterul. Între cele trei morţi subite şi data depozitării documentului la bibliotecă au trecut exact 13 zile. Cea de-a 13-a pagină a documentului include câteva poeme scurte în proză, corespunzând fiecărui semn al zodiacului, dar prezintă 13 semne zodiacale. Cel de-al 13-lea este numit Ophiuchus (Stăpânul Şarpelui) şi este situat între semnul Scorpionului şi cel al Săgetătorului. Cel mai important număr al templierilor era 13 şi el va deveni din ce în ce mai relevant pentru povestea noastră, pe măsură ce vom continua. Personal, am crezut dintotdeauna că la origini au existat 13 semne zodiacale. Textul intitulat *Le Serpent Rouge* prezintă şi o versiune a basmului Frumoasei Adormite în care prinţesa (energia feminină) este condamnată să doarmă până când prinţul cel frumos va sosi să o trezească. Această poveste este de asemenea foarte relevantă pentru numărul 13, din motive pe care le voi explica ulterior. *Le Serpent Rouge* confirmă între altele că Maria Magdalena este doar un simbol al lui Isis. Iată ce spune textul în această direcţie:

> „… În timpuri mai vechi, unii o numeau ISIS, regina energiei benefice, VENIŢI LA MINE, VOI, CEI ÎMPOVĂRAŢI ŞI SUFERINZI, ŞI EU VĂ VOI DA ODIHNĂ, alţii o numeau. MAGDALENA, la fel ca faimosul vas cu balsam vindecător. Dar iniţiaţii îi cunosc adevăratul nume: NOTRE DAME DES CROSS”.

Energia feminină şi liniile genealogice reptiliene sunt transmise mai departe pe linie maternă, iar de la opera lui Ninkharsag şi Enki această energie a fost simbolizată de Maria, Isis şi Semiramida, dar a fost cunoscută şi sub numele de Diana. Prinţesa Diana a fost asasinată într-un străvechi altar merovingian pentru sacrificii, închinat chiar zeiţei Diana. Maşina prinţesei s-a izbit de cel de-al 13-lea stâlp de susţinere, făcându-se praf. Peştera Sainte-Baume din sudul Franţei este considerată mormântul catolic oficial al Mariei Magdalena. În realitate, în timpul perioadei romane această peşteră era un centru de adorare a zeiţei Diana Lucifera – Diana Purtătoarea de Lumină sau Iluminatoarea. Exact acest nume i l-a dat Mariei Magdalena Jacobus de Voragine, arhiepiscopul dominican al Nobilimii Negre din Genova. Un alt aspect interesant se leagă de faptul că atunci când templierii din întreaga Franţă au fost arestaţi şi torturaţi de către Filip cel Frumos în anul 1307, cei din regiunea Rennes-le-Chateau, care include de asemenea Le Bezu, le Valdieu şi Blanchefort, au fost lăsaţi în pace. Această zonă avea o importanţă foarte mare pentru templieri, care aveau legături cu familia Blanchefort, a cărei reşedinţă era Chateau de Blanchefort, situat la numai trei kilometri de Rennes-le-Chateau. Unii cercetători cred că templierii şi-au îngropat cea mai mare parte a aurului lângă Rennes-le-Chateau. Cu siguranţă, o treime din totalitatea proprietăţilor lor din Europa se afla cândva în regiunea Languedoc. La vremea lor, romanii considerau şi ei această zonă ca fiind sacră, adorându-şi aici zeii păgâni. Până în secolul VI, Rennes-le-Chateau devenise un oraş

înfloritor cu o populație de 30.000 de oameni, capitala nordică a imperiului vizigot, care s-a răspândit apoi către sud, trecând Pirineii în Spania. Vizigoții erau o populație germanică sau teutonă, din rândul căreia s-au născut mai târziu Cavalerii Teutoni, care au apărut simultan cu cei templieri. Vizigoții au fost strămoşii cimerienilor şi ai sciților, două populații albe provenite din Caucaz. Ei sunt cei care au invadat Roma pornind din Europa Centrală, punând astfel capăt Imperiului Roman.

Un străvechi castel vizigot numit Chateau d'Hautpoul supraviețuieşte încă la Rennes-le-Chateau, având şi un turn al alchimiştilor. Alchimia este ştiința care permite transformarea omului inferior în spirit pur, dar are şi o altă semnificație, aceea de transformare a metalelor inferioare în aur. Teoria alchimiei a fost creată de inițiatul grec Aristotel, care afirma că la baza lumii fizice se află ceea ce el a numit materia primară. Aceasta este o energie ne-fizică, pe care nu o poți vedea sau atinge. Aristotel credea că materia primară se manifestă în forme fizice prin cele patru elemente: Pământul, Apa, Focul şi Aerul. Acestea diferă unele de celelalte, dar toate sunt legate între ele prin calitățile uscăciunii, umezelii, căldurii şi frigului. Fiecare element are două din aceste patru calități, din care una este dominantă. Astfel, Pământul este rece şi uscat, calitatea dominantă fiind uscăciunea. Apa este rece şi umedă, calitatea dominantă fiind răceala. Focul este fierbinte şi uscat, calitatea dominantă fiind căldura. Aerul este fierbinte şi umed, calitatea principală fiind umezeala. Ideea alchimiei este că un element se poate transforma într-un alt element pornind de la calitatea pe care o au în comun. De pildă, focul se poate transforma în aer prin intermediul căldurii, calitate pe care o împărtăşesc ambele elemente. Substanțele sunt alcătuite din elemente, şi dacă poți transforma un element în altul, vei putea transforma inclusiv substanțele din care sunt alcătuite aceste elemente. Spre exemplu, plumbul poate fi transformat în aur. Se crede că ar exista un praf secret necesar acestei transformări, care a devenit cunoscut sub numele de Piatra Filozofală. Familia d'Hautpoul a fost considerată păstrătoarea unor asemenea secrete. Atunci când vorbeşte de cel de-al 13-lea semn al zodiacului, Ophiucus, documentul *Le Serpent Rouge* spune: „Plumbul elementar al cuvintelor mele ar putea conține aurul cel mai pur". Timp de 500 de ani, Rennes-le-Chateau s-a aflat în proprietatea conților de Razes şi a devenit un centru important al catarilor. Odată cu distrugerea acestora, puterea sa a intrat în declin. O epidemie de ciumă şi atacurile bandiților catalani i-au desăvârşit decăderea, astfel încât Rennes-le-Chateau s-a transformat dintr-un oraş înfloritor într-un cătun. Astăzi este un loc de o mare frumusețe şi înconjurat de mult mister, de unde pot fi văzuți munții şi văile din jur. La prima vedere, l-ai putea considera un paradis terestru, dacă nu ar exista o vibrație energetică foarte neplăcută. Personal, am experimentat o senzație profund malefică în acest loc.

Structurile geometrice fantastice ale acestei zone care reunesc munți, locuri sacre şi biserici, au fost identificate în vremea noastră de oameni ca Henry Lincoln, un cercetător-pionier al misterelor de la Rennes-

le-Chateau, sau de cei doi autori ai cărţii *Genisis şi Geneset (vezi Figura 20),* David Wood şi Ian Campbell. Zeiţa Isis este menţionată în nişte documente vechi găsite la Rennes-les-Bains, o localitate situată la mică distanţă de Rennes-le-Chateau, iar în ultimul secol a fost descoperită o statuie a lui Isis în apropiere de sat. Wood şi Campbell sugerează că Rennes-le-Chateau şi Rennes-les-Bains s-ar traduce prin Regina Casei şi Regina Apelor – nume date de egiptenii din antichitate zeiţelor Nephthys şi Isis. Regiunea din jurul satului Rennes-le-Chateau este una din cele mai importante în structura energetică a pământului, motiv pentru care a atras atenţia tuturor celor care ştiau acest lucru în antichitate, inclusiv cum să controleze această energie enormă. Lumea modernă nu a aflat de povestea satului Rennes-le-Chateau decât după filmele de televiziune ale BBC-ului, regizate de Henry Lincoln, şi după cartea acestuia, *Sfântul sânge, Sfântul Graal,* scrisă în colaborare cu Michael Baigent şi Richard Leigh. Cartea a fost inspirată de povestea lui Berenger Sauniere, care a devenit preot al bisericii Sfintei Maria Magdalena din Rennes-le-Chateau, în anul 1855. Sauniere s-a născut în apropiere, la Montazels. Biserica se afla într-o stare de degradare foarte avansată şi povestea spune că în anul 1887 el s-a apucat să facă principalele reparaţii în interior, împreună cu doi muncitori. Cei trei au descoperit lângă altar o lespede pe care au ridicat-o. Pe partea interioară, aceasta avea gravată imaginea a doi bărbaţi pe un cal. Acest simbol a fost primul sigiliu al templierilor. Lespedea a devenit cunoscută sub numele de Piatra Cavalerilor şi poate fi văzută la muzeul din sat. Dându-şi seama că ar putea descoperi ceva de valoare, Sauniere şi-a continuat singur munca. Marea revelaţie s-a produs atunci când a desfăcut altarul şi a descoperit în interiorul unuia dintre piloni nişte tuburi din lemn sigilate cu ceară. În interiorul acestora se aflau mai multe manuscrise scrise codificat. După ce şi-a consultat superiorii din Carcassonne, el s-a dus la Paris, la centrul pentru studii oculte al bisericii romano-catolice numit Saint-Suplice, aflat deasupra unui fost loc sacru de adorare a lui Isis/Semiramida. Documentele au fost studiate de experţi în texte medievale, grafologi şi experţi în coduri. Până în prezent, cercetările au indicat că documentele lui Sauniere conţin o genealogie datată 1244 (anul în care catarii au fost măcelăriţi la Montsegur), care a confirmat supravieţuirea linii genealogice merovingiene, o altă genealogie merovingiană de la 1244 la 1644, şi încă două genealogii alcătuite în jurul anului 1780 de abatele Antoine Bigou, un fost preot al Rennes-le-Chateau şi capelan personal al familiei Blanchefort. Personal, nu cred nici o clipă că asta este tot ce a descoperit Sauniere. Cu siguranţă, documentele care ar fi contat cu adevărat nu ar fi fost făcute niciodată publice, şi nu este exclusă nici ipoteza ca Sauniere să nu fi găsit nici un fel de document. Poate că totul este doar o perdea de fum menită să ascundă adevărata realitate.

Figura 20

Pentagrama extinsă identificată de David Wood şi Ian Campbell în regiunea din jurul Rennes-le-Chateau. Cei doi au unit mai multe biserici şi alte monumente naturale cheie.

Prioria Sionului a avut grijă să „scape" nişte exemplare ale celor două documente Bigou, prin anii 60. Această organizaţie a apărut la Troyes, în Franţa, oraşul fondat de francii sicambrieni (merovingienii), în care au apărut oficial şi templierii. Prioria Sionului a apărut simultan cu templierii, Cavalerii de Malta şi Cavalerii Teutoni, dar a avut legături extrem de strânse numai cu templierii. Există însă cercetători care cred că adevăratele origini ale Prioriei Sionului sunt mult mai vechi. Marii maeştri ai acestei organizaţii sunt numiţi Nautonnier sau Navigatori. Lista tuturor marilor maeştri dintre anii 1188-1918 este prezentată în nişte documente numite Dosarele Secrete, care reprezintă texte publicate particular şi depozitate la Biblioteca Naţională din Paris. Printre aceşti mari maeştri s-au numărat: Marie şi Jean de Saint-Clair; Leonardo da Vinci; Sandro Boticelli, un alt artist italian şi prieten al lui da Vinci; Nicolas Flamel, faimosul alchimist medieval; filozoful Robert Fludd; Isaac Newton, cel care a „descoperit" legea gravitaţiei şi care a jucat un rol major în crearea „ştiinţei" de tip „această-lume-este-tot-ce-există"; Robert Boyle, un prieten apropiat al lui Newton şi un alt fondator al „ştiinţei" moderne; şi Jean Cocteau, scriitorul şi artistul francez contemporan. Alţi doi mari maeştri, aflaţi în funcţie în timpul lui Sauniere, au fost scriitorul şi poetul francez Victor Hugo, şi prietenul său, compozitorul Claude Debussy, un mare maestru al Ordinului rozicrucian. Una din cele mai faimoase opere a lui Debussy este o dramă merovingiană. Un mare maestru mai recent pare să fie Pierre Plantard de Saint-Clair, care, potrivit documentelor prezentate de cartea *Sfântul sânge, Sfântul Graal,* este un descendent al lui Dagobert II şi al dinastiei merovingiene. Dagobert a fost moştenitorul merovingian trimis în exil în Irlanda pe vremea când era copil. S-a întors şi şi-a preluat coroana, dar a fost în cele din urmă asasinat. Se presupune că fiul său ar fi supravieţuit. După părerea mea, Pierre Plantard i-a păcălit pe autorii cărţii *Sfântul sânge, Sfântul Graal,* iar ideea că linia genealogică a merovingienilor ar fi totuna cu linia genealogică a lui Iisus este lipsită de fundament. În realitate, ea nu are nimic de-a face cu Iisus. Motivul pentru care se fac atâtea referinţe cu privire la Arcadia în legătură cu Rennes-le-Chateau este că regiunea spartană Arcadia a fost legendarul cămin al lui Zeus şi al titanilor, liniile genealogice reptiliene din Troia. Aceasta este adevărata origine a acestor linii genealogice, nu Iisus, care nici măcar nu a existat. Pierre Plantard, care cunoaşte foarte bine acest adevăr, dar nu doreşte ca el să fie cunoscut şi de opinia publică, s-a născut în anul 1920 şi a editat o revistă în Franţa ocupată de nazişti (cu aprobarea acestora), în anul 1942, numită *Calea unui tânăr cavaler.* De fapt, era un jurnal al unei societăţi masonice-cavalereşti cu sediul la Paris numită Ordinul Alfa-Galates, al cărei mare maestru a devenit Plantard la vârsta de 22 de ani. Cu greu putem aveam încredere în cuvântul unui om cu o asemenea iniţiere.

La St Suplice, preotul rural Berenger Sauniere s-a întâlnit cu abatele Bieil, directorul general al seminarului, şi cu nepotul acestuia, Emile Hoffet. Acesta din urmă l-a prezentat unui cerc de prieteni ezoterici, care l-au întâmpinat cu căldură, printre care se numărau faimoasa cântăreaţă de operă Emma Calve şi Claude Debussy, marele maestru al Prioriei Sionului şi al rozicrucienilor. Sauniere şi Calve au devenit foarte apropiaţi, şi cântăreaţa l-a vizitat pe preot la Rennes-le-Chateau. Calve s-a aflat chiar în centrul mişcărilor oculte din Franţa, unul din prietenii ei apropiaţi fiind marchizul Stanislas de Gualta, fondatorul unei variante moderne a Ordinului Roza-Crucei, rozicrucienii. Aproape toţi marii maeştri ai Prioriei Sionului au legături cu rozicrucienii. Un alt prieten apropiat al lui Calve era Jules Bois, un satanist notoriu şi asociat al unui alt satanist, MacGregor Mathers. Încurajat de Bois, Mathers a înfiinţat societatea secretă ocultă britanică numită Ordinul Golden Dawn. Cel mai cunoscut membru al acesteia avea să devină mai târziu satanistul Aleister Crowley. Membrii Ordinului Golden Dawn au fost implicaţi atât în relaţia cu naziştii, cât şi în cea cu satanistul, druidul şi primul ministru britanic Sir Winston Churchill. Salutul cu braţul ridicat al naziştilor (Heil Hitler) era de fapt un ritual păgân al Ordinului Golden Dawn. Un alt membru faimos al Golden Dawn a fost poetul W.B. Yeats, un prieten al lui Claude Debussy. Atunci când a descris societatea ideală, Yeats a sintetizat perfect scopurile Frăţiei Babiloniene:

> „… o civilizaţie aristocrată în forma sa desăvârşită, ierarhizată până în ultimele detalii, cu petiţionari adunându-se dimineaţa la porţile marilor oameni, cu o mare bogăţie acumulată în mâinile unui număr mic de oameni, în care toată lumea depinde de aceşti câţiva, mergând până la împărat, care este un zeu ce depinde de un alt zeu mai mare. Inegalitatea ar trebui să domnească pretutindeni, ca lege, în familii, la Curtea imperială, etc."

Aceasta este chiar viziunea plănuită pentru rasa umană de reptilieni. Dacă Sauniere şi prietenii săi se învârteau în cercul Emmei Calve, avem cu siguranţă de-a face cu activităţi sataniste. Eu nu spun că Sauniere era el însuşi un satanist, pentru că nu cunosc cu precizie acest lucru, dar este cert că se învârtea în nişte cercuri sataniste. Alţi vizitatori faimoşi ai lui Sauniere la Rennes-le-Chateau au fost secretarul francez de stat pentru cultură şi arhiducele Johann von Habsburg, vărul lui Franz-Josef, împăratul Austriei. Habsburgii, una din cele mai importante linii genealogice reptiliene, au condus Sfântul Imperiu Roman timp de 500 de ani, până la destrămarea acestuia din anul 1806. Cu siguranţă, Prioria Sionului, linia genealogică merovingiană şi Rennes-le-Chateau sunt piese principale în această reţea mai largă care reprezintă subiectul cărţii de faţă.

Printre cele mai importante loji masonice din lumea modernă se numără Marea Lojă Alpină din Elveţia. Unul din membrii acesteia este Henry Kissinger, unul din cei mai activi slujitori ai reptilienilor (fiind el

însuşi unul dintre ei) de pe planeta noastră. Este implicat în manipularea globală la cel mai înalt nivel (vezi *Şi adevărul vă va face liberi)* şi este indubitabil un satanist. Marea Lojă Alpină a publicat (deşi acum contestă acest lucru) o lucrare intitulată *Descendenții merovingieni şi enigma regiunii vizigote Razes.* Razes este vechiul nume al regiunii din jurul satului Rennes-le-Chateau. Cartea a fost publicată la început în germană şi tradusă apoi în franceză de un anume Walter Celse-Nazaire, un pseudonim creat din numele sfinților cărora le este consacrată biserica din Rennes-les-Bains. Se pare că secretele păstrate în regiunea Rennes-le-Chateau şi Longuedoc sunt foarte importante pentru aceşti oameni. Compozitorul Richard Wagner a folosit mai multe nume din regiunea Rennes în operele sale, iar în opera *Valkiriile* regăsim tema unui personaj condamnat la somnul etern în ruinele unui castel vrăjit. Există multe castele vrăjite aflate în ruină în jurul satului Rennes-le-Chateau, iar Castelul Walhalla care apare în opera lui Wagner este situat pe meridianul Parisului, la numai câțiva kilometri de sat. Adolf Hitler, care era obsedat de magia neagră, obişnuia să spună că dacă doreşti să-i înțelegi pe nazişti, trebuie să-l înțelegi mai întâi pe Wagner. Există o legendă care spune că Wagner însuşi l-a vizitat pe Sauniere la Rennes-le-Chateau. Jules Verne, autorul de „science-fiction", a fost şi el un inițiat de rang înalt care cunoştea numeroase secrete. Cartea sa, *Castelul din Carpați,* include o serie de nume unice din regiunea Rennes-le-Chateau, iar unul din personajele dintr-o altă carte a sa, *Clovis d'Ardentor,* este Căpitanul Bugarach – numele unui munte de lângă Rennes-le-Chateau cunoscut de localnici sub numele de muntele magnetic. Clovis a fost şi numele unuia din primii regi merovingieni. Există o fermă în apropiere de Rennes-les-Bains numită Jouanne, un alt nume folosit de Jules Verne pentru unul din personajele sale.

Întors în Rennes-le-Chateau după vizita sa la Paris, Sauniere a început să cheltuiască o adevărată avere, cu mult peste posibilitățile financiare ale unui preot sărac de la țară. De unde a apărut această bogăție subită? El şi-a construit lângă biserică o casă pe care a numit-o Villa Bethania, numai pentru el şi pentru angajata sa, Marie Denarnaud. În imediata apropiere a construit un turn de veghe, deasupra unei stânci de unde pot fi văzuți munții şi văile din întreaga regiune. A dat acestui turn numele de La Tour Magdala, afirmând că acesta reprezintă o bibliotecă. Am vizitat acest turn şi mă îndoiesc de această destinație. Există într-adevăr în interiorul lui o cameră mică ce conține câteva cărți, dar cu greu am putea-o numi „bibliotecă". Cert este că locul unde a fost construit corespunde perfect cu unul din punctele pentagramei din structura geometrică identificată de Wood şi Campbell. Numele de Magdala înseamnă turn de veghe, care reprezintă la rândul lui unul din simbolurile Frăției Babiloniene pentru Maria Magdalena (energia feminină, Isis, Semiramida). De remarcat că el reprezintă şi simbolul Martorilor lui Iehova, o altă religie-închisoare creată de fruntaşi ai Frăției cum ar fi francmasonul de rang înalt Charles Taze Russell. Toate aceste societăți

secrete şi toate aceste religii sunt legate între ele. Sauniere a cheltuit sume mari de bani pe cumpărarea unor obiecte de artă şi antichităţi, a plătit construirea unui turn de apă pentru nevoile satului şi a cheltuit o avere pentru a construi un nou drum care să ducă din Rennes-le-Chateau în vârful muntelui, înlocuind cărarea îngustă şi nesigură de dinainte. În plus, a început să corespondeze cu oameni din întreaga Europă. Dar mai presus de toate, şi-a transformat biserica cu banii recentei sale averi. Aceasta a fost complet restaurată şi împodobită cu statui ciudate şi cu simboluri ezoterice. La intrarea în biserică a scris în limba franceză: „Acest loc este teribil". Chiar la intrare se află o statuie demoniacă ce prezintă o versiune particulară a diavolului. Este vorba de Asmodeus, despre care legenda spune că a fost forţat de regele Solomon să ajute la construirea templului său din Ierusalim. Printre posesiunile lui Sauniere s-a descoperit şi o pictură a lui Asmodeus înlănţuit. Vitraliul uneia din ferestrele bisericii o prezintă pe Maria Magdalena ungând picioarele lui Iisus. Există de asemenea o statuie a Mariei Magdalena cu un craniu la picioare (simbolul ritualurilor templiere). Podeaua bisericii este pavată cu dale pătrate albe şi negre, la fel ca orice templu mason. Interiorul bisericii este decorat cu simbolul crucii şi al trandafirului, inspirat chiar de Sauniere. Acesta este simbolul societăţii secrete a rozicrucienilor, ale cărei origini se pierd în negura timpului. Există artefacte templiere găsite la Paris şi în Cipru care prezintă acelaşi simbol. Trandafirul este asociat cu adorarea zeiţei şi cu simbolismul sexual. Romanii numeau trandafirul Floarea lui Venus (Venus = Semiramida). „Prostituatele sacre ale lui Venus" purtau această floare la butonieră, ca semn distinctiv. În misterele sexuale ale lui Venus, nimic din ce era *sub rosa,* adică „sub trandafir", nu trebuia să le fie revelat celor neiniţiaţi. Atunci când era folosită ca simbol al energiei feminine, Fecioara Maria era cunoscută sub numele de Trandafir, Tufiş de Trandafiri, Ghirlandă de Trandafiri sau Trandafir Mistic. Numele de Rose (n.n. trandafir, roză) ar putea proveni de la Eros, simbolul iubirii sexuale. Rozicrucienii fac parte integrantă din reţeaua Frăţiei, la fel ca şi iezuiţii. Fratele lui Sauniere, Alfred, era iezuit. Custodele muzeului din Rennes-le-Chateau mi-a spus că este posibil ca Sauniere să fi fost un membru al Ordinului rozicrucian, şi aş fi surprins să aflu că nu a fost. Pe mormântul său din curtea bisericii se află o cruce şi un trandafir roşu. Trandafirul roşu pe un mormânt poate indica fie că cel care s-a stins a dus o viaţă exemplară, fie că s-a sfârşit prematur. Când Pierre Plantard de Saint-Clair, marele maestru al Prioriei Sionului, a vizitat Rennes-le-Chateau, el a fost văzut executând o ceremonie stranie la mormântul lui Sauniere. Desigur, superiorii ierarhici şi-au pus întrebări privind averea subită a lui Sauniere, dar când ar fi trebuit să fie investigat, cel care l-a sprijinit a fost însuşi papa.

Sauniere colabora în secret cu doi preoţi locali, abatele Boudet de la Rennes-les-Bains şi abatele Gelis de la Coutaussa. Cele două sate se află foarte aproape de Rennes-le-Chateau. Există dovezi care atestă că Boudet, un prieten al bunicului lui Pierre Plantard, le-a plătit lui Sauniere

şi fratelui iezuit al acestuia sume mari de bani. Toţi trei beneficiau se pare de o sursă inepuizabilă de lichidităţi. În anul 1897, prietenia lor a fost zdruncinată de un conflict între Sauniere şi Boudet, marcat de asasinarea sângeroasă a lui Gelis, care se retrăsese complet din viaţa publică, trăind încuiat în casă, de teamă pentru viaţa sa. Se pare că avea toate motivele. A fost înjunghiat de cineva pe care îl cunoştea şi în care avea încredere, căci i-a deschis uşa, iar alarma pe care a instalat-o nu a funcţionat. În pofida morţii sale violente şi a luptei aprige care i-a precedat, corpul său a fost lăsat să zacă pe podea într-o poziţie aproape rituală. În biserica sa din Coutaussa se află simbolurile familiare de-acum ale ghearelor de leu, strugurilor şi viţei de vie, precum şi o variantă a Stelei lui David (steaua cu şase colţuri) în care cele două triunghiuri se suprapun, în loc să se intersecteze în poziţia normală. Acelaşi simbol a fost găsit şi pe eticheta unei cărţi a lui Sauniere. Pe mormântul lui Gelis, marcat cu o cruce malteză/templieră, se află cuvântul Asasin, iar piatra funerară este împodobită cu un trandafir, simbolul rozicrucienilor şi al morţii premature. Sauniere a murit în anul 1917, în urma unui atac cerebral. Atacul s-a produs pe data de 17 ianuarie 1917, o dată extrem de semnificativă pentru Frăţia Babiloniană, căreia îi corespunde sărbătoarea St Suplice. Sauniere şi-a dus documentele descoperite la biserica St Suplice din Paris. Misteriosul document numit *Le Serpent Rouge* conţine un plan al St Suplice. St Suplice a fost construit în anul 1645 potrivit legilor geometriei sacre, pe ruinele unui templu al lui Isis, şi a devenit sediul societăţii Compagnie du Saint-Sacrement, o acoperire a Prioriei Sionului. În sfârşit, Victor Hugo, mare maestru al Prioriei Sionului, s-a însurat la St Suplice. *Le Serpent Rouge* a fost datat 17 ianuarie, dată care corespunde casei astrologice a capricornului sau a caprei, a cărei ipostază negativă (ţapul) este Bafomet şi Ţapul din Mendes, simbolul satanismului şi al templierilor *(vezi Figura 21).* Imaginea derivă din sacrificarea simbolică a unui ţap de către israeliţi în onoarea Privitorului (reptilian) Azazel, simbolizat şi de pentagrama inversată sau „capul de ţap". Se spune că Nicholas Flamel, un alt mare maestru al Prioriei Sionului, ar fi reuşit prima sa transmutare alchimică în după-amiaza zilei de 17 ianuarie. Pe data de 17 ianuarie 1775 a fost dezvelită la Bruxelles o statuie a lui Charles de Lorraine, mare maestru al Prioriei Sionului şi al Ordinului Cavalerilor Teutoni. Dacă vi se pare că toate acestea sunt simple coincidenţe, vă propun să nu subestimaţi importanţa datelor precise pentru Frăţia Babiloniană. Fiecare fracţiune de secundă are o vibraţie diferită de cea precedentă, căci câmpul magnetic al pământului se modifică subtil din cauza influenţei soarelui şi a mişcării planetelor, şi fiecare număr şi combinaţie de numere îşi are propria sa semnătură vibratorie unică. Sauniere şi-a transferat toţi banii şi toate posesiunile pe numele îngrijitoarei sale, Marie Denarnaud, confidenta sa de-a lungul întregii perioade pe care am discutat-o mai sus. Se spune că aceasta i-ar fi transmis unui prieten:

> „Oamenii din această regiune calcă pe aur fără să-şi dea seama… Cu ceea ce ne-a lăsat domnul am putea hrăni Rennes-ul

timp de o sută de ani, şi tot ne-ar mai rămâne destul… Într-o zi am să-ți spun un secret care te va face un om foarte bogat”.

Figura 21

Simbolul complex al forței răului, Bafomet

Dar nu i-a transmis niciodată acest secret. Rennes-le-Chateau rămâne un loc atât de învăluit în secrete, care seamănă atât de bine cu „sala oglinzilor”, încât adevărul nu a reuşit să ajungă niciodată la oameni, deşi au trecut atâtea secole. În ultima vreme vălul a început însă să se ridice şi adevărul a început să iasă la iveală. Complicațiile din povestea satului Rennes-le-Chateau (inclusiv a Frăției) se nasc datorită certurilor dintre diferitele facțiuni concurente care operează sub aceeaşi conducere centrală. Altfel spus, oameni despre care ştim sigur că sunt implicați sunt subminați sau ucişi de alți oameni, despre care ştim la fel de sigur că sunt implicați. Acest lucru poate fi extrem de derutant dacă nu cunoşti regulile jocului. Aceste lupte interne sunt inevitabile dacă ținem cont de modul în care gândesc aceşti oameni, şi de multe ori servesc chiar scopurilor Frăției, căreia îi convine ca ele să se desfăşoare în arena publică, lăsând impresia unor disensiuni. Aceasta este regula haosului, a lui *„divide et impera”* (divide şi guvernează), de care au nevoie membrii Frăției pentru a-şi implementa Agenda prin manipulare. Când luptele interne pun însă în pericol întreaga Agendă, asupra căreia toți sunt unanim de acord, respectiv controlul global al lumii, ierarhia superioară a Frăției strânge rapid rândurile. O asemenea luptă a izbucnit între Prioria Sionului şi ramura sa militară, cavalerii templieri, care a provocat destule conflicte în secolele care au urmat. În anul 1187, templierii au pierdut controlul asupra Ierusalimului în fața turcilor sarazini, probabil în mod intenționat, după care au intrat în conflict cu foştii lor aliați şi maeştri oficiali, Prioria Sionului. Un an mai târziu s-au separat formal de aceştia printr-un ritual numit Tăierea Ulmului, ținut la Gisors, un oraş de lângă coasta de nord a Franței. Ordinul Sionului şi-a schimbat numele în Prioria Sionului şi a adoptat ca emblemă crucea roşie folosită de templieri. Prioria a adoptat şi titlul de Ordinul Adevăratei Cruci Roşii, *L'Ordre de la Rose-Cross Veritas.* Cele două societăți secrete au căzut de acord să acționeze independent, dar Prioria dorea averea Templului, asupra căreia credea că are toate drepturile, şi probabil că s-a folosit de regele merovingian al Franței, Filip cel Frumos, pentru a-şi atinge acest scop.

Masacrul templierilor

Filip a început prin a înlătura de la putere doi papi, până când a găsit unul care să îi urmeze ordinele. Şi-a trimis mai întâi un apropiat să îl agreseze pe papa Bonifaciu VIII, care a murit la scurt timp după aceea, după care l-a otrăvit pe următorul papă, Benedict XI. Acest lucru i-a permis să îl instaleze pe tronul papal pe arhiepiscopul de Bordeaux, care a devenit papa Clement V. A mutat reşedința papală la Avignon şi a generat

o diviziune în sânul Bisericii Catolice care a durat 68 de ani, cu doi papi rivali, unul în Franța şi celălalt în Italia. După ce şi-a impus propriul papă, Filip şi-a orientat atenția către cavalerii templieri. Îi invidia pe averea lor, îi ura pentru puterea pe care o aveau, şi peste toate, era o marionetă în mâinile Prioriei Sionului. Templierii îşi pierduseră o mare parte din influența în fața Bisericii după ce sarazinii i-au învins pe cruciații creştini, expulzându-i din Țara Sfântă. Conspirând cu papa pe care l-a impus, Filip şi-a propus să îi distrugă pe templieri. În anul 1306 el a arestat toți evreii din Franța, i-a izgonit din țară şi le-a confiscat averile. A planificat apoi o operațiune similară şi a dispus în secret arestarea tuturor templierilor în zorii zilei de vineri, 13 octombrie 1307. De atunci, ziua de vineri 13 a fost considerată aducătoare de ghinion. Majoritatea templierilor, inclusiv marele lor maestru, Jacques de Molay, au fost astfel prinşi şi supuşi de către Inchiziție unor torturi inimaginabile. Există însă dovezi indubitabile că mulți alți templieri au ştiut de acest plan şi au scăpat.

Documentele referitoare la ritualurile templierilor au fost distruse înainte ca raidurile să se producă şi când au fost deschise cuferele de la sediul Templului din Paris, imensa avere pe care o râvnea Filip dispăruse. Împreună cu papa-marionetă, el a făcut presiuni asupra celorlalți monarhi din Europa, cerându-le să îi aresteze pe templieri, dar acest lucru nu s-a dovedit deloc simplu. În regiunea Lorraine, aparținând Germaniei în acea vreme (mai târziu a devenit franceză), ducele i-a sprijinit pe templieri. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în alte părți ale Germaniei. Alții şi-au schimbat numele din cavaleri templieri, continuând să existe sub o altă deghizare. Unii au intrat în Ordinul Sfântului Ioan din Ierusalim (Malta) sau în Ordinul Cavalerilor Teutoni. Liniile genealogice aristocratice din Lorraine sunt dintre cele mai „pure” linii reptiliene, una dintre ele fiind la ora actuală o figură centrală în rețeaua globală a ritualurilor satanice. Deşi la modul oficial aceste trei ordine nu aveau nimic de-a face unele cu altele şi se displăceau reciproc, la vârf ele reprezentau aceeaşi organizație.

Regele Angliei Edward II a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru templieri, ignorând ani la rând ordinul papei de a-i aresta. Când a cedat în sfârşit presiunilor, el s-a purtat cu cea mai mare blândețe cu ei. Scoția şi Irlanda au procedat la fel. În cele din urmă, inchizitorii au venit pe pământul Insulelor Britanice, iar templierii au părăsit Anglia şi Irlanda, sau şi-au acceptat soarta. Cu Scoția lucrurile s-au petrecut altfel. În momentul masacrului, templierii au fugit cu vasele lor din Franța, îndeosebi din portul lor favorit, La Rochelle, luându-şi şi averea cu ei. Există totuşi şi posibilitatea ca Filip cel Frumos să fi fost înşelat de Prioria Sionului, care a aranjat ca flota engleză să îi intercepteze pe templieri şi să le ia averea. Templierii s-au îndreptat către Scoția, Portugalia şi probabil cele două Americi, de a căror existență ştiau, căci aveau acces la cunoaşterea ascunsă a Elitei Ariene şi ştiau că fenicienii ajunseseră pe coasta Americilor cu mii de ani înainte.

Alegerea Scoției era evidentă din mai multe motive. Acolo se aflau clanul St Clair/Sinclair şi numeroase alte linii genealogice ale Frăției sosite cu primii fenicieni, sau mult mai târziu, în urma migrației din Belgia şi nordul Franței. Şeful uneia din aceste familii, Robert de Bruce, se afla în război cu o altă ramură a arienilor, englezii, pentru controlul Scoției, şi fusese excomunicat de papă. De aceea, ordinul papal de a-i distruge pe templieri nu era valabil în regiunile controlate de Bruce. Aşa se explică de ce atâția templieri au venit în această regiune după masacrul din Franța. Ei au navigat de-a lungul coastei vestice a Irlandei şi au debarcat în nord-vestul Scoției, între Islay, Jura şi Mull of Kintyre. De-a lungul acestei coaste se mai văd şi astăzi numeroase morminte şi relicve ale unor templieri, în locuri precum Kilmory şi Kilmartin. O altă regiune în care s-au stabilit templierii a fost Dalnada, la ora actuală Argyll, de unde aveau să joace în scurt timp un rol crucial în cea mai faimoasă bătălie din istoria Scoției.

Capitolul 8

Aceeaşi față sub o mască diferită

În anii de dinainte de sosirea în forță a templierilor din Franța, campania împotriva englezilor a lui Robert de Bruce fusese dezastruoasă. El a fost forțat să se refugieze în munții Perthshire, iar apoi în Argyll. De aici, s-a îndreptat către Kintyre şi către nordul Irlandei.

Bruce avea legături foarte strânse cu Ulster-ul şi deținea pământ în această regiune. Titlul său, de conte de Carrick, poate fi văzut şi astăzi în numele din această parte a Irlandei, de pildă în Carrickfergus. Populația din Ulster are legături politice şi de sânge vechi cu scoțienii, îndeosebi cu cei din vestul Scoției, deşi manipulările i-au făcut să se lupte de multe ori cu aceştia. Până în zilele noastre, principala temă de conflict sunt neînțelegerile dintre irlandezi (catolici) şi irlandezo-scoțienii (protestanți) care s-au mutat în Ulster din Scoția. Aceste conflicte sunt încurajate şi manipulate de Frăție prin oamenii infiltrați de aceasta în cele două tabere. Cu ajutorul familiilor nobile irlandeze, Bruce s-a întors în Scoția în 1307, anul masacrului templierilor din Franța, şi s-a trezit luptându-se împotriva unui nou rege englez, Edward II, care l-a înlocuit la tron pe Edward I. Campania lui Bruce a prins putere datorită sprijinului şi armelor furnizate de templierii din Franța şi a culminat în bătălia de la Bannockburn, de lângă Stirling Castle, purtată în Ziua Sfântului Ioan Botezătorul (Ziua lui Nimrod), 24 iunie 1314. Scoțienii au reuşit să-i respingă pe englezi după o zi de lupte, prin sosirea unei forțe de călăreți „necunoscuți” care le-au sărit în ajutor. Din motive rămase neexplicate până astăzi, englezii au intrat în panică şi au luat-o la fugă, văzând aceste întăriri neaşteptate. Cu siguranță, ca să genereze o asemenea reacție, trebuia ca noile batalioane să fie trupe de elită şi să fie uşor de recunoscut. Templierii îndeplineau ambele condiții, aşa că soldații „necunoscuți” nu puteau fi alții decât ei –

războinicii atât de temuți ai cruciadelor, care s-au regrupat în Scoția. Victoria de la Bannockburn avea să asigure independența Scoției pentru următorii 289 de ani. Printre cei care au luptat împreună cu Bruce în acea zi s-a numărat şi Sir William St Clair of Rosslyn. După moartea lui Bruce din anul 1329, a început dinastia Stuart. În timpul merovingienilor, regii francezi numeau şambelani ai palatului care să sprijine monarhia şi începând din perioada regelui David I, Scoția a adoptat şi ea acest sistem. Şambelanii erau numiți stewarzi regali şi pozițiile lor au devenit ereditare. Mai târziu, numele lor s-a schimbat în Stewart, care s-a transformat apoi în Stuart. La fel ca în cazul merovingienilor, aceşti stewarzi regali ereditari au sfârşit prin a deveni ei înşişi linia genealogică regală. Procesul a început după ce fiica lui Bruce s-a măritat cu Walter the Steward sau Stewart. După moartea lui Bruce, primul copil rezultat din această căsătorie a devenit Robert II al Scoției, primul rege din dinastia Stuart.

Una din creațiile templierilor dezmembrați din punct de vedere oficial a fost Ordinul Jartierei, primul ordin cavaleresc, introdus de Edward III în anul 1348 şi condus şi la ora actuală de monarhia britanică. Acest ordin este o altă instituție a Elitei Frăției Babiloniene şi este consacrat „Fecioarei Maria, adică lui Semiramida/Ninkharsag. În timpul lui Edward, întrunirile ordinului se făceau într-o cameră specială a Castelului Windsor, în jurul unei mese creată după modelul celei din legenda Regelui Arthur. Castelul Windsor este construit pe un vortex energetic extrem de puternic, considerat sacru, şi este locul în care satanistul şi reptilianul Henry Kissinger a fost făcut cavaler de regină. Aceasta susține deschis Agenda Frăției şi una din cele mai importante instituții prin care operează este Ordinul Jartierei. Numele lui Edward III era Windsor, şi când actuala familie regală s-a decis în timpul Primului Război Mondial să îşi schimbe numele german într-unul englezesc, din rațiuni de *public relations,* ea a ales numele de Windsor, după cel care a fondat acest ordin cheie al Frăției. Însemnul Ordinului Jartierei este un colier de trandafiri roşii intercalați între 26 de verigi de aur, care îi simbolizează pe cei 26 de cavaleri, împărțiți în două grupuri de câte 13. Ordine similare au apărut şi în Franța, sub nume precum Ordinul Stelei, Ordinul Lânii de Aur şi Ordinul Sfântului Mihail. Francmasonii actuali nu sunt decât templierii şi membrii Prioriei Sionului de altădată sub un alt nume, iar Biserica lui Iisus sau iezuiții are la bază aceeaşi structură ca şi templierii şi s-a înființat cu acelaşi scop. Iezuiții şi Cavalerii de Malta sunt societăți secrete care dețin şi manipulează cunoştințe ezoterice secrete, deşi la suprafață pretind că sunt romano-catolici şi „creştini”. Ei fac la ora actuală exact ce au făcut templierii în vremea cruciadelor, controlând împreună cu gradele superioare ale francmasoneriei Vaticanul, pe papă şi întreaga biserică romano-catolică. Cu alte cuvinte, ei controlează simultan ambele tabere, atât cunoaşterea ezoterică ascunsă cât şi Biserica, ce condamnă această cunoaştere, afirmând că este opera diavolului. În acest fel, ei patronează întregul joc, care se apropie de sfârşit, dacă nu ne vom trezi la timp. Un exemplu evident al acestei afirmații este ceea ce s-a

petrecut după măcelul templierilor ordonat de papalitate. În anul 1312, toate pământurile şi toate proprietățile templierilor au fost dăruite de papă „rivalilor” acestora, Cavalerii Vindecători ai Sfântului Ioan, numiți ulterior Cavaleri de Rodos, iar la ora actuală Cavaleri de Malta (ramura catolică) şi Cavalerii Sfântului Ioan (ramura protestantă). În realitate, ambele tabere reprezentau aceeaşi forță, la fel ca şi Cavalerii Teutoni. Cu toții erau implicați în aceleaşi operațiuni, inclusiv bancare, şi foloseau aceleaşi metode lipsite de scrupule pentru a-şi atinge țelurile. Timp de mai bine de 200 de ani, până la mijlocul secolului al XVI-lea, cavalerii vindecători şi templierii au făcut parte dintr-un ordin mixt. De altfel, nici chiar după dispariția templierilor, foarte multe pământuri şi proprietățile lor nu au fost preluate de cavalerii vindecători, deşi le-au fost oferite.

Templierii şi-au restabilit influența în Franța pe la jumătatea secolului al XV-lea, sub numele de Gărzi Scoțiene. Când Robert de Bruce a fost instalat ca rege necontestat al Scoției, el a semnat un pact cu Charles IV al Franței, refăcând astfel „vechea alianță”, după cum era cunoscută. Acest lucru nu este deloc surprinzător, dacă ținem seama de faptul că liniile genealogice care controlau Scoția, inclusiv Bruce şi Sinclair-ii, au venit din Franța şi din Flandra. În anul 1445, regele Charles VII a creat prima armată de-sine-stătătoare din Europa după templieri. De fapt, aceasta era alcătuită *chiar* din templieri, căci mândria armatei lui Charles era Compania Scoțiană, care mergea în frunte la toate paradele militare. Chiar mai puternică şi mai influentă era însă Garda Scoțiană de elită, alcătuită din 33 de soldați, număr ezoteric extrem de semnificativ, care va apărea mai târziu în cele 33 de grade ale ritului scoțian al francmasoneriei. Garda Scoțiană avea misiunea de a-l păzi pe rege, mergând până acolo încât membrii ei dormeau chiar în dormitorul acestuia. Să sperăm că nu toți 33! Ori de câte ori garda trebuia mărită, se adăugau multipli de 13, un alt număr ezoteric care ține cont de legile numerologiei, aflat la loc de cinste în rândul templierilor. Comandanții Gărzii Scoțiene deveneau automat membri ai unei societăți secrete numită Ordinul Sfântului Mihail, care şi-a creat mai târziu şi o ramură în Scoția. Un alt secret al manipulării actuale constă în faptul că oameni care operează sub o anumită „mască” fac simultan parte şi din altele, uneori chiar foarte multe la număr, care slujesc însă aceeaşi Agendă. Ca de obicei, Garda Scoțiană (templierii) stăpânea la perfecție această tehnică a Calului Troian. Ei s-au infiltrat şi au preluat controlul asupra administrației Franței în calitate de „consilieri” şi „ambasadori”. Charles era marioneta lor, iar numele acestor membri de elită ai Gărzii Scoțiene ne sunt deja cât se poate de familiare: Sinclair, Stuart, Hamilton, Hay, Montgomery, Cunningham, Cockburn şi Seton. Acestea au fost familiile care au venit în Scoția din Franța şi Flandra, putând să-şi stabilească arborele genealogic până în perioada zeilor Anunnaki. Ei au preluat puterea asupra Scoției, iar acum se regrupau în Franța. Garda Scoțiană a fost o altă grupare care a deținut cunoaşterea secretă şi a acționat în favoarea Agendei templiere, practicând inclusiv ritualurile satanice de care au fost acuzați templierii. Nu s-a schimbat

nimic, decât numele. Un membru actual al familiei Montgomery le-a spus autorilor cărţii *Templul şi loja* că pe vremea Gărzii Scoţiene s-a format un ordin în care toţi membrii de sex masculin ai familiei Montgomery erau automat eligibili. Numele acestuia era Ordinul Templului. O altă denumire sub care aveau să reapară mai târziu templierii este francmasoneria de rit scoţian.

Tot din această reţea făcea parte şi Casa de Lorraine din regiunea situată la graniţa dintre nordul Franţei şi Germania. Cel mai important membru al acesteia a fost ducele de Lorraine cunoscut ca Rene d'Anjou, născut în anul 1408. El a devenit mare maestru al Prioriei Sionului la vârsta de zece ani, sub tutela unchiului său, Louis, cardinal de Bar, până la împlinirea vârstei de 20 de ani. Familia acestuia era una dintre cele mai importante linii genealogice reptiliene. Printre titlurile lui Rene d'Anjou se numărau: conte de Provence (în regiunea Rennes-le-Chateau), conte de Guise, duce de Anjou, rege al Ungariei, rege al oraşului Napoli şi al Siciliei, rege al Aragonului, Valenciei, Majorcăi şi Sardiniei, şi titlul simbolic de rege al Ierusalimului. Acesta din urmă este extrem de important pentru Frăţie. La ora actuală, titlul de rege al Ierusalimului urmează să-i revină reptilianului Karl von Habsburg, al cărui nume echivalează din punct de vedere numerologic cu 666. Una din fiicele lui Rene d'Anjou s-a măritat în anul 1445 cu regele Henry IV al Angliei şi a jucat un rol important în Războiul celor două Roze, în care trandafirul roşu al lui Henry de Lancaster s-a încrucişat cu cel alb al lui York, în anul 1455. Rene d'Anjou avea conexiuni cu toată lumea şi a fost o figură clasică a Frăţiei, aflată în centrul unei reţele vaste în formă de pânză de păianjen. Cu titlu de exemplu, două din numele faimoase ale istoriei cu care a avut legături au fost Cristofor Columb şi Ioana d'Arc. La un moment dat, el chiar s-a folosit de Cristofor Columb, iar semnificaţia enormă a acestei operaţiuni vă va deveni clară cât de curând. Din câte se pare, Ioana d'Arc s-a născut ca supus al lui Rene d'Anjou în ducatul Bar. Potrivit istoriei oficiale, în anul 1429 ea şi-a anunţat „misiunea divină" de a salva Franţa de invadatorii englezi şi de a se asigura că Charles va deveni rege al Franţei, lucru care s-a şi întâmplat (el a devenit regele Charles VII). Ioana d'Arc a cerut o audienţă la socrul lui Rene d'Anjou, iar când întâlnirea a avut loc, Rene a fost de faţă. Pentru a-şi împlini misiunea, le-a spus ea celor doi, potrivit versiunii oficiale, avea nevoie de un cal, de Rene şi de „câţiva oameni de ispravă care să o ducă în Franţa". Istoricii care au ţinut cronica vieţii lui Rene sugerează că acesta a părăsit-o pe Ioana pentru a se întâlni cu Charles şi că a fost de partea ei în victoriile pe care le-a obţinut împotriva englezilor, în urma cărora Charles a ajuns pe tronul Franţei. Ei nu ţin cont de oscilaţiile lui din anii 1429-1431, când Ioana d'Arc s-a aflat la apogeul puterii sale militare. În cele din urmă, Ioana d'Arc a fost arsă pe rug de Inchiziţie sub acuzaţia de vrăjitorie şi dovezile indică cu claritate că întreaga poveste oficială nu este altceva decât o altă perdea de fum. Nu ştiu cine poate să creadă că o fată tânără provenită dintr-o pătură săracă a bătut la poarta atotputernicilor aristocraţi, iar aceştia nu numai că au

primit-o, dar au şi susținut-o să declanşeze un război împotriva Angliei. Da, sigur! Cel care s-a aflat de la bun început în spatele campaniei militare a fost Rene d'Anjou, povestea Ioanei d'Arc nefiind decât un basm (creat după legenda „Fecioarei din Lorraine") menit să ascundă din nou realitatea.

Rene d'Anjou a fost responsabil de apariția crucii de Lorraine (două linii orizontale care intersectează o linie verticală). Simbolul crucii duble avea să fie folosit mai târziu de anumite grupări ale bisericii creştine şi el stă la originea expresiei: a fi *double-crossed* (n.n. textual: tras în piept, păcălit) sau manipulat. Acest simbol a fost adoptat mai târziu de Frăția reptiliană, şi la ora actuală poate fi văzut pe logo-ul gigantului petrolier Exxon, controlat de directorii americani de ramură al Frăției, familia Rockefeller. Rene d'Anjou era foarte versat în cunoaşterea ezoterică şi era un adept al legendei regelui Arthur şi a Graalului. Averea sa uriaşă şi conexiunile din Italia i-au permis să strângă relațiile cu Nobilimea Neagră şi cu celelalte familii aristocratice. A încurajat traducerea cunoaşterii egiptene şi greceşti străvechi în limbile europene, care avea să stea la baza declanşării Renaşterii. La curtea lui Rene d'Anjou se afla şi un astrolog pe nume Jean de Saint-Remy, şi, potrivit mai multor surse, tot el a fost bunicul celui mai faimos medium-astrolog al tuturor timpurilor, Nostradamus. Această ipoteză pare logică, întrucât în secolul XVI Nostradamus a fost foarte apropiat de Casa de Lorraine şi de Casa de Guise (din aceeaşi familie), în perioada în care cele două case au declanşat un val de asasinate împotriva rivalilor lor, în încercarea nereuşită de a pune mâna pe tronul Franței. De altfel, chiar numele lui îi trădează originea. Numele real al lui Nostradamus a fost Michel de Notre Dame: Mihai al Doamnei Noastre. Autorul şi cercetătorul francez Gerard de Sede, care se pare că avea contacte în interiorul Frăției, a declarat că Nostradamus a fost un agent al Caselor de Lorraine şi de Guise, folosindu-şi poziția de astrolog la curtea Franței pentru a manipula în numele acestora. De Sede sugerează în continuare că multe din faimoasele „catrene" ale lui Nostrdamus nu erau neapărat predicții, cât mesaje, cifruri, tabele ale timpului, instrucțiuni şi o prezentare simbolică a unor evenimente şi grupuri din trecut. El susține că Nostradamus a fost antrenat mult timp în Lorraine în artele ezoterice, înainte de a fi trimis la curtea duşmanilor acestei case, şi că în această perioadă a avut acces la o carte străveche, pe învățătura căreia şi-a bazat întreaga operă. Nu este de mirare că a fost considerat un astrolog strălucit, căci ştia lucruri pe care puțini oameni au avut vreodată privilegiul să le cunoască. În treacăt fie spus, Gerard de Sede afirmă şi el că linia genealogică merovingiană este de sorginte extraterestră, lucru care i-a atras condamnarea unanimă, dar eu sunt de părere că a avut perfectă dreptate. În cel mai rău caz, a fost o linie genealogică „regală" posedată şi controlată de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni.

În secolele XVI-XVII, un val de evenimente au accelerat brusc implementarea Agendei Frăției. Dimensiunile şi influența rețelei subterane

de societăți secrete au continuat să crească, astfel încât a devenit posibilă trecerea la o nouă etapă a planului de preluare globală a puterii. Rene d'Anjou a fost unul din jucătorii cheie care au stat în spatele Renaşterii, prin faptul că a permis şi a orchestrat – cu ajutorul contactelor sale din Italia, şi în special din Florența – traducerea, publicarea şi distribuirea lucrărilor greceşti, egiptene şi gnostice străvechi, inclusiv cele ale lui Platon şi Pitagora. Explozia artistică şi culturală care s-a produs a transformat viața claselor privilegiate ale Europei, iar puterea Bisericii a fost pusă la grea încercare. Ea a permis, între altele, înrolarea unui număr mult mai mare de oameni influenți în rețeaua societăților secrete. Presiunea asupra *establishment*-ului bisericii a crescut şi mai mult după publicarea Manifestelor Rozicruciene între anii 1614-1616, documente elaborate de un grup secret de inițiați din Germania şi Franța. Aceştia au afirmat că lumea se va transforma cu ajutorul cunoaşterii ezoterice şi au prezis o nouă eră a libertății religioase şi politice. Biserica catolică şi Sfântul Imperiu Roman erau aspru înfierate. Şi totuşi, Ordinul Roza-Crucii sau Rozicrucienilor nu era o apariție nouă pe scena europeană. După toate aparențele, el a fost fondat cel puțin din vremea faraonului Thothmes III, în secolul XV î.Ch. Sigiliul personal al acestui faraon este folosit ca logo de literatura rozicruciană modernă. Un alt argument se referă la legăturile dintre rozicrucieni şi Curtea Regală a Dragonului din Egiptul antic. Cercetătorii moderni cred că manifestele au fost scrise de ezoteristul german Johann Valentin Andrea, mare maestru al Prioriei Sionului. O altă voce influentă a gândirii rozicruciene a fost Robert Fludd, marele maestru care i-a precedat lui Andrea la conducerea Prioriei Sionului.

Moştenirea lui Bacon

Unul din cele mai importante personaje din această perioadă a fost rozicrucianul Francis Bacon. Influența sa a fost absolut colosală. A fost marele maestru al rozicrucienilor din Anglia, a jucat un rol determinant în crearea francmasoneriei, a fost „părintele" ştiinței moderne şi poate chiar autorul real al operelor lui Shakespeare. Era de asemenea membru al unei societăți secrete numite Ordinul Coifului, consacrat adorării zeiței înțelepciunii, Palas-Atena, ilustrată adeseori cu un coif pe cap şi purtând o suliță în mână. Cercetători de talia lui Manly P. Hall, celebrul istoric francmason, nu au nici o îndoială că Bacon s-a născut dintr-o legătură amoroasă a reginei Elisabeta I („regina-fecioară") cu amantul ei Robert Dudley, conte de Leicester. Francis a fost crescut de Nicholas şi Anne Bacon, şi a devenit cel mai influent om din țară, atât la vedere cât şi sub acoperire. A purtat titlul de viconte de St Albans şi a fost Lord Cancelar al Angliei. Dacă Bacon a fost într-adevăr fiul Elisabetei I (El-lizard-birth), înseamnă că avea sânge reptilian, ceea ce ar explica rapida sa ascensiune în planul politicii şi al societăților secrete. A lucrat prin intermediul unor canale discrete, printre care Inns of Court, centrul profesiei juridice controlată de Frăție cu sediul în Temple Bar (Baroul londonez), situat pe

fostele teritorii ale templierilor din centrul Londrei. Epoca lui Bacon a fost extrem de agitată şi plină de conflicte, căci Frăția şi-a propus să folosească Biserica pentru răspândirea războaielor şi a haosului. Unul din fruntaşii Frăției a fost de pildă Martin Luther, un produs al societăților secrete germane şi un rozicrucian. Sigiliul personal al lui Luther era trandafirul şi crucea. În anul 1517, acest profesor de teologie de la Universitatea din Wittenberg a enumerat 95 de plângeri împotriva Vaticanului, arătând că acestea vindea absoluțiuni cu scopul de a strânge bani pentru construcția Bisericii Sfântului Petru. Luther a fost excomunicat, dar a ars Decretul Bisericii şi alte exemplare ale Legii acesteia, după care şi-a lansat propria biserică luterană. Aşa a apărut creştinismul protestant, care a deschis calea unor conflicte fără precedent în Europa. Catolicii şi protestanții s-au luptat între ei pentru a stabili care versiune a aceluiaşi nonsens prevalează asupra celeilalte. Amuzant este faptul că rozicrucienii militau pentru libertate politică şi religioasă, dar una din principalele lor marionete, Martin Luther, s-a opus cu înverşunare ambelor idealuri. El ura gândirea liberă şi cercetările bazate pe un spirit deschis. Într-una din predicile sale, a afirmat că adepții săi ar trebui să scuipe pe rațiune, căci aceasta este târfa diavolului, mâncată de lepră, şi ar trebui ținută închisă în toaletă. Încântător! Iată un citat din opera lui Luther:

> „Dacă iubirea este susținută în dauna credinței, ea trebuie condamnată să ajungă în abisul iadului… Este mai bine dacă un tiran păcătuieşte de o sută de ori împotriva poporului pe care îl guvernează, decât dacă poporul păcătuieşte o singură dată împotriva tiranului care îl conduce… La fel cum fundul are nevoie de o mamă de bătaie, mulțimea are nevoie de o guvernare prin forță”.

Vorbeşte în numele tău, dragă! O versiune la fel de arogantă şi de extremistă a creştinismului protestant s-a născut în Franța, unde este cunoscută sub numele de calvinism, după numele creatorului său, Jean Calvin. Peste timp, ea avea să stea la baza mişcării puritane atât de influentă în America de Nord (unde a fost impusă de ocupația europeană). Biserica Protestantă a ajuns în Anglia pentru că regele Henry VIII îşi dorea un fiu şi un moştenitor, iar prima sa soție, Catherine de Aragon, nu i-a putut „produce” decât o fiică. Henry dorea să divorțeze de ea, dar papa Clement VII a refuzat să îi accepte divorțul. La vremea respectivă, Henry era un catolic devotat, cel puțin în ochii publicului, iar papa îi acordase titlul de Apărător al Credinței. Culmea ironiei face ca acest titlu (acordat de un papă catolic) să fie păstrat şi astăzi de monarhii britanici, deşi între timp au devenit capii bisericii protestante! Nu poți să nu te distrezi! Lezat de refuzul papei de a-i accepta divorțul, Henry şi-a convocat parlamentul şi i-a poruncit să creeze o Biserică Anglicană, independentă de Roma. A devenit el însuşi şeful noii Biserici prin Legea Supremației, emisă în anul 1534, şi a declanşat un măcel sângeros împotriva catolicilor. Lui Henry i-a urmat la putere unicul său fiu, Edward, dar după ce acesta a murit la vârsta de 15 ani, a fost înlocuit de fiica lui Henry, Mary. Aceasta era o catolică

ferventă, care şi-a câştigat pe bună dreptate titlul de „Mary cea Sângeroasă”, din cauza măcelului furibund declanşat împotriva protestanţilor. Mary şi-a asigurat domnia prin execuţia rivalei sale, Lady Jane Grey, „regina celor şase zile”. După moartea lui Mary a urmat legendara domnie a reginei Elisabeta I, fiica lui Henry VIII şi a Annei Boleyn. Elisabeta şi-a executat rivala, pe Mary Stuart a Scoţiei, după care a restabilit supremaţia Bisericii Anglicane, în fruntea căreia s-a auto-numit. A poruncit la rândul ei o epurare a catolicilor, care i-a atras titlul de „Elisabeta cea Sângeroasă”. Simpatică familie!

Acesta a fost mediul social în care a apărut Francis Bacon, ca iniţiat de rang înalt în cunoaşterea ezoterică, sub domnia celei care probabil îi era mamă, Elisabeta I, iar apoi a succesorului acesteia, James I, regele scoţian care a unit monarhia engleză cu cea scoţiană, odată cu încoronarea sa din anul 1603 ca prim monarh al ambelor ţări. Bacon a fost cel care, împreună cu Robert Fludd, marele maestru al Prioriei Sionului, a supervizat traducerea acelei versiuni a Bibliei supranumită „a regelui James” (rămasă în vigoare până astăzi), o carte care are cel puţin 361 de greşeli de traducere, conform unui studiu efectuat în anul 1881. Dat fiind că Bacon era un om educat şi extrem de inteligent, este greu de crezut că traducerea Bibliei ar fi putut conţine atâtea greşeli dacă nu s-ar fi dorit acest lucru. Între altele, Bacon a eliminat cele două Cărţi ale lui Macabei, ostile societăţii secrete a nazarinenilor, o creaţie a Frăţiei în perioada miticului Iisus. Francis Bacon este numit „părintele” ştiinţei moderne, de tip „asta este singura lume care există şi alta nu mai este”, care se concentrează exclusiv asupra nivelului fizic al existenţei. De ce a sprijinit el cu atâta ardoare această variantă a „ştiinţei”, în condiţiile în care era un iniţiat avansat al cunoaşterii ezoterice şi cunoştea adevărul? Cu siguranţă, ceva nu este în ordine, cu atât mai mult dacă ţinem seama că şi ceilalţi doi „părinţi” ai ştiinţei moderne, Isaac Newton şi Robert Boyle, erau iniţiaţi la fel de avansaţi şi maeştri ai Prioriei Sionului. Aşadar, Francis Bacon a fost un iniţiat de rang înalt al cunoaşterii secrete, implicat prin intermediul rozicrucienilor şi al altor societăţi secrete în divizarea Bisericii Creştine, în rescrierea Bibliei, dar şi în crearea „ştiinţei moderne”, care a spulberat multe din dogmele de bază ale creştinismului. În mod evident, el a aţâţat cele două tabere una împotriva celeilalte, creând astfel un mediu nou, care să permită implementarea unei alte Agende, invizibilă pentru publicul larg. Perioada care a urmat a fost caracterizată de carnagii în masă, atât în rândul catolicilor cât şi în cel al protestanţilor, timp în care „dogmele” ştiinţifice aflate într-o afirmare continuă săpau ambele credinţe de la rădăcină.

Tot sub influenţa lui Bacon şi cu sprijinul unor magicieni precum John Dee şi Sir Francis Walsingham a fost creată reţeaua de spioni englezi care au împânzit întreaga Europă şi care a devenit cunoscută mai târziu sub numele de Serviciul Secret Britanic. Acesta a fost creat de liniile genealogice reptiliene ale Frăţiei Babiloniene, şi după modelul său au fost create mai târziu şi celelalte servicii secrete din Statele Unite şi din restul

Imperiului Britanic, care sunt active astăzi mai mult ca oricând. CIA a fost creată de membrii elitei serviciilor secrete britanice, în timpul preşedinției masonului de grad 33 Harry S. Truman, omul care a ordonat oficial aruncarea bombei atomice asupra Japoniei. Principalul său sfătuitor a fost Bill Donovan, şeful predecesorului CIA, Oficiul pentru Servicii Strategice (OSS), în care nu au lucrat decât cavaleri templieri, dacă este să ne luăm după Bill Cooper, un fost agent al serviciilor secrete ale marinei SUA. Pentru a extinde rețeaua de spioni, Walsingham a fost numit ambasador în Franța, şi nu am fost deloc surprins atunci când un agent al serviciilor secrete franceze mi-a spus că aceste servicii şi cele britanice reprezintă de fapt aceeaşi organizație. Asasinarea prințesei Diana a putut fi muşamalizată mult mai uşor în acest fel. La vârf, toate serviciile secrete din lume sunt societăți secrete ezoterice, ai căror membri practică magia neagră şi care au drept unic scop implementarea aceleiaşi Agende: obținerea controlului la nivel mondial. John Dee a fost astrologul reginei, mare maestru al rozicrucienilor, magician negru şi agent al serviciului secret recent creat. Se pare că avea un exemplar din *Cartea lui Enoh,* care l-a ajutat să creeze, împreună cu mediumul Edward Kelley, un limbaj scris pe care cei doi l-au numit „cifrul enohian”, de comunicare cu îngerii – adică cu reptilienii. Dee îşi semna rapoarte sub indicativul 007, identic cu cel al lui James Bond, celebrul personaj creat în secolul XX de un alt agent al serviciilor secrete britanice, Ian Fleming, prieten bun cu magicianul negru Aleister Crowley. Dee a călătorit prin întreaga Europă, manipulând pe toată lumea, strângând informații şi ungând mecanismul noii rețele de agenți secreți. Una din țintele sale a fost Boemia, întrucât era unul din apropiații împăratului Rudolf II din dinastia reptiliană Habsburg, un ocultist de renume. Dee a fost una din vocile influente care au orchestrat politica de expansiune britanică ce avea să conducă la formarea Imperiului Britanic. Odată, pe când se afla în Praga, el i-a dat împăratului Rudolf II un manuscris ilustrat scris într-un cod secret, pretinzând că este o lucrare a lui Roger Bacon (Roger, nu Francis), călugărul franciscan care a trăit în secolul XIII şi care a stârnit o agitație atât de mare în rândul bisericii prin ideile sale. Acestea includeau profeții despre inventarea microscopului, a telescopului, automobilului, submarinului, avionului, şi convingerea că pământul este rotund, nu plat. În anul 1912, acest manuscris a fost cumpărat de un anticar american pe nume Wilfred Voynich, motiv pentru care a rămas cunoscut sub numele de Manuscrisul Voynich. Când Voynich a trimis copii ale documentului experților epocii, aceştia au declarat că marea majoritate a celor o sută de plante ilustrate în manuscris nu sunt de pe planeta noastră. Unele ilustrații arătau ca un țesut privit la microscop, iar altele prezentau sisteme stelare şi constelații. Cei mai buni spărgători de coduri din serviciile secrete ale Statelor Unite au încercat în timpul celor două războaie mondiale să descifreze ceea ce au numit „cel mai misterios manuscris din lume”, dar nu au reuşit. William Romaine Newbold, profesor la Universitatea Pennsylvania, a pretins în anul 1921 că a reuşit să descifreze o parte din manuscris. Iată un fragment

din textul obținut de el:

> „Am văzut într-o oglindă concavă o stea în formă de melc între ombilicul lui Pegas, brâul Andromedei şi capul Cassiopeei".

Această descriere este corectă, la fel ca şi ilustrația nebuloasei Andromedei, dar acestea sunt prezentate dintr-un unghi care nu poate fi vizibil de pe pământ! Acest manuscris este doar un exemplu al cunoaşterii la care a avut acces de mii de ani Frăția, în timp ce cealaltă aripă a sa, religia, a menținut masele într-o ignoranță neagră. În cercul lui John Dee şi Francis Bacon se aflau toate figurile majore din societatea elisabetană, inclusiv Sir Walter Raleigh. Nu este exclus ca Francis Bacon să fi fost cel care a transmis o parte din cunoaşterea secretă „celor care aveau urechi de auzit", prin cifrele şi imaginile simbolice care abundă în piesele de teatru atribuite lui William Shakespeare. La fel ca autorii Vechiului şi Noului Testament, sau cei ai legendelor Regelui Arthur, şi el era un inițiat de rang înalt, care cunoştea mijloacele de comunicare a secretelor prin intermediul codurilor şi semnificațiilor ascunse. Manly P. Hall susține că Bacon indică faptul că el a fost adevăratul autor al anumitor opere prin diferite coduri. Numărul său ezoteric era 33, iar pe una din paginile primei părți a piesei lui Shakespeare, *Henric al IV-lea,* numele de „Francis" apare de 33 de ori. La fel ca rozicrucienii şi majoritatea societăților secrete, şi Bacon folosea filigranul pentru a-şi transmite simbolurile. Printre acestea se numărau trandafirul şi crucea, precum şi nenumărați struguri – simbol al viței de vie, deci al liniilor genealogice. Bacon a folosit de asemenea simbolismul Tarotului în codurile sale, inclusiv numerele 21, 56 şi 78, care marchează diviziunile în pachetul cărților de Tarot. Într-un folio shakesperian din anul 1623, numele creştin al lui Bacon apare de 21 de ori, la pagina 56. Expresia *Rota Mundi* apare frecvent în primele manifeste ale Frăției Roza-Crucii. Dacă rearanjăm literele din *Rota* obținem Taro, numele antic al cărților de Tarot. Shakespeare a rămas legendar sub numele de Bardul. Un bard era un inițiat druidic al cunoaşterii secrete. Cealaltă explicație a cuvântului este, potrivit Dicționarului Concis al Limbii Engleze: „… felie de şuncă pusă pe o bucată de carne înainte de a o prăji"! Cu siguranță, nu aceasta este semnificația atribuită lui Shakespeare! Faimosul Globe Theater din Londra, în care se jucau piesele lui „Shakespeare", a fost construit după principiile geometriei sacre, iar ultima sa piesă, *Furtuna,* include nenumărate simboluri rozicruciene. Nu este exclus ca piesele lui „Sshakespeare" să fi fost scrise de un alt inițiat care trăia în societatea elisabetană: Edward De Vere, cel de-al 17-lea conte de Oxford, care se încadrează de asemenea perfect profilului, mulți considerându-l pe el adevăratul autor, nu pe Bacon.

Ideea că cele mai faimoase piese de teatru din lume au fost scrise de un analfabet din Stratford-upon-Avon pe nume William Shakespeare este de-a dreptul ridicolă. La fel ca atâtea alte „adevăruri" unanim acceptate, ea nu rezistă la cea mai elementară cercetare. „Bardul" Shakespeare a crescut în Stratford, un orăşel fără o şcoală capabilă să

transmită copiilor un nivel atât de înalt de cunoaştere. Părinții săi au fost analfabeți, şi el însuşi nu a manifestat un interes deosebit pentru studiu. Şi totuşi, piesele au fost scrise de cineva cu o cunoaştere foarte profundă asupra lumii, care nu putea fi acumulată decât prin citirea foarte multor cărți şi prin experiența acumulată direct în călătorii personale prin lume. Shakespeare nu dispunea de o bibliotecă (şi, oricum, nu ar fi citit cărțile nici dacă ar fi avut-o), şi nu a părăsit niciodată țara. În schimb, Bacon avea exact acest tip de bibliotecă şi a călătorit enorm, inclusiv în majoritatea locurilor descrise în aceste piese. De unde putea Shakespeare să dobândească cunoştințele de franceză, italiană, spaniolă, daneză, latină şi greacă veche ce transpar din piesele sale? Răspunsul este simplu: de nicăieri, căci nu avea astfel de cunoştințe. În schimb, Bacon şi De Vere cunoşteau perfect aceste limbi. Fiica lui Shakespeare, Judith, era analfabetă, neputând-şi scrie nici măcar numele la vârsta de 27 de ani. Pare neverosimil ca un om care scria atât de elocvent să nu-şi fi învățat fiica nici măcar să se semneze. Nu s-au păstrat decât şase mostre ale scrisului de mână al lui Shakespeare, din care trei sunt semnăturile de pe testamentul său. Expertiza lor grafologică arată un om nefamiliarizat cu scrisul şi o mână ghidată probabil de altcineva. Testamentul său face referire la patul său preferat şi la o bijuterie de argint, dar nu aminteşte nimic de drepturile de autor ale vreunor opere literare! Peste toate, nu există nici un portret autentic al lui Shakespeare. Diferențele care există între portretele făcute de alți artişti arată un singur lucru: că aceştia habar nu aveau cum arată el. Şi totuşi, puterea condiționării şi a acceptării liniei oficiale atrage milioane de oameni din toată lumea la Stratford, pentru a vizita casa celui care *nu* a scris piesele lui Shakespeare! Acesta este doar un exemplu mărunt al manierei în care basmul oficial numit „istorie" ne condiționează comportamentul curent şi modul de percepție. Oare ce alte fapte „istorice" mai există care nu sunt adevărate? Păi, cam toate! În spatele pieselor lui Shakespeare s-a ascuns aceeaşi mână invizibilă care a manipulat toate evenimentele istorice demne de a fi reținute: societățile secrete ale Frăției. Atitudinea acestui grup a fost sintetizată perfect chiar de Bacon/De Vere în cuvintele rostite de vrăjitoarele din piesa *MacBeth:* „Adevărul este o minciună şi minciuna este adevăr". Iată ce scrie despre Bacon istoricul francmason Manly P. Hall:

> „A fost un rozicrucian. Unii afirmă chiar că a fost *cel mai important* rozicrucian. Dacă nu a fost cumva chiar Ilustrul Părinte C.R.C. la care fac referire manifestele rozicruciene, a fost cel puțin un inițiat de rang înalt al Ordinului… Acei entuziaşti care se străduiesc de ani de zile să demonstreze că Sir Francis Bacon a fost adevăratul „Bard din Avon" ar fi câştigat de mult timp dacă ar fi subliniat unicul aspect care contează: că Sir Francis Bacon, inițiatul rozicrucian, a introdus în piesele shakespeariene învățăturile secrete ale Frăției R.C. şi ritualurile Ordinului Francmason, al cărui adevărat fondator a şi fost".

Ritualurile şi simbolurile francmasoneriei erau practicate în Egiptul antic, şi chiar în perioade mai vechi. Cunoaşterea geometriei, numerelor şi formelor sacre, este extrem de veche, provenind după toate aparenţele chiar de dinainte de ultimul cataclism. Artificierii sau Arhitecții lui Dionisos, o societate alcătuită din inițiați ai misterelor lui Bahus/Dionisos (Soarelui) şi al cărei rol a fost să conceapă clădirile şi monumentele publice, sunt cunoscuți de cel puțin 3000 de ani, dacă nu mai mult. Aceşti arhitecți inițiați au fost cei care au conceput marile clădiri din Constantinopole, Rodos, Atena şi Roma, inclusiv templul zeiței Diana şi centrul mondial al cultului acesteia de la Efes, considerat una din minunile lumii antice. Arhitecții lui Dionisos erau asociați cu o societate secretă numită Ionienii (de la insula Iona din Scoția), despre care se crede că au fost cei care le-au comandat templul Dianei. Sub alte nume, Arhitecții lui Dionisos şi inițiații şcolii de mistere Frater Solomonis au construit marile catedrale creştine finanțate de cavalerii templieri. Sculpturile de pe catedrala Notre Dame din Paris abundă de însemne rozicruciene şi masonice, inclusiv compasuri, echere şi alte instrumente de zidărie; din păcate, o bună parte din acestea au fost distruse în timpul Revoluției Franceze. Arhitecții lui Bahus/Dionisos erau împărțiți în comunități conduse de maeştri şi străjeri, la fel ca masoneria modernă. La un moment dat, ei s-au stabilit în Israel, unde sunt asociați de unii cercetători cu esenienii, secta egipteană de la care ne-au rămas Manuscrisele de la Marea Moartă. Bahus/Dionisos (două nume ale aceleiaşi divinități) reprezintă un simbol al Soarelui, născut dintr-o fecioară pe data de 25 decembrie. Esența legendei şi „istoriei" francmasoneriei are în centrul ei construirea simbolicului Templu al Regelui Solomon din Ierusalim. Eroul francmasonilor este Hiram Abiff, „fiul văduvei", după cum îl numesc ei. De fapt, este un alt simbol. În Egipt, Horus (Tammuz) era numit uneori fiul văduvei Isis.

Crearea francmasoneriei în secolele XVI-XVII a centralizat multe din temele, agendele şi organizațiile pe care le-am descris în acest capitol. Am făcut aici legătura dintre rozicrucienii şi templierii din Anglia, precum Bacon, cu templierii veniți din Franța lui Filip cel Frumos, iar apoi cu întoarcerea acestor în Franța, sub forma Gărzii Scoțiene. Am stabilit totodată legătura care există între aceştia şi Prioria Sionului. Personajul care a încarnat cel mai bine toate aceste conexiuni a fost regele James I al Scoției, care i-a urmat pe tronul Angliei reginei Elisabeta, devenind James I al Angliei şi Scoției. Acesta a fost unicul copil al lui Mary, regina Scoției. Sângele Stuarților, înrudit cu reptilienii merovingieni, se afla acum simultan pe tronul Angliei şi al Scoției. Sub patronajul lui James, cunoaşterea ezoterică scoțiană, cea a templierilor şi cea rozicruciană a lui Francis Bacon şi a altora au putut fuziona într-o singură organizație, numită francmasoneria. Tot aici a intrat şi cunoaşterea Casei reptiliene de Lorraine, o altă linie genealogică înrudită cu regele James. Acest individ a reuşit să reunească toate liniile şi toate cunoaşterile. Aşa se explică de ce numele de „James" şi „St James" apare atât de des în titlurile companiilor,

organizațiilor şi locațiilor Frăției. De pildă, ambasadorul american la Londra este cunoscut în limbajul diplomatic ca ambasador la Curtea Regelui St James. În imediata apropiere a Casei Parlamentului Britanic se află Piața St James, unde se află sediul Partidului Conservator; cel al celui mai mare sindicat din Marea Britanie, Sindicatul Transportatorilor; o clădire aflată în proprietatea liniei genealogice reptiliene scoțiene Keswick (despre care vom vorbi mai pe larg ceva mai încolo); iar în centrul ei se află o uriaşă biserică circulară dedicată Sfântului James (Nimrod).

Unul din primele acte pe care le-a făcut regele James al Angliei şi Scoției a fost să îi acorde titlul de cavaler lui Bacon. Mai târziu, James l-a numit pe acesta Avocat-General, Lord Păstrător al Marelui Sigiliu, iar în anul 1618 Lord Cancelar şi Baron Verulam. Mai târziu, Bacon a fost pus sub acuzare, fiind învinuit de fapte de corupție, şi s-a retras din viața publică. În primii ani ai domniei regelui James ar fi putut exista condiții minunate de repunere în circulație a cunoştințelor ezoterice ale lumii antice, suprimate atâta vreme, dacă aceasta ar fi fost adevărata motivație a organizației căreia îi aparțineau atât Bacon cât şi James. Ca de obicei însă, lucrurile s-au petrecut exact pe dos. James l-a folosit pe Bacon pentru a publica varianta Bibliei ce îi poartă astăzi numele, ocazie cu care s-a lansat într-un şir nesfârşit de acuzații la adresa „vrăjitorilor şi vrăjitoarelor", adică a oamenilor neinițiați care foloseau şi transmiteau mai departe cunoaşterea ezoterică. Mai mult decât atât, el a declanşat o campanie criminală de ucidere a lor, omorând mii de oameni, şi chiar a scris o carte în care a explicat cum pot fi identificați aceştia şi cum trebuie procedat cu ei. De ce a procedat în acest fel, de vreme ce motivația oficială a schimbărilor care se petreceau în Europa era protejarea şi chiar punerea în circulație a cunoştințelor ezoterice? Pentru un motiv cât se poate de simplu: nu acesta a fost scopul real. Era important ca oamenii care puteau sprijini Frăția să *creadă* că aceasta este motivația sa, dar când a fost vorba să facă ceva concret, ea a luat-o în direcția opusă. Ierarhia grupurilor pe care le-am descris mai sus nu a dorit niciodată să facă publice cunoştințele sale. Ei nu doresc decât să se folosească de ea şi să acumuleze mai multă putere la nivel global. Sincer să fiu, m-am cam săturat să tot aud cum francmasonii, templierii, rozicrucienii, Bacon şi compania, au fost protectorii cunoaşterii, în condițiile în care n-au ştiut cum să o ascundă mai bine, ori de câte ori condițiile au permis acest lucru. Totul este praf aruncat în ochi. Aceşti oameni ştiu că cunoaşterea înseamnă putere dacă tu o ai şi alții nu, aşa că ultimul lucru pe care şi-l doreşte această ierarhie, inclusiv la ora actuală, este o populație informată. Vrăjitorii şi vrăjitoarele din întreaga Europă, adică mediumii şi clarvăzătorii, au fost arşi, înecați, închişi şi torturați din ordinul unor oameni ca regele James şi Matin Luther, deşi aceştia erau inițiați care foloseau aceeaşi cunoaştere ca şi „vrăjitorii şi vrăjitoarele". Dintotdeauna, au existat două curente subterane ale cunoaşterii: unul al oamenilor obişnuiți, care şi-au transmis în secret această cunoaştere, inclusiv sub forma miturilor şi basmelor, pentru a evita răzbunarea *establishment*-ului religios şi politic, şi celălalt al Frăției

Babiloniene, care nu doreşte această cunoaştere decât pentru sine, pentru a controla şi manipula *establishment*-ul politic şi religios. De aceea, cunoaşterea oamenilor care nu fac parte din rândurile ei este atacată continuu de organizaţiile Frăţiei. Circa 250.000 de oameni au fost ucişi în acele timpuri sub acuzaţia de „vrăjitorie", din care 30.000 numai în Insulele Britanice.

Mişcarea francmasonă avea să devină un fel de loc central de întâlnire şi coordonator al diferitelor elemente ale reţelei Frăţiei. W. Wynn Westcott, fondatorul Ordinului Hermetic (şi satanic) al Golden Dawn, ştia foarte bine care sunt adevăratele fundamente ale francmasoneriei, căci avea legături strânse cu aceasta. El a scris în lucrarea sa, *Masonul magic,* că francmasonii derivă din esenieni, evreii farisei (leviţi), şcolile străvechi ale misterelor din Egipt şi Grecia antică, Vehm-Gerichte din Westphalia, în Germania, colegiile romane, *Compagnon*-ii francezi şi rozicrucieni. Istoria oficială (şi incorectă) afirmă că francmasoneria s-a născut din lojile zidarilor care au lucrat la marile catedrale şi biserici medievale, care cunoşteau principiile geometriei sacre. După construirea catedralelor gotice, aceştia ar fi păstrat legături strânse cu templierii. Activitatea lor era însă deja în declin, încă din perioada regelui Henry VIII. Departe de a mai clădi alte catedrale, Henry şi-a propus să prade mânăstirile, fraternităţile şi breslele, pentru a strânge banii de care avea atâta nevoie. Pentru a supravieţui, breasla zidarilor a început să-şi deschidă porţile în faţa ne-masonilor, oameni proveniţi din alte profesii, oameni de afaceri, negustori, proprietari de terenuri şi aristocraţi. Ea s-a transformat astfel în francmasonerie, iar noii veniţi au preluat rapid frâiele puterii interioare. Aceasta este istoria oficială. În realitate, structura subterană a Frăţiei Babiloniene / rozicrucienilor / templierilor şi-a creat propria sa şcoală de iniţiere, cu scopul de a transmite cunoaşterea secretă câtorva aleşi, continuând să o menţină astfel în afara circuitului public. Breasla zidarilor nu a fost nici o clipă altceva decât o acoperire.

Francmasoneria s-a născut în Scoţia, din rândul liniilor genealogice pe care le cunoaştem, în special cea a reptilienilor St Clair/Sinclair. Sediul acestora se afla la Rosslyn sau Roslin Castle, la sud de Edinburgh, într-o regiune consacrată pentru tradiţia templieră. La fel ca toate familiile din aceste linii genealogice, Sinclair-ii şi-au schimbat periodic numele, pentru a-şi ascunde astfel originile. Atunci când a părăsit Normandia, venind împreună cu Wilhelm Cuceritorul în Anglia, linia de care vorbim se numea St Clair. Ajunşi în Scoţia, membrii acesteia şi-au schimbat numele în Sinclair. Cinci din cei nouă St Clair care au participat la bătălia de la Hastings din anul 1066 erau veri primari cu Wilhelm, iar unul dintre ei s-a instalat în Scoţia, unde a fondat dinastia scoţiană a familiei. Istoria oficială a familiei spune că aceasta şi-a luat numele de St Clair după martiriul unei pustnice pe nume Clare. În realitate, erau nordici veniţi din Scandinavia care au ocupat Normandia, dar adevărata lor origine era similară cu cea a rasei albe ariene şi reptilo-ariene care a coborât din Munţii Caucaz şi din Orientul Apropiat. Fundaţiile Capelei din Rosslyn au fost puse în anul

1446, iar lucrarea a fost terminată în 1480. Construcția abundă de simboluri ezoterice şi francmasone, fiind un fel de altar al Frăției. Familia Sinclair avea conexiuni extinse cu rețelele secrete din Franța, Lorraine şi Guise, dar şi cu cele din Scandinavia, Danemarca şi fostul centru financiar al Frăției, Veneția. Membrii ei erau implicați din cap până în picioare în rețeaua reptiliană. Unul dintre aceştia a vizitat chiar America, împreună cu venețianul aparținând Nobilimii Negre Nicolo Zeno, cu un secol înainte de descoperirea oficială a acestui continent de către Cristofor Columb. Unul din simbolurile pe care le găsim la Capela Rosslyn este zeul păgân al vegetației, sau „Omul Verde". Tim Walace-Murphy scrie în istoria oficială a Capelei Rosslyn că Omul Verde poate fi identificat cu Tammuz, zeul babilonian care a murit şi a înviat din morți şi unul din aspectele lui Nimrod. Tammuz este ilustrat adeseori cu fața verde. La fel şi alte divinități, printre care Osiris, soțul-frate al lui Isis. Povestea lui Robin Hood cu costumul său verde are la bază legenda Omului Verde. În legenda originală, Robin Hood a apărut ca un fel de „spiriduş", fiind cunoscut şi sub numele de Robin cel Verde, Robin din Pădurea Verde sau Robin Goodfellow (n.n. textual: Băiatul cel Bun). Varianta sa shakespeariană, Puck din *Visul unei nopți de vară,* prezida riturile sexuale şi de fertilitate din timpul solstițiului de vară. Pe data de 1 mai, MayDay, obişnuia să se practice în Anglia ceremoniile May Pole. May Pole este un simbol falic consacrat zeiței sexualității şi fertilității, iar în ziua respectivă toate fecioarele din sat erau considerate Regine ale lui May (echivalente ale Semiramidei). Multe dintre ele intrau în pădurea verde pentru a fi inițiate sexual de tineri care jucau rolul lui Robin Hood sau Robin Goodfellow. Copiii care se năşteau de multe ori la nouă luni de la acest ritual au stat la originea unor nume atât de frecvent întâlnite astăzi, precum Robinson sau Robertson (n.n. textual: fiul lui Robin sau fiul lui Robert). Povestea lui Robin Hood a fost o altă fabulă simbolică menită să păstreze memoria ritualurilor păgâne în mijlocul creştinismului rigid. La Rosslyn se obişnuia transpunerea în scenă a unei piese intitulate *Robin Hood şi Little John,* jucată de țigani şi de alți actori voiajori. Pentru o vreme, Sir William Sinclair a devenit protectorul țiganilor, atunci când Parlamentul scoțian a adoptat o lege care îşi propunea ştergerea lor de pe suprafața pământului. Țiganii provin din Egipt şi dețin o anumită cunoaştere ezoterică, pe care o transmit din generație în generație şi o poartă din loc în loc. Aşa se explică de ce au fost atât de persecutați şi de hărțuiți, până când marea majoritate a cunoaşterii lor s-a pierdut.

Cel mai înalt rit al francmasoneriei mondiale sunt cele 33 de grade (nivele de inițiere) numite ritul scoțian. Numele acestui rit provine de la acea țărişoară din nordul Insulelor Britanice numită Scoția deoarece aici s-au instalat multe din liniile genealogice venite din Franța şi din Flandra, urmate mai târziu de templieri, în perioada lui Filip cel Frumos. La ora actuală, templierii au ieşit din nou la suprafață, sub numele de francmasonerie. Celălalt curent puternic al „maşinăriei" este ritul York, de la care şi-a primit numele oraşul New York, centrul francmasoneriei

mondiale până în zilele noastre. Unii cercetători cred că Prioria Sionului şi-a disputat controlul asupra ritului scoţian şi a ritului York cu templierii, atunci când aceştia au trecut din nou Canalul Mânecii pentru a fonda francmasoneria din Franţa. Poate că este adevărat, dar nu trebuie să uităm că, la vârf, toate acestea reprezintă aceeaşi organizaţie unică. Influenţa templierilor poate fi văzută şi la ora actuală în gradele ritului York. Gradul cel mai înalt în acest rit este gradul cavalerilor templieri, urmat de gradul cavalerilor de Malta şi de gradul crucii roşii. Oricum, gradele oficiale nu reprezintă decât ceea ce vor aceştia să recunoască. Deasupra acestor nivele se află ceea ce numesc eu gradele Illuminati, despre care foarte puţini oameni au auzit. Ce să mai vorbim de iniţierea în ele. Marea majoritate a francmasonilor nu trec niciodată de primele trei grade (cele inferioare), aşa-numitele „grade albastre" folosite ca acoperire pentru asigurarea respectabilităţii organizaţiei şi ascunderea adevăratei Agende, pe care majoritatea membrilor nu o cunosc. În secolul XIX, şeful Jurisdicţiei Sudice a ritului scoţian al francmasoneriei a fost Albert Pike, considerat un „zeu" francmason în America. Statuia sa este înălţată chiar în centrul capitalei SUA, Washington DC. Iată ce scrie acesta în cartea sa francmasonă, *Morală şi dogmă:*

> „Gradele albastre nu reprezintă decât curtea exterioară a templului. Iniţiatul pe aceste nivele află o parte din simboluri, dar interpretarea acestora este în mod intenţionat falsă. Scopul nu este ca el să o înţeleagă, ci doar să îşi imagineze că o înţelege".

Altfel spus, adepţii din gradele inferioare sunt ţinuţi în mod deliberat în întuneric, fiind alimentaţi cu informaţii false. Aceasta este structura clasică a oricărei societăţi secrete, în care numai gradele supreme ştiu ce se întâmplă cu adevărat. Marea majoritate a membrilor nu află decât mituri. Pe la mijlocul secolului al XVII-lea, Războiul de 30 de ani dintre protestanţi şi catolici a transformat Europa într-o vale a plângerii şi a morţii. La un moment dat, au existat temeri că mişcarea protestantă va fi învinsă, iar tirania Romei reinstaurată. Anglia a devenit un paradis pentru cauza protestantă, în special sub domnia casei regale Stuart, care nici măcar nu era creştină. Diviziunea pe care au creat-o protestanţii în sânul Bisericii şi diminuarea puterii Romei au convenit Frăţiei. Insulele Britanice au devenit nucleul gândirii ezoterice din Europa, iar crearea francmasoneriei nu a făcut decât să unească toate aceste curente într-o singură structură. În mod natural, ea avea să devină rapid un instrument perfect de manipulare politică şi economică, membrii săi lucrând pe diferite fronturi pentru implementarea aceleiaşi Agende. Scopul lor în această perioadă a fost de a reduce puterea monarhiilor din Europa şi de a le înlocui cu sisteme politice astfel concepute încât să poată fi mai uşor controlate de către Frăţie. Această structură politică era cunoscută din perioada Sumerului şi a Babilonului, şi este cea care există la ora actuală. În întreaga Europă au izbucnit o serie de războaie civile, în urma cărora monarhiile au fost înlăturate de la putere sau au devenit simple marionete în mâinile adevăraţilor păpuşari. În urma Războiului Civil dintre 1642-

1646, din Anglia, regele şi francmasonul Charles I Stuart a fost învins, şi mai târziu executat. Monarhia britanică a fost suspendată pentru o scurtă perioadă de timp, fiind înlocuită de un Lord Protector, Oliver Cromwell, şi el francmason. La prima vedere, poate părea ciudat şi contradictoriu, dar lucrurile sunt mult mai simple. *Singura* motivație a Frăției este implementarea Agendei. Dacă acest lucru presupune înlocuirea unui francmason şi a unui Stuart care nu implementează Agenda cu un alt francmason mai devotat, foarte bine. Sfârşitul linii genealogice a Stuarților nu este atât de important pe cât s-ar părea. Elitei Frăției şi a reptilienilor nu-i pasă cine sunt cei care îi implementează Agenda, atât timp cât cineva face acest lucru, iar liniile genealogice cele mai influente nu sunt neapărat şi cele mai faimoase. De cele mai multe ori, personajele cu adevărat influente lucrează în culise, acolo unde se află adevărata putere. Stuarții au corespuns o vreme, dar nimeni nu este indispensabil cauzei, iar la vremea respectivă structurile puteau deja conduce țările prin intermediul societăților secrete şi al mai multor fruntaşi. Era puterii singulare a monarhului se terminase. Aşa s-au petrecut lucrurile inclusiv în Regatul Unit, după decapitarea lui Charles I. Chiar şi după restaurarea monarhiei, Carol al II-lea a rămas o marionetă în mâinile Frăției, care primea ordine de la aceasta la fel cum le primise la vremea sa Oliver Cromwell, atunci când le-a permis „evreilor” (arienilor) să se întoarcă în Anglia în anul 1655, pentru prima oară după expulzarea lor de către Edward I din anul 1290. Aşa cum spuneam mai devreme, aceasta era perioada în care Nobilimea Neagră din Amsterdam se pregătea să îşi instaleze omul, pe Wilhelm de Orania, pe tronul britanic.

Toate aceste evenimente se întrepătrund cu o precizie remarcabilă întrucât au fost coordonate din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, care poate privi cu uşurință în dimensiunea noastră. Biserica creştină a fost divizată în facțiuni rivale şi violente de către rozicrucianul Martin Luther, proces care a condus apoi la apariția unei ramuri protestante încă şi mai extremistă, numită calvinism, cunoscută ulterior sub numele de puritani. Fondatorul acesteia, Jean Calvin, se numea de fapt Jean Caum şi era din Noyons, Franța, unde a fost educat la colegiul controlat de Frăție College du Montagu. Tot aici a fost educat cândva Ignatius de Loyola, fondatorul „catolic” al Societății lui Iisus – iezuiții. Caum s-a mutat la Parsi, iar apoi la Geneva, în Elveția, unde a devenit cunoscut sub numele de Cohen. Acest nume provine de la cuvântul „preot” şi se leagă de şcolile misterelor egiptene. În Geneva a fost creată (de către el sau de altcineva) filozofia numită calvinism. Caum şi-a schimbat din nou numele, în Calvin, pentru a fi mai uşor acceptat de către englezi, care au devenit principala țintă a noii religii (creată în realitate de aceeaşi sursă ca şi cele de dinaintea ei). Calvinismul era religia care trebuia să slujească intereselor Frăției în următoarea etapă a planului. El se focaliza rigid asupra celor zece porunci ale lui „Moise” şi asupra textelor din Vechiul Testament (desigur, înțelese cât mai literal cu putință, nu simbolic). Scopul era crucial: până acum, religia creştină respinsese percepția de dobânzi la

împrumuturile acordate. Acum, când bancherii Nobilimii Negre încercau să preia controlul asupra Angliei, o țară creștină, folosindu-se de aristocrația aparent „creștină", a sosit vremea ca această regulă să înceteze, iar perceperea dobânzilor să devină norma general acceptată. De aceea, calvinismul a sprijinit această practică și una din cele mai mari beneficiare a fost Elveția, țara în care a fost conceput acest complot și care a devenit centrul sistemului bancar mondial. Un alt rol al calvinismului a fost de a insista asupra arderii pe rug a vrăjitoarelor, continuând să scoată astfel din circulație cunoașterea secretă. Nobilimea Neagră dorea ca omul lor, Wilhelm de Orania, să fie așezat pe tronul Angliei, scop în care a fost necesară înlăturarea de la putere a lui Charles I, pe care l-au și decapitat în anul 1649. Calvinismul a fost folosit pentru crearea unei stări de agitație împotriva monarhiei. Astfel a apărut Oliver Cromwell, francmason și calvinist deopotrivă, care și-a jucat rolul în noul conflict manipulat de aceeași putere, ce a condus la Războiul Civil Englez dintre roialiști și „capetele rotunde". Pe data de 3 septembrie 1921, o publicație a Lordului Alfred Douglas numită *Plain English* (n.n. cu sensul de: a vorbi pe șleau, a spune lucrurilor pe nume) a prezentat conținutul corespondenței care a stat la baza complotului ce avea să conducă la decapitarea lui Charles I. Textul afirma că documentele fuseseră găsite la Sinagoga din Mulheim de un anume L.A. Van Valckert. Erau scrise în limba germană și erau considerate pierdute din timpul războaielor lui Napoleon. O scrisoare adresată de Oliver Cromwell lui Ebenzer Pratt la data de 6 iunie 1647 spune:

> „În schimbul acestui sprijin financiar voi susține revenirea evreilor în Anglia. Acest lucru este imposibil atât timp cât Charles rămâne în viață. Charles nu poate fi executat fără un proces, iar la ora actuală nu există motive adecvate pentru așa ceva. De aceea, recomand ca Charles să fie asasinat. Nu doresc să am nimic de-a face cu numirea asasinului, dar sunt dispus să contribui la scăparea lui".
>
> Răspunsul lui Ebenezer Pratt a venit la data de 12 iulie 1647:
>
> „Vă vom acorda ajutorul financiar de îndată ce Charles va fi înlăturat de la putere și evreii vor fi reprimiți în Anglia. Asasinarea lui Charles este prea periculoasă. De aceea, ar trebui să i se dea posibilitatea să încerce să scape. În acest fel, se creează premisele judecării și execuției lui. Sprijinul acordat va fi masiv, dar este inutil să discutăm condițiile până când nu va începe procesul lui Charles".

Publicarea acestui text a fost atât de șocantă încât rețeaua Frăției a dispus încarcerarea Lordului Alfred Douglas, sub pretextul unei calomnii publicate în aceeași revistă la adresa lui Winston Churchill. Mi-e greu să înțeleg cum ai putea calomnia un satanist de talia lui Churchill. Corespondența dintre Cromwell și Pratt a prezis exact felul în care s-au derulat evenimentele. Pe data de 12 noiembrie 1647, lui Charles I i s-a permis să evadeze, ba chiar să se „ascundă" pe insula Wight, la sud de

Anglia, locul în care scriu acest capitol. Charles a fost recapturat, şi tocmai când Parlamentul părea să fie dispus să îi cruțe viața, Cromwell, devenit între timp Lord Protector, i-a demis pe toți parlamentarii dispuşi să semneze actul de grațiere. Istoria numeşte ceea ce a mai rămas din Parlamentul Britanic: „Parlamentul fracturat". Cromwell a ordonat un alt proces, căci le promisese susținătorilor săi din Amsterdam că Charles va fi executat. Documentul de punere sub acuzare a fost redactat de Isaac Dorislaus, agentul în Anglia al Manasseh ben Israel, unul din numeroşii finanțatori din Amsterdam ai „revoluției" lui Cromwell. Rezultatul procesului a fost decapitarea publică a lui Charles, urmată de permisiunea acordată de Cromwell „evreilor" să se întoarcă în Anglia. Repet ce am mai spus: aceştia nu sunt cu adevărat evrei, ci reprezentanți ai ierarhiei financiare a Nobilimii Negre şi ai Frăției, care se ascund în spatele termenului de „evrei" şi care îi manipulează fără milă pe marea majoritate a celor care se auto-denumesc „evrei". După moartea lui Cromwell din anul 1661, mulți din adepții săi calvinist-puritani au fugit în America pentru a scăpa de „persecuțiile religioase" care au urmat după reinstaurarea monarhiei sub Charles II. Aceştia au fost fanaticii religioşi care au măcelărit populația nativă sub stindardul lui „Dumnezeu". Pentru a-l aduce la sentimente mai bune pe Charles, bancherii din Amsterdam ai Nobilimii Negre au fost nevoiți să provoace un crah financiar în Anglia. În cele din urmă s-a semnat un „tratat de pace" între Olanda şi Anglia, în anul 1667, prin care Wilhelm de Orania (Nobilimea Neagră) s-a însurat cu Mary, fiica Ducelui de York. Când Charles II a murit în anul 1685, pe tronul Angliei a venit Ducele de York, sub numele de James II. Tot ce mai avea acum de făcut Frăția era să îl înlăture de pe tron, pentru ca omul lor să poată ajunge în sfârşit regele Angliei. Membrii săi au început să-i mituiască pe cei mai influenți susținători ai regelui James II, şi primul care a muşcat momeala a fost John Churchill, reptilianul duce de Marlborough. Documentele arată că Churchill a încasat o mită în valoare totală de 60.000 de lire sterline (o sumă fabuloasă în acele zile) de la reprezentanții unor familii olandeze şi spaniole precum Sir Solomon de Medina şi Antonio Machado. Un alt cercetător, Eustace Mullins, afirmă că suma reală a fost mai degrabă de 350.000 de lire.

John Churchill, duce de Marlborough, a fost unul din strămoşii primului ministru Sir Winston Churchill, cel care a guvernat Anglia în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Conexiunea dintre clanul Churchill şi Frăție continuă până în zilele noastre. Nora lui Sir Winston, Pamela, s-a măritat cu americanul Averell Harriman, unul din cei mai mari manipulatori ai Frăției din secolul XX, despre care am vorbit pe larg în lucrarea *Şi adevărul vă va face liberi.* Pamela Harriman, care fusese măritată anterior cu fiul lui Winston, Randolph, a devenit foarte influentă în cadrul Partidului Democrat American, fiind considerată una din principalele forțe care au stat la baza alegerii lui Bill Clinton ca preşedinte al SUA. A fost răsplătită de acesta prin numirea ei ca ambasador al SUA la Paris (unul din oraşele cheie ale Frăției), unde a şi murit în anul 1997, la

vârsta de 76 de ani. Fiul ei, numit de asemenea Winston, este membru în Parlamentul Britanic şi foarte apropiat de Rothschild-zi. Înainte de a se mărita cu Averell Harriman, Pamela Churchill s-a întâlnit cu Elie de Rothschild. În anul 1995, familia Churchill a primit 12,5 milioane de lire sterline din banii Loteriei Naționale, în urma vânzării unei părți din „discursurile către națiune" ale lui Winston Churchill din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Aceste discursuri au fost cumpărate din bani publici de către National Heritage Memorial Board, al cărui preşedinte era… Lord Jacob Rothschild. Doar o coincidență, nu vă faceți probleme! Atât familia Churchill cât şi clanul Harriman sunt linii genealogice hibride. Unul din strămoşii Pamelei Hariman a conspirat cu familia Percy, strămoşii lui George Bush, în încercarea de a arunca în aer Casa Parlamentului prin aşa-numitul Complot al Prafului de Puşcă, condus de Guy Fawkes, care a avut loc pe data de 5 noiembrie 1605. După ce a devenit o Harriman, Pamela a început să reprezinte aripa „democrată" a Frăției, în timp ce familia Bush, asociați şi parteneri apropiați de afaceri cu Harriman-ii, reprezintă aripa „republicană" a aceleiaşi organizații. Ambele aripi au răspuns apelului stăpânului comun, care dorea să se asigure că nici în Statele Unite, la fel ca în toate celelalte țări, nu există decât un singur partid. Cei din familia Bush sunt prieteni apropiați ai Windsor-ilor, lucru care nu ar trebui să-i surprindă pe cititorii care au citit până acum această carte, căci toți sunt reptilieni care îşi schimbă forma. Atât Bush cât şi asociatul său, neobositul manipulator global al Frăției Henry Kissinger, au fost înnobilați de regina Elisabeta II.

Versiunea modernă a francmasoneriei s-a extins rapid de la obscurul său început din vremea templierilor şi a altor inițiați ai misterelor. Marea Lojă a Angliei – centrul rețelei – a apărut formal la data de 24 iunie 1717, în ziua Sfântului Ioan Botezătorul, o zi sacră pentru cavalerii templieri şi o referire evidentă la Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim (sau Cavaleri de Malta). Ioan Botezătorul este sfântul patron al francmasonilor şi al templierilor, căci numele babilonian al lui Ioan era Oannes, care corespundea aceluiaşi Nimrod. Şase sau şapte ani mai târziu a urmat crearea Marii Loji Irlandeze. Multe din lojile militare apărute în regimentele din armata Marii Britanii sunt susținute de loja irlandeză, nu de cea engleză. Clanurile scoțiene au introdus francmasoneria în Franța (unde locuiau frații lor de sânge). Nu îl voi menționa în această privință decât pe Andrew Michael Ramsey, tutorele pretendentului scoțian din familia Stuart la tronul Angliei, prințul Charlie. Ramsey s-a născut în Scoția prin anii 1680 şi era prieten apropiat cu Isaac Newton, marele maestru al Prioriei Sionului. A fost membru în elita multor organizații, inclusiv într-un fel de societate rozicruciană numită Filadelfienii (numită după oraşul din care a fost orchestrat Războiul American pentru Independență), şi în ordinul cavaleresc francez Sfântul Lazăr. Multe din aceste grupuri de elită le dădeau inițiaților nume ezoterice, iar numele lui Ramsey era „Chevalier" (n.n. „Cavalerul", în limba franceză). A jucat un rol important în răspândirea francmasoneriei şi este amintit frecvent în

cercurile francmasone pentru două versiuni ale aceluiaşi discurs pe care l-a ținut în decembrie 1736 şi respectiv martie 1737. Acesta a rămas cunoscut sub numele de Orațiunea lui Ramsey şi prezintă o parte din istoria francmasoneriei. Ramsey confirmă că această organizație derivă din şcolile antice ale misterelor închinate Dianei, Minervei şi lui Isis (Semiramidei). El afirmă că francmasoneria în varianta ei modernă îşi are originile în Țara Sfântă, în perioada Cruciadelor (a templierilor) şi nu a avut nimic de-a face cu breasla zidarilor. Ramsey arată că „ordinul nostru" (templierii) a fuzionat cu cel al Cavalerilor Sfântului Ioan din Ierusalim (de Malta), şi că din acel moment, „lojile noastre au luat numele de Lojile Sfântului Ioan". Cu sprijinul activ al lui Ramsey, francmasoneria din Franța a realizat o fuziune extrem de importantă cu iacobinii, devenind cunoscută ca Francmasoneria Marelui Orient. Există rețele ale Marelui Orient şi în alte țări, precum Brazilia şi Portugalia. Numele de Marele Orient este legat chiar de Orientul Mijlociu, ritualurile sale fiind inspirate din cele ale cultului lui Zoroastru din Persia, al lui Ishtar şi Tammuz (Semiramida şi Nimrod) din Babilon, al Demetrei, Persfenonei şi lui Dionisos din Grecia, al Afroditei şi al lui Adonis din Siria, al lui Isis şi Osiris din Egipt, şi al lui Mithra din Persia. Marele Orient francez a fost forța care s-a ascuns în spatele Revoluției Franceze, pe care a manipulat-o şi a coordonat-o în totalitate. Din punctul de vedere al Frăției, aceste „revoluții" nu au nimic de-a face cu libertatea, ci exclusiv cu implementarea Agendei sale de cucerire a controlului la nivel global. Celebrul strigăt al revoluționarilor francezi: „Libertate, egalitate, fraternitate!" este un moto francmason.

Ştiința manipulării

Pe măsură ce puterea religiei a început să se destrame, aceasta a fost înlocuită de o altă închisoare mentală, căreia i s-a spus „ştiință". Ea nu are nimic de-a face cu ştiința reală, ci este o ştiință „oficială", care afirmă că „lumea pe care o vedem este singura lume care există şi că nu există o continuare a vieții după moarte". Frăția a trebuit să găsească o alternativă pentru cei care începeau să respingă religia, pentru a se asigura că aceştia nu-şi vor da seama că suntem cu toții conştiințe multidimensionale infinite întrupate într-un corp fizic pentru o perioadă de experiențe intense pe calea evoluției, respectiv că nu vom „muri", pentru simplul motiv că nu putem muri. Energia înseamnă conştiință, şi ea nu poate fi distrusă, ci doar transformată într-o altă expresie a sa. Dacă omul îşi dă seama că nu este una cu corpul său fizic, ci cu conştiința eternă şi infinită care dă viață acestui corp, viziunea şi potențialul său se amplifică nelimitat. Ce coşmar ar însemna acest lucru pentru cei care doresc să îi controleze pe oameni. De aceea, sub patronajul regelui Charles II şi sub coordonarea directă a francmasoneriei s-a creat la Londra Societatea Regală, în anul 1662. Aceasta a fost prima organizație creată vreodată a oamenilor de ştiință şi a inginerilor, cu scopul de a asigura direcția în care trebuie să se îndrepte

„ştiinţa”. Practic, toţi primii membri ai Societăţii Regale erau francmasoni care ştiau că această direcţie este greşită şi falsă. „Părintele” Societăţii Regale, cel care a inspirat-o în cea mai mare parte înainte de a „muri” (adică de a-şi schimba învelişul fizic), a fost Francis Bacon, şeful rozicrucienilor, traducătorul Bibliei şi arhitectul francmasoneriei. Printre membrii Societăţii Regale se mai numărau: Isaac Newton, marele maestru rozicrucian al Prioriei Sionului, care a devenit membru al acestei organizaţii a oamenilor de ştiinţă în anul 1672; Lord Moray, un francmason scoţian; Elias Ashmole, unul din primii francmasoni înregistraţi în acte; şi „Cavalerul” Andrew Michael Ramsey, un veritabil far luminos al francmasoneriei, acceptat de Societatea Regală fără să i se ceară vreo calificare ştiinţifică. Un alt membru a fost John Byrom, francmason şi membru al Clubului Cabala, cunoscut şi sub numele de Clubul Soarelui. În anul 1984, mai mult de 500 de documente ale acestuia au fost descoperite într-o casă din Manchester. Ele includ informaţii despre geometria şi arhitectura sacră, şi despre simbolurile cabaliste, francmasone şi alte însemne alchimice şi ezoterice.

Ashmole, un alchimist şi rozicrucian cu multe contacte ezoterice în Germania, era prieten apropiat cu Charles II şi Cavaler al Ordinului Jartierei, acel prim ordin „cavaleresc” instituit de regalitate. El a scris o carte împreună cu Arthur Dee (fiul doctorului John Dee), care a fost medicul personal al ţarului Ivan cel Groaznic. După moartea lui Ivan, manipulările lui Dee au condus la instalarea pe tronul rusesc a dinastiei Romanov. Ashmole avea extrem de multe conexiuni şi a menţinut un contact strâns cu „Colegiul Invizibil” care a început să se întrunească la Oxford începând din anul 1650. Despre acest grup vorbeşte Francis Bacon în cartea sa, *Noua Atlantidă.* Printre cei care făceau parte din acest „Colegiu Invizibil” s-au numărat faimosul om de ştiinţă Robert Boyle, un alt mare maestru al Prioriei Sionului, şi Sir Christopher Wren, arhitectul care a construit catedrala St Paul în City-ul londonez, centrul financiar al Nobilimii Negre şi al Frăţiei Babiloniene. Amândoi au fost mari maeştri ai ordinului rozicrucian al Sfântului Paul. Reconstrucţia centrului Londrei (City-ului) nu a devenit posibilă decât în urma Marelui Incendiu care a devastat capitala Angliei în anul 1666, şi este foarte interesant faptul că atât Wren, arhitectul care a ridicat catedrala St Paul pe locul unui fost altar al cultului Dianei, cât şi Robert Hooke, unul din cei trei primari ai oraşului după incendiu, erau membri ai Societăţii Regale şi mari iniţiaţi ai unor societăţi secrete. Noul City londonez a fost construit după un plan municipal mason, în care fiecare clădire ţine seama de reţeaua magnetică a pământului în punctul respectiv şi de cele mai bune posibilităţi de manipulare a ei.

Societatea Regală a însemnat de la bun început mult mai mult decât o adunare a oamenilor de ştiinţă. În esenţa ei, ea este o societate secretă creată şi controlată de Frăţie, cu scopul de a limita viziunea asupra lumii şi înţelegerea ştiinţifică şi spirituală. Dacă doriţi o confirmare, priviţi cine sunt iniţiaţii ezoterici ai acestei societăţi care se pretinde împotriva

cunoaşterii ezoterice. Lucrurile devin şi mai evidente dacă ţinem seama de orientarea unui alt grup de iniţiaţi care a fuzionat cu Societatea Regală. Aceştia îşi spuneau Societatea Lunară, deoarece se întruneau o dată pe lună, în noaptea cu lună plină. Dintre membrii ei făcea parte inclusiv Benjamin Franklin, francmason de rang înalt, rozicrucian, unul din Părinţii Fondatori ai Statelor Unite, un om cu legături foarte strânse cu francmasonii din spatele Revoluţiei Franceze. Vom discuta mai multe despre el în capitolul următor. Printre alţi membri ai Societăţii Lunare s-a numărat şi Erasmus Darwin, bunicul lui Charles Darwin, omul care avea să joace un rol atât de important în promovarea ideii că lumea în care trăim este unica lume care există şi că la baza evoluţiei stă legea selecţiei naturale a celui mai puternic. După părerea mea, nici chiar Darwin însuşi nu credea în aşa ceva, cel puţin nu la sfârşitul vieţii, dar mitul a rămas în urma lui. Oricum, ideea că Charles Darwin a „descoperit" teoria selecţiei naturale şi a supravieţuirii celui mai puternic este de-a dreptul ridicolă. Bunicul său, Erasmus Darwin, membru în Societatea Lunară, a scris în anul 1794 o carte intitulată *Zoonomia,* în care a emis deja aceeaşi ipoteză. Josiah Wedgwood, patronului imperiului olăritului care îi purta numele, a fost un alt membru al Societăţii Lunare, iar fiica sa s-a măritat cu fiul lui Erasmus Darwin, Robert Darwin, devenind mama lui Charles Darwin! Din aceeaşi linie genealogică s-a născut mai târziu Thomas Malthus, ale cărui convingeri rasiste extreme au fost folosite de Adolf Hitler, Henry Kissinger şi mulţi alţi fruntaşi ai Frăţiei cu scopul de a justifica genocidul asupra raselor „inferioare" pentru a menţine puritatea genetică a rasei umane, mai precis a raselor reptiliene. Preotul anglican Malthus era de părere că răspândirea bolilor şi asigurarea unor condiţii de viaţă inumane pentru mase erau absolut esenţiale pentru a opri suprapopularea planetei şi diluarea liniilor genealogice albe (ale stăpânilor). Iată doar una din perlele înţelepciunii sale:

> „Justiţia şi onoarea ne cer să le refuzăm dreptul celor săraci la asistenţă socială. În acest scop, propun adoptarea unei legi care să refuze oricărui nou-născut dreptul la asistenţă socială… Din punct de vedere comparativ, copiii *[nelegitimi]* nu au o valoare prea mare pentru societate, aşa că locul lor va fi luat imediat de alţii… Toţi copiii care depăşesc acest nivel *[dezirabil]* al numărului populaţiei trebuie să fie lăsaţi să piară, exceptând cazul în care rămâne un loc gol rezultat prin moartea unor persoane adulte".

Economistul John Maynard Keynes, ale cărui principii au dominat politicile economice moderne, îl considera pe Malthus un geniu, iar Darwin şi cercul său îl considerau un maestru al logicii. Toate politicile de control al populaţiei din secolul nostru au fost inspirate de principiile lui Malthus ale genocidului, pe care le explic mai în amănunţime în lucrarea mea anterioară, *Şi adevărul vă va face liberi.* Regăsim astfel conexiunea scoţiană. Şase membri ai Societăţii Lunare şi-au făcut educaţia la Edinburgh, la fel ca şi Charles Darwin mai târziu. O altă voce importantă

care a contestat existența oficială a lui „Dumnezeu” şi a sufletului etern a fost cea a francezului Rene Descartes, născut în anul 1596 şi numit „părintele filozofiei moderne”. Descartes a fost educat de ramura catolică a Frăției Babiloniene, iezuiții. Şi-a spus toată viața romano-catolic, dar cărțile sale au fost introduse în Indicele Catolic al Cărților Interzise. Ideile sale aveau să fie dezvoltate mai târziu de Isaac Newton. Amândoi erau fascinați de ezoterism şi alchimie. Ne dăm astfel din nou seama că aceeaşi forță care a creat religiile în lumea antică a conceput şi „ştiința” modernă. Cine a creat şi susținut ideea unui Dumnezeu răzbunător şi a paradisului la care nu au dreptul decât credincioşii? Nişte oameni care ştiau foarte bine că aceste lucruri nu sunt adevărate. Cine a creat versiunea materialistă a „ştiinței”, de tip „accident cosmic”, care neagă existența sufletului etern? Aceiaşi oameni care ştiau foarte bine că acest lucru nu este adevărat. Această tradiție este continuată la ora actuală de o mişcare cunoscută sub numele de Umanism. Manifestul acesteia, publicat în anul 1953, afirmă că universul există în sine şi nu este creat, că ştiința modernă oferă singura definiție acceptabilă a universului şi a valorilor umane, şi că atunci când moare, omul încetează să mai existe.

Aceste două curente aparent opuse, ştiința şi religia, au foarte multe lucruri în comun, dar unul mai presus de toate celelalte: ambele neagă adevărata natură a omului şi puterea pe care o are acesta de a-şi controla singur destinul. Dacă vom înțelege acest lucru şi vom descătuşa puterea nelimitată dinlăuntrul nostru, care nu aşteaptă altceva, controlul reptilienilor şi al liniilor lor genealogice va dispărea fără urmă. Fața Frăției Babiloniene poartă nenumărate măşti, dar crearea francmasoneriei a asigurat o rețea unică, ce acționează ca şi coordonator global al acestora, asigurând comunicarea dintre ele. Unele măşti nu operează decât în cadrul unui grup sau domeniu social, dar foarte multe dintre ele, îndeosebi cele majore, de tipul francmasoneriei, operează în cadrul unor organizații şi grupuri care par să se opună la suprafață. Acesta este doar un mecanism de manipulare a conflictelor şi războaielor de către aceeaşi „mască”, şi de direcționare a politicii, ştiinței şi religiei către implementarea Agendei unice.

A fost creată astfel structura care a permis trecerea la următoarea etapă a planului: controlul reptilo-arian al Africii, Australiei, Noii Zeelande, dar mai presus de toate, al Americii, perla coroanei.

Capitolul 9

Țara celor „liberi”

Cea mai puternică țară de pe planetă pare la ora actuală Statele Unite ale Americii. Asta, dacă e să credem tot ce ni se spune. În realitate, Statele Unite au fost de la bun început controlate de Londra, lucru care se întâmplă şi astăzi. America nu a fost niciodată pământul libertății, dar a sosit timpul să se trezească.

Multă lume condamnă astăzi atotputernica Americă, pe care o consideră uriaşul cel rău al lumii globale, deşi toate evenimentele pentru care sunt învinovățiți americanii au fost orchestrate de Elita Frăției Babiloniene din Anglia, şi nu numai. Aparenta prăbuşire şi declinul Imperiului Britanic ca superputere mondială nu a făcut decât să ascundă locul în care se află adevărata putere. Subliniez că prin Londra eu nu înțeleg guvernul britanic, care nu reprezintă decât o fațadă, oricine ar fi la putere. Ce vreau să spun este că din motive istorice şi nu numai, centrul major operațional al rețelei de societăți secrete a Frăției reptiliene îşi are sediul la Londra sau Noua Troia, şi în mare măsură în alte trei centre europene: Paris, Bruxelles şi Roma. Ca de obicei, pentru a înțelege ce s-a întâmplat în Statele Unite este necesar să pornim de la nişte evenimente care s-au petrecut cu mult timp în urmă. Primii care au debarcat pe coastele americane cu mii de ani în urmă au fost fenicienii. În primii ani ai secolului XX s-au descoperit în Marele Canion rămăşițe ale civilizației egiptene (feniciene) sau orientale, deşi acest lucru este ascuns de autorități. Numele oraşului Phoenix din Sun Valley, în Arizona, a fost inspirat de istoria reală a locului respectiv, indiferent ce ar dori să ne facă să credem istoricii oficiali. Există dovezi certe că galezii, irlandezii, englezii şi scoțienii au debarcat în America de Nord cu secole înaintea lui Cristofor Columb.

Istoria oficială, potrivit căreia cel care a descoperit pentru prima dată America a fost Columb, este ridicolă. La câțiva kilometri de oraşul scoțian Edinburgh se află Capela Rosslyn, sfântul graal al Elitei Babiloniene. Aceasta a fost construită în forma unei cruci templiere de către familia St Clair-Sinclair şi este împănată de simboluri ezoterice. Fundațiile sale au fost puse în anul 1446 şi lucrarea a fost terminată prin anii 1480. Cu atât mai ilustrativ este faptul că fațada bisericii prezintă ilustrații ale porumbului dulce şi ale unor cactuşi care nu trăiesc decât în America, continent pe care Cristofor Columb nu l-a descoperit” decât în anul 1492! Cum a fost posibil? De fapt, nu este nici un mister. Cristofor COlumb nu a fost nici pe departe primul alb care a pus piciorul pe pământ american. Fenicienii, norvegienii, irlandezii, galezii, bretonii, bascii şi portughezii – toți au navigat către America înaintea lui. Printre ei s-a numărat şi prințul Henry Sinclair de Rosslyn, lucru atestat de o carte rară de Frederick I. Pohl intitulată *Călătoria prințului Henry Sinclair în Lumea Nouă din anul 1398.* Sinclair a făcut această călătorie împreună cu o altă linie genealogică, pe nume Zeno, una din cele mai influente familii ale Nobilimii Negre din Veneția. Sinclair şi Antonio Zeno au debarcat în Nova Scotia (Noua Scoție) în anul 1398. Descrierile făcute în scrisorile sale de către Antonio, referitoare la pământul descoperit, corespund perfect şi în detaliu unei regiuni din Pictou County bogată în depozite de bitum, nu departe de actualul oraş New Glasgow. Sinclair a mers mai departe şi a debarcat în New England de astăzi. În Prospect Hill, Westford, un loc situat la 40 de kilometri de Boston, statul Massachussetts, s-a descoperit o sculptură în piatră care reprezintă o sabie şi un cavaler în armură. T.C.

Lethbridge, custodele Muzeului Universitar de Arheologie şi Etnologie din Cambridge, Anglia, afirmă că armele, armura şi însemnele heraldice au aparţinut unui cavaler din secolul XIV, din nordul Scoţiei, „fiind foarte asemănătoare cu cele ale lui Sinclair, conte de Orkney”. Frăţia ştie de existenţa Americii de mii de ani, iar Cristofor Columb a fost folosit doar ca momeală, pentru ca ocupaţia oficială a celor două Americi să poată începe. Iată cum s-au petrecut lucrurile.

După masacrul din 1307, mulţi templieri au părăsit Franţa cu destinaţia Scoţia, aşa cum am văzut mai devreme. Alţii s-au îndreptat însă către Portugalia, unde au devenit cunoscuţi sub numele de Cavalerii lui Christos. Ei şi-au concentrat atenţia îndeosebi asupra unor activităţi maritime. Cel mai faimos mare maestru al Cavalerilor lui Christos a fost prinţul Henry Navigatorul (un alt prinţ Henry), care a trăit între 1394-1460. Termenul de „navigator” sau *„nautier”* era folosit de templieri şi de Prioria Sionului pentru a desemna un mare maestru, aşa că nu este de mirare că el a fost preluat de acest nou front templier, Cavalerii lui Christos. Prinţul Henry a fost un explorator cu sânge regal. Marinarii săi au fost cei care au descoperit Madeira şi Azorele, două posibile rămăşiţe ale Atlantidei. Datorită cunoaşterii secrete a Frăţiei, prinţul Henry a avut acces la multe hărţi întocmite din vremea fenicienilor şi a altor popoare antice, printre care se numărau şi unele care indicau prezenţa Americilor. La numai 20 de ani după ce Columb şi-a ridicat pânzele îndreptându-se către America – pardon, către India! – amiralul turc Pin Reis a desenat o hartă a felului în care arăta Antarctica cu 300 de ani înainte de descoperirea oficială a acelui continent! Corectitudinea acestei hărţi a fost stabilită prin tehnici moderne. Cum a fost posibil? Amiralul a afirmat că a copiat harta după alte hărţi mai vechi, la care aveau cu siguranţă acces şi prinţul Henry Navigatorul şi Cavalerii lui Christos. Acest lucru devine şi mai semnificativ dacă vă voi spune că unul din căpitanii de vas ai prinţului Henry (respectiv un Cavaler al lui Christos) era… bunicul lui Cristofor Columb! Nu cred că vă mai vine să credeţi că acesta a plecat în căutarea Indiei… El ştia foarte bine către ce destinaţie se îndreaptă. Nu întâmplător, cei mai mulţi din marii navigatori şi exploratori ai lumii, precum Vasco da Gama sau Amerigo Vespucci, au fost portughezi. După cum ne explică istoricul francmason Manly P. Hall, Columb avea legături cu reţeaua de societăţi secrete din Genova şi din nordul Italiei, bastionul Nobilimii Negre veneţiene-feniciene, respectiv al liniilor genealogice reptiliene. La un moment dat, el a fost angajat de Rene d’Anjou, şeful casei reptiliene de Lorraine, membru al Frăţiei Babiloniene şi nobil cu nenumărate contacte în întreaga Europă, inclusiv în Genova şi Veneţia. Columb (pe numele real Colon) a fost membru al unui grup catar şi templier foarte activ, inspirat de convingerile poetului Dante, iar steagul care a fluturat pe navele sale în timpul călătoriei către America era… un steag alb cu o cruce roşie pe el. Un sprijin crucial pentru Columb a provenit de la doi iniţiaţi de rang înalt ai Frăţiei Babiloniene, Lorenzo de Medici, aparţinând uneia din cele mai

puternice familii reptiliene venețiene, şi artistul Leonardo da Vinci, marele maestru al Prioriei Sionului.

Cinci ani după ce Columb a debarcat în Caraibe, un italian pe nume John Cabot a plecat din portul templier Bristol, în vestul Angliei, şi a descoperit oficial „Lumea Nouă”, America de Nord. Numele de Bristol derivă de la Barati, după ce portul s-a numit cândva Caer Brito. Bristolul a fost un centru al templierilor, iar cartierul modern Temple Meads confirmă acest lucru. Cabot a fost susținut de regele Angliei Henry VII, iar fiul lui Cabot, Sebastian, născut la Veneția, avea să devină la rândul lui explorator, fiind angajat de Henry pentru a desena hărți. Sebastian a ajuns inclusiv în Hudson Bay din Canada, şi a condus o expediție a spaniolilor către America de Sud. Pretextul celor doi Cabot a fost că se aflau în căutarea Asiei! Expedițiile spaniolilor către America de Sud şi ale francezilor şi englezilor către America de Nord au fost coordonate de aceeaşi sursă, respectiv de filialele Frăției. Istoria oficială nu recunoaşte vreo legătură între Columb şi Cabot, dar nu pentru că nu ar exista dovezi în acest sens. Numele adevărat al lui John Cabot a fost Giovanni Caboto. Era un venețian naturalizat venit din Genova, oraşul în care se afla la acea vreme şi Cristofor Columb. Manly P. Hall, francmason de rang înalt el însuşi, afirmă că amândoi aveau legături cu aceleaşi societăți secrete şi cu „Înțelepții Orientului”. În cartea sa, *Întâlnirea Americii cu destinul,* el spune:

> „Exploratorii care au deschis calea către Lumea Nouă au respectat un plan măreț, fiind cei care au redescoperit America, nu cei care au descoperit-o pentru prima oară. Se cunosc foarte puține lucruri despre originea, viețile, caracterele şi politicile duse de aceşti aventurieri întreprinzători. Deşi au trăit amândoi într-un secol în care au existat numeroşi istorici şi biografi, aceştia au preferat fie să păstreze tăcerea, fie să inventeze nişte relatări aparent plauzibile, dar în realitate lipsite de substanță”.

Păi, sigur! E limpede că nu doreau ca oamenii să cunoască adevărul – că totul era doar o poveste trasă de păr, parte integrantă a unei Agende pe termen lung a Frăției. În cele patru secole care au urmat, țările europene controlate de Frăție, în special Anglia, dar şi Olanda, Franța, Belgia, Spania, Portugalia, Germania, şi altele, au invadat planeta şi au preluat controlul asupra acesteia, dând liniilor reptilo-ariene o putere pe care nu au avut-o niciodată până atunci. Tipic pentru mentalitatea şi metodele utilizate de Frăție a fost comportamentul lui Hernando Cortes, cel care a permis instaurarea controlului spaniol asupra Americii Centrale, după debarcarea lui Columb. Nativii acestui pământ avea un sistem propriu de măsurare a timpului şi o dată la care aşteptau întoarcerea zeului lor, Quetzalcoatl, un fel de versiune locală a lui Iisus. Poveştile rostite în Orientul Mijlociu şi Europa şi cele despre Quetzalcoatl din America Centrală nu difereau prea mult, căci proveneau din aceeaşi sursă. Data la care nativii aşteptau a doua venire a zeului alb Quetzalcoatl era (după

sistemul european de măsurare a timpului) anul 1519, şi ei erau convinşi că acesta va purta veşmintele indicate de numele care i se atribuia: Şarpele cu Pene. Cortes a ajuns în Mexic în anul 1519, purtând un coif cu pene, ba chiar a debarcat în apropiere de locul în care era aşteptat Quetzalcoatl. Avea de asemenea la el o cruce, care corespundea de asemenea legendei lui Quetzalcoatl. Din toate aceste motive, regele aztec Montezuma şi poporul său au crezut că Hernando Cortes era zeul mult aşteptat. Acest lucru i-a permis lui Cortes să preia controlul asupra unui popor mult mai numeros, deşi nu avea decât 598 de oameni. Când aztecii şi-au dat seama că nu el era zeul aşteptat, era deja prea târziu. A urmat un imens carnagiu al nativilor, iar un istoric spaniol estimează că cel puțin 12 milioane de nativi au fost ucişi după venirea arienilor şi reptilo-arienilor albi în America de Sud, şi un număr chiar mai mare au devenit sclavi. Conchistadorii spanioli au cucerit pământurile incaşilor şi mayaşilor (pe lângă cele aztece), şi o mare parte a cunoaşterii acestor popoare s-a pierdut în cursul procesului de colonizare sau a fost distrusă în mod sistematic. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în America de Nord, unde europenii au ucis un număr uriaş de nativi, ştergând practic cultura lor de pe suprafața pământului. Popoarele native din Africa, Australia, Noua Zeelandă şi din alte părți au suferit o soartă similară. Aflați sub controlul invizibil al reptilienilor, arienii au pus stăpânire pe întreaga lume prin intermediul Imperiului Britanic şi a altor monarhii europene, şi oriunde au ajuns, cunoaşterea vieții şi a istoriei (adică implicarea reptilienilor în afacerile pământenilor) a fost furată sau distrusă. Unul din exemplele cele mai evidente ale acestui proces a fost distrugerea marii biblioteci ezoterice din Alexandria (în Egipt) din secolul IV, la ordinul romanilor. Toate cărțile care nu au fost distruse au fost depozitate la Vatican. O cunoştință care are rude ce lucrează pe posturi înalte la Vatican mi-a spus că în timpul unei vizite pe care i s-a permis să o facă, a văzut cufere vidate care depozitau mii de documente şi cărți ezoterice vechi. „Era incredibil”, mi-a spus ea.

Prima aşezare engleză permanentă în țara care avea să devină Statele Unite ale Americii a fost Jamestown, în statul actual Virginia. Aşezarea a apărut pe la începutul secolului al XVII-lea. Se spune că Virginia ar fi primit acest nume după regina Elisabeta I, supranumită (fără temei) „regina-fecioară”. Totuşi, este mult mai probabil ca regiunea să fi fost numită aşa pornind de la zeița fecioară a Babilonului antic, Semiramida, şi echivalentul ei egiptean Isis. Printre primii colonişti care s-au instalat atunci s-au numărat mulți membri ai familiei lui Francis Bacon, precum şi numeroşi puritani-calvinişti, cu hainele negre şi pălăriile lor înalte, care au tratat populația nativă cu o aroganță şi o inumanitate ieşite din comun, la fel cum îşi tratau de altfel şi propriile neveste. Odată cu aceşti colonişti au sosit şi liniile genealogice reptiliene ale aristocrației şi regalității europene, care aveau să devină peste ani liderii lumii economice, bancherii, preşedinții şi guvernatorii noilor State Unite ale Americii. Transferul proprietăților financiare şi imobiliare s-a asigurat de la bun început prin crearea Companiei Virginia de către regele James I, în

anul 1606. James l-a înnobilat pe Francis Bacon şi l-a numit în diverse poziţii importante, inclusiv în aceea de Lord Cancelar al Angliei. Sub patronajul lui James, templierii, rozicrucienii şi alte societăţi secrete şi-au unit forţele sub un singur nume: francmasoneria. Printre primii membri ai Companiei Virginia s-au numărat: Francis Bacon, contele de Pembroke, contele de Montgomery, contele de Salisbury, contele de Northampton şi Lordul Southampton. Toţi aceştia aparţineau unor linii genealogice ale Frăţiei. Compania Virginia continuă să existe inclusiv la ora actuală, sub alte nume, ea fiind cea care controlează astăzi Statele Unite, aşa cum voi explica imediat.

Francmasonii erau pe punctul de a trece de la controlul deschis al Americii la cel sub acoperire, proces cunoscut în istorie drept Războiul pentru Independenţă. Agenda Frăţiei referitoare la America a fost surprinsă perfect de Francis Bacon în lucrarea sa, *Noua Atlantidă,* publicată în anul 1607, în care un „Colegiu Invizibil" format dintr-o elită a intelectualilor controlează toate evenimentele. Unul din liderii francmasonilor din coloniile americane ale britanicilor a fost Benjamin Franklin, considerat de mulţi şi la ora actuală Părintele Fondator care credea în libertatea poporului. Faţa sa poate fi văzută pe bancnota de 100 de dolari. Din păcate, chiar şi Mişcarea Patriotă Creştină, care a surprins numeroase aspecte ale conspiraţiei globale, a rămas cu convingerea că Franklin ar fi fost de partea lor. Personal, sunt exact de părerea opusă. Franklin a fost un agent al serviciilor secrete britanice, un satanist care se ocupa cu sacrificarea copiilor şi un slujitor devotat al Frăţiei Babiloniene. Dacă nu doresc să cadă complet în amăgire, americanii ar trebui să îşi reconsidere din temelii istoria şi motivaţiile părinţilor fondatori. Franklin a fost Henry Kissinger al epocii sale. El a fost cel care a publicat primul articol documentat despre francmasonerie în ziarul său, *The Pennsylvania Gazette,* la data de 8 decembrie 1730. A devenit el însuşi francmason în februarie 1731, în mod oficial, şi a fost numit mare maestru provincial al Pennsylvaniei în anul 1734. În acelaşi an, Franklin a tipărit prima carte masonică din America, iar prima lojă americană cunoscută este cea fondată în statul său, Pennsylvania. De unde a fost orchestrat Războiul pentru Independenţă? Din Philadelphia, unde poate fi văzut încă Clopotul Libertăţii (n.n. *bell* – clopot), un simbol al lui Bel, zeul-soare al fenicienilor şi arienilor. Ceea ce contează în simbolistica reptilo-arienilor este sunetul unui cuvânt, nu felul în care se scrie el (aceasta fiind o caracteristică a limbajului fenician). Franklin, care era inclusiv mare maestru rozicrucian, s-a aflat chiar în centrul operaţiei Frăţiei de preluare a controlului asupra Americii şi de înlocuire a controlului deschis al Londrei cu controlul sub acoperire, mult mai eficient pentru guvernarea maselor. Îi invit pe cei care cred că Franklin şi alţi părinţi fondatori ai Statelor Unite au luptat pentru libertatea poporului american să nu se lase înşelaţi de aparenţe. Ce le spun alegătorilor cei care îşi propun să câştige puterea prin alegeri: ce doresc sau ce nu doresc aceştia să audă? Mulţi dintre părinţii fondatori, precum Franklin sau Jefferson, erau nişte ipocriţi de prim rang,

care una spuneau şi alta făceau. Desigur, orice om procedează din când în când la fel, dar aici vorbim de o operațiune la scară mare. Jefferson a scris că toți oamenii se nasc egali în timp ce avea 200 de sclavi negri şi nota în altă parte că oamenii negri sunt inferiori din punct de vedere genetic şi intelectual rasei albe. Cum putem împăca aceste două declarații? Este imposibil. Franklin avea şi el sclavi în timp ce nu înceta să propovăduiască despre libertate.

De fapt, Benjamin Franklin a fost un francmason notoriu chiar în locul unde s-a organizat Războiul pentru Independență: Franța, fiind membru în lojile francmasone Cele Nouă Surori şi San Juan, care au manipulat inclusiv Revoluția Franceză din 1789. A fost un inițiat al extrem de exclusivei Loji Regale a Comandorilor Templului de Vest din Carcassonne. A fost de asemenea membru al Clubului Satanic Hellfire (n.n. Focul Iadului), împreună cu un prieten apropiat, Cancelarul Britanic al Eşichierului, Sir Francis Dashwood, asociat cu multe grupuri ezoterice, inclusiv cu Frăția Universală Druidă. Dashwood dispusese săparea unei peşteri uriaşe pe domeniul său din West Wycombe (Wicca), unde practica ritualuri satanice şi ceremonii sexuale „magice”. Voi explica această obsesie pentru ritualurile sexuale într-un capitol ulterior. Deocamdată doresc să subliniez că eu nu condamn în bloc tradiția druidă sau wiccană. Nici vorbă de aşa ceva. Nu fac decât să insist asupra folosirii cu rea-voință a acestei cunoaşteri, care poate fi folosită cu multă înțelepciune şi iubire de către oamenii orientați pozitiv. Motivul pentru care afirm că acei oameni erau druizi este pentru a confirma astfel că înțelegeau şi operau cu cunoaşterea ezoterică, deşi o condamnau în public, ascunzându-se sub mantaua creştină. Alți membri ai Clubului Hellfire la vremea respectivă erau: Frederick, prințul de Wales, primul ministru, Lordul Amiralității şi Primarul Londrei. Aceasta era compania pe care o cultiva Benjamin Franklin, omul care avea să conducă o „revoltă” împotriva Coroanei Britanice! În realitate, el a fost agentul cu indicativul 72 al serviciului secret britanic, organizația creată de oameni ca Francis Bacon şi dr. John Dee în timpul domniei reginei Elisabeta I. Săpăturile făcute în anul 1998 sub locuința lui Franklin din 36 Craven Street, lângă Trafalgar Square din Londra, au dus la descoperirea a zece cadavre, din care şase de copii, datate ca aparținând perioadei în care a locuit acolo Franklin. Explicația oficială este că Franklin şi soția sa se ocupau fie cu jefuirea cimitirelor, fie cumpărau cadavre pentru cercetări medicale. Cine poate crede însă aşa ceva, ştiut fiind că Franklin era implicat într-un grup care se ocupa cu sacrificiile rituale, de genul celor practicate în antichitate de Frăția Babiloniană? A, şi încă ceva: cei doi satanişti, Franklin şi Sir Francis Dashwood, au scris o carte de rugăciuni care a devenit nucleul actualei Cărți Creştine de Rugăciuni! Întrucât Dashwood mai era numit şi Lord DeSpencer, cartea a devenit faimoasă sub numele de Cartea de Rugăciuni Franklin-DeSpencer, iar în America sub numele de Cartea de Rugăciuni a lui Franklin. La fel ca şi ceilalți părinți fondatori, Franklin a lucrat pentru Frăție atât în Europa cât şi în America, şi nu este deloc un accident faptul

că atât Franklin cât şi Jefferson au fost numiți la un moment dat (în perioade diferite) să reprezinte interesele americane într-unul din principalele centre ale Frăției, Paris, la fel cum a făcut-o la vremea lui şi Sir Francis Bacon, care a reprezentat interesele britanicilor. Contactele strânse ale lui Franklin cu societățile secrete franceze au determinat atât de mulți revoluționari şi francmasoni francezi, precum Lafayette, să se implice în Războiul American pentru Independență. Contactele sale invizibile i-au asigurat şi serviciile francmasonului german baronul von Streube, care a servit în armata lui Frederick al Prusiei. Streube a jucat un rol semnificativ în război, la fel ca şi francmasonul de rang înalt George Washington, comandantul armatei americane şi primul preşedinte al Statelor Unite. Marea majoritate a ofițerilor săi erau francmasoni, la fel ca şi comandanții trupelor britanice.

Comandantul-şef al trupelor britanice din Războiul American pentru Independență era Lord Geoffrey Amherst, iar cel care i-a plătit intrarea în rândul ofițerilor britanici a fost Lionel Sackville, primul duce de Dorset, un asociat al ducelui de Wharton. În anul 1741, Sackville şi Wharton au devenit Cavaleri ai Ordinului Jartierei, ordinul cavaleresc al elitelor instituit de monarhia britanică, care se întrepătrunde cu celelalte rețele de „cavaleri", precum Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim (de Malta). Simbolul Cavalerilor Ordinului Jartierei este crucea roşie pe un scut alb. Sackville a organizat rețeaua francmasonă a Lojii Marelui Orient din Italia, care a lucrat mai târziu cu foarte secretoşii Carbonari şi cu Alta Vendita. Fiii săi, George şi Charles conte de Middlesex, erau amândoi francmasoni cât se poate de activi. În anul 1733, Charles Sackville a creat o lojă în rândul Nobilimii Negre din Florența (în Italia), şi a fost co-fondator al Societății Dilettanti, alături de prietenul lui Benjamin Franklin, Sir Francis Dashwood. Charles Sackville şi Dashwood erau membri ai unui grup de elită alcătuit din francmasoni din jurul prințului de Wales Frederick, care era la rândul lui membru al Clubului Hellfire. Fratele mai mic al lui Charles, George, a fost numit colonel al Regimentului 20 Infanterie (devenit mai târziu Regimentul Puşcaşilor Lancashire) şi maestru al lojii francmasone a acestuia. Unul din membrii lojii sale era locotenent-colonelul Edward Cornwallis, un alt comandant al armatei britanice în timpul Războiului American pentru Independență. Cornwalis, al cărui frate era Arhiepiscop de Canterbury, a fost numit Guvernator al Noii Scoții în anul 1750 şi a format acolo o lojă francmasonă. Sub comanda lui Cornwalis se afla căpitanul James Wolf, un alt personaj care ava să joace un rol vital în Războiul pentru Independență. În anul 1751, George Sackville a devenit mare maestru al Marii Loji Irlandeze, principalul organism la care erau afiliate lojile din armata britanică aflată în colonii. În 1775, când războiul din America ajungea la apogeu, acelaşi George Sackville, prieten apropiat cu regele Nobilimii Negre George III, a fost numit Secretar de Stat însărcinat cu afacerile coloniilor americane! Aceasta era rețeaua la care era conectat Benjamin Franklin. Ca să nu lungim vorba, Frăția Babiloniană a fost cea care a controlat şi a manipulat

în realitate, prin intermediul francmasonilor, ambele tabere ale Războiului American pentru Independență, aşa cum procedează de altfel în cazul tuturor războaielor.

Aşa cum au căzut de acord toți istoricii, operațiunile militare şi navale ale armatei britanice în timpul Războiului American pentru Independență au fost incredibil de prost coordonate. Nu se pune problema unei victorii a coloniştilor, ci doar a unei auto-înfrângeri a britanicilor. Acum înțelegem de ce, şi care au fost canalele care au cerut acest lucru. Regimentele britanice erau înțesate de loji francmasone care interferau cu frații lor din armata americană. Benjamin Franklin se afla chiar la Paris în timpul acestei perioade cruciale, comunicând la fel de uşor cu lojile britanice şi cu cele franceze. În plus, Parisul era (şi încă mai este) un centru major al operațiunilor de spionaj ale serviciilor secrete britanice. Principalul rol al directorului general al Poştei era în mod tradițional acela de spionaj, căci avea acces la toate formele de comunicare. La acea vreme, Anglia a divizat acest post, acordându-l simultan lui Sir Francis Dashwood, colegul satanist al lui Franklin, şi contelui de Sandwich, care a alcătuit o nouă societate secretă împreună cu Dashwood, numită Ordinul Sfântului Francisc, un fel de al doilea Club Hellfire. Contele de Sandwich a fost numit Prim Lord al Amiralității în bătălia navală împotriva coloniilor americane, iar Encyclopaedia Britannica afirmă ea însăşi că administrația contelui de Sandwich a fost unică în istoria forțelor navale britanice pentru corupția şi incapacitatea ei. La fel ca incapabil (în mod intenționat) era şi comandatul operațiunilor navale, amiralul Lord Richard Howe, care a fost pus în legătură cu Franklin în anul 1774 de sora acestuia, care trăia în Anglia şi era membră a rețelei sale de spionaj. Howe a recunoscut public mai târziu că nu şi-a informat superiorii în privința întâlnirilor sale cu Franklin. În cei trei sau patru ani de dinainte de adoptarea Declarației de Independență din anul 1776, Franklin şi-a petrecut vara pe domeniul lui Dashwood din West Wycombe, la nord de Londra, unde cei doi au luat parte la tot felul de „ritualuri" în peştera special săpată la ordinul lui Dashwood pentru a-şi crea un loc potrivit pentru practicile sale sataniste. La sediul Clubului Hellfire avea să fie găsită o statuie a lui Harpocrates, zeul grec al secretului şi tăcerii, prezentat cu un deget dus la gură. S-au găsit numeroase statui ale lui Harpocrates la intrarea în temple, peşteri şi alte locuri în care erau practicate şi transmise misterele. Dashwood şi Franklin (el însuşi director general al Poştei americane) au fost cei care au coordonat ambele tabere ale războiului, pentru a se asigura de rezultatul dorit: preluarea controlului sub acoperire al Statelor Unite de către Frăția Babiloniană din Londra. O scrisoare datată 3 iunie 1778, scrisă de John Norris, un agent secret al lui Dashwood, afirmă că: „În această zi, am transmis prin heliograf un raport al doctorului Franklin, aflat la Paris, către Wycombe".

Războiul American pentru Independență a izbucnit în mod oficial în anul 1775, fiind declanşat de impunerea unor impozite mult prea ridicate de către Coroana Britanică, pentru a face față costurilor uriaşe ale

Războiului de Şapte Ani dintre Anglia şi Franța, un alt conflict manipulat de Frăție. Acest război a început după ce George Washington, pe vremea aceea tânăr comandant militar al armatei coloniale britanice, a ordonat uciderea trupelor franceze din Ohio. Germenii revoluției americane au fost semănați de noile impozite introduse de Frăția din Londra, împotriva cărora s-au „răzvrătit" propriii lor reprezentanți din colonii. Aceasta este o tehnică clasică, folosită dintotdeauna. Ca de obicei, masele populare au fost prinse la mijloc, fără să aibă idee ce se întâmplă de fapt şi crezând tot ce li se spunea. Printre „rebelii" americani se numărau francmasonii Patrick Henry şi Richard Henry Lee, cel care a condus revolta Adunării Generale a Virginiei din anul 1769. Conflictul a ajuns la apogeu odată cu adoptarea Legii Ceaiului, care a permis Companiei British East India (acea creație a Frăției) să îşi descarce surplusul de ceai în colonii, fără să plătească taxe vamale, lucru care a distrus piața pentru toate celelalte companii. Până în zilele noastre, istoria oficială continuă să susțină că un grup de indieni mohicani s-au urcat la bordul navei numite Dartmouth, ancorată în portul Boston, şi au aruncat încărcătura de ceai de pe aceasta în apă. În realitate, „rebelii" nu erau deloc indieni mohicani, ci membri ai Lojii francmasone a Sfântului Andrei din Boston îmbrăcați în indieni şi conduşi de Paul Revere. Evenimentul nu s-ar fi putut petrece fără sprijinul Miliției Coloniale controlată de britanici, care avea misiunea să păzească nava Dartmouth. Căpitanul unuia din detaşamentele miliției, Edward Proctor, era chiar el membru al… Lojii Sfântul Andrei. Aceasta a fost prima lojă din lume care a acordat gradul francmason de Cavaler Templier. Marele maestru al acestei loji, Joseph Warren, a fost numit mare maestru al întregii Americi de Nord de către Marea Lojă a Scoției. Printre membrii Lojii Sfântului Andrei se număra şi John Hancock, liderul de mai târziu al aşa-numitului Congres Continental care a semnat Declarația de Independență. Cel puțin trei membri ai Lojii Sfântului Andrei, inclusiv Paul Revere, erau şi membri ai „celor nouă loiali", elita interioară a unui important grup revoluționar numit Fiii Libertății. Acesta a fost grupul care a organizat atentatul împotriva navei Dartmouth.

O mare parte din aceste informații este confirmată de istoricul francmason Manly P. Hall, care indică şi faptul că din cei 56 de semnatari ai Declarației Americane de Independență, 50 erau francmasoni recunoscuți, şi numai unul era absolut sigur ne-mason. La data de 3 septembrie 1783, coloniile au fost recunoscute ca o republică independentă, sub numele de Statele Unite, prin Tratatul de la Paris. Noua Constituție a fost creată în principal (cel puțin din punct de vedere oficial) de George Washington, Benjamin Franklin, Edmund Randolph, Thomas Jefferson şi John Adams. Cei mai mulți dintre aceşti părinți fondatori erau mari proprietari de sclavi, deşi declarau că iubesc libertatea omului mai presus de orice. Franklin a fost proprietar de sclavi timp de 30 de ani, vânzându-i la magazinul său general. În anul 1733 a plasat un anunț de vânzare a unei sclave care suna astfel: „Fată de circa 15 ani, a avut pojar, se află în țară de un an şi ştie să vorbească engleza. Cei interesați sunt

aşteptaţi în magazin". George Washington era şi el proprietar de sclavi, la fel ca ceilalţi eroi ai Războiului pentru Independenţă, precum John Hancock şi Patrick Henry. Henry era cel care a rostit celebra maximă: „Daţi-mi libertate sau lăsaţi-mă să mor". Asta, numai dacă aveai pielea albă! În total, nouă preşedinţi americani au fost proprietari de sclavi, iar unul dintre ei, Andrew Johnson, a pus chiar un afiş în care oferea o recompensă pentru prinderea unui sclav fugar, inclusiv zece dolari în plus pentru fiecare 100 de lovituri de bici pe care i le-ar fi tras cel care îl captura. Edmund Randolph, asociat apropiat al lui George Washington, iar mai târziu mare maestru al Marii Loji a Virginiei, a fost numit primul procuror general şi secretar de stat al SUA. El este cel care a propus sistemul guvernării centralizate, pornind de la o structură propusă de multă vreme de „Colegiul Invizibil" şi de reţeaua lui Francis Bacon.

Cei mai mulţi americani cred că părinţii fondatori au creat Constituţia Statelor Unite pentru a le asigura libertatea, dar redactarea ei s-a făcut cu cea mai mare atenţie, lăsând anumite portiţe care să permită implementarea Agendei Frăţiei. Ea afirmă de la bun început că dacă Preşedintele opune vetoul său unei legi adoptată de Congres, aceasta se întoarce la Camera Reprezentanţilor şi la Senat, trebuind să fie votată din nou de cel puţin două treimi din camerele reunite ale Congresului. Altfel spus, este suficient să îl controlezi pe Preşedinte şi o treime din Parlament pentru a împiedica orice lege doreşti. Ce armă mai puternică ţi-ai putea dori într-o societate „liberă" pentru a-ţi apăra *status quo*-ul şi a opri orice încercare de a-ţi fi luată puterea? Mişcarea Patrioţilor afirmă că tipărirea banilor de către un consorţiu de bănci private este neconstituţională în SUA, căci Constituţia americană afirmă negru pe alb că cel care trebuie să bată monedă este Congresul. În realitate, Constituţia nu spune aşa ceva. În articolul 1, secţiunea 8, ea spune: „Congresul va avea puterea de a bate monedă, regularizând astfel valoarea banilor". Ea nu spune (în mod intenţionat) că legislativul american va fi *singura* instituţie care are dreptul să bată monedă sau că el trebuie să se folosească neapărat de acest drept. Secţiunea 10 afirmă că statele nu au dreptul să bată monedă şi că plata datoriilor nu se poate face decât în monede din aur şi argint. Rezultă de aici că banii din hârtie sunt neconstituţionali? Nu. De ce? Simplu: noul Congres a oferit capitalei Washington un petic de pământ pe care l-a numit *districtul* Columbia, care nu este deci un stat. În acest district se află banca centrală a Americii, numită Federal Reserve, ai cărei proprietari sunt în întregime privaţi şi care emite dolarul american din hârtie. În acest fel, districtul Columbia evită majoritatea clauzelor din Constituţie referitoare la state. Cu siguranţă, părinţii fondatori ştiau ei ce fac.

Primul Preşedinte al Statelor Unite a fost George Washington. Pe spatele scaunului său prezidenţial era sculptat un soare care răsare – un vechi simbol al religiei solare ariene. Washington a fost mare maestru al Lojii Alexandriei (numită după oraşul egiptean cu acelaşi nume), de lângă Washington DC. A fost investit în funcţia de Preşedinte la data de 30 aprilie 1789, cu o zi înainte de marea zi rituală a Frăţiei, 1 mai sau May

Day. Jurământul i-a fost luat de Robert Livingstone, marele maestru al Marii Loji New York. Ceremonia nu a fost altceva decât un ritual mason executat de masoni. S-a ținut o mare procesiune la care au participat Washington şi toți ofițerii şi inițiații din lojile americane. La fel ca majoritatea celorlalți părinți fondatori, Washington se trăgea dintr-o linie aristocratică engleză, unul din strămoşii săi fiind un cavaler englez care a trăit în secolul XII, în perioada când apăreau cavalerii templieri, iar un altul fiind o rudă a ducelui de Buckingham, cel care a luptat pentru Coroana Angliei, declanşând Războiul Civil Englez. Washington nu a fost decât primul exemplu al manierei în care s-a folosit Frăția Babiloniană de liniile sale genealogice reptiliene pentru a domni asupra Statelor Unite din prima zi a creării lor şi până astăzi. Priviți genealogia preşedinților americani, a principalilor politicieni, oameni de afaceri, bancheri, comandanți militari, proprietari de mas-media, oficiali guvernamentali, şefi ai serviciilor secrete, etc., şi veți găsi aceleaşi linii genealogice reptilo-ariene care au condus Europa şi a căror istorie poate fi trasată până în Orientul Mijlociu şi Apropiat, în perioada Sumerului şi Babilonului. Să luăm două exemple: cel puțin 33 din primii 42 de preşedinți ai Statelor Unite au fost înrudiți cu regele Angliei Alfred cel Mare (849-899) şi cu Charlemagne (742-814), faimosul monarh al Franței, şi 19 dintre ei au fost înrudiți cu regele Angliei Edward III (1312-1377), care este legat genealogic în o mie de feluri de prințul Charles. George şi Barbara Bush, printre alții, provin din aceeaşi linie aristocratică britanică. Ei se trag din linie genealogică a lui Pierce, care şi-a schimbat numele din Percy după ce a fugit din Anglia ca urmare a Complotului eşuat al Prafului de Puşcă, prin care s-a încercat aruncarea în aer a Parlamentului Britanic. Soții Bush s-au căsătorit din considerente genetice, aşa cum au făcut întotdeauna familiile *Establishment*-ului de pe coasta de est a Statelor Unite, la fel ca şi rudele lor de sânge (reptilian), aristocrații şi regii din Europa. Chiar şi Bill Clinton şi Bob Dole, care s-au „înfruntat" la alegerile din 1996, sunt veri îndepărtați. Printre strămoşii lor comuni se numără regele Angliei Henry III, care a domnit între 1227-1273, dar şi foştii preşedinți americani William Henry Harrison şi Benjamin Harrison. Această informație provine din publicația *Burkes Peerage,* care prezintă liniile genealogice ale familiilor regale şi aristocratice. Clinton are mai mult sânge regal decât Dole şi coboară direct din aceeaşi linie genealogică ca şi Casa de Windsor, dar şi regii scoțieni şi regele Robert I al Franței. De aceea a fost preferat el de Frăție. Harold Brooks-Baker, directorul editorial al *Burkes Peerage,* afirmă: „Candidatul prezidențial cu cel mai mare număr de gene regale a câştigat întotdeauna, fără nici o excepție, de la George Washington şi până în prezent". Ce statistică uimitoare şi câte gene regale (adică reptiliene) în conducerea Statelor Unite! Acelaşi trib care a controlat dintotdeauna Europa s-a extins în SUA şi le-a numit „Pământul libertății". În realitate, Statele Unite au fost întotdeauna sub tutela Londrei. De fapt, ele au fost chiar o *creație* a Londrei. Marea Britanie şi Coroana Britanică au fost întotdeauna proprietarii, da, proprietarii Statelor Unite. Dacă sunteți

american şi nu aţi mai auzit această informaţie până acum, lucru foarte posibil, cel mai bine ar fi să vă aşezaţi şi să beţi o ceaşcă de ceai, căci veţi trăi probabil un şoc.

În anul 1604, un grup de politicieni de frunte, oameni de afaceri, comercianţi, industriaşi şi bancheri s-au întâlnit la Greenwich, iar apoi în provincia engleză Kent, creând o corporaţie numită *The Virginia Company*. Ei au anticipat astfel iminenta invazie de europeni albi, în marea lor majoritate britanici la început, pe continentul nord-american. Principalul acţionar al noii companii era regele reptilian James I, iar documentul de constituire a noii companii a fost întocmit la data de 10 aprilie 1606. Iată ce prevedea acest document, inclusiv după adăugirile ulterioare:

•Compania Virginia este alcătuită din două filiale: London Company şi Playmouth sau New England Company. Prima era responsabilă de prima colonie permanentă din America de la Jamestown, creată la data de 14 mai 1607, iar cea de-a doua de aşa-numiţii „Părinţi Pelerini" care au sosit la Cape Cod pe nava Mayflower în noiembrie 1620, debarcând în Plymouth Harbour pe data de 21 decembrie. „Pelerinii" din mitul istoriei americane sunt de fapt membrii celei de-a doua filiale a Companiei Virginia, numită New England Company.

•Compania Virginia a deţinut marea majoritate a pământului pe care îl cunoaştem astăzi sub numele de Statele Unite, inclusiv toate insulele de pe coasta continentului, până la 900 de mile distanţă de acesta. Printre acestea se numărau Bermudele şi cea mai mare parte a Insulelor Caraibe. Compania Virginia (respectiv, Coroana Britanică şi familiile aristocratice) deţineau drepturile de proprietate asupra 50% din toate minereurile de aur şi argint care aveau să fie descoperite pe pământurile sale, precum şi cote parte din celelalte minerale şi materii prime, şi 5% din toate profiturile altor companii mixte. Aceste drepturi trebuiau transmise mai departe tuturor moştenitorilor primilor proprietari ai Companiei Virginia, continuând să se aplice… de-a pururi! Acţionarii care controlau Compania Virginia au devenit cunoscuţi sub numele de Trezorieri şi Compania Aventurierilor şi Plantatorilor din City-ul londonez.

•După primii 21 de ani de la constituirea Companiei Virginia, „toate taxele, impozitele şi accizele" percepute pentru activităţile comerciale din colonii trebuiau plătite direct Coroanei Britanice prin trezorierul Coroanei. Nici un comerciant nu putea exporta mărfuri în afara coloniilor fără permisiunea Coroanei Britanice. În caz contrar, mărfurile şi nava care le transporta urmau să fie confiscate.

•Pământurile Companiei Virginia au fost concesionate coloniilor printr-un Act de Încredere (o formă de leasing), nimeni altcineva neputând cere dreptul de proprietate asupra lor. Concesionarii puteau lăsa moştenire urmaşilor lor dreptul de folosinţă permanentă a pământului sau îl puteau

vinde, dar nu puteau fi niciodată proprietari. Drepturile de proprietate erau păstrate pentru totdeauna de Coroana Britanică.

•Pământurile coloniale urmau să fie guvernate de două Consilii Coloniale, fiecare având 13 membri (din nou acest număr), dar cuvântul final asupra tuturor deciziilor îi aparținea Consiliului Regal din Londra. Regele Angliei era cel care îl alegea pe Guvernatorul Coloniilor Americane, adică pe cel care corespundea funcției actuale de Preşedinte.

•Prin Consiliul Regal al Coloniilor, monarhul britanic a insistat ca membrii coloniilor să le impună tuturor credința creştină, inclusiv nativilor americani. Ca să folosim limbajul epocii: „… asigurându-se cu toată diligența, atenția şi respectul cuvenite, că adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu va fi predicat şi respectat nu doar în toate coloniile şi plantațiile amintite, ci şi în rândul sălbaticilor care li se vor alătura sau care se vor învecina cu ei, în conformitate cu doctrina, drepturile şi religia existente şi profesate în regatul Angliei". Dacă nativii americani nu acceptau religia creştină, ei trebuiau să fie forțați să facă acest lucru, a insistat Coroana. Acesta a fost ordinul de distrugere a culturii şi cunoaşterii popoarelor native din America de Nord, dar şi de a-i menține pe coloniştii albi sub jugul vicios al terorismului creştin practicat de puritanii calvinişti. Practic, a fost o licență în alb care le dădea acestora dreptul de a ucide, tortura şi răpi nativii americani fără a putea fi acuzați în justiție.

•Tribunalele penale de pe pământurile deținute de Compania Virginia trebuiau să opereze sub incidența Legii Amiralității (legea aplicată pe mare), în timp ce tribunalele civile trebuiau să opereze sub incidența dreptului comun (aplicat pe uscat). Acest aspect este crucial şi voi reveni imediat asupra lui.

Este important să înțelegeți un lucru: toate aceste prevederi se aplică inclusiv la ora actuală! Citiți din nou procentele de mai sus şi încercați să realizați dimensiunea lor. După ce cele 13 (din nou 13!) colonii inițiale şi-au câştigat „independența", alcătuind un stat nou în anul 1783, numele Companiei Virginia s-a schimbat pur şi simplu în… Statele Unite ale Americii. După cum vedeți, există două State Unite, sau mai bine zis o SUA şi o suA. Statele unite minore ale Americii sunt pământurile diferitelor state. Aşa cum am văzut, aceste pământuri sunt deținute şi la ora actuală de Coroana Britanică, fosta acționară a Companiei Virginia. Există apoi Statele Unite majore ale Americii (cu litere mari), respectiv cei aproximativ 100 de kilometri pătrați ai Districtului Columbia, pe care este construită capitala SUA, Washington DC. Districtul include de asemenea protectoratele SUA Guam şi Puerto Rico. Statele Unite ale Americii nu reprezintă o țară, ci o corporație aflată în proprietatea liniilor genealogice reptiliene ale Frăției care au deținut cândva Compania Virginia, căci SUA *nu sunt altceva decât* Compania Virginia! Atât timp cât americanii sunt de acord să aibă un număr de securitate socială, cetățenii statelor unite (cu litere mici) renunță benevol

la suveranitatea lor şi acceptă să devină francize ale Statelor Unite (Compania Virginia a Coroanei Britanice). De ce acceptă ei acest lucru? Pentru că nu au nici cea mai mică idee despre această realitate. Ei sunt amăgiți să creadă că nu există decât o singură țară numită Statele Unite şi că Guvernul Federal este un guvern ales de ei. Nu există nici o lege care să spună că americanii trebuie să plătească impozite federale pe venituri, dar ei continuă să le plătească, fiind convinşi că acest lucru este normal. Serviciul pentru Venituri Interne (Fiscul american), controlat de Frăție, operează într-o manieră atât de teroristă încât chiar şi cei care înțeleg acest mecanism continuă să îşi plătească impozitele, fiind prea speriați de ceea ce li s-ar putea întâmpla dacă ar refuza să o facă. Mai luați o gură din ceaşca de ceai şi relaxați-vă, căci mai urmează câteva bombe!

Vechile drepturi pe care le aveau proprietarii fostei Companii Virginia asupra minelor de aur, argint şi minerale, precum şi asupra taxelor vamale şi impozitelor, continuă să se afle în mâinile familiilor britanice care dețin în proprietate Statele Unite ale Americii şi pământurile statelor unite ale Americii. Exact aceleaşi procente au continuat să fie plătite după cucerirea „independenței", lucru valabil inclusiv la ora actuală, prin intermediul oficiilor federale, care sunt de fapt oficii ale Companiei Virginia. Preşedinția Statelor Unite nu face excepție. Coroana Britanică deține în continuare proprietatea asupra pământurilor şi instituțiilor americane, inclusiv asupra Serviciului Intern pentru Venituri, care colectează taxele şi impozitele, dar şi asupra băncii Federal Reserve, „Banca Centrală" privată a Americii care împrumută guvernului bani care nu există, percepând apoi dobânzi recuperate de la plătitorii de impozite. Comitetul Director al Federal Reserve se află în proprietatea aceloraşi familii aristocratice britanice şi europene care dețin în proprietatea lor şi restul Americii. Dar lucrurile nu se opresc aici. Cine este proprietarul real al activelor Companiei Victoria? Răspuns: Vaticanul. Pe data de 3 octombrie 1213, regele John a cedat papei autonomia asupra tuturor drepturilor suverane ale Angliei, în urma pretenției celui din urmă de a deține suveranitatea asupra întregii lumi, în calitatea sa de reprezentant al lui Christos. La rândul lui, papa a cedat Coroanei Britanice dreptul de folosire executivă a acestor dominioane. Altfel spus, Coroana este directorul executiv, iar Vaticanul este proprietarul. Evident, adevăratul proprietar este cel care controlează Vaticanul din umbră. De aceea îmi place să repet atât de des că Londra este centrul operațional al Frăției. Chiar şi deasupra ei se află o putere mai mare, coordonată parțial de la Vatican, şi parțial din altă parte, dintr-un loc subteran, aflat sub pământul Tibetului şi al Asiei, sau poate într-o altă dimensiune. Între timp, americanii au fost şi continuă să fie sclavii acestei scheme. Pământul celor liberi? Ce glumă proastă! Şi încă un lucru: americani, preşedinții şi cei care vă guvernează ştiu foarte bine aceste aspecte. Trebuie să recunosc că prin aranjamentul său cu papa, regele John a cedat şi suveranitatea Angliei. Şi cine au fost cei care îl controlau pe John? Templierii.

Dacă ştii exact ce doreşti să afli, adevărul se află de regulă în faţa ta. Spuneam mai devreme că regele James I şi Compania Virginia au decretat că tribunalele penale din Statele Unite se vor afla sub incidenţa Legii Amiralităţii, aplicată pe mare. La ce Amiralitate credeţi că se refereau? La cea britanică, desigur. Atunci când un tribunal se află sub incidenţa Legii Amiralităţii sau maritime, el trebuie să arboreze un steag cu franjuri aurii. Priviţi toate steagurile din tribunalele penale SUA şi suA şi veţi constata că acestea au franjuri aurii. Acelaşi lucru este valabil şi în privinţa multor altor clădiri oficiale. Aceste tribunale penale „americane" funcţionează încă sub incidenţa legii amiralităţii BRITANICE. Coroana şi familiile britanice ale Frăţiei controlează şi la ora actuală tribunalele penale americane, iar nucleul acestui control sunt societăţile secrete cu sediul în Temple Bar din Londra, centrul profesiei juridice britanice de pe fosta proprietate a templierilor. Marea Lojă a Francmasoneriei Engleze îşi are sediul pe Great Queen Street (Strada Marii Regine – Semiramida/Isis). Încă de la crearea sa, în anul 1717, ea a controlat majoritatea lojilor francmasone din lume. Prin intermediul ei, reptilo-arienii britanici îi controlează pe judecătorii, avocaţii, poliţiştii, etc., din SUA, iar prin alte organizaţii, precum Consiliul pentru Relaţii Externe şi Comisia Trilaterală, manipulează întregul sistem politic american. Judecătorii americani ştiu foarte bine că tribunalele lor sunt controlate de Legea Amiralităţii Britanice, dar preferă să păstreze tăcerea şi să îşi încaseze salariile. Şefii filialei americane a Frăţiei sunt membrii familiei Rockefeller, care o controlează din sediul lor din Londra, ei fiind cei care decid probabil cine va fi Preşedinte. Altfel spus, cea care decide est Elita din Londra. Regina Angliei, prinţul Philip şi principalii membri ai familiei regale britanice ştiu foarte bine aceste lucruri şi contribuie la orchestrarea lor. Cine este marele maestru al Lojii Mamă Engleze a Francmasoneriei? Vărul reginei, Ducele de Kent.

Există şi o conexiune franceză. Întotdeauna există o asemenea conexiune între Londra şi Paris, principalele centre operaţionale ale Frăţiei. Francezii şi englezii s-au bătut de multe ori pentru supremaţie, dar în final nu reprezintă decât cele două feţe ale aceleiaşi monede. Revoluţia Franceză de la 1789 (anul în care George Washington a devenit primul Preşedinte al SUA) a fost în întregime coordonată de francmasoni şi de produsul lor, Illuminati bavarezi. Am explicat în detaliu aceste lucruri în lucrarea mea anterioară, *Şi adevărul vă va face liberi.* După ce „revoluţionarii" au executat-o pe regina Marie Antoinette, fiul de numai un an şi ceva al acesteia, delfinul Louis, a fost ţinut în arest la domiciliu în Templul din Paris. Doi ani mai târziu, el a fost scos afară din Templu într-un coş pentru rufe de medicul său, dr. Naudin. În locul său a fost lăsat nepotul retardat al marchizului de Jarjayes, care a şi murit în anul 1795. Prinţul a fost dus în secret la Palatul Vendee al Prinţului Conde, care i-a oferit adăpost. Mai târziu a fost mutat într-o fortăreaţă de pe malul fluviului Rhin, unde a trăit sub numele de baron de Richemond. În februarie 1804 a ajuns în Anglia, împreună cu fostul trezorier regal al

Franței, George Payseur, fiind luat sub protecția sa de regele George III, în timpul căruia s-a desfăşurat Războiul American pentru Independență. Prințul şi-a schimbat din nou numele în Daniel Payseur, în timp ce George Payseur a devenit George Bayshore. Regele George III i-a dat prințului o navă şi i-a acordat 600 de acri de pământ în North Carolina. Când cei doi au ajuns în America, ei au primit ajutor din partea familiei Boddie, înrudită cu monarhia britanică. Înainte de a părăsi Anglia, prințul a cumpărat acțiuni la Compania Virginia. Ajuns în America, el a achiziționat mine de aur, inclusiv Gold Hill Mining Company, pe care a cumpărat-o printr-un om de încredere, George Newman. După inventarea motorului cu aburi, Payseur a început construcția de căi ferate, pe care le închiria apoi companiilor operaționale. A creat de asemenea Lancaster Manufacturing Company pentru a produce cheresteaua necesară construcției căilor ferate, precum şi Lincolnton Iron Company, care şi-a stabilit ulterior sediul în Chicago, creând două filiale: Carnegie Steel şi Pullman Standard Company. Pentru a plăti combustibilul pentru locomotive (cel puțin, aceasta este explicația oficială), Guvernul Federal (Compania Virginia, al cărei acționar era Payseur) i-a acordat acestuia tot pământul care se întindea la 33 de metri de o parte şi de alta a căilor ferate construite de el. Multe alte terenuri de-a lungul căilor ferate, de dimensiuni mult mai mari, au fost divizate în secțiuni de 18 kilometri pătrați, din care jumătate i-au fost acordate lui Payseur. Aşa se face că el şi compania sa de căi ferate au ajuns să devină proprietarii a jumătate din terenul imobiliar al Americii. O mare parte din aceste legi se regăsesc în Baza de Date a Congresului din anul 1854. Aceeaşi Lancaster Railway Co. condusă de Payseur a devenit principalul acționar – prin intermediul Alabama Mineral Company – al companiilor Coca Cola, Pepsi Cola, General Motors, Boeing, Ford şi Standard Oil.

După Războiul Civil American din anii 1860, manipulat de Frăție, toate căile ferate şi proprietățile imobiliare deținute de cei care au sprijinit Statele Confederate din sud (care au pierdut războiul) au fost confiscate şi scoase la licitație la Wilmington, North Carolina. Ele au fost cumpărate prin nouă intermediari de Daniel Payseur, la prețuri foarte mici. Proprietarii de căi ferate şi guvernul au semnat un Act de Încredere la Nashville, creând sistemul militar al căilor ferate ale Statelor Unite, prin care proprietarii au căpătat monopolul asupra transporturilor şi comunicațiilor. Toate aceste reglementări sunt şi astăzi în vigoare. Principalul om de încredere şi manager general al lui Payseur era un om înrudit cu Rothschild-zii pe nume Leroy Springs, fost Leroy Springstein. Dovezile indică faptul că Leroy Springs era fratele vitreg al preşedintelui american Abraham Lincoln. După o relație cu tatăl lui Springs, o doamnă pe nume Nancy Hanks a dat naştere unui fiu, în anul 1808. Tatăl i-a lăsat prin testament o bucată mare de pământ în Huntsville, Alabama, unui fiu numit Abraham Lincoln. Se pare că zvonurile că Lincoln ar fi fost un Rothschild nu erau cu totul lipsite de temei. Prin anii 1850, din relația lui Lincoln cu fiica regelui german Leopold s-au născut două fete gemene,

Ella şi Emily. Unul din descendenţii acestei linii genealogice este miliardarul Howard Hughes. Se pare că multe din familiile americane aparent foarte puternice au fost de fapt oamenii lui Payseur şi ai Companiei Virginia. Andrew Carnegie a fost un tânăr angajat al companiei siderurgice a lui Payseur, cu care acesta a fondat o nouă companie, numită Carnegie Steel. Familia Vanderbilt pretinde că deţine o locuinţă la ţară numită Biltmore. Acest lucru nu este adevărat. Biltmore a fost construit de familia Payseur ca hotel prin anii 1880, fiind concesionat apoi Vanderbilt-ţilor pe 99 de ani. Un alt om de încredere al lui Payseur a fost J.P. Morgan, unul din cei mai faimoşi industriaşi şi bancheri din istoria SUA. De fapt, nici el nu a fost altceva decât o mască sub care s-au ascuns adevăraţii deţinători ai puterii.

Multe din depozitele de petrol şi substanţe minerale din Statele Unite se află pe terenurile deţinute în proprietate de companiile de căi ferate, iar drepturile de concesionare a zăcămintelor naturale deţinute de Payseur au fost transformate în companii miniere şi petroliere, al căror pachet majoritar de acţiuni l-a păstrat. Alte drepturi au fost concesionate companiilor din industria lemnului. După moartea lui Daniel Payseur din anul 1860, fantasticul său imperiu a fost condus de nepotul său, Lewis Cass Payseur, care a continuat să îl extindă în ritm rapid. În anul 1872, una din companiile lui Payseur, Charleston, Cincinnati and Chicago Railroad, a creat o companie de telegrafie numită Western Union. În 1875, aceasta şi-a creat o filială numită AT&T, devenită astăzi una dintre cele mai mari companii de telefonie şi comunicaţii din Statele Unite. Charleston, Cincinnati and Chicago Railroad Company este compania-mamă a Băncii Rezervelor Federale, „banca centrală” privată a Statelor Unite. În continuare, imperiul lui Payseur s-a implicat masiv în sistemul bancar. Banca sa din Lancaster a devenit North Carolina Bank, iar apoi Nationsbank. Cea mai mare bancă din Texas, Interfirst, la care unul din directori este George Bush, a fuzionat în anul 1987 cu Republic Bank, rezultând o nouă bancă, First Republic Bank. Aceasta a fost absorbită mai târziu de Nationsbank, care a fuzionat la rândul ei cu Bank of America. Aceste două bănci sunt cele care spală banii din droguri ai CIA, lucru normal, căci predecesorul CIA, Oficiul pentru Servicii Strategice (OSS), a fost alcătuit din propria reţea de securitate a familiei Payseur, creată de Selma, Rome and Dalton Railroad pentru a proteja sistemul militar al căilor ferate. Este un mecanism incredibil alcătuit din tot felul de rotiţe, o încrengătură de familii atotputernice, iar americanii nu au nici cea mai mică idee despre cine sunt cei care îi conduc. Problema este cine i-a condus în tot acest timp pe Payseur-i.

Familia Payseur şi-a pierdut între timp controlul asupra imperiului său, dar la putere a rămas acelaşi trib reptilian. Principalul om de încredere al Payseur-ilor, Leroy Springs, a murit în anul 1931, locul lui fiind luat de fiul său, Elliot. Acesta s-a oferit voluntar să actualizeze sistemul de completare a Registrelor Cadastrale şi a subtilizat documentele din tribunalul din Lancaster. Când le-a înapoiat, sute de acte care atestau

drepturile de proprietate asupra unor terenuri acordate lui Payseur au fost transferate pe numele lui Elliot Springs (înrudit cu clanul Rothschild, să nu uităm). Este evident că el a făcut ce i s-a spus, pentru a împiedica astfel preluarea imensei averi a lui Payseur de către fiicele acestuia. Pe la începutul anilor 50, Anne, fiica lui Elliot Springs, s-a măritat cu un personaj din lumea crimei organizate din New Jersey pe nume Hugh Close. Acesta a fost numit preşedinte al tuturor companiilor Payseur furate de Elliot Springs. Fiica lui Close, doamna Crandall Close Bowles, a devenit directoare a Carolina Federal Reserve Bank. Bătălia pentru controlul fostelor companii Payseur continuă inclusiv la ora actuală, dar deocamdată se pare că sunt controlate de Rothschild-zi. Cei care cred că sunt proprietari de terenuri pe care le-au cumpărat de la companiile de căi ferate vor fi dezamăgiți să afle că actele lor de proprietate nu sunt valabile, căci companiile de căi ferate nu au fost niciodată proprietarele terenurilor. Ele au fost doar concesionate imperiului Payseur. În final, proprietarul tuturor terenurilor rămâne Compania Virginia.

Franklin Delano Roosevelt, Preşedintele Statelor Unite numit de Frăție în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, spunea că în politică nimic nu este întâmplător. Tot ce se întâmplă se petrece pentru că aşa trebuie. La fel stau lucrurile cu toate evenimentele majore care au permis avansarea Agendei către centralizarea puterii globale, indiferent că a fost vorba de războaie, colapsuri economice, asasinate sau „scandaluri” menite să înlăture de la putere pe politicienii care nu au fost de acord să joace după cum li s-a cântat. Cele trei mari războaie care s-au desfăşurat pe solul american au fost: războiul declanşat împotriva nativilor de către coloniştii albi, Războiul pentru „Independență” şi Războiul Civil declanşat atunci când statele din sud au dorit să se rupă de uniune în anul 1860. Aşa cum am văzut, războiul împotriva nativilor şi cel de independență au fost regizate de Frăție. Acelaşi lucru este valabil şi în cazul Războiului Civil. Între anii 1841-1845, fruntaşii francmasoni din Europa au participat la şase şedințe secrete ale Consiliului Suprem, hotărând declanşarea Războiului Civil American, pentru a impune astfel controlul şi mai strâns al reptilo-arienilor asupra Statelor Unite. În centrul acestor conspirații s-a situat Lordul Palmeston, secretarul afacerilor externe şi primul ministru al Marii Britanii, inclusiv Mare Patriarh al Francmasoneriei. Pentru a manipula conflictul au fost aleşi doi francmasoni de rang 33 ai ritului scoțian: Cushing, care a operat în nord, alături de unionişti, şi Albert Pike, Comandorul Mare Suveran al Jurisdicției de Sud a Ritului Scoțian, care a organizat revolta statelor din sud. Ironia face ca finanțarea revoltei statelor sudice să fie susținută de bancherii masonici londonezi în urma aranjamentelor lui Cushing, cel care opera în nord! Pike, un satanist care credea în supremația rasei ariene (reptilo-ariene), a cerut ajutorul lui Giuseppe Mazzini, şeful Francmasoneriei Marelui Orient Italian, în urma căruia a rezultat infama operațiune de crimă organizată numită mafia. În anul 1851, Mazzini a început să organizeze campania împotriva sclaviei în întreaga Americă. Francmasonii s-au folosit de aceste grupuri care militau

împotriva sclaviei ca acoperire pentru adevăratele lor motivații din spatele Războiului Civil. În acest scop, au fost organizate „Loji ale Tinerilor Americani”, al căror sediu era Cincinnati Lodge nr. 133. Finanțarea acestora a fost asigurată în principal de bancherul francmason englez şi omul de paie al lui Rothschild pe nume George Peabody, care l-a numit pe J.P. Morgan şef al operațiunilor financiare din America. După cum vă mai amintiți, Morgan era un fost protejat al lui Daniel Payseur. Oriunde ne-am uita, ne izbim de aceleaşi nume.

Franklin Pierce (strămoşul lui George şi Barbara Bush) a fost ales Preşedinte al Statelor Unite în anul 1853, iar Mazzini a scris că: „Aproape toate numirile în funcții au fost cele pe care le-am dorit noi”. Una din aceste numiri în funcție a fost cea a lui Caleb Cushing în postul de procuror general. Cushing era controlat de francmasoneria engleză şi era implicat în comerțul britanic cu opiu prin tatăl său (armator) şi vărul său, John Perkins Cushing. Caleb Cushing a scris foarte multe articole împotriva sclaviei, devenind unul din arhitecții Războiului Civil, împreună cu Albert Pike. Pike fusese profesor la o şcoală din oraşul natal al lui Cushing, Newburyport, Massachussetts, dar locuia acum la Little Rock, Arkansas, oraşul de mai târziu al lui Bill Clinton, unde a şi început să se dezvolte cariera sa masonică. Unul din grupurile cruciale care au stat în spatele declanşării Războiului Civil a fost cel al Cavalerilor Cercului de Aur, cu sediul tot în Cincinnati, Ohio. Printre membrii acestuia se număra infamul tâlhar Jesse James, un mason de grad 33 care a primit de la Albert Pike misiunea de a jefui băncile din nord pentru a asigura o finanțare suplimentară războiului. Un alt cavaler al Cercului de Aur a fost generalul francmason P.T. Beauregard, cel care a declanşat Războiul Civil prin atacul asupra Fort Sumter din anul 1861. Una dintre cele mai faimoase voci care s-au ridicat împotriva sclaviei a fost aceea a lui John Brown, care a devenit legendar în urma cântecului despre „Trupul lui John Brown”. În realitate, acesta era membru al mai multor societăți secrete, inclusiv al francmasoneriei. A devenit maestru mason la Loja Hudson nr. 68 din Hudson, Ohio, pe data de 11 mai 1824, şi a făcut parte din rândul Tinerilor Americani ai lui Mazzini. Brown a fost susținut financiar de familia lui John Jacob Astor, un alt membru al liniilor genealogice reptiliene. În timp ce francmasonii se agitau în ambele tabere, după schema devenită clasică, Războiul Civil era pe punctul de a începe. În ianuarie 1857, francmasonul John Buchanan a fost ales Preşedinte şi l-a numit ca secretar însărcinat cu războiul pe francmasonul John B. Floyd. Vicepreşedinte era John C. Breckinridge din Kentucky, care a primit inițierea în gradul 33 al ritului scoțian de la Albert Pike pe data de 28 martie 1860. Preşedintele statelor rebele din sud era francmasonul Jefferson Davies, iar primul stat care s-a retras din uniune a fost South Carolina, sediul Jurisdicției Sudice a Ritului Scoțian, condusă de Albert Pike. Toți conducătorii celorlalte state care s-au retras ulterior au fost francmasoni. În mod semnificativ, deşi numai 11 state s-au retras din uniune, steagul confederat avea 13 stele – un număr sacru pentru francmasoni şi pentru cavalerii templieri.

Când Abraham Lincoln a devenit Preşedinte al unioniştilor din nord pe data de 4 martie 1861, cei care i-au oferit finanțare pentru război au fost aceiaşi oameni care finanțau sudul: bancherii Masoni din Londra. Ei au pus totuşi o condiție: Lincoln trebuia să fie de acord cu crearea unei „bănci centrale" private a Americii. Unul din motivele importante ale declanşării Războiului Civil a fost falimentarea Americii pentru smulgerea acordului de creare a acestei bănci. Dar Lincoln a refuzat şi a introdus o politică monetară mai adecvată, pe care orice guvern actual ar trebui să o adopte, dacă nu s-ar afla sub controlul bancherilor internaționali. Tot ce a făcut Lincoln a fost să tipărească bani fără dobândă, numiți „bancnotele verzi", cu care şi-a finanțat propriul guvern. Preşedintele John E. Kennedy a dus o politică similară. Acesta este cel mai rău coşmar al bancherilor Frăției, motiv pentru care Lincoln a fost asasinat pe data de 14 aprilie 1865, iar Kennedy pe data de 22 noiembrie 1965. Asasinul lui Lincoln a fost John Wilkes Booth, un francmason de grad 33, membru al Tinerilor Americani ai lui Mazzini. El a fost ales din rândul Cavalerilor Cercului de Aur, finanțat de aceiaşi bancheri francmasoni din Londra. Operațiunea de prindere a asasinului a fost organizată de francmasonul Edwin Stanton, care a dispus blocarea tuturor drumurilor de ieşire din Washington DC, cu excepția celui pe care l-a folosit Booth pentru a scăpa. În locul lui a fost ucis un bețiv care semăna vag cu el, iar cadavrul acestuia a fost ars într-un hambar. Cine credeți că l-a descoperit pe acest om? Edwin Stanton însuşi, desigur, care l-a şi identificat ca fiind Booth. La procesul care s-a ținut în Indianapolis, în iunie 1865, pentru judecarea conspiratorilor care au participat la asasinarea lui Lincoln, câteva din numele citate ca fiind direct implicate au fost: Lord Palmeston, primul ministru al Marii Britanii şi francmason de grad 33, care a murit în acelaşi an; John Wilkes Booth, francmason de grad 33; Judah P. Benjamin, purtătorul de cuvânt al bancherilor londonezi care au ordonat asasinatul; şi Jacob Thompson, fost secretar de stat al afacerilor interne, care a retras 180.000 de dolari de la Banca din Montreal, Canada, pentru a finanța întreaga operațiune. Cavalerii Cercului de Aur au fost expuşi, aşa că Pike s-a decis să le schimbe numele. El i-a numit… Ku Klux Klan, faimoasa organizație satanistă ai cărei membri îmbrăcați în robe albe au terorizat decenii la rând populația neagră a Americii. Numele lor provine de la cuvântul grecesc *kuklos,* care înseamnă „cerc". Pike s-a născut în Boston, în anul 1809, şi a fost educat la Universitatea Harvard. A devenit Mare Comandor al Francmasoneriei Americane şi mare maestru al lojii de rit scoțian din Little Rock, Arkansas, din care avea să facă parte mai târziu şi Bill Clinton. Când Pike a murit în anul 1891 în Washington DC, funeraliile s-au ținut în Templul Francmason, la miezul nopții, cu pereții drapați în întregime în negru. Acest om a fost întreaga sa viață un satanist. El este considerat şi la ora actuală un „zeu" al francmasonilor, statuia sa fiind ridicată chiar lângă sediul poliției din Washington, în apropiere de Colina Capitoliului.

Înainte de moartea lui Lincoln, Congresul controlat de francmasoni a votat Legea Băncii Naționale, în urma căreia a fost înființată o bancă națională federală cu puterea de a emite bancnote SUA. Acestea erau împrumutate guvernului contra unei dobânzi de către bancherii masoni. Se pare că aceştia au supraviețuit „bancnotelor verzi" ale lui Lincoln, iar arhitectul acestei legi, secretarul trezoreriei Salmon P. Chase, a fost considerat un erou atât de mare încât francmasonii şi-au numit chiar una din principalele bănci cu numele lui: Chase Bank (actualmente Chase Manhattan), controlată – cel puțin la nivel oficial – de David Rockefeller. Cred că v-ați convins deja că marile evenimente care au divizat lumea şi au provocat conflicte constante, războaie, religii, etc., au fost coordonate de aceeaşi sursă şi au urmărit aceeaşi Agendă. Toate se leagă de aceiaşi oameni.

Povestea creării Statelor Unite este legată şi de conflictul din Irlanda de Nord. Eroul principal este un naturalist şi chimist pe nume dr. Edward Bancroft, prieten apropiat al lui Benjamin Franklin, cel care a finanțat admiterea lui Bancroft la Societatea Regală din Londra, masca „ştiințifică" a Frăției. Mai târziu, acesta a devenit secretarul particular al lui Franklin la Paris (centrul rețelei de spionaj a Frăției) şi a aderat la loja elitistă „Nouă Surori", al cărei mare maestru era Franklin. În anul 1779, Bancroft a condus o misiune secretă în Irlanda, iar un an mai târziu, Lordul Stormont, ambasadorul Marii Britanii în Franța, l-a informat pe rege că o delegație irlandeză l-a vizitat în secret la Paris pe regele Ludovic XV pentru a-i propune o Irlandă independentă. Ambasadorul i-a transmis regelui că: „Toți delegații aveau legătură cu Franklin…". În anii care au urmat s-a creat o societate secretă a Frăției numită Societatea Irlandezilor Uniți, care a inclus printre membrii ei oameni ca Lordul Edward Fitzgerald şi Wolfe Tone. Toate acestea se petreceau înainte de revoltele irlandezilor din 1798 şi 1803, care au declanşat un conflict ce continuă şi astăzi. După cum vedeți, aceeaşi Frăție este implicată în toate evenimentele majore ale lumii. Simon Bolivar, fondatorul Republicii Bolivia din America de Sud şi eliberatorul Venezuelei, Noii Granade, Ecuadorului şi Republicii Peru, a fost membru al Lojii spaniole Cadiz şi maestru al lojii „Nouă Surori" din Paris. Din această lojă au mai făcut parte Benjamin Franklin, scriitorul Voltaire şi alți revoluționari francezi. George Washington i-a trimis lui Bolivar, în semn de respect, un medalion cu o şuviță din propriul său păr, prin intermediul revoluționarului francezo-american Lafayette.

America – un pământ al libertății? Ce glumă sinistră!

Secțiunea de ilustrații

Statuie a Şarpelui Zburător aflată în centrul Templului Baroului din Londra, amplasat pe fostul teren al templierilor din centrul capitalei,

care găzduieşte la ora actuală câteva din cele mai importante societăți secrete din cadrul Frăției Babiloniene.

Dragonul şi crucea de foc care decorează intrarea în districtul financiar londonez numit City, unul din cele mai importante centre ale Frăției de pe planeta noastră. Crucea roşie pe un fundal alb era simbolul soarelui la fenicieni. Ea apărea în logo-ul templierilor şi figurează şi la ora actuală pe steagul Angliei.

Statuia unei reptile găsită în mormintele populației Ubaid, care a trăit până în jurul anului 4000 î.Ch. pe teritoriul actual al Irakului. Atât mama cât şi copilul pe care îl ține în brațe au trăsături reptiliene, asemănătoare cu ale unei şopârle. Această cultură a existat înaintea cataclismului provocat de Venus, care i-a silit probabil pe reptilienii supraviețuitori să se retragă sub pământ sau într-o altă dimensiune.

Calul alb de la Uffington, din Wiltshire, datat 3000 î.Ch., perioada în care fenicienii au sosit în Anglia. Calul alb era unul din simbolurile solare ale fenicienilor.

Întreaga fațadă a catedralei Notre Dame din Paris este acoperită cu gargui şi şerpi zburători. Mulți dinte aceştia sunt versiuni la scară redusă ale simbolurilor în formă de şerpi găsite în locurile în care au trăit cândva mayaşii, o populație străveche din Mexic. Garguii sunt simboluri ale reptilienilor şi au fost aleşi de societățile secrete ale Frăției, în special de cavalerii templieri, ca elemente de „decor" pentru nenumărate biserici, catedrale, conace ale liniilor genealogice aristocratice şi alte clădiri.

Ilustrații executate de Clive Burrows, artistul din Isle of Wight, care arată ce percep oamenii care văd ființe umane schimbându-şi forma în reptile. Astfel de imagini apar frecvent în rândul oamenilor politici, al marilor bancheri, oameni de afaceri, şefi militari, etc.

Alte ilustrații ale lui Clive Burrows, care arată felul în care se suprapun imaginile unor reptile peste cele ale oamenilor, fără să ocupe efectiv trupurile acestora. Burrows a desenat aceste ilustrații ascultând descrierile unuia din nenumărații oameni pe care i-am cunoscut şi care mi-au declarat că percep imaginea reptilelor din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Acestea par să se ataşeze de oameni la nivelul celor două chakra-e inferioare.

Imagini străvechi de pe fațada templului din Saqqara, în Egipt, care îl prezintă pe unul din „zeii" acestora. Acesta seamănă uimitor de bine cu descrierile „rasei şerpilor". Personal, mi se pare chiar că are aripi, la fel ca draconienii înaripați.

Imagini obținute prin amabilitatea lui Mark Cottier şi Farah Zeidi

Papa cu „pălărie în formă de cap de peşte", simbol al zeului babilonian Nimrod

Porumbei pe sceptrele monarhilor britanici. Porumbelul este un simbol al reginei Semiramida, partenera lui Nimrod în religia babiloniană. De remarcat şi folosirea crucilor malteze, descoperite în peşterile din fostul ținut fenician numit Capadochia (actualmente Turcia).

Crucea malteză apare şi pe Coroana cu care sunt încoronați regii Angliei.

... dar şi pe uniforma naziştilor. Fanaticii lui Hitler obişnuiau să poarte de asemenea simbolul craniului şi al celor două oase încrucişate, svastica inversată (un simbol fenician al soarelui) şi vulturul, simbol derivat din pasărea-soarelui (Phoenix), egiptean-feniciană.

Prințul Albert, duce de Clarence şi Avondale, fotografiat în anul 1890, cu doi ani înainte de a „muri"; şi Adolf Hitler, fotografiat 25 de ani mai târziu, în anul 1915, în uniforma germană. Vorbim oare de acelaşi om? A fost Hitler nepotul reginei Victoria? Cu siguranță, între cei doi există numeroase conexiuni fascinante.

Londra, Paris şi Washington, la fel ca multe alte oraşe importante, au fost concepute ținând cont de legile geometriei sacre, având numeroase monumente şi clădiri similare. În ele predomină în special domurile şi obeliscurile. În aceste ilustrații vă prezentăm (de la stânga la dreapta): catedrala St Paul (Londra), Panteonul (Paris), şi Clădirea Congresului (Washington).

... dar şi (de la stânga la dreapta): obeliscul egiptean numit Acul Cleopatrei, din Londra, obeliscul din Luxor, amplasat în Place de la Concorde, în Paris, şi monumentul lui Washington din Washington DC.

Flacăra eternă este simbolul clasic al Frăției Babiloniene. Ilustrația de față, în care flacăra este ținută de eroul babilonian Prometeu, apare la Centrul Rockefeller din New York.

... dar poate fi văzută şi pe statuia Libertății aflată pe o insulă din Portul New York (stânga); şi imaginea în oglindă a acesteia, pe o insulă din mijlocul râului Sena, în Paris (dreapta).

Flacăra este folosită de Frăție ca semnătură după asasinatele sale. O asemenea flacără a fost plasată pe mormântul Preşedintelui Kennedy din cimitirul Arlington (jos). Francmasonii au ridicat un obelisc cu o flacără în vârf în Dealey Place, în apropiere de locul în care a fost ucis.

O copie a flăcării din mâna Statuii Libertății, plasată pe o pentagramă neagră, figurează deasupra intrării în tunelul Pont de l'Alma din Paris, în interiorul căruia a murit prințesa Diana. Pe insula în care a fost „îngropată" este plasată de asemenea o flacără.

Insula pe care se spune că este îngropată Diana, de pe lacul conacului ancestral al familiei Spencer din Althorp Park,

Northamptonshire. Insulele, lacurile şi crângurile reprezintă simboluri fundamentale ale zeiței antice Diana.

Arcul de Triumf, simbol al soarelui situat în centrul structurii geometrice sacre după care a fost construit Parisul. 12 drumuri se încrucişează formând o „Stea" sau un cerc în formă de stea, pe care pot fi văzute chiar punctele prin care trece soarele. Arcul comunică în linie dreaptă cu Champs Elysees, traseu pe care sunt plasate şi alte arcuri, obeliscul din Luxor (situat în Place de la Concorde) şi enorma piramidă neagră din sticlă ridicată în curtea Muzeului Luvru.

Convoiul de maşini al Preşedintelui Kennedy în Dealey Plaza în momentul în care a fost împuşcat, pe data de 22 noiembrie 1963 – la exact 656 de ani de la ziua în care a început măcelul împotriva templierilor. De remarcat că maşina Preşedintelui nu este însoțită de gărzi de securitate, în timp ce cea din spatele ei are patru gărzi! Nici un asasinat politic nu este o întâmplare, ci un obiectiv precis.

Tunelul Pont de l'Alma din Paris (stânga), Podul sau Locul Zeiței Lunii. Deasupra tunelului se află mai multe intersecții, domeniul tradițional al lui Hecate.

Una din cele 17 camere de luat vederi legate în circuit pe drumul care duce de la Ritz la Pont de l'Alma este orientată direct către intrarea în tunelul Pont de l'Alma. Camera ar fi trebuit să înregistreze orice altă maşină sau activitate neobişnuită. La fel ca toate celelalte, camera a fost oprită în momentul accidentului.

Mercedesul în care se afla Diana, făcut praf la impactul cu cel de-al 13-lea stâlp. Diana a murit pe locul unui străvechi altar unde se aduceau sacrificii zeiței Diana.

Mohamed Al Fayed (sus) şi coiful în formă de simbol al soarelui prezentat în Daily Express. Leul de aur este un simbol al cultului solar şi cele două coarne sunt identice cu cele pe care le purta Nimrod în Babilon. Coiful este foarte asemănător cu cel purtat de Isis (sus dreapta) în ilustrațiile ei egiptene.

(De la stânga la dreapta) Henri Paul a fost țapul ispăşitor al accidentului, dar bodyguardul Trevor Rees-Jones şi fratele Dianei, Earl Spencer, ar mai avea de răspuns la câteva întrebări importante.

Bufnița din piatră cu o înălțime de 10 metri din spatele focului sacrificial de la Bohemian Grove, Carolina de Nord, în timpul unei tabere de vară pentru elita Frăției Babiloniene. Bufnița este un simbol al lui Moloh, zeitatea căreia anticii îi aduceau sacrificii sub formă de copii pe care îi ardeau (sacrificii care se practică şi astăzi).

Din nou obeliscul şi domul. Imagine surprinsă de un artist a clădirii Canary Wharf din spatele râului Tamisa. Aceasta este cea mai înaltă clădire din lume, iar în fața ei se află noul Dom al Mileniului. Nu

este deloc o coincidență faptul că meridianul Zero (Greenwich) trece în imediata apropiere a acestui punct.

O invazie extraterestră? Nu, o manipulare a Frăției. Se pretinde că această imagine este VRIL-7, una din „farfuriile zburătoare” ale naziştilor, creată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi perfecționată ulterior în Statele Unite (şi nu numai).

Capitolul 10

Bani din nimic

Inițiații şi fruntaşii Frăției Babiloniene conduc la ora actuală politica mondială, sistemul bancar global, afacerile, serviciile secrete, forțele de poliție, armata, sistemul educațional şi mas-media. Din perspectiva controlului global, cel mai important sistem din toate acestea este cel bancar, care permite crearea şi manipularea banilor.

Schema financiară a Frăției este cât se poate de simplă, fiind aplicată cu aceeaşi eficiență din perioada Sumerului şi a Babilonului până în zilele noastre. Ea constă în crearea de bani care nu există şi împrumutarea lor către populație şi către firme în schimbul unei dobânzi. Sistemul permite îndatorarea masivă a guvernelor, firmelor şi populației, şi implicit controlul lor. Pentru ca sistemul să poată funcționa, cel mai important lucru este ca bancherii să obțină permisiunea de a împrumuta altora bani pe care nu-i au. Iată cum funcționează acest sistem: dacă eu sau dumneavoastră avem un milion de lire sterline, putem împrumuta altcuiva aceşti bani. Este cât se poate de simplu. În schimb, dacă o bancă are un milion de lire sterline, ea poate împrumuta altora o sumă de zece ori mai mare (ba chiar mai mult), percepând dobânzi la sumele împrumutate. Dacă doar o parte din oamenii care au bani depozitați în bănci s-ar repezi simultan să şi-i retragă, băncile ar fi nevoite să îşi închidă porțile, căci nu ar avea de unde să le înapoieze aceşti bani. Banii din bănci sunt un mit, un fel de sugestie colectivă. Atunci când intri într-o bancă şi ceri un împrumut, banca nu tipăreşte nici măcar o singură bancnotă şi nu bate nici măcar o singură monedă nouă. Tot ce face ea este să introducă o sumă de bani în contul tău. Începând din acel moment, ea începe să îți perceapă însă o dobândă, la o sumă care nu există decât într-un registru sau pe monitorul unui calculator. Dacă nu îți plăteşti o singură rată din acest împrumut inexistent, banca îți poate lua însă averea, casa, maşina, terenul şi alte posesiuni cât se poate de reale, până la valoarea estimată a cifrei introduse pe ecranul calculatorului. Mai mult decât atât, dat fiind că nu guvernele controlează circulația banilor pe piață, ci băncile private, prin împrumuturile pe care le acordă, ele sunt cele care controlează de fapt câți bani există în circulație. Cu cât fac mai multe împrumuturi, cu atât mai mulți bani circulă pe piață. Care credeți că este diferența dintre o perioadă de boom economic (prosperitate) şi una de recesiune (sărăcie)? Nu există decât o singură diferență: cantitatea de bani aflată în circulație. Atât. Prin

acest sistem, băncile private, controlate de aceiaşi oameni, decid câți bani trebuie să fie în circulație. Ele pot crea perioade de avânt economic sau de recesiune la comandă. La fel se petrec lucrurile pe piețele bursiere, unde aceşti oameni pun în mişcare trilioane de dolari pe zi pe piețele financiare şi bancare, decizând aşa cum doresc care acțiuni vor urca şi care vor coborî, ce companii se vor extinde şi care vor da faliment. Crahurile bursiere nu se petrec întâmplător, ci intenționat.

Cea mai mare parte a „banilor" aflați în circulație nu sunt bani fizici, adică monede şi bancnote, ci simple cifre care trec dintr-un cont în altul, pe cale electronică, în sistemul de calculatoare, prin intermediul transferurilor de bani, al cardurilor de credit şi al cecurilor. Cu cât în circulație există mai mulți bani (electronici sau fizici), cu atât mai intensă este activitatea economică, cu atât mai multe bunuri şi servicii pot fi cumpărate şi vândute, cu atât mai mari sunt salariile oamenilor şi cu atât mai multe sunt locurile de muncă. Una din schemele operaționale preferate ale elitei financiare a reptilo-arienilor a fost însă dintotdeauna crearea unui boom economic prin acordarea unui număr foarte mare de împrumuturi, urmată de dezumflarea balonului. Economiştii plătiți cu salarii exorbitante şi corespondenții economici ai diferitelor mijloace mas-media vă vor spune (marea majoritate neavând habar ce se întâmplă în realitate) că perioadele de avânt urmate de cele de recesiune fac parte dintr-un „ciclu economic" natural. Vorbe în vânt. Întregul sistem este o manipulare sistematică aplicată de Frăție cu scopul de a fura bogăția reală a acestei lumi. În timpul perioadelor de avânt economic foarte mulți oameni se îndatorează masiv. Un mediu economic dinamic înseamnă că firmele împrumută mai mulți bani pentru a-şi cumpăra tehnologie, cu scopul de a produce mai mult, răspunzând astfel cererii din ce în ce mai mari. La rândul ei, populația se împrumută mai mult de la bănci pentru a-şi cumpăra case mai mari, maşini mai puternice şi mai scumpe, etc., pentru că au încredere în viitorul lor economic. La momentul oportun, principalii bancheri, coordonați de societățile secrete, ridică ratele dobânzilor pentru a suprima cererea pentru noi împrumuturi. Efectul acestor măsuri restrictive echivalează cu reducerea banilor aflați în circulație pe piață. În acest fel, cererea pentru produse scade, la fel ca şi numărul locurilor de muncă, întrucât nu mai există suficienți bani pe piață pentru a genera un mediu economic dinamic. Oamenii şi firmele nu mai câştigă suficienți bani pentru a-şi plăti creditele contractate anterior şi intră în faliment. Băncile le iau averea reală, afacerile, casele, terenurile, maşinile şi celelalte posesiuni, pentru că nu şi-au plătit împrumuturile care nu au fost de la bun început altceva decât nişte cifre tipărite pe un ecran. Aceste cicluri continuă de mii de ani, dar s-au accentuat mult în ultimele secole, aspirând întreaga avere a populației şi plasând-o în mâna celor care controlează sistemul bancar – liniile genealogice reptiliene. Principiul se aplică inclusiv guvernelor şi țărilor. În loc să îşi creeze propriii lor bani, fără să plătească dobânzi pentru ei, guvernele îi împrumută de la băncile private şi îşi plătesc ratele şi dobânzile aferente prin impozitarea

populației. Sumele uriaşe pe care le plătiți ca taxe şi impozite se întorc la băncile private pentru a plăti nişte credite pe care guvernul le-a făcut în condițiile în care îşi putea tipări propriii bani, fără dobânzi! De ce nu face acest lucru? Pentru că Frăția controlează în egală măsură guvernele şi băncile.

Ceea ce numim astăzi „privatizare" înseamnă vânzarea activelor statului pentru a preîntâmpina falimentul acestuia din cauza ratelor şi dobânzilor neplătite. Îndeosebi țările din lumea a treia cedează marilor bănci controlul asupra terenurilor şi resurselor lor, căci nu şi pot plăti creditele imense pe care le-au făcut de multe ori la presiunile aceloraşi bănci şi instituții internaționale. Sărăcia şi conflictele continue nu trebuie neapărat să fie o caracteristică a lumii în care trăim; ele sunt manipulate de Frăție pentru că servesc Agendei sale. Cavalerii templieri au folosit exact acest mecanism atunci când au pus bazele sistemului bancar modern prin secolele XII-XIII. La fel a operat înaintea lor sistemul pus la cale de Nobilimea Neagră din Veneția. La ora actuală, manipularea financiară a lumii este coordonată de „băncile centrale" din fiecare țară, care par să lucreze independent, dar de fapt colaborează între ele pentru atingerea scopului comun. Păianjenul aflat în centrul acestei imense rețele financiare mondiale a fost Banca Angliei, înființată cu acordul regelui impus de Nobilimea Neagră, Wilhelm de Orania. Mai recent, de prin anii 1930, acest rol a fost preluat de Banca pentru Reglementări Internaționale cu sediul la Geneva, în Elveția. La fel ca şi în cazul Băncii Angliei, băncile centrale ale diferitelor state au fost înființate cu acordul descendenților familiilor bancare reptiliene din Genova şi Veneția.

Rothschild-zii

Una din liniile genealogice reptilo-ariene provenite din imperiul khazar (în Munții Caucaz) este cea a familiei Rothschild. Membrii de frunte ai acesteia sunt reptilieni cu sânge pur, care ocupă în mod deliberat forme fizice umane. Este imposibil să analizezi manipularea financiară globală fără să faci referire la clanul Rothschild. Aceştia şi-au schimbat numele din Bauer în Rothschild şi s-au aflat în centrul operațiunilor de manipulare globală din secolul XVIII şi până în prezent, din sediul lor de la Frankfurt. Dinastia bancară a Rothschild-zilor a fost creată de Mayer Amschel Bauer. Familiile reptiliene îşi schimbă tot timpul numele pentru a-şi ascunde originile, scop în care îi ajută foarte mult primirea sau inventarea de noi titluri. Astfel, Bauer şi-a schimbat numele în Rothschild, care provine de la scutul roşu *(rotes schild* în limba germană) care atârna deasupra porții casei sale din Frankfurt. Încă din cele mai vechi timpuri ale Frăției, roşul a fost culoarea care a simbolizat revoluția, motiv pentru care revoluționarii ruşi au fost numiți Roşii. Pe scutul lui Rothschild se afla o hexagramă, Steaua lui David sau Sigiliul lui Solomon, simbol care se regăseşte astăzi pe steagul Israelului. Oamenii cred că acesta este un simbol evreu, datorită numelui său şi celor care îl folosesc, dar nici vorbă

de aşa ceva. Un astfel de simbol al fost descoperit pe podeaua veche de 1200 de ani a unei moschei musulmane din Tel Aviv. În lucrarea sa, *Steaua cu şase colţuri,* scriitorul evreu O.J. Graham afirmă:

> „… steaua cu şase colţuri a apărut în ritualurile păgâne egiptene, fiind preluată apoi de cultul zeiţei Ashteroth şi al zeului Moloh… A fost preluată apoi de artele magice, a fost folosită de vrăjitoare *[inclusiv de magicienii arabi, druizii şi sataniştii]…* până când a fost introdusă în Cabala de Isaac Luria, un cabalist din secolul XVI, de unde a preluat-o Mayer Amschel Bauer, care şi-a schimbat numele în funcţie de acest simbol, apoi de sionişti, de Knesset-ul *[parlamentul]* noului stat Israel, a fost pusă pe steagul Israelului şi a fost adoptată de organizaţia medicală a acestui stat, echivalentă cu Crucea Roşie”.

Aşadar, însuşi sumele lui Rothschild provine dintr-un simbol ezoteric antic asociat cu zeul egiptean Moloh (Nimrod), „zeul” sacrificiului. Hexagrama nu a început să fie folosită de ierarhia evreilor ca simbol naţional decât după apariţia Rothschild-zilor şi nu are nimic de-a face cu „Regele David”, lucru cunoscut foarte bine de liderii evrei. Ea a fost pusă pe steagul Israelului pentru că acest stat nu este pământul evreilor, ci al Rothschild-zilor şi al celor care le dictează acestora de pe nivele încă şi mai înalte ale ierarhiei piramidale a Frăţiei. Aceştia sunt cei care au creat statul Israel şi care îl controlează. Apropo, scutul roşu folosit ca emblemă de Armata Salvării a fost inspirat după cel al lui Rothschild.

Frankfurt, oraşul în care a apărut dinastia Rothschild, a fost locul în care banii de hârtie au devenit populari şi în care este situată astăzi Banca Centrală Europeană. Banca permite câtorva bancheri nealeşi de cineva să stabilească ratele dobânzilor pentru toate ţările Uniunii Europene care folosesc moneda unică europeană. Există un citat celebru atribuit lui Mayer Amschel Rothschild, care spune: „Daţi-mi controlul asupra monedei unei naţiuni şi nu-mi pasă cine face legile”. Mayer Rothschild s-a însurat cu Gutele Schnaper (care avea 16 ani la acea dată). Cei doi au avut zece copii, cinci băieţi şi cinci fete, care au fost trimişi să creeze filiale ale dinastiei la Londra, Paris, Viena, Berlin şi Napoli. Copiii Rothschild au făcut căsătorii din interes, infiltrându-se astfel în nobilimea europeană, dar s-au căsătorit şi între ei, la nivel de veri primari, pentru a nu-şi dilua prea mult sângele reptilian şi puterea casei Rothschild. Testamentul lui Mayer indica expres acest lucru, inclusiv faptul că afacerile trebuiau conduse de membrii de sex masculin ai familiei, iar conturile trebuie păstrate în cel mai strict secret. Testamentul le-a exclus complet pe fiicele Rothschild, inclusiv pe soţii şi copiii acestora, de la dreptul de a participa la afacerea familiei sau de a şti ceva despre ea. De aceea, simplul fapt că cineva se numeşte Rothschild nu înseamnă automat că este satanist sau că ştie ce se întâmplă. Eu vorbesc strict de cei aflaţi la vârful imperiului, lucru valabil şi pentru celelalte familii pe care le-am pomenit în această carte. Marea majoritate a membrilor acestor familii ar fi şocaţi dacă ar afla ce se

întâmplă în jurul lor. Nu îmi propun să dezlănţui în nici un caz o vânătoare de vrăjitoare împotriva tuturor celor care poartă aceste nume de familie, şi nici măcar împotriva rasei reptiliene în general. Nu doresc să îi expun decât pe cei care poartă în mod responsabil vina pentru ceea ce fac, nu şi marionetele inocente care se întâmplă să fie în familiile lor sau să poarte acelaşi nume.

Mayer Rothschild a devenit bancher şi om de încredere al prinţului William IX de Hesse-Hanau, un alt membru cu sânge reptilian al Nobilimii Negre. Cei doi mergeau la şedinţele francmasone împreună. Potrivit cărţii *Evreii şi francmasonii din Europa (1723-1939),* fratele mai mic al lui William, Karl, a fost acceptat ca şef al francmasoneriei germane, iar membrii dinastiei Hesse s-au implicat activ într-un grup de elită numit Stricta Respectare. Mai târziu, grupul şi-a schimbat denumirea în Cavalerii Benefici ai Oraşului Sfânt, fiind cunoscuţi în Germania şi sub numele de Frăţia Sfântului Ioan Botezătorul (un cod pentru Nimrod). În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Casa de Hesse a fost de partea lui Hitler, iar prinţul Philip von Hesse a fost unul din mesagerii dintre Hitler şi Mussolini. După ce au preluat tronul britanic, William şi Rothschild au făcut avere închiriind trupele lui Hesse germanilor din Hanovra. Mulţi din soldaţii care au luptat de partea „Angliei" în Războiul American pentru Independenţă au fost mercenari germani ai lui William. Acesta era nepotul regelui englez George II, fiind deci un strămoş al reginei Elisabeta a II-a. Pe o altă linie genealogică, el este înrudit cu prinţul consort (soţul reginei) Philip. Numai Dumnezeu ştie câţi reptilieni din linia genealogică Hesse există la ora actuală, căci se crede că William singur a fost tatăl a cel puţin 70 (da, 70) de copii, făcuţi cu diferite partenere. Când o fi avut timp? Acesta este un alt aspect important: moştenitorii oficiali ai liniilor genealogice sunt cei născuţi din căsătoriile aranjate ale acestora, dar în afara lor mai există mii de bastarzi, care nu poartă numele familiei, dar a căror linie genealogică este urmărită cu aceeaşi atenţie ca şi cea a moştenitorilor oficiali, Frăţia ştiind exact cine sunt aceşti oameni. Ea este foarte interesată să ştie pe cine poate conta şi cine sunt cei care pot fi posedaţi cel mai uşor din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Aşa se explică de pildă fişele genetice extrem de detaliate ale mormonilor, care reprezintă o altă operaţiune a Frăţiei la nivel înalt. De aceea, chiar dacă există oameni aflaţi la putere care par să nu aibă legături de rudenie cu aceste familii, puteţi fi absolut siguri de contrariu. Anumiţi cercetători cred că Bill Clinton este înrudit cu Rockefeller, în condiţiile în care se trage cu siguranţă din monarhia britanică, din cea scoţiană şi din regele Franţei Robert I. Contele de Saint Germain, devenit la ora actuală un personaj „mesianic" pentru mulţi adepţi New Age, a fost prieten cu William de Hesse-Hanau şi cu fratele acestuia, Karl. Se spune că acesta din urmă ar fi afirmat că alchimistul şi magicianul Saint-Germain a fost crescut de familia Medici (Nobilimea Neagră) în Italia. Mulţi adepţi New Age din zilele noastre vorbesc de o Mare Frăţie Albă a „sufletelor alese", din rândul cărora face parte şi Saint-Germain, care îi „ghidează" prin

intermediul unor mediumi, vorbindu-le de apropiata transformare. Aceasta este doar o altă operație de control al minții coordonată de Frăție pentru a devia direcția către care sunt orientați adepții New Age, împiedicându-i să acționeze coerent în sensul unei transformări adevărate.

Agitația politică stârnită de Napoleon Bonaparte l-a făcut pe William de Hesse-Hanau să fugă o vreme în Danemarca, timp în care fiul mai mare al lui Mayer, Nathan Rothschild, un alt francmason, la fel ca şi ceilalți, a furat 600.000 de lire sterline din banii cu care trebuiau plătiți soldații mercenari. El i-a dus la Londra, unde a creat Banca Rothschild din acest oraş. Averea pe care a făcut-o finanțând războiul lui Wellington împotriva lui Napoleon şi prin alte „investiții" manipulate a constituit temelia dinastiei de mai târziu. Atât Welington cât şi Napoleon au fost manipulați şi finanțați de aceiaşi oameni, printre care se număra şi fratele lui Napoleon, un mare maestru francmason. Aşa cum recunosc de multe ori chiar propriile lor poveşti de familie, Rothschild-zii au finanțat de regulă toate taberele care luptau în diferitele războaie. Ei începeau prin a crea bazele pentru declanşarea acestor războaie, prin societățile secrete sau prin serviciul secret propriu, care continuă să existe şi la ora actuală. Se numeşte Mossad şi este considerat în mod oficial serviciul secret al Israelului, dar numele real al acestui stat este Roth-rael, iar cel al Mossadului: Roth-sad. Anka Muhlstein, autoarea evreică a cărții *Baronul James, Ascensiunea Rothschild-zilor francezi,* afirmă aici că serviciul secret al familiei obişnuia să folosească literele ebraice drept coduri secrete. Ebraica a fost una din limbile sacre predate în şcolile misterelor egiptene, de unde provine o mare parte din cunoaşterea Frăției, pe lângă cunoaşterea străveche provenită din Asia şi Orientul Îndepărtat la care au avut acces liniile genealogice khazare. Rețeaua de comunicații a Rothschild-zilor era mai rapidă decât a oricărui guvern, iar unul din exemplele cele mai faimoase de manipulare stil „Rothschild" a fost răspândirea zvonului că Welington ar fi pierdut bătălia de la Waterloo din anul 1815 împotriva lui Naopleon, care a provocat un crah la bursa londoneză, timp în care Rothschild-zii au cumpărat sub acoperire cantități uriaşe de acțiuni la prețuri de nimic. Când a sosit vestea că Wellington câştigase de fapt bătălia, bursa a explodat, iar Rothschild-zii s-au îmbogățit peste noapte. Atunci când controlezi mas-media, politicienii şi bursa, aşa cum fac Rothschild-zii, să faci avere sau să porneşti un război devine o floare la ureche. Prețul mondial al aurului este stabilit şi la ora actuală din birourile lui N.M. Rothschild, iar bursele din întreaga lume sunt controlate de Frăția Babiloniană prin intermediul familiilor de bancheri de genul Rothschild-zilor. De aceea, dacă auziți de un crah bancar într-o țară din Orientul Îndepărtat, puteți fi siguri că acest lucru convine Agendei Frăției. Un alt mecanism al ciclurilor pe care le controlează Frăția constă în a-i încuraja pe oameni să investească pe bursele de capital până când companiile cotate devin masiv supraevaluate. Frăția sparge apoi piața (vânzându-şi acțiunile cu puțin înainte), iar majoritatea oamenilor îşi pierd banii. Invers, când bursa se prăbuşeşte,

Frăția cumpără cantități masive de acțiuni devalorizate. Apoi, bursa o ia din nou în sus, la fel şi valoarea acțiunilor recent achiziționate, iar averea nemăsurată a Frăției nu încetează să crească. Întregul mecanism este o manipulare pusă la cale pentru a împlini scopul central al reptilienilor: dobândirea controlului total.

Declanşarea războaielor este un instrument perfect de făcut avere şi de schimbat *status quo*-ul. Nu trebuie decât să împrumuți ambele tabere pentru a finanța războiul, apoi să le oferi noi credite pentru a-şi reconstrui societățile devastate de război. Obții astfel controlul asupra guvernelor acelor țări şi îți măreşti simultan şi averea. Acest control şi această putere îți permit apoi să construieşti o nouă societate, conform agendei tale, după distrugerea vechii structuri sociale prin războiul declanşat chiar de tine. Aşa-zisele Protocoale ale Înțelepților Sionului au fost descoperite în secolul XIX şi descriu în detalii incredibile evenimentele şi metodele de manipulare la care am asistat în secolul XX. Aceste documente au fost în mare parte creația Rothschild-zilor şi a reptilo-arienilor. În realitate, ele nu sunt Protocoale ale unor Înțelepți ai Sionului, ci ale SIONULUI pur şi simplu, ale Soarelui, respectiv ale Prioriei Sionului. Toate dezinformările şi agresiunile la care au fost supuşi cei care au făcut publice aceste Protocoale – inclusiv eu – arată disperarea Frăției de a le discredita în fața opiniei publice. Protocoalele spun prea multe lucruri pe şleau. Hitler s-a folosit de ele pentru a justifica parțial oprimarea evreilor, dar cel care i le-a dat a fost un agent khazar al lui Rothschild pe nume Alfred Rosenberg. După părerea mea, Protocoalele nu sunt „evreieşti", aşa cum au ajuns să fie interpretate de oameni. Ele sunt opera reptilo-arienilor şi au fost făcute intenționat să pară „evreieşti", pentru ca oamenii să nu-şi dea seama cine se ascunde în spatele lor. Pentru informații suplimentare referitoare la aceste Protocoale, vă recomand lucrarea mea, *Şi adevărul vă va face liberi,* precum şi cartea *Revolta roboților.*

Rothschild-zii au devenit una din familiile situate în centrul Agendei financiare şi politice a Frăției. După ce s-au ocupat de evenimentele din Europa, ei s-au extins în America, Africa de Sud, iar apoi în întreaga lume. Toate capetele încoronate ale Europei le-au fost îndatorate, inclusiv dinastia reptiliană habsburgică, aparținând Nobilimii Negre, care a condus Sfântul Imperiul Roman timp de 600 de ani. Rothschild-zii au preluat de asemenea şi controlul asupra Băncii Angliei. Ori de câte ori a existat un război, ei s-au ascuns în spatele lui, creând din culise conflictul şi finanțând toate taberele implicate. Capii familiei Rothschild nu sunt evrei, ci reptilieni care au trimis milioane de evrei la moarte, pentru a-şi împlini ambițiile bolnave. Au fost asociați apropiați ai Casei de Windsor şi au controlat oameni ca Edward VII, marele maestru al francmasoneriei engleze. Edward era fiul reginei Victoria şi al prințului francmason german Albert. Mountbatten-ii (foştii Battenberg-i germani) sunt rude de sânge cu Rothschild-zii, Lordul Louis Mounbatten fiind cel care a aranjat căsătoria reginei Elisabeta a II-a cu nepotul său, prințul Philip, unind astfel două linii genealogice reptiliene aparținând Nobilimii

Negre. Mountbatten a fost inclusiv mentorul prinţului Charles. Cunosc victime ale unor ritualuri satanice care mi-au spus că printre cei care i-au chinuit s-a numărat şi Lordul Mountbatten, lucru care nu mă surprinde deloc. Rothschild-zii şi Bauer-ii (sau Bower-ii) au fost maeştri în arta satanismului, fiind, la fel ca şi Mountbatten-ii, linii genealogice reptiliene sau Anunnaki. În Germania medievală, Bauer-ii (în special Richard Bauer) se ocupau inclusiv cu alchimia şi cu magia ezoterică. Karl Marx, omul ales de Frăţie pentru crearea comunismului, a fost studentul lui Bruno Bauer la Universitatea din Berlin. Acest Bauer a fost singurul savant care a studiat Biblia şi care a avut curajul să scrie deschis că Noul Testament este o sinteză a ideilor lui Seneca şi Josephus (Piso). El a afirmat că Iisus a fost creaţia autorului care a scris Evanghelia după Marcu. Aceasta nu este decât o dovadă în plus a faptului că liniile genealogice ale Frăţiei au ştiut adevărul de la bun început.

Rothschild-zii s-au implicat de asemenea în Liga Tugenbund (sau Liga Virtuţii), creată în anul 1786 ca o „societate sexuală deschisă". Membrii acesteia, împreună cu soţiile şi fiicele lor, se întâlneau acasă la o femeie pe nume Henrietta Herz, luând parte la tot felul de activităţi şi ritualuri sexuale. Printre ei se numărau şi cele două fiice ale lui Moses Mendelssohn, agentul lui Rothschild implicat în manipularea Revoluţiei Franceze; marchizul de Mirabeau, un alt francmason profund implicat în revoluţie; şi Frederick von Gentz, care avea să devină unul din agenţii cei mai influenţi ai lui Rothschild. În anul 1807 a urmat o a doua rundă a Ligii Tugenbund, în care Rothschild-zii s-au implicat din nou. Aceasta a fost creată de baronul von Stein şi s-a extins rapid, incluzând majoritatea politicienilor de frunte ai Germaniei, precum şi numeroşi lideri militari şi profesori de literatură şi ştiinţă. Unul din membrii ei era William de Hesse-Cassal. Rolul oficial al celei de-a doua Ligi Tugenbund a fost acela de a scăpa Germania de ocupaţia lui Napoleon. Această organizaţie a avut legături strânse cu alte grupuri masonice, precum Cavalerii Negri, Cavalerii Reginei Prusiei şi Concordiştii. Toate aceste societăţi secrete erau derivate din structura vechilor Cavaleri Teutoni şi au fost predecesoarele societăţilor secrete de mai târziu Thule, Edelweiss şi Vril – arhitectele partidului nazist. Este aceeaşi faţă ascunsă sub măşti diferite, iar Rothschild-zii s-au ascuns sub majoritatea acestora, inclusiv în spatele naziştilor. Dacă sapi suficient de adânc, constaţi că toate aceste grupuri se întrepătrund.

Această reţea aparent complexă (dar de fapt foarte simplă) de bănci, afaceri, politici, mijloace mas-media şi societăţi secrete controlează la ora actuală lumea, fiind coordonată din cartierul general cu sediul la Londra. Controlul banilor şi al sistemului bancar prin intermediul Rothschild-zilor şi al altora ca ei este esenţial pentru acest mecanism. Una din cele mai mari lovituri a Frăţiei a fost crearea în anul 1913 a Rezervei Federale, aşa-zisa „bancă centrală" a Statelor Unite. În realitate, aceasta nu este nici federală şi nici nu are vreo rezervă. Ea este un cartel de bănci private aflate în proprietatea a 20 de familii fondatoare, marea majoritate

europene, care decid împreună rata dobânzii în locul guvernului SUA şi îi împrumută acestuia bani inexistenţi (cifre pe un ecran de calculator), pentru care plătitorii de taxe trebuie să plătească dobândă. Aşa s-a născut „deficitul american" – din nimic. Guvernul Federal al Statelor Unite nu are în proprietate nici măcar o singură acţiune la Rezerva Federală, iar cetăţenii americani nu pot cumpăra acţiuni la această bancă. Profiturile băncii depăşesc 150 de miliarde de dolari anual, ca să nu mai vorbim de faptul că Rezerva Federală nu a publicat niciodată situaţia sa financiară. Acest profituri exorbitante sunt asigurate de câteva premise: 1) Frăţia controlează Guvernul Statelor Unite (Compania Virginia sub un alt nume), care continuă să împrumute „bani" de la „FED"; 2) Frăţia controlează Fiscul American (Serviciul pentru Afaceri Interne – IRS), care este de asemenea privat, fiind de fapt o organizaţie teroristă ilegală care colectează impozitele de la populaţie; şi 3) Frăţia controlează mas-media, asigurându-se astfel că oamenii nu vor afla niciodată adevărul despre punctele 1) şi 2).

Frăţia şi-a dorit dintotdeauna o „bancă centrală" a Americii privată, pentru a-şi desăvârşi astfel controlul asupra economiei acestei ţări. Când fruntaşul francmason George Washington a devenit primul preşedinte american, el a numit un om de paie al Frăţiei, Alexander Hamilton, în funcţia de secretar al trezoreriei. Hamilton a creat Banca Statelor Unite, o bancă centrală cu acţionari privaţi, care a început să împrumute bani noului guvern al Statelor Unite, pe care a încercat de la bun început să-l controleze prin îndatorare. Priviţi ce s-a întâmplat după crearea Băncii Centrale a Angliei. Scenariul american s-a repetat întocmai. Banca Statelor Unite a generat o sărăcie atât de mare, atâtea falimente şi revolte, încât în cele din urmă a trebuit să fie închisă. Nu a trecut însă mult şi i-a fost creată o înlocuitoare: Rezerva Federală. Principala bancă prin care au operat Rothschild-zii în prima parte a secolului XX în America a fost Kuhn, Loeb and Company din New York, condusă de Jacob Schiff. În vremea fondatorului familiei Rothschild, Mayer Amschel Bauer, familia Schiff a locuit în aceeaşi casă cu acesta. În anul 1902, Rothschild-zii şi-au trimis în America doi agenţi, pe Paul şi Felix Warburg, pentru a pune la cale crearea Rezervei Federale. Fratele acestora, Max Warburg, a rămas în Europa pentru a conduce banca familiei, creată la Veneţia pe vremea când aceasta purta un alt nume: Abraham del Banco. După ce a ajuns în State, Paul Warburg s-a însurat cu Frieda Schiff, fiica lui Jacob Schiff – un alt exemplu perfect de căsătorie aranjată pentru a corespunde cerinţelor liniilor genealogice şi Agendei Frăţiei. Cei doi fraţi au devenit parteneri la Kuhn, Loeb and Cmpany, Paul având un salariu de circa o jumătate de milion de dolari (la valoarea de la începutul secolului XX). Acestea sunt sumele pe care le câştigă cei implicaţi în acest joc de putere. Imaginaţi-vă ce valoare ar reprezenta acest salariu astăzi.

Reţeaua Frăţiei a avut grijă ca „democratul" şi rozicrucianul Woodrow Wilson să câştige preşedinţia Statelor Unite în anul 1909. Principalul său colaborator a fost un alt membru de frunte al Frăţiei,

„colonelul” Mandel House. Wilson îl numea „a doua mea personalitate” sau „alter egoul meu” şi obişnuia să spună că: „gândurile sale sunt una cu gândurile mele”. Nicicând nu a rostit vreun preşedinte american un adevăr mai mare ca acesta. Aşa cum au arătat cercetătorii, bancherii Elitei din cartelul Rockefeller-Morgan-Rothschild-Harriman s-au întâlnit în secret pe insula Jekyl din Georgia pentru a discuta tactica şi natura legii pe care doreau să o treacă pentru a crea banca pe care şi-o dureau atât de mult. Din câte se pare, insula Jekyl era o proprietate a familiei Payseur şi toți membrii grupului erau colaboratori ai lui Payseur. Purtătorul lor de cuvânt în plan politic era senatorul Nelson Aldrich, bunicul lui Nelson Rockefeller, cel care avea să fie ales de patru ori guvernator al statului New York şi vicepreşedinte al Statelor Unite după ce Gerald Ford l-a înlocuit pe Richard Nixon în urma scandalului Watergate din 1974. Fiica lui Aldrich, Abby, s-a măritat cu John D. Rockefeller Jr. Când a început dezbaterea în Congres a Legii Rezervei Federale, bancherii care au scris-o s-au opus public în mod zgomotos. Erau foarte nepopulari la vremea respectivă, aşa că doreau să lase impresia că legea nu îi favorizează, mărind astfel sprijinul opiniei publice, pentru ca legea să treacă. Acest gen de manipulări se petrec tot timpul. Orice ar afirma cineva în public despre un anumit eveniment, întrebările pe care trebuie să ni le punem tot timpul sunt: „Cine are de câştigat de pe urma acestui eveniment?” şi „Cine are de câştigat dacă eu cred în ceea ce mi se spune?”

Bancherii au reuşit să treacă legea chiar înainte de Crăciunul anului 1913, când mulți congresmeni se aflau deja la casele lor, pentru a se bucura alături de familii. Acum, ei puteau controla ratele dobânzilor americane şi au făcut o adevărată avere împrumutând guvernului bani care nu există, de pe urma cărora au perceput însă dobânzi. Pentru a completa acest ciclu, ei aveau nevoie de o finanțare continuă a guvernului, scop în care au introdus în acelaşi an Legea Impozitului Federal pe Venit. Pentru ca să poată trece legea, aveau nevoie de un amendament la Constituția Americană, cel de-al 16-lea, scop în care era necesar consimțământul a 36 de state. Numai două state au fost de acord, dar Filander Knox, secretarul de stat, a anunțat pur şi simplu că majoritatea necesară a fost atinsă şi legea a trecut. Până în zilele noastre impunerea impozitului federal pe venit este ilegală, ceea ce nu împiedică Serviciul pentru Venituri Interne să colecteze continuu acest impozit. Unii ar putea spune că am exagerat numind această operațiune un act de terorism, dar pentru a teroriza pe cineva nu trebuie să îl ameninți cu arma sau cu o bombă. Este suficient să îl ameninți că îi vei distruge căminul şi că îl vei da afară din propria casă pentru a-l determina să îți plătească acest impozit ilegal. În treacăt fie vorba, vă rog să remarcați anul în care s-au produs aceste două evenimente majore pentru Frăție, crearea Rezervei Federale şi adoptarea Legii Impozitului Federal pe Venit – 1913. Numerele şi anii contează foarte mult pentru aceşti oameni, din cauza ciclurilor solare şi astrologice. De aceea, aceste evenimente au fost planificate cu grijă să se petreacă în anul 1913. Priviți obsesia pe care a avut-o Frăția de-a lungul timpul pentru numărul

13. Când Rockefeller-ii au creat Consiliul Guvernelor Statelor, pentru a controla în acest fel legislativele statelor americane, ei au plasat sediul noii organizații într-o clădire cu numărul 1313. Din aceleaşi motive, foarte multe lucruri interesante s-au întâmplat în anul 1933, căci 33 reprezintă un număr ezoteric major, cu o anumită frecvență de vibrație.

Serviciul pentru Venituri Interne, care colectează impozitele din întreaga Americă, este tot o companie privată, deşi publicul larg crede că este o instituție a guvernului lor. În anul 1863 s-a creat Biroul pentru Venituri Interne, cu scopul de a colecta impozitele, dar în anul 1933 poporul american a primit o nouă lovitură. Trei membri din cercul lui Prescott Bush, Helen şi Clitfton Barton şi Hector Echeverria, au creat Serviciul pentru Impozitul pe Venit şi Audit Intern, înregistrat în Delaware, statul american în care se pun cele mai puține întrebări. Prescott Bush a fost tatăl lui George Bush. În anul 1936, această organizație şi-a schimbat numele în Serviciul pentru Venituri Interne şi a continuat să funcționeze ca o companie privată. În anul 1953, Biroul inițial pentru Venituri Interne a fost dizolvat, lăsând Serviciul privat pentru Venituri Interne să colecteze toate impozitele, în cea mai mare parte ilegale. Cei care controlează acest Serviciu sunt aceiaşi oameni care controlează Rezerva Federală şi Compania Virginia, sugând vlaga întregii Americi. De fapt, Serviciul pentru Venituri Interne a fost creat de naziştii americani care l-au finanțat pe Adolf Hitler, sub coordonarea lui Prescott Bush, tatăl lui George.

Magicienii negri ai Frăției Babiloniene şi-au țesut pânza iluziilor din cele mai vechi timpuri şi până astăzi. Marea majoritate a populației nu înțelege ce se întâmplă chiar sub ochii săi, căci aceşti oameni îşi păstrează robele lungi şi măştile satanice pentru ritualurile lor private, purtând în public doar costume decente.

Capitolul 11

Babilonul global

Următorul capitol al poveştii noastre este acoperit pe larg în *Şi adevărul vă va face liberi,* aşa că nu îl voi mai repeta integral aici. Voi face totuşi un scurt rezumat al evenimentelor, pentru a putea trece apoi la noile informații uluitoare pe care doresc să vi le transmit.

Exploatarea incredibilului continent african este o poveste clasică, ce poate servi drept exemplu pentru ceea ce ni se poate întâmpla. Această operațiune oribilă efectuată de Rothschild-zi, Oppenheimer-i, Cecil Rhodes, Alfred Milner, Jan Smuts şi nenumărați alții, a fost organizată printr-o societate secretă a Elitei numită Masa Rotundă, creată la sfârşitul secolului al XIX-lea şi condusă de Cecil Rhodes, omul care afirma că doreşte un guvern mondial cu sediul în Marea Britanie. Rhodes a condus Compania Africii de Sud şi a creat alte companii, precum De Beers

Consolidated Mines şi Consolidated Cold Fields. Între altele, Rhodes a fost prim ministru al Coloniei Cape, iar scriitorul John Coleman (care susține că este un fost agent al serviciilor secrete engleze) afirmă că a fost membru al unei organizații numite Comitetul celor 300, cunoscută şi sub numele de Olimpienii. După cum explică Coleman, aceştia sunt cei 300 de oameni care conduc lumea, generație după generație, sub coordonarea unor grupuri chiar mai mici, plasate deasupra lor în ierarhia mondială. De câte ori voi cita nume care se regăsesc pe lista lui Coleman, voi folosi abrevierea (Com 300). Doresc să precizez totuşi că există oameni care se îndoiesc că John Coleman ar fi făcut parte din serviciile secrete. O cunoştință care a lucrat la cel mai înalt nivel în lumea financiară, în special în Elveția, mi-a spus că după părerea sa, aceste 300 de familii sunt cele mai reptiliene de pe planetă, aceasta fiind singura explicație a apartenenței lor la acest grup select. Rhodes şi-a început cariera în arta manipulării pe vremea când era student la Universitatea din Oxford, o instituție vestită pentru educarea personalului Frăției. Mentorul său a fost John Ruskin, un profesor de arte frumoase care a rămas o legendă până astăzi la Oxford. Ruskin era adeptul declarat al puterii centralizate şi al aproprierii de către stat a tuturor mijloacelor de producție şi de distribuție. Ideile sale au stat până de curând la baza filozofiei oficiale a Partidului Laburist din Marea Britanie, fiind incluse şi în opera lui Karl Marx şi Friedrich Engels, motiv pentru care au fost adoptate ca fundament al comunismului marxist care avea să pună în curând stăpânire pe țările din Europa Centrală. Majoritatea cercetătorilor consideră că Ruskin a avut legături cu Illuminati bavarezi şi că el a stat la baza creării Societății Fabian, o altă operațiune a Frăției care manipulează şi la ora actuală Partidul Laburist din Marea Britanie, şi nu numai. Ruskin a fost un adept al lui Platon, la fel ca majoritatea clonelor Frăției precum Rhodes, Engels, Weishaupt, Rothschild-zii şi asociatul celor din urmă, Moses Mendelssohn, unul din principalii manipulatori din spatele Revoluției Franceze. Rhodes era atât de fascinat de Ruskin încât i-a copiat de mână discursul inaugural şi l-a păstrat de-a lungul întregii vieți, avându-l la el oriunde s-ar fi dus. Ruskin a avut un impact extrem de puternic asupra multor studenți de la Oxford şi Cambridge, care aveau să joace mai târziu un rol decisiv în manipulările din secolul XX. Printre ei se număra şi bancherul controlat de Rothschild-zi, Alfred Milner.

Deşi Rhodes era şeful Mesei Rotunde, controlul real era exercitat de Rothschild-zi şi de alte linii genealogice precum Astor-ii şi Cecil-ii. Familia Astor a fost una din marile finanțatoare ale unor organizații ale Frăției precum Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale, iar Waldorf Astor a fost unul din liderii acestuia. Astor-ii erau nucleul unui grup cunoscut sub numele de Cliveden Set, numit după domeniul Cliveden, situat nu departe de castelul Windsor. Numele de Astor derivă de la cel al zeiței antice Ashtoreth. Din rândul familiei Cecil făcea parte Lordul Salisbury (Com 300), primul minsitru britanic şi secretarul însărcinat cu afacerile externe pe vremea când Masa Rotundă punea la cale Războiul Barilor din Africa de Sud, în care au murit zeci de mii de bărbați, femei şi

copii. Mulți dintre aceştia au murit în taberele de concentrare ale francmasonului Lord Kitchener (Com 300). Lordul Salisbury era prieten apropiat cu Winston Churchill, un alt lider al Frăției care avea să fie folosit cu mare succes în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Manipularea şi genocidul provocate de Rhodes şi de Masa Rotundă au avut drept scop asigurarea controlului asupra rezervelor de substanțe minerale din Africa de Sud, care continuă să fie deținut şi la ora actuală de către familia Oppenheimer. Chiar Uniunea Africii de Sud a fost creată de Masa Rotundă în urma unei campanii conduse de bancherul şi omul lui Rothschild, Alfred Milner (Com 300), care avea să devină noul lider al societății secrete după moarta lui Rhodes în anul 1902. Rhodes a lăsat prin testament fonduri care să sprijine activitatea Mesei Rotunde, dar principalii finanțatori ai acesteia au rămas Rothschild-zii. Testamentul a lăsat o sumă considerabilă de bani pentru finanțarea unui proiect numit Bursele Rhodes. Comitetul acestei instituții acordă burse câtorva studenți (din alte țări) aleşi pe sprânceană de către Frăție, permițându-le să fie educați la Universitatea Oxford, pentru a fi îndoctrinați în Agenda „guvernului mondial". Proporția studenților care au primit aceste burse şi care se întorc în țările lor de origine, primind posturi în structurile de putere, este remarcabilă. De aceea, procesul de selecție a lor ține în mod decisiv seama de istoria lor genetică. Spre exemplu, cel mai faimos student al bursei Rhodes din lumea modernă este Bill Clinton, fostul Preşedinte al Statelor Unite. Principalul şef al ambelor sale campanii electorale a fost un alt bursier Rhodes, George Stephanopoulos. Liderii viitorului sunt aleşi din timp şi educați de la vârste fragede, uneori chiar de la naştere, aşa cum vom vedea imediat. Un alt bursier Rhodes a fost Fred Franz, fostul preşedinte al Societății Turnul de Veghe (Martorii lui Iehova), care a refuzat însă să accepte educația primită la Oxford, servind Frăția prin înlocuirea liderului organizației Martorii lui Iehova, francmasonul Charles Taze Russell, care a fost ucis în cadrul unui ritual ținut de Haloween, în anul 1916. Revista Martorilor lui Iehova, Turnul de Veghe, nu conține decât imagini subliminale şi simboluri ezoterice. George Eastbrooks, cel care le-a predat serviciilor secrete britanice cursuri de hipnotism şi control al minții, a fost de asemenea un bursier Rhodes.

Până în anul 1915 au fost create şi alte filiale ale Mesei Rotunde în Africa de Sud, Canada, Statele Unite, Australia, Noua Zeelandă şi India. În Statele Unite, Masa Rotundă a fost reprezentată, la fel ca în celelalte societăți secrete, de liniile genealogice şi familiile de bancheri sosite din Europa, precum Rockefeller-ii, J.P. Morgan şi Edward Harriman, deşi, aşa cum am văzut, chiar şi aceştia erau simple marionete în mâinile altor puteri mai presus decât ei. Ei s-au folosit de banii lui Rothschild şi ai lui Payseur pentru a-şi construi imperii uriaşe prin care au instituit controlul asupra sistemului bancar, al lumii afacerilor, petrolului, oțelului, etc., conducând economia Statelor Unite, la fel cum procedează Openheimer-ii în Africa de Sud. Toate aceste filiale se subordonează însă centrului de control operațional din Europa, în special din Londra. Aceste familii

americane, supranumite *„Establishment*-ul de pe coasta de est”, reprezintă principala forță care se ascunde în spatele uneia din cele mai sinistre societăți satanice americane, numită *Skull and Bones* (n.n. craniu şi oase), cu sediul într-un mausoleu cu ferestre zidite situat în campusul Universității Yale din Connecticut, cunoscut sub numele de „Mormântul”. În timpul semestrelor, studenții aleşi pe sprânceană care fac parte din această organizație se întâlnesc aici de două ori pe săptămână. Societatea face parte din vasta rețea de organizații secrete în rândul cărora s-au numărat de-a lungul timpului templierii, francmasoneria şi Masa Rotundă. Simbolul craniului şi al oaselor încrucişate este asociat cu ceremoniile cavalerilor templieri şi ale altor grupuri ale Frăției care au inspirat această societate secretă ai cărei membri beau sânge şi practică ritualuri sataniste. Alte universități ale Frăției din Statele Unite, precum Harvard, au societăți secrete similare, dar *Skull and Bones* rămâne de departe cea mai influentă. O rețea de acelaşi tip funcționează şi în Marea Britanie la Oxford, Cambridge, Edinburgh şi alte universități. Se crede că societatea *Skull and Bones* a fost creată în SUA acum mai bine de 150 de ani, sub numele de Capitolul 322 al unei societăți secrete germane, cunoscută şi ca Frăția Morții. Dat fiind că George Bush este unul din membrii ei, nu-mi pot imagina un nume mai potrivit. Ce se ştie absolut sigur este că societatea *Skull and Bones* a fost creată între anii 1832-33 de un grup care i-a inclus pe Daniel Coit Gilman, cel care a creat fundațiile Frăției scutite de la plata impozitelor, precum Rockefeller Fundation şi Carnegie Endowment for International Peace. Alți fondatori ai societății *Skull and Boines* au fost: generalul William Huntington Russell şi Alfonso Taft, cel din urmă aparținând unei familii americane faimoase. Taft a fost secretar însărcinat cu războiul în administrația Grant, iar fiul său, William Howard Taft, a fost singurul om din istoria Statelor Unite care a îndeplinit simultan funcția de Preşedinte şi pe cea de şef al departamentului justiției. La fel ca şi Russell-ii, Taft-ții sunt una din liniile genealogice înrudite cu George Bush, membru al aceleiaşi societăți *Skull and Bones.* Această societate este profund rasistă şi a fost finanțată din banii obținuți din traficul de droguri coordonat de Russell-i. Societatea este încorporată în Trustul Russell, iar ceremoniile sale de inițiere sunt ținute pe o insulă de pe râul St Lawrence aflată în proprietatea Asociației Trustului Russell. Cea mai mare parte a terenului pe care este construită Universitatea Yale se află în proprietatea aceleiaşi asociații.

Familia Russell şi-a făcut averea din traficul cu opiu adus din Turcia în China în timpul războaielor opiului, când Frăția-Nobilimea Neagră din Londra a invadat China cu droguri care creează dependență. Mai târziu, Russell-ii s-au unit cu alte familii precum Coolidge şi Delano (propus pentru Com 300), care au dat Preşedinții SUA Calvin Coolidge şi Franklin Delano Roosevelt. Russell-ii obişnuiau să arboreze pe vasele pe care transportau drogurile steagul cu craniul şi oasele încrucişate, iar Societatea *Craniu şi oase* continuă tradiția comerțului cu droguri prin oameni precum George Bush, unul din marii baroni ai drogurilor din

America de Nord. Această Societate este dominată de 20-30 de familii care provin de pe Coasta de Est. Marea majoritate pretind că se trag din aristocrația britanică (lucru adevărat) şi că au linii genetice care merg până la primele familii „puritane" care au sosit în America prin anii 1630-1660, în timpul politicii de emigrare inspirată de Francis Bacon şi de acoliții săi. Aceste familii au dispus de la bun început de putere financiară, sau s-au asociat prin căsătorie cu marii moguli precum Rockefeller-ii şi Hariman-ii. Principalul criteriu de admitere în Societatea *Skull and Bones* este cel genetic. Altfel spus, numai cei care sunt suficient de reptilieni pot adera la această societate. Principalii jucători în procesul de manipulare din secolul XX au fost inițiați în Societatea *Skull and Bones* pe când erau studenți la Yale. Printre ei s-a numărat Averell Harriman, fiul lui Edward şi unul din cei mai activi manipulatori ai Frăției până la moartea sa din anul 1986. Tatăl lui George Bush, Prescott Bush, a fost şi el un membru al societății *Skull and Bones,* rămânând legendar pentru devalizarea mormântului şefului apaş Geronimo, căruia i-a luat craniul, pe care l-a dus la sediul societății din Yale pentru ceremoniile acesteia (vezi *Şi adevărul vă va face liberi).* Prescott Bush a făcut avere în cadrul imperiului Harriman (Payseur/Rothschild), şi l-a finanțat mai târziu pe Adolf Hitler.

Aşadar, la începutul secolului XX situația se prezenta astfel: cartierul general operațional al Frăției era situat la Londra. El a creat un grup de elită numit Masa Rotundă, cu filiale în toată lumea. Prin intermediul acesteia, dar şi al celorlalte societăți secrete asociate, al băncilor, afacerilor, ziarelor şi oamenilor politici, a controlat Statele Unite, Canada, Africa de Sud şi alte țări africane, Australia, Noua Zeelandă, India, o mare parte din Orientul Îndepărtat, inclusiv Hong Kong-ul, şi spații întinse din restul lumii, grupate sub titlul de „Imperiu Britanic". Unul din rolurile principale în această rețea l-a jucat familia regală engleză, condusă după moartea reginei Victoria de fiul francmason al acesteia, Edward VII, urmat după moartea sa în anul 1910 de George V Edward. În asociere cu prietenii săi din City-ul londonez, aparținând Nobilimii Negre, acesta a sporit considerabil averea personală a familiei regale. Pentru a-şi ascunde originea germană, familia regală şi-a schimbat numele în timpul ororilor din Primul Război Mondial din Saxa-Coburg-Gotha în Windsor. Aceasta a fost rețeaua globală de la începutul secolului XX, care a pregătit scena pentru manipularea grotescă ce a urmat în acest secol. Voi descrie pe scurt aceste evenimente în capitolul de față, dar pentru o viziune mai detaliată, vă recomand cartea mea anterioară, *Şi adevărul vă va face liberi.*

Primul Război Mondial

Frăția avea nevoie de un război general pentru a distruge *status quo*-ul global, astfel încât să poată reconstrui societatea de după război după chipul şi asemănarea sa. Mecanismul de creare a problemei – reacție – găsire a soluției a funcționat impecabil. După Primul Război Mondial,

puterea a rămas în mâinile unui număr mai mic de oameni decât înainte. Guvernul britanic şi cel american de după război erau controlate în totalitate de Masa Rotundă. Printre membrii din Marea Britanie ai acestei organizaţii se numărau: Alfred Milner (Com 300) şi Lord Balfour (Com 300), iar printre cei americani se afla colonelul House (Com 300), cel care i-a dictat politicile Preşedintelui Woodrow Wilson. În Germania, şeful oficial al statului era Împăratul Wilhelm II, înrudit cu familia regală britanică ce avea să devină în curând cunoscută sub numele de Windsor. Principalul colaborator al lui Wilhelm era şeful francmasonilor din Germania, Otto von Bismark, arhitectul Imperiului German, alături de alţi francmasoni, proveniţi din alte linii genealogice. Cancelarul lui Wilhelm a fost Bethmann-Hollweg, membru al familiei de bancheri Bethman din Frankfurt şi văr cu Rothschild-zii. Bancherul personal al lui Wilhelm era Max Warburg, fratele lui Paul şi al lui Felix, cei care au contribuit la crearea Rezervei Federale. Între timp, Rothschild-zii cumpăraseră agenţia de ştiri germană, Wolff, pentru a controla fluxul informaţiilor care ajungeau la poporul german, dar şi dinspre Germania către restul lumii. Unul din directorii executivi ai agenţiei Wolff era chiar… Max Warburg. Mai târziu, Rothschild-zii aveau să cumpere acţiuni la agenţia de presă Havas din Franţa şi la agenţia Reuters din Londra (agenţiile de presă sunt cele care furnizează „ştirile" către celelalte organizaţii media). Declanşarea războiului avea nevoie doar de un incident care să justifice ostilităţile. Acest incident a fost asigurat de un agent al societăţii secrete sârbe numită Ordinul Mâinii Negre, care l-a asasinat pe arhiducele Ferdinand, moştenitorul tronului austro-ungar, pe data de 28 iunie 1914. Exact în aceeaşi zi, în Rusia s-a încercat un atentat la viaţa celui mai de încredere consultant al ţarului, Grigori Iefimovici Rasputin, care nu susţinea războiul. Ordinul Mâinii Negre s-a format în anul 1911 ca un Ordin al Morţii, având ca sigiliu un pumn încleştat ţinând un craniu şi două oase încrucişate, lângă care se afla un pumnal, o bombă şi o sticluţă de otravă. O imagine cât se poate de drăguţă! Din câte se pare, liderii Ordinului Mâinii Negre s-au întâlnit în luna ianuarie 1914 cu francmasonii francezi şi cu cei ai Marelui Orient la hotelul St Gerome din Toulouse, pentru a pune la cale asasinarea din Sarajevo. Asasinii propriu-zişi, conduşi de Gavrilo Princip, erau bolnavi de tuberculoză şi oricum nu mai aveau mult de trăit. Erau patrioţi naivi, convinşi prin manipulare că ceea ce făceau va servi mişcării naţionale sârbe, deşi adevăratul scop a fost implementarea unei Agende a Frăţiei de care probabil nici măcar nu ştiau că există. La fel se petrec lucrurile cu asasinii şi teroriştii din întreaga lume şi din toate timpurile.

Filialele germane ale Frăţiei au început ostilităţile, iar cele din restul Europei au reacţionat. Soldaţii care au luptat efectiv în acest război au fost simpli pioni într-un joc pe care nu l-au înţeles. Într-o singură bătălie, o jumătate de milion de oameni au murit în tranşeele din nordul Franţei. A fost un adevărat carnagiu, într-o regiune care reprezintă un pământ sacru pentru sataniştii şi băutorii de sânge care conduc această

lume şi care privesc aceste victime ca pe un ritual de sacrificare în masă pe care îl aduc ca ofrandă reptilienilor. Războiul a fost creat prin mecanismul clasic de creare a problemei – reacţie – găsire a soluţiei. Aceeaşi tehnică a fost folosită pentru a atrage în război Statele Unite. În campania electorală, Woodrow Wilson le-a promis americanilor că nu va permite intrarea în război a Statelor Unite. Dacă nu le-ar fi făcut această promisiune, nu ar fi fost ales niciodată. El cunoştea însă foarte bine Agenda Frăţiei, aşa că în anul 1916 vasul american de pasageri Lusitania a fost scufundat. Pretextul a fost suficient pentru ca America să intre în război, la fel cum asasinarea arhiducelui Ferdinand a fost pretextul Germaniei pentru a declanşa războiul, iar atacarea portului Pearl Harbour de către japonezi în anul 1941 i-a permis preşedintelui de atunci al Statelor Unite, Franklin Delano Roosevelt, să forţeze intrarea Americii în cel de-al Doilea Război Mondial. Se pare că unul din membrii uneia din liniile genealogice importante, Alfred Gwynne Vanderbilt, se afla pe Lusitania atunci când s-a scufundat. Deşi i s-a trimis o telegramă să nu se urce pe acel vas, aceasta nu a ajuns la el. Şeful Departamentului SUA pentru Industriile de Război a fost un alt exponent important al Frăţiei în secolul nostru. Numele acestuia era Bernard Baruch (Com 300). El nu s-a sfiit să declare că: „are probabil mai multă putere în acest război decât orice al om…”. Baruch şi Mandel erau cele două persoane care luau deciziile de zi cu zi în filiera americană a Societăţii Mesei Rotunde.

Prin anii 50, o nouă confirmare a modului în care a fost manipulat Primul Război Mondial a venit în urma unei investigaţii a Congresului SUA care a luat în vizor fundaţiile „scutite de taxe” din Statele Unite, printre care Rockefeller Foundation, Ford Foundation şi Carnegie Endowment for International Peace. Investigatorii au descoperit că aceasta din urmă a contribuit la manipularea războiului! Acesta este un alt aspect important de remarcat: Frăţia îşi numeşte organizaţiile astfel încât populaţia să creadă că scopul lor este opus celui pe care îl au de fapt. Spre exemplu, dacă vrei să faci trafic de droguri fără a fi suspectat, cea mai bună acoperire este o agenţie anti-drog. Dacă vrei să distrugi natura şi viaţa în sălbăticie, o poţi face printr-o agenţie de protecţie a mediului înconjurător şi a animalelor. Dacă vrei să faci ritualuri satanice, se recomandă o instituţie a bisericii creştine. Investigaţia Congresului, condusă de Comitetul Reece, a descoperit că aceste fundaţii aveau comitele de conducere mai mult sau mai puţin comune şi că finanţau „educaţia” şi „ştiinţa” pentru a-şi promova propria Agendă de centralizare a puterii globale. De pildă, rezultatele „cercetărilor” ştiinţifice erau convenite înainte ca finanţarea să fie acordată. Dacă oamenii de ştiinţă nu acceptau aceste condiţii, nu primeau finanţarea. De altfel, aceasta este una din principalele modalităţi prin care cunoaşterea ştiinţifică este suprimată. La ora actuală există cunoaşterea necesară pentru ca nimeni să nu mai sufere de foame pe această planetă şi pentru a scăpa de tehnologia poluantă şi înalt consumatoare de energie, dar ea nu este luată în calcul de interesele care conduc lumea. Descoperirile Comitetului Reece legate de

Primul Război Mondial au apărut în urma investigării Fundației Carnegie pentru Pace Internațională. Directorul științific al comisiei, Norman Dodd, povestește în raportul său că cineva a pus la o ședință a șefilor fundației Carnegie următoarea întrebare:

> „‚Există vreun alt instrument mai eficient decât războiul dacă vrei să schimbi viața unui întreg popor?' Toată lumea a fost unanim de acord că nu există, așa că s-a trecut la următoarea întrebare: ‚Cum facem să implicăm Statele Unite în acest război?'"

După care, Dodd continuă:

> „Au pus apoi următoarea întrebare: ‚Cum procedăm pentru a controla mașinăria diplomatică a Statelor Unite?' Răspunsul a fost simplu: ‚Trebuie să controlăm Departamentul de Stat'. Am înțeles astfel ce s-a întâmplat când am descoperit că Fundația Carnegie a ajuns să controleze printr-o agenție creată de ea toate numirile în posturi înalte din Departamentul de Stat. În cele din urmă, am intrat în război. Într-o altă ședință, ținută în anul 1917, aceiași directori ai fundației au avut tupeul să se felicite singuri pentru decizia pe care au luat-o cu doi ani în urmă, căci impactul războiului arăta că viața oamenilor s-a modificat într-adevăr dramatic, așa cum prevăzuseră. Au mers chiar mai departe, trimițându-i domnului Wilson o telegramă în care îi recomandau să aibă grijă ca războiul să nu se termine prea repede".

Dodd a mai spus că persoana care s-a ocupat de investigație, Kathryn Casey, a descoperit și alte procese verbale din care rezulta că șefii fundației Carnegie urmăreau să împiedice revenirea americanilor la viața de dinainte de război. La urma urmei, schimbarea modului de viață al populației fusese însuși scopul războiului. Dodd a spus:

> „Au ajuns la concluzia că pentru a preveni revenirea la modul de viață de dinainte de război, cea mai bună cale este de a controla procesul educativ. Au apelat atunci la cei de la fundația Rockefeller, cărora le-au cerut: ‚Sunteți de acord să preluați voi controlul asupra educației și al tematicii școlare?' Ceilalți au fost de acord. Împreună, ei au stabilit că cea mai bună cale era de a schimba felul în care se predă în școli istoria Statelor Unite. În acest scop, au apelat la cel mai mare istoric american la vremea respectivă și i-au cerut să modifice perspectiva asupra istoriei".

Așa se explică de ce nu poți afla ce s-a întâmplat de fapt citind cărțile oficiale de istorie. Acestea nu spun decât ce dorește Frăția să aflați. Aceste informații contrafăcute le sunt predate copiilor și tinerilor din școli și universități sub numele de „educație". Aceleași transformări le-au suferit și celelalte materii. Aceasta este „educația" pe care o primesc tinerii americani, ai căror părinți muncesc o viață întreagă pentru a le-o putea oferi. Ei strâng cureaua și fac economii pentru ca progeniturile lor să fie îndoctrinate, nu educate. Scopul Primului Război Mondial a fost de a

remodela lumea după imaginea dorită de reptilieni. Cei care s-au adunat în anul 1919 la Versailles (din nou lângă Paris!) pentru a decide ce se va întâmpla după război au fost chiar cei care l-au provocat. Locul ales nu a fost întâmplător. Palatul Versailles este cunoscut sub numele de Palatul Regelui Soare. Liderii „victorioşi" care s-au prezentat la Versailles au fost Woodrow Wilson, Preşedintele Statelor Unite, Lloyd George (Com 300), primul ministru al Marii Britanii, şi Georges Clemenceau, primul ministru al Franței. Ce se întâmpla însă în spatele scenei? Wilson era „sfătuit" de colonelul Mandel House (Com 300) şi de Bernard Baruch (Com 300), cei doi reprezentanți de frunte ai lui Rothschild şi ai Societății Mesei Rotunde, Lloyd George era sfătuit de Alfred Milner (Com 300), liderul oficial al Mesei Rotunde, şi de Sir Phillip Sassoon, un descendent direct al lui Mayer Amschel Rothschild; iar Clemenceau îl avea drept consultant pe Georges Mandel, ministrul său de interne, al cărui nume real era Jeroboam Rothschild. Din Comisia Americană pentru Negocierile de Pace mai făceau parte: frații Dulles (a căror reputație sinistră este bine cunoscută); Paul Warburg; Thomas Lamont, din partea lui J.P. Morgan (Payseur); Robert Lansing, secretarul de stat şi unchiul celor doi frați Dulles; şi Walter Lippman (Com 300), fondatorul filialei americane a Societății Fabian. Toți erau membri ai unor linii genealogice reptiliene. Din delegația germană făcea parte Max Warburg, fratele lui Paul Warburg, aflat în tabăra americană! Gazda conferinței era baronul Edmund de Rothschild, care milita pentru crearea unui stat evreiesc în Palestina. Conferința de Pace de la Versailles i-a confirmat de altfel acceptarea cererii sale. Acestea sunt informații precise, dar nu le veți găsi în nici una din cărțile oficiale de istorie. Conferința a decis, între altele, înființarea Tribunalului Penal Internațional de la Haga, în Olanda, şi a Ligii Națiunilor, prima încercare a Frăției de a crea o organizație globală care să se transforme treptat într-un guvern mondial. Prima versiune a actului de înființare a Ligii Națiunilor a fost redactată de colonelul House, acelaşi om care i-a redactat lui Woodrow Wilson faimoasele sale „paisprezece puncte" pe care le-a atins la Conferința de la Versailles. Cu nişte ani în urmă, House a scris un roman intitulat *Philip Dru: Administrator*. Mai târziu, a recunoscut că ceea ce a prezentat în roman ca ficțiune s-a petrecut de fapt în realitate. În carte, care a fost publicată sub anonimat cu doi ani *înainte* de declanşarea Primului Război Mondial, el a propus înființarea unei organizații numite… Liga Națiunilor. Războiul nu a fost altceva decât un complot menit să ducă mai departe Agenda Frăției, deşi a costat viețile a milioane de oameni. Liga Națiunilor nu a avut succes, dar ambiția Frăției s-a împlinit până la urmă, prin înființarea Organizației Națiunilor Unite, în anul 1945. Ce-i drept, a mai fost necesar un război pentru asta!

Revoluția Rusă / Războiul Rece

Revoluția Rusă, declanşată în anul 1917, în timpul Primul Război Mondial, a condus la apariția Uniunii Sovietice, iar mai târziu a unui aşa-

numit „Război Rece”. Unul din principalele instrumente de care se foloseşte Frăţia pentru a-i manipula pe oameni constă în crearea unor monştri care să-i sperie pe aceştia. Aşa au procedat şi cu comunismul din Uniunea Sovietică şi China. Ierarhia politică a celor două ţări a făcut parte integrantă din reţeaua societăţilor secrete şi liniilor genealogice ale Frăţiei, dar, ca de obicei, marea majoritate a oamenilor nu ştiu aceste lucruri. Opinia publică internaţională a crezut tot timpul că liderii americani şi cei sovietici se opun unii altora pentru că o ţară era capitalistă, iar cealaltă comunistă. Nimic mai puţin adevărat. Cele două conduceri sunt carteluri aparent diferite, dar în ultimă instanţă sunt conduse de aceiaşi oameni. Comunismul a fost creat de Wall Street şi de City-ul londonez, cu scopul de a cea o stare generalizată de teamă şi un conflict uriaş, astfel încât să-şi poată impune mai uşor Agenda. Ca de obicei, au planificat totul îndelung, înainte de a trece la fapte. Manifestul Comunist a fost scris de Karl Marx şi de Friedrich Engles. Marx a fost studentul unui ocultist german, Bruno Bauer (Rothschild) şi s-a însurat cu o descendentă a unei linii genealogice reptiliene din aristocraţia scoţiană. O bună parte din scrierile sale sunt anti-semite, ceea ce poate părea contradictoriu, căci multă lume îl consideră evreu. Ei bine, nu a fost evreu. A fost doar un „arian” dintr-o linie genealogică ce şi-a făcut datoria pentru cauză (cauza reptiliană, desigur). În toate aceste decenii, stânga politică l-a ridicat în slăvi pe Marx ca pe un „om al poporului”. În realitate, el a fost un om care a creat o închisoare pentru popoare. Acţiunea efectivă a început în Rusia, odată cu atragerea ţarului în războiul împotriva japonezilor (printr-o manipulare a lui Rothschild), în anul 1905. Ramura europeană a Rothschild-zilor i-a împrumutat bani ţarului pentru susţinerea războiului, în timp ce ramura americană, Kuhn, Loeb and Company, i-a finanţat pe japonezi. Războiul a distrus economia rusă, ca să nu mai vorbim de faptul că împrumutul acordat de Rothschild-zi trebuia returnat, plus dobânzile de rigoare. Acest lucru a alimentat revolta populaţiei, care se afla deja în fierbere. Când Primul Război Mondial a început şi Rusia a intrat în conflict împotriva Germaniei, aprovizionarea armatei ruse cu armament de către companiile lui Rothschild precum Vickers Maxim au fost sistematic întârziate, ceea ce a condus la o revoltă a soldaţilor. Vickers Maxim era o companie controlată de Ernest Cassel, un asociat de afaceri al lui Kuhn, Loeb and Company, dar acţionari majoritari erau Rothschild-zii. Fiica lui Ernest Cassal s-a măritat cu Lord Mountbatten (el însuşi un Rothschild), cel care a aranjat căsătoria reginei Elisabeta cu nepotul său, prinţul Philip. Interconexiunile liniilor genealogice reptiliene sunt pur şi simplu fantastice.

Revoluţia Rusă a pus capăt celor 300 de ani de domnie a familiei Romanov, perioadă care a început în secolul XVII cu venirea pe tronul Rusiei a lui Mihail Romanov. Se crede că acesta a fost sprijinit de ocultistul şi rozicrucianul dr. Arthur Dee şi de serviciile secrete britanice. Arthur Dee era fiul doctorului John Dee, astrologul de tristă reputaţie al reginei Elisabeta I. Oricum ar fi, aceste familii regale sunt subordonate

Agendei, iar acum sosise timpul ca Romanovii de părăsească puterea. Acelaşi principiu s-a aplicat şi dinastiilor Habsburg şi Hohenstaufen, cam în aceeaşi perioadă. Infrastructura necesară înlăturării Romanovilor de la putere era de mult creată, francmasonii, rozicrucienii şi alte grupări secrete înflorind în Rusia încă de la jumătatea secolului al XVIII-lea. Prima tentativă de înlăturare a Romanovilor a fost făcută de Alexander Kerenski, un francmason finanțat de Wall Street şi de Londra. Un al doilea val de violențe, mult mai brutal, a fost condus de Leon Trotski şi de Lenin. Trotski a părăsit Germania şi s-a stabilit la New York, de unde a plecat în Rusia şi s-a alăturat revoluției bolşevice. A intrat în Rusia cu un paşaport american pe care i l-a dat chiar Preşedintele Woodrow Wilson şi avea la el 10.000 de dolari primiți de la familia Rockefeller. A fost întâmpinat în Rusia de Lenin, care a ajuns aici din Germania, într-un tren sigilat căruia i s-a acordat toată securitatea necesară şi care a trecut prin Suedia şi Elveția. Propaganda bolşevică a fost finanțată masiv de germani. În timp ce Lenin, Trotski şi compania condamnau public „capitalismul", ei erau finanțați de bancherii Frăției de pe Wall Street şi din Londra, aceiaşi oameni care aveau să-l finanțeze mai târziu pe Hitler. În autobiografia sa, Trotski recunoaşte că a primit o parte din aceste împrumuturi, multe dintre ele fiind aranjate de Alfred Milner (liderul Mesei Rotunde) şi „Alexander" Gruzenberg (al cărui nume real era Michael), principalul agent bolşevic din Scandinavia şi sfătuitor de taină al băncii new-yorkeze Chase National Bank, aflată în proprietatea lui J.P. Morgan (Payseur). Unul din cei mai activi agenți care au intermediat legăturile dintre bolşevici, Londra şi Wall Street a fost Olof Aschberg, care a devenit cunoscut sub porecla de bancherul bolşevicilor. Banca sa se numea Nya Banken şi fusese înființată în anul 1912, la Stockholm. Agentul londonez al lui Aschberg era North Commerce Bank, al cărei preşedinte era Earl Grey, un membru al Mesei Rotunde şi prieten bun cu Cecil Rhodes. Un alt asociat apropiat al lui Aschberg era Max May, vice-preşedintele băncii Guaranty Trust a lui J.P. Morgan (Payseur), responsabil pentru operațiunile de peste ocean ale băncii.

În anul 1915 s-a creat Corporația Internațională Americană, cu scopul precis de a finanța revoluția rusă. Directorii acesteia reprezentau interesele Rockefeller-ilor, ale lui Kuhn, Loeb and Company (Rothschild-zilor), ale familiilor DuPont şi Harriman, şi ale Rezervei Federale. Printre aceşti directori s-a numărat şi George Herbert Walker Bush, bunicul lui George Bush. Rothschild-zii au finanțat direct revoluția prin intermediul lui Jacob Schiff de la Kuhn, Loeb and Company. Bancherii Frăției din Marea Britanie, Statele Unite, Rusia, Germania şi Franța s-au întâlnit în Suedia în vara anului 1917 şi au căzut de acord ca Kuhn, Loeb and Company să facă un depozit de 50 de milioane de dolari la o bancă din Suedia pentru uzul lui Lenin şi Trotski. Într-un articol apărut în numărul din 3 februarie 1949 al revistei *The New York American Journal,* nepotul lui Jacob Schiff povesteşte că bunicul său le-a plătit celor doi „revoluționari" o sumă suplimentară de 20 de milioane de dolari. Plata

sumei de 20 de milioane acordată bolşevicilor prin intermediul lui Elishu Root (avocatul lui Kuhn, Loeb and Company şi fost secretar de stat al SUA) este înregistrată în arhiva Congresului, în data de 2 septembrie 1919. Această investiţie nu numai că a urgentat implementarea Agendei Frăţiei, dar a adus şi un profit de necrezut. Unii cercetători susţin că Lenin le-a plătit lui Kuhn, Loeb and Company, între 1918-1922, echivalentul în ruble al nu mai puţin de 450 de milioane de dolari. De altfel, această sumă nu însemna nimic prin comparaţie cu profiturile obţinute mai târziu prin exploatarea bogăţiilor naturale, ale economiei şi populaţiei Rusiei, ca să nu mai vorbim de jefuirea averii în aur a ţarului şi a activelor sale financiare, păstrate chiar în băncile care au finanţat revoluţia (şi furate tot de ele). La fel ca şi restul lumii, Rusia a fost distrusă de reptilieni. Există mult mai multe lucruri care merită să fie spuse în legătură cu această poveste, dar am făcut acest lucru în lucrarea mea anterioară, *Şi adevărul vă va face liberi.* Singurul lucru pe care am dorit să-l demonstrez în acest capitol a fost că revoluţia rusă şi tot ce a urmat după aceasta a fost doar o altă operaţie a Frăţiei.

Comunismul a fost apoi asmuţit împotriva fascismului (deşi reprezentau acelaşi lucru), în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. La sfârşitul acestuia, teama de „monstrul" sovietic a fost folosită pe scară largă pentru a manipula în continuare evenimentele globale ale lumii şi pentru a justifica enormele cheltuieli pentru înarmare, plătite companiilor de armament şi aeronautice ale aceloraşi reptilieni. De aceea, aceştia au avut grijă să se asigure că Uniunea Sovietică se afla cel puţin la egalitate cu Statele Unite în cursa înarmării, dacă nu cumva chiar deasupra acestora, întreţinând astfel sentimentul de teamă de ambele părţi şi justificând cheltuirea unor sume din ce în ce mai mari pentru cumpărarea de arme din ce în ce mai scumpe de la companiile lor, „pentru a ţine pasul cu ruşii". Războiul Rece a fost un exemplu clasic de manipulare. Occidentalii erau terifiaţi de Uniunea Sovietică, iar sovieticii de capitalişti, în timp ce ambele tabere erau controlate în secret de aceiaşi oameni. Această cursă a înarmărilor a condus la apariţia bombei atomice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, graţie Proiectului Manhattan condus de Robert Oppenheimer. Proiectul Manhattan a fost susţinut financiar de Institutul pentru Studii Avansate de la Universitatea Princeton (controlat de Frăţie), vizitat regulat de Albert Einstein. Einstein, care a lucrat la crearea bombei atomice, a fost un asociat apropiat al lui Bernard Baruch şi al Lordului Victor Rothschild (Com 300), omul care a controlat serviciile secrete britanice decenii la rând. Rothschild s-a folosit de contactele sale pentru a le furniza israelienilor planurile secrete de fabricare a armelor nucleare. Desigur, dacă Statele Unite ar fi deţinut aceste arme devastatoare, iar ruşii nu, nu ar fi putut exista un Război Rece, aşa că proiectul tehnologic le-a fost transmis inclusiv acestora. Pavel A. Sudoplatov, fostul şef al biroului de contraspionaj însărcinat cu problema bombei atomice, a confirmat după război că Oppenheimer le-a furnizat datele necesare fabricării bombei atomice chiar în timpul războiului. Unul

din cei care au lucrat la Proiectul Manhattan a fost fizicianul german Klaus Fuchs, care a fugit din Germania în Marea Britanie în anul 1933. Asociat al Lordului Victor Rothschild, Fuchs a fost condamnat mai târziu la 14 ani de închisoare, pe motiv că ar fi furnizat ruşilor secrete militare referitoare la bomba atomică. Personal, ştiu de la oameni care au lucrat în serviciile secrete din Statele Unite, dar şi din cercetările altor autori, că *know-how*-ul referitor la armele nucleare le-a fost transmis în permanenţă ruşilor de către americani în timpul Războiului Rece, inclusiv prin Conferinţele Pugwash inspirate de Einstein şi de Bertrand Russell (Com 300), unul din membrii liniei genealogice Russell. Pugwash vine de la numele domeniului canadian al industriaşului Cyrus Eaton, unde s-au ţinut conferinţele. Eaton şi-a început cariera ca secretar al lui J.D. Rockefeller şi a devenit partener de afaceri cu dinastia acestuia. În anul 1946, Bertrand Russell, un prieten al lui Einstein, a afirmat că naţiunile trebuie forţate să renunţe la suveranitatea lor şi să se supună dictaturii Statelor Unite, scop în care trebuie folosită teama de armele nucleare.

După decenii de teroare şi sărăcie, a sosit în sfârşit timpul în care Agenda a permis ţărilor din fostul bloc sovietic să se alăture Uniunii Europene şi NATO, în conformitate cu planul impunerii unui guvern mondial şi a unei armate unice. Acest lucru nu ar fi fost posibil dacă „imperiul malefic" al Uniunii Sovietice nu s-ar fi destrămat. De aceea, la momentul oportun a apărut pe scena politică Mihail Gorbaciov, un asociat şi subordonat al celor doi manipulatori-şefi ai Frăţiei, Henry Kissinger şi David Rockefeller. Misiunea acestuia era să joace rolul de „băiat bun" şi să destrame Uniunea Sovietică. Zidul Berlinului a căzut şi oamenii s-au bucurat, crezând că suflă un vânt al libertăţii. În realitate, nu era decât un nou pas pe calea către dominarea globală centralizată a lumii. Gorbaciov a părăsit scena politică, iar la ora actuală conduce fundaţia finanţată de Frăţie care îi poartă numele, organizând conferinţe prestigioase în care promovează cauza guvernului mondial. Cunosc oameni care m-au informat că şi acesta este un reptilian care îşi schimbă forma.

Crearea statului Israel

Mulţi oameni consideră că nucleul tuturor conspiraţiilor este sionismul. Personal, nu sunt de acord. Ce-i drept, sionismul face parte integrantă din sistem, dar reţeaua Frăţiei este infinit mai vastă. Pe de altă parte, sionismul nu este tot una cu poporul evreu. El reprezintă o mişcare politică. Există foarte mulţi evrei care nu îl susţin deloc, şi nu sunt puţini ne-evreii care îl susţin din toată inima. A afirma că sionismul este totuna cu poporul evreu este ca şi cum ai spune că Partidul Democrat este totuna cu poporul american. Şi totuşi, orice atac la adresa extremismului sionist este etichetat pe loc anti-semitism şi anti-evreism. Ce tupeu sfidător! Aşa cum Republica Sud-Africană este în realitate fieful clanului Oppenheimer, Israelul este de fapt Statul lui Rothschild. Sionismul a fost creaţia Rothschild-zilor (în numele Frăţiei) şi nu înseamnă altceva decât SION-

ism, o formă a religiei solare a reptilo-arienilor. Sionismul a fost folosit ca armă pentru preluarea Palestinei din mâinile arabilor din două motive. Pe de o parte, acesta este un pământ sacru pentru reptilo-arieni, care face legătura cu leviţii şi cu strămoşii lor din lumea antică. În pus, furtul unei ţări arabe le-a permis acestora un şir de oportunităţi nesfârşite pentru a crea o stare de conflict şi diviziune în Orientul Mijlociu, metodă extrem de eficientă în manipularea statelor arabe mari proprietare de petrol. Momentul crucial al planului lui Rothschild de a crea statul Israel a fost Declaraţia Balfour prin care secretarul însărcinat cu afaceri externe al Marii Britanii, Lord Arthur Balfour, a anunţat la data de 6 noiembrie 1917 că Marea Britanie susţine cererea evreilor de a-şi crea o ţară pe teritoriul Palestinei. Conferinţa de Pace de la Versaille, dominată în întregime de Rothschild-zi, a confirmat această aprobare. Mare surpriză! În fond, ce a fost această Declaraţie Balofour? Ea nu a fost citită în faţa Parlamentului din Palatul Westminster, ci a fost o simplă scrisoare a Lordului Balfour (Com 300), un membru al cerului interior al societăţii secrete a Mesei Rotunde, adresată Lordului Lionel Walter Rothschild (Com 300), finanţatorul Mesei Rotunde! Altfel spus, a fost o scrisoare transmisă de la un membru la altul ai aceleiaşi societăţi secrete. Rothschild era un reprezentant al Societăţii Engleze a Sioniştilor, înfiinţată cu banii clanului Rothschild. Majoritatea cercetătorilor cred că scrisoarea lui „Balfour" a fost scrisă de fapt chiar de Lordul Rothschild, împreună cu Alfred Milner (Com 300), farul călăuzitor al Mesei Rotunde, făcut preşedinte al gigantului minier Rio Tinto Zinc de acelaşi Lord Rothschild. Rio Tinto are numeroase activităţi în Africa de Sud, iar una din acţionarele sale este regina Angliei. Arabii din Palestina au fost folosiţi în lupta împotriva turcilor din timpul Primul Război Mondial, sub comanda englezului T.E. Lawrence (Lawrence al Arabiei), promiţându-li-se în schimb suveranitatea deplină. Lawrence a ştiut de la bun început că planul Frăţiei era să înfiinţeze un stat „evreu" (khazaro-arian) în Palestina. Prieten apropiat cu Winston Churchill, el a recunoscut mai târziu acest lucru:

> „Am riscat să fiu expus ca mincinos, având convingerea că ajutorul arab era necesar pentru o victorie ieftină şi uşoară în Orient, şi că este mai bine să câştigăm şi să ne călcăm cuvântul decât să pierdem… Păcălirea arabilor a fost principalul nostru instrument pentru câştigarea războiului din Orientul Mijlociu. De aceea, i-am asigurat că Anglia îşi va ţine cuvântul în litera şi spiritul lui. Inspiraţi de aceste cuvinte, arabii au făcut nişte lucruri minunate. Cât despre mine, în loc să mă simt mândru de ceea ce făceam împreună, am simţit tot timpul o stare de amărăciune şi de ruşine".

Acesta a fost modul de operare al reptilo-arienilor de mii de ani şi până în prezent. Rothschlid-zii au fost cei care au finanţat primele migraţii ale „evreilor" în Palestina. Tot ei i-au finanţat mai târziu pe Hitler şi pe naziştii săi, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în care evreii, ţiganii, comuniştii şi alte categorii sociale au fost trataţi în maniera cea

mai odioasă cu putinţă. Rothschlid-zii au fost cei care s-au folosit după terminarea războiului de simpatia întregii lumi faţă de „evreii” pe care i-au exploatat fără milă pentru a-şi justifica pretenţia de a prelua statul Palestina. Tot ei au finanţat grupurile teroriste „evreieşti” care au asigurat crearea statului Israel prin crime şi teroare. Rothschlid-zii i-au finanţat şi i-au manipulat pe aceşti terorişti, numindu-i în poziţiile cheie ale noului stat, printre ei numărându-se şi primii miniştri succesivi Ben-Gurion, Shamir, Begin şi Rabin. Aceştia oameni şi-au petrecut tot restul vieţii condamnând terorismul altora, cu o ipocrizie pe care nu o pot crede decât oamenii cei mai naivi. Lordul Victor Rothschlid, şeful serviciilor secrete britanice, a fost cel care a transmis Israelului *know-how*-ul necesar pentru construirea de arme nucleare. Rothschlid-zii au fost cei care au controlat şi au deţinut proprietatea asupra Israelului încă de la crearea acestuia, dictându-i politicile pe care le doreau, de atunci şi până în prezent. Rothschlid-zii şi celelalte societăţi secrete ale Frăţiei au fost cei care au ascuns faptul confirmat chiar de istoricii „evrei” că marea majoritate a poporului „evreu” din Israel îşi are de fapt originea genetică în Munţii Caucaz, neavând nimic de-a face cu ţara pe care o ocupă în prezent. Poporul evreu a fost sacrificat pe altarul lăcomiei şi setei de putere a Rothschlid-zilor, dar chiar şi aceştia din urmă îşi primesc ordinele de la o autoritate superioară, localizată, din câte bănuiesc, undeva în Asia. Orientul Îndepărtat dictează cartierului operaţional din Londra ce trebuie să facă. În ultimă instanţă, întregul proces este orchestrat din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Pentru informaţii suplimentare referitoare la aceste afirmaţii, vă recomand din nou lucrarea mea anterioară, *Şi adevărul vă va face liberi.*

Cel de-al Doilea Război Mondial

La Conferinţa de Pace de la Versailles din anul 1919 s-au luat o serie de decizii care aveau să culmineze cu genocidul cunoscut sub numele de al Doilea Război Mondial. Mai întâi de toate, reparaţiile cerute poporului german au fost atât de fantastice încât Republica de la Weimar creată după război nu a avut nici o şansă de supravieţuire economică. Lucrurile s-au desfăşurat exact aşa cum au fost planificate. Haosul economic creat cu intenţie a fost o problemă masivă, care impunea găsirea unei soluţii, iar soluţia a fost Adolf Hitler. O a doua hotărâre importantă, luată într-o şedinţă secretă a colaboratorilor de la Versailles, ţinută la Hotel Majestic din Paris, a constat în crearea unor organizaţii asociate cu Masa Rotundă. Prima a fost creată în anul 1920, odată cu apariţia Institutului pentru Afaceri Internaţionale, cunoscut şi sub numele de Chatham House, la numărul 10 din St James Square din Londra. Şeful oficial al acestui institut este regele sau regina Angliei, motiv pentru care în anul 1926 a primit numele de Institut Regal. Filiala sa americană, Consiliul pentru Relaţii Străine *(Council on Foreign Relations – CFR),* a apărut în anul 1921 şi a fost alcătuită din membri ai Mesei Rotunde. CFR a fost finanţat

de Rockefeller-i, şi nu numai. Aceste organizaţii se adăugau vastei reţele a Frăţiei, având scopul de a controla încă şi mai complet politicile Marii Britanii şi Statelor Unite, şi prin intermediul acestora lumea întreagă. Practic, vorbim de aceeaşi organizaţie sub nume diferite. Institutul Regal pentru Afaceri Internaţionale *(RIIA – Royal Institute of International Affairs)* era alcătuit din prietenii lui Cecil Rhodes şi din alte nume care ne sunt deja familiare, inclusiv Astor-ii. A fost finanţat de la început şi până astăzi de o listă interminabilă de corporaţii globale şi grupuri de mas-media conduse de familiile liniilor genealogice. Le enumăr pe toate în *Şi adevărul vă va face liberi.*

Institutul Regal are legături cu nivelele la vârf ale scenei politice, ale lumii afacerilor, sistemului bancar, mas-mediei, etc. Spre exemplu, una din figurile sale centrale a fost maiorul John Jacob Astor (Com 300), director al Hambros Bank şi proprietar (după anul 1922) al ziarului *Times.* Printre ceilalţi membri fondatori s-au numărat: Sir Abe Bailey, proprietarul Transvaal Mines din Africa de Sud, care a colaborat cu Alfred Milner pentru declanşarea Războiului Barilor, şi John W. Wheeler-Bennett, consultantul de mai târziu al generalului Eisenhower în ultimii doi ani decisivi ai celui de-al Doilea Război Mondial, când se făceau deja planurile pentru felul în care va arăta lumea după război. Institutul are conexiuni cu universităţile Oxford şi Cambridge şi cu London School of Economics, la care au fost educaţi mulţi dintre „radicalii stângii” politice. Cartea de tristă reputaţie a lui Adolf Hitler, *Mein Kampf,* a fost scrisă în realitate de generalul maior Karl Haushofer, care a recunoscut că una din sursele principale din care s-a inspirat a fost Halford J. MacKinder, unul din directorii de la London School of Economics. La fel ca în cazul Mesei Rotunde, au fost create filiale ale Institutului Regal în Australia, Canada, Noua Zeelandă, Nigeria, Trinidad-Tobago şi India (în această ţară, filiala este cunoscută sub numele de Consiliul pentru Afaceri Mondiale). Filiala americană, Consiliul pentru Relaţii Externe (CFR) şi-a stabilit sediul la Harold Pratt House, pe 58 East 68th Street, în New York, fosta reşedinţă a familiei Pratt, ai cărei membri erau prieteni apropiaţi cu Rockefeller-ii. Crearea CFR a fost organizată de coloneul Mandel House, J.P. Morgan (Payseur), clanul Rockefeller şi asociaţii acestora. În scurt timp, CFR-ul a ajuns să deţină controlul integral asupra Statelor Unite, lucru valabil şi la ora actuală. Dacă îi analizaţi componenţa, îi veţi regăsi pe fruntaşii săi în toate instituţiile care controlează vieţile americanilor, inclusiv în cele ale educaţiei. La fel ca şi Masa Rotundă pe timpuri, aceste organizaţii sunt alcătuite din cercuri exterioare şi un cerc interior. Cercul interior este singurul care cunoaşte integral Agenda, lucrând non-stop pentru îndeplinirea acesteia. Următorul cerc cunoaşte doar parţial Agenda, lucrând pentru îndeplinirea ei în domeniul său de referinţă. Al treilea cerc nu cunoaşte mare lucru din Agendă, dar este manipulat să ia deciziile „corecte” în domeniile sale de influenţă, fără să ştie care sunt motivele reale care se ascund în spatele acestor decizii. Amiralul Chester Ward, fost judecător general al marinei americane, a fost membru în CFR timp de 16

ani. El a declarat la un moment adat că scopul organizaţiei era: „… supunerea suveranităţii şi independenţei naţionale a Statelor Unite unui guvern mondial atotputernic”. În cartea sa, *Kissinger pe canapeaua psihiatrului,* scrisă în colaborare cu Phyllis Schafly, Ward scrie:

> „… dorinţa de a ceda suveranitatea şi independenţa Statelor Unite prevalează în rândul marii majorităţi a membrilor anumitor grupări, dar mai ales în rândul conducerilor acestora, care alcătuiesc la ora actuală o organizaţie cu mai multe nuclee… *[Principala grupare]* este alcătuită din ideologii guvernării globale unice, cunoscuţi şi sub numele de internaţionalişti. Ei sunt cei care duc mai departe tradiţia membrilor fondatori”.

Din 1921 şi până în prezent, practic toţi preşedinţii Statelor Unite au fost membri CFR, alături de principalii lor colaboratori din guvern şi cea mai mare parte a ambasadorilor americani în lume (la ora actuală toţi ambasadorii). CFR-ul mai include în rândul membrilor săi proprietari de grupuri media, ziarişti şi editori cheie, oameni din domeniul educaţiei, lideri militari, etc. Componenţa Institutului Regal pentru Afaceri Internaţionale este păstrată în secret, dar se ştie că şi aceasta include oameni aflaţi în aceleaşi poziţii de putere ca şi cei din Statele Unite. Insist asupra faptului că CFR-ul american este subordonat şi primeşte ordine de la Institutul Regal din Londra. Alte societăţi care au legături strânse cu cele două instituţii sunt Illuminati; ordinele „cavalereşti” precum Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim (de Malta); o reţea controlată de regele sau regina Angliei, la care mă voi referi imediat; francmasonii, rozicrucienii şi Masa Rotundă; reţeaua de „fundaţii” americane, precum Rockefeller Foundation; şi o reţea nesfârşită de grupuri aflate în interconexiune care operează în ultimă instanţă sub aceeaşi conducere globală. Începând din anii 30, această reţea a împânzit lumea, pregătind-o pentru următorul mare proiect al Frăţiei: cel de-al Doilea Război Mondial. Acest efort concertat a avut drept scop atingerea unei centralizări şi mai mari a puterii şi crearea unui organism global care să poată fi transformat treptat într-un guvern mondial. La ora actuală, acest organism este cunoscut sub numele de Naţiunile Unite.

Cu o economie în ruine şi o inflaţie galopantă, poporul german l-a privit pe Adolf Hitler ca pe un salvator al neamului. Este acelaşi mecanism de creare a problemei – reacţie – găsire a soluţiei. Aşa cum arăt pe larg în lucrarea *Şi adevărul vă va face liberi,* naziştii au fost finanţaţi de Wall Street şi de City-ul londonez, prin intermediul subsidiarelor germane ale companiilor britanice şi americane, dar şi al unor împrumuturi americane acordate conform Planului Young şi Planului Dawes. Aceste împrumuturi ar fi trebuit să ajute Germania să plătească reparaţiile de război, dar au fost folosite de Hitler pentru finanţarea maşinăriei sale de război. Standard Oil (Rockefeller-ii) şi I.G. Farben, cartelul chimic german care a condus lagărul de concentrare de la Auschwitz, erau de fapt una şi aceeaşi companie. Hitler a venit la putere în anul 1933. În acelaşi an, preşedinte al

Statelor Unite a fost ales, deloc întâmplător, Franklin Delano Roosevelt. Ascensiunea sa către putere a fost identică cu a lui Hitler. În anul 1929, bancherii Frăției au prăbuşit bursa de valori din Wall Street, provocând Marea Criză. Din această problemă s-a născut soluția: pachetul economic *„New Deal”* oferit de Roosevelt, care i-a permis acestuia să câştige alegerile prezidențiale din anul 1933. Acest *„New Deal”* era o replică identică a soluției oferite de Hitler germanilor, pentru a rezolva problemele (create de aceiaşi oameni) economice ale acestora. După ce a ajuns la putere, Roosevelt a pus la cale unul din cele mai mari furturi din istorie, trecând prin Congres legi care au forțat poporul american să cedeze guvernului toate bijuteriile din aur, în schimbul unor hârtii lipsite de valoare cunoscute sub numele de bancnote ale Rezervei Federale. Acest lucru era necesar – a pretins Roosevelt – pentru a rezolva marile probleme economice cu care se confrunta țara. La scurt timp, după ce economia americană a ajuns complet sub controlul Frăției, Roosevelt a plasat simbolul acesteia, piramida şi ochiul clarvăzător, pe bancnota de un dolar. Era ca şi cum le-ar fi spus americanilor de la obraz: „V-am prins!”

Franklin Roosevelt, francmason de rang 33, deținea titlul de Cavaler al lui Pythias într-o societate secretă cunoscută sub numele de Ordinul Arabic Străvechi al Nobililor şi Misticilor. Printre membrii acestuia s-au numărat la vremea lor Francis Bacon şi revoluționarul francez Mirabeau. Ordinul nu admite ca membri decât francmasoni care au atins cel puțin gradul 32 sau care sunt membri în lojile templiere ale francmasoneriei. Se spune că ordinul ar fi fost fondat de un descendent al lui Mahomed, având ca model o societate secretă din Europa medievală care includea evrei, arabi şi creştini. Simbolul său este o semilună creată de ghearele unui tigru bengal, alături de care se află o piramidă, o urnă şi o pentagramă – combinație care o simbolizează pe Mama Universală, Isis-Semiramida-Ninkharsag. Secretarul pentru agricultură al lui Roosevelt, Henry Wallace, era simultan şi un ocultist. El a fost cel care s-a implicat în plasarea simbolului ochiului clarvăzător pe bancnota de un dolar. Wallace avea un *guru,* pe misticul şi artistul rus Nicholas Roerich, care şi-a petrecut mulți ani călătorind prin Nepal şi Tibet, unde a studiat alături de lama-şi şi a căutat oraşul pierdut al Shamballa-ei, ținutul legendar al adepților sau „maeştrilor” secreți ai ocultismului despre care se crede că au influențat în secret afacerile lumii în care trăim. Sunt cunoscuți sub diferite nume, precum Şefii Secreți, Maeştrii Ascunşi şi Marea Frăție Albă. Unii cercetători cred că ei sunt forța care se ascunde în spatele francmasonilor, al sufiților, cavalerilor templieri, rozicrucienilor, Societății Teozofice şi Ordinului Hermetic al Golden Dawn. După părerea mea, aceşti oameni sunt reptilieni, cel puțin o parte din ei. Roerich a fost implicat în crearea Ligii Națiunilor, prima tentativă de creare a unui guvern mondial, şi a susținut activitatea doctorului Andrija Puharich, un om de ştiință care l-a ajutat pe tânărul israelian Uri Geller să-şi dezvolte puterile psihice.

În Marea Britanie, membrii Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale (Masa Rotundă) din cele două case ale Parlamentului au fost cei care au cerut împăcarea cu Germania, lăsându-l pe Hitler să își construiască potențialul militar până când acesta ar fi putut declanşa un război de amploare, după care au schimbat brusc macazul, aşa cum arăt în *Şi adevărul vă va face liberi.* Printre cele mai groteşti exemple ale acestei atitudini s-au numărat Lady Astor, Leopold Amery, Lionel Curtis şi Lord Lothian, toți membri ai Mesei Rotunde şi/sau ai Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale. Lordul Halifax, secretarul însărcinat cu afacerile externe şi membru al Mesei Rotunde aproape de la fondarea acesteia, a fost un alt politician care a susținut reconcilierea cu Hitler. El s-a întâlnit cu acesta pe data de 19 noiembrie 1937, iar reprezentantul lui Hitler, Alfred Rosenberg, a venit în Marea Britanie în mai 1933, pentru a se întâlni cu Sir Henry Deterding (Com 300), preşedintele companiei Royal Dutch Shell, cu Geoffrey Dawson, redactorul-şef al ziarului *Times,* deținut în proprietate de familia Astor (Masa Rotundă, Institutul Regal, Com 300), primul viconte de Hailsham, secretarul însărcinat cu problemele războiului, Walter Eliot MP şi ducele de Kent, fratele regelui Edward VIII şi al regelui George IV. Vom discuta despre conexiunile dintre familia regală britanică şi nazişti ceva mai târziu. Schimbarea bruscă de atitudine de la cea favorabilă lui Hitler la una ostilă acestuia s-a reflectat în Downing Street prin schimbarea primului ministru Neville Chamberlain cu Winston Churchill, omul Frăției, la data de 11 mai 1940. La scurt timp după numirea sa în funcție a început bombardarea în masă a civililor germani. Magicienii negri ai reptilo-arienilor şi-au asigurat astfel un nou ritual de vărsare globală de sânge.

La fel ca în cazul prințului Philip, apartenența la francmasonerie a lui Winston Churchill a fost frecvent contestată. În realitate, el a fost un mason cât se poate de activ, după ce a fost inițiat în Loja Studholme (nr. 1591) la Cafe Royal în mai 1901. Istoricii locali din Bradford, Anglia, au scos la iveală dovezi care atestă că o parte a politicilor de război ale lui Churchill au fost influențate de faptul că el şi regele George II al Greciei au fost masoni. Un exemplu s-a produs în anul 1943, când Churchill a trimis 5000 de soldați la Atena pentru a-l repune pe George pe tronul Greciei, deşi monarhul era detestat de toate taberele, iar soldații erau necesari pe alte fronturi. Familia Churchill are legături strânse cu Rothschlid-zii şi cu mediul social ezoteric. Wiston Churchill a aderat la Loja Albionului a Străvechiului Ordin al Druizilor pe data de 15 august 1908, la Blenheim Palace. Tatăl său, Lord Randolph Churchill, a fost finanțat de Casa de Rothschlid pe vremea când era Cancelar al Eşichierului, pe la mijlocul secolului al XIX-lea, când cel mai apropiat prieten al său era Nathaniel Rothschlid. Când Randolph a murit, el le datora Rothschlid-zilor suma de 65.000 de lire sterline, o avere fantastică în acele vremuri. Winston le era de asemenea îndatorat şi era prieten bun cu Lord Victor Rothschlid, şeful serviciilor secrete britanice, şi cu super-manipulatorul Rothschlid-zilor în Statele Unite, Bernard Baruch. El avea

legături strânse cu familia Cecil, cea care de fapt îl controla şi care avea la rândul ei legături apropiate cu rețelele Frăției, cu iezuiții, cu Habsburgii, cu monarhia britanică şi cu familiile Nobilimii Negre din Italia. Familia Churchill este înrudită cu ducii de Marlborough, care au jucat un rol extrem de important în impunerea prințului Wilhelm de Orania pe tronul britanic. De fapt, Winston s-a născut chiar în reşedința acestora, Blenheim Palace, lângă Oxford. Pe scurt, Churchill ştia exact ce face, iar imaginea sa creată de istoricii oficiali nu este decât o farsă. El nu a salvat Insulele Britanice de tiranie, ci a făcut parte integrantă din mecanismul tiraniei.

Ofițerul american care a lucrat la decodarea cifrurilor la ambasada Statelor Unite din Londra, pe nume Tyler Kent, a fost trimis la închisoare în timpul războiului pe motiv că a transmis colonelului conservator Ramsey dovezi referitoare la faptul că Churchill şi Roosevelt au comunicat într-un limbaj codificat înainte de numirea ca prim ministru a lui Churchill, făcând aranjamente pentru declanşarea războiului. Ramsey a fost condamnat sub incidența unei legi numite Regulamentul 18b, introdus înainte de război pentru a face față terorismului Armatei Republicane Irlandeze (IRA). O altă dovadă a mecanismului de creare a problemei – reacție – găsire a soluției. De fapt, acest pretext a fost folosit pentru promovarea unei legi care să le permită guvernanților să arunce oameni în închisoare fără proces, păstrând astfel secretul asupra jocului murdar pe care îl făceau. De pildă, soția unui amiral a fost aruncată în închisoare sub incidența aceleiaşi legi, după ce a fost achitată de un tribunal legal de învinuirile care i se aduceau! Inițiatorul acestei legi a fost Lordul Victor Rothschlid, unul dintre cei mai mari manipulatori din a doua jumătate a secolului XX şi bun prieten cu Winston Churchill. De îndată ce a preluat puterea din Downing Street, Churchill nu s-a sfiit să înceapă să aplice regulamentul 18b pentru a-i arunca în închisoare pe cei care ştiau ce se petrece, dar nu erau dispuşi să păstreze tăcerea. Ambasadorul american la Londra din această perioadă era Joseph Kennedy, servilul tată al lui John F. Kennedy. Clanul Kennedy reprezintă o linie genealogică înrudită cu regii Irlandei din Evul Mediu. Pentru a crea un tablou complet, ambasadorii britanici în SUA în timpul războiului au fost Lord Lothian de la Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale şi Lord Halifax de la acelaşi Institut, de asemenea membru al Mesei Rotunde şi al Comitetului celor 300. Franklin Roosevelt a câştigat cel de-al doilea mandat de preşedinte în anul 1937, repetând la nesfârşit că fiii Americii nu vor mai fi nevoiți să se lupte într-un alt război european, deşi ştia perfect că lucrurile vor sta chiar pe dos. Reprezentantul statului Missouri în Congres, Philip Bennet, a rostit de la tribuna Congresului:

> „Preşedintele afirmă că băieții noştri nu vor mai fi trimişi să lupte în străinătate. Prostii, domnule preşedinte al Camerei. Chiar acum li se construiesc cuşetele în vasele noastre de transport. Firma lui William C. Ballantyne and Co din Washington a început deja tipărirea plăcuțelor pentru identificarea morților şi răniților".

Roosevelt a câştigat cel de-al doilea mandat de preşedinte afirmând că America nu va fi nevoită să se lupte într-un alt război european. Când s-a întors la Casa Albă a avut probleme cu departamentul de *Public Relations* pentru că a început să facă deja preparative pentru acest război. La fel ca în perioada lui Woodrow Wilson, când a fost scufundat vasul Lusitania, mecanismul de creare a problemei – reacție – găsire a soluției a intrat în funcțiune, oferindu-i astfel pretextul de a-şi încălca „promisiunea". În anul 1939, senatorul P. Nye al statului North Dakota a declarat că a văzut o serie de volume intitulate *Următorul război,* inclusiv unul intitulat *Propaganda în timpul următorului război,* create la Londra (unde altundeva?!). Documentele revelau planul de atragere prin manipulare a Statelor Unite într-un al Doilea Război Mondial. Iată câteva fragmente din acest document, scris între cele două războaie:

> „Convingerea Statelor Unite să ia parte la războiul nostru va fi mult mai dificilă, atât de dificilă încât este improbabil că vom reuşi. De aceea, vom avea nevoie de o amenințare clară la adresa Americii, care să le fie impusă cetățenilor americani printr-o propagandă masivă, astfel încât liderii lor să fie convinşi să ridice armele, implicându-se într-un conflict extern…
>
> … Această poziție ar fi mult facilitată dacă am putea implica Japonia în conflict, căci acest lucru ar atrage Statele Unite în conflict fără eforturi prea mari din partea noastră. Am putea obține în mod natural acest efect cu ajutorul propagandiştilor noştri, la fel ca în timpul Marelui Război anterior, când aceştia au reuşit să atragă Statele UInite în lupta împotriva germanilor.
>
> Din fericire, în cazul Americii, propaganda noastră are o bază puternică. Putem fi absolut sinceri, căci platforma noastră este cea democratică. Nu trebuie decât să enunțăm convingerea noastră fermă în forma democratică de guvernământ şi hotărârea noastră de a susține această structură".

Pe data de 7 decembrie 1941, avioanele japoneze au atacat portul american Pearl Harbour din Hawaii, iar Statele Unite au intrat în război. Între timp, istoricii au stabilit cu claritate faptul că mesajele interceptate de Roosevelt l-au avertizat cu suficient timp înainte pe acesta de iminența atacului, dar el nu a luat nici o măsură, iar americanii nevinovați au fost lăsați să moară de dragul Agendei Frăției. Scenariul s-a repetat de nenumărate ori în ultimele milenii, miliarde de oameni murind pentru aceeaşi Agendă. De altfel, atacul propriu-zis s-a produs numai după o campanie înverşunată dusă de liderii americani împotriva japonezilor, menită să-i provoace pe aceştia. Henry Stimson, secretarul lui Roosevelt însărcinat cu războiul şi unul din fondatorii Consiliului pentru Relații Externe, a declarat: „Ne aflăm în fața unei chestiuni diplomatice delicate, căci trebuie să ne asigurăm că Japonia va fi pusă pe picior greşit şi determinată să facă prima mişcare".

Aceasta este, pe scurt, istoria creării celui de-al Doilea Război Mondial în care aveau să moară zeci de milioane de bărbați, femei şi copii. Apogeul avea să fie atins prin aruncarea celor două bombe atomice asupra Japoniei, deşi aceasta acceptase deja să se predea în aceleaşi condiții ca şi cele de după aruncarea bombelor care au provocat o devastare atât de mare. Am detaliat această poveste în lucrarea mea anterioară, *Şi adevărul vă va face liberi.* Cel care a ordonat aruncarea acestor bombe a fost Preşedintele Harry S. Truman, care l-a înlocuit la putere pe Franklin Roosevelt la sfârşitul războiului. Truman a fost un francmason de grad 33. După inițierea în acest grad, el şi-a adăugat acel S., ca o prescurtare a numelui „Solomon". Înainte ca francmasonii să-i lanseze cariera politică, Truman era un fost negustor ratat care nu-şi putea găsi serviciu. Mama lui şi-a pierdut ferma din cauza datoriilor lui, iar după ce a ajuns preşedinte obişnuia să participe la petreceri cu tot felul de cheflii, bântuind noaptea pe străzile Washington-ului, supravegheat discret de doi agenți FBI puşi de J. Edgar Hoover să vegheze asupra lui. Cariera politică a lui Truman a avansat rapid după ce a organizat lojile francmasone din Missouri, când a fost nominalizat ca judecător, înainte de a se muta la Casa Albă. Cel care s-a ascuns în spatele carierei lui meteorice a fost un alt mason, liderul crimei organizate din Kansas City, Boss Pendergast. Cel mai apropiat confident al lui Truman a fost David Niles, sau Neyhus, care avea două surori: una aflată pe o funcție importantă în guvernul israelian, iar cealaltă în guvernul de la Moscova! Acesta era mediul din care a provenit Harry S. Truman, fruntaşul francmason care a refuzat să accepte condițiile de predare ale japonezilor, a ordonat imensa devastare produsă de aruncarea bombelor atomice, după care a acceptat predarea japonezilor practic în aceleaşi condiții. Aruncarea bombelor a fost necesară pentru a marca încheierea unei etape a Agendei reptiliene şi începerea alteia – Războiul Rece. Cultivarea unui sentiment de teamă la nivel mondial era mult mai uşor de realizat dacă oamenii vedeau cu ochii lor ce efecte distrugătoare aveau aceste explozii nucleare.

După război, întreaga lume era practic devastată din punct de vedere fizic, emoțional, mental şi spiritual. Băncile internaționale au profitat de această situație pentru a face averi impresionante prin împrumutarea guvernelor pentru a-şi reconstrui societățile distruse de războiul pe care l-au finanțat chiar ele. Acest mecanism a condus la o creştere masivă a datoriilor țărilor față de băncile private, şi implicit a controlului acestora din urmă asupra națiunilor. Dorința disperată a oamenilor de a se bucura de pace a condus la acceptarea ideii de dragul căreia a declanşat Frăția războiul: crearea Națiunilor Unite. Acelaşi mecanism de creare a problemei – reacție – găsire a soluției *(vezi Figura 22).* Actul de constituire a Națiunilor Unite, organismul global pe care Frăția şi-l dorea cu atâta disperare, a fost redactat de un comitet al Consiliului pentru Relații Externe. Contextul a fost revelat chiar de cel care a redactat documentul, în cartea sa, apărută în anul 1988, *Umbrele puterii: Consiliul pentru Relații Externe şi declinul american:*

„În ianuarie 1943, secretarul de stat Cordell Hull a alcătuit un comitet alcătuit din el însuşi, Leo Pasvolsky, Isaiah Bowman, Sumner Welles, Norman Davis şi Morton Taylor. Cu excepția lui Hull, toți aceşti oameni făceau parte din CFR. Cunoscuți mai târziu sub numele de Grupul Agendei Informale, aceşti oameni au redactat prima propunere de constituire a Națiunilor Unite. Principalul creator al proiectului a fost Bowman, unul din membrii fondatori ai CFR, dar şi membru al societății Inquiry, a colonelului House *[o altă grupare a Elitei].* Comitetul a chemat apoi trei avocați, toți membri CFR, care au stabilit că este constituțional. Apoi au discutat cu Franklin D. Roosevelt, pe data de 15 iunie 1944. Preşedintele a aprobat planul lor şi l-a anunțat public chiar a doua zi".

În cartea sa, *Limba americană,* H.L. Mencken sugerează că expresia „Națiunile Unite" a fost decisă de Preşedintele Roosevelt în timpul unei întâlniri cu Winston Churchill ținută la Casa Albă în decembrie 1941, cu puțin timp înaintea atacului de la Pearl Harbour. Când Națiunile Unite s-au constituit în mod oficial pe data de 26 iunie 1945, la San Francisco, delegația SUA includea 74 de membri ai CFR, inclusiv John J. McCloy, preşedintele CFR din perioada 1953-70, membru al Comitetului celor 300, preşedintele Fundației Ford şi al Băncii Rockefeller-ilor Chase Manhattan, şi prieten şi sfătuitor al nouă preşedinți succesivi, de la Roosevelt la Reagan. Un alt membru a fost John Foster Dulles, suporterul lui Hitler, fondator CFR şi în curând secretar de stat, satanist şi mare manipulator, care a fost de patru ori Guvernator al statului New York şi vice-preşedinte al lui Gerald Ford, după ce Richard Nixon a fost dat jos de la putere în urma scandalului Watergate. Vă reamintesc că deşi CFR-ul a creat Națiunile Unite, el nu reprezintă decât o filială subordonată Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale din Londra, care reprezintă la rândul lui o creație a Mesei Rotunde, care este doar o agenție a unei puteri ierarhice superioare. Cei care au plătit în trecut construcția sediului Ligii Națiunilor din Geneva au fost Rockefeller-ii, care au cedat şi de această dată terenul pe care s-a construit clădirea Națiunilor Unite din New York. Terenul a fost folosit anterior ca abator, şi exact aceasta a fost intenția sataniştilor Frăției: să construiască pe un teren acoperit de sânge, teamă şi durere, sediul unei organizații menite să facă acelaşi lucru cu oamenii.

Figura 22

Schema celui de-al Doilea Război Mondial. Singurul câştigător a fost Frăția Babiloniană.

Finanțare şi manipulare politică Elita Globală Finanțare şi manipulare politică

Comunismul sovietic / Capitalism Fascismul nazist

Conflict – al Doilea Război Mondial

Națiunile Unite

Uniunea Europeană

Națiunile Unite reprezintă calul troian al guvernului mondial în pregătire şi au în subordine o vastă rețea de organizații care se pretind în slujba popoarelor, dar care nu reprezintă decât o acoperire a unei manipulări groteşti, legată – printre altele – de țările în curs de dezvoltare din Africa, Asia, America Centrală şi de Sud. Din rețeaua ONU fac parte: Organizația Mondială a Sănătății, o filială aflată în proprietatea cartelului farmaceutic anglo-american-elvețian. Ori de câte ori această organizație avertizează lumea că se va produce o epidemie, cei care o controlează, corporațiile farmaceutice, asigură vaccinul necesar. Este un nou exemplu al mecanismului de creare a problemei – reacție – găsire a soluției, deşi vaccinurile provoacă mari probleme de sănătate, afectând bunăstarea fizică şi psihică a miliarde de oameni. Fondul ONU al Populației aplică metode de „control al populației" ca politică de eugenie împotriva populației de culoare, dar şi a populațiilor albe care nu se ridică la standardele „purității" genetice (reptiliene) cerute de aceşti oameni profund dezechilibrați. Programul ONU pentru Mediul Înconjurător se foloseşte de pretextul ocrotirii mediului pentru a adopta legi internaționale, pentru a prelua controlul asupra unor mari întinderi de pământ, furând inclusiv terenuri de la țările în curs de dezvoltare ca instrument de plată în natură a unor datorii. UNESCO, organizația ONU care se ocupă de cultură şi de ştiință, contribuie la promovarea Agendei în foarte multe domenii de viață. La ora actuală, Organizația Națiunilor Unite, creată – conform propagandei oficiale – pentru a pune capăt războiului, este chiar cea care patronează marile conflicte. Acest lucru s-a întâmplat de pildă în Golf, unde soldații americani, britanici şi francezi au ucis mii şi mii de civili irakieni sub stindardul Națiunilor Unite.

Ultimul om de paie uns ca secretar general al Națiunilor Unite a fost Kofi Annan, un om de culoare căruia ar trebui să-i fie ruşine de ceea ce face organizația sa pe pământul Africii. Unul din consultanții săi este Maurice Strong, marele petrolist canadian, o clonă a lui Rockefeller şi manipulator de o abilitate ieşită din comun (inclusiv al mişcării ecologiştilor). Chiar credeți că Națiunile Unite au fost create pentru binele acestei lumi? Vezi să nu!

ul 12

Soarele Negru

Foarte multe fire ale poveştii relatate în această carte conduc către convingerile lui Adolf Hitler şi ale naziştilor. Acest lucru nu reprezintă o surpriză, căci Partidul Nazist a fost creația unei rețele de societăți secrete

care aveau acces la cunoaşterea străveche ce descrie adevărata origine a speciei umane.

Germania a fost mult timp centrul gândirii ezoterice şi al societăților secrete. Printre cele mai proeminente familii oculte din Evul Mediu s-au numărat Bauer-ii, care şi-au schimbat mai târziu numele în Rothschild. Rădăcinile Casei de Windsor sunt de asemenea germane. *Illuminati* bavarezi, care au fost implicați în majoritatea „revoluțiilor populare" din Europa, inclusiv în cea franceză, au apărut ca o societate secretă germană, fondată pe data de 1 mai 1776 de ocultistul Adam Weishaupt. Biserica creştină s-a divizat în cele două aripi: catolică şi protestantă, prin manipularea pusă la cale de Martin Luther, agentul german al Ordinului Rozicrucienilor. Pe scurt, Germania a fost întotdeauna unul din centrele manipulării globale. În realitate, Hitler nu a fost creatorul convingerilor naziste, ci cel mult expresia publică a acestora. Unul din profeții care au pregătit terenul pentru apariția de mai târziu a lui Hitler a fost compozitorul german Richard Wagner (secolul XIX), a cărui operă, *Cursa valkiriilor,* surprinde obsesia sa față de invazia puterilor malefice. Wagner a susținut iminenta sosire a Rasei Stăpânitoare. Opera sa, *Inelul nibelungilor,* a fost expresia muzicală a credinței sale în „supraoamenii" germani capabili să conducă întreaga lume la fel ca zeii păgâni antici Wotan şi Thor. Peste ani, Hitler avea să declare că pentru a înțelege Germania nazistă, trebuie să înțelegi mai întâi opera lui Wagner. Unul din studenții acestui fanatic al Rasei Stăpânitoare a fost compozitorul Gustav Mahler. Studiile sale alături de Wagner au fost finanțate de baronul Albert de Rothschild. Unul din locurile în care a călătorit şi s-a documentat Wagner a fost Rennes-le-Chateau, misteriosul sat din sudul Franței asociat cu templierii şi cu catarii. De fapt, întregul mediu ezoteric al societăților secrete germane este strâns legat de tradițiile templiere şi de acelea ale contemporanilor acestora, cavalerii teutoni.

Conform istoriei oficiale, Adolf Hitler s-a născut în anul 1889 la Brunau-am-Inn, la granița dintre Germania şi Imperiul Austro-Ungar. Există însă teorii care susțin că, în realitate, a fost un membru al clanului Rothschild, sau chiar prințul Albert, duce de Clarence şi Avondale, nepotul reginei Victoria, despre care se presupune că ar fi murit de pneumonie la Sandringham în ianuarie 1892. Funeraliile oficiale nu au permis îmbălsămarea corpului şi priveghiul „în exces". La vremea respectivă au existat zvonuri care susțineau că moartea lui Albert a fost simulată, căci instabilitatea lui psihică îl făceau nepotrivit pentru responsabilitățile regalității (mă întreb de ce!). Există multe teorii despre prințul Albert, inclusiv una care îl consideră faimosul criminal în serie din Londra victoriană numit Jack Spintecătorul, care îşi ucidea victimele culese din rândul prostituatelor într-o manieră rituală, lăsând în urmă mesaje francmasone. Un lucru rezultă în mod cert din dovezile existente: că Jack Spintecătorul avea conexiuni la cel mai înalt nivel în *establishment*-ul britanic, şi probabil în familia regală. Au apărut de asemenea zvonuri periodice care afirmau că prințul Albert nu a murit la Sandringham, ci a

fost dus în Germania. Acest lucru nu ar fi fost deloc dificil, căci familia regală britanică a reginei Victoria şi a prinţului Albert era de fapt o familie regală germană, având mai multe rude de sânge în Germania decât în Anglia. Numele casei regale „britanice" la acea vreme era Saxa-Coburg-Gotha. În primii ani la putere ai partidului nazist, când Hitler era practic un necunoscut în afara Bavariei, cei trei sponsori care îl sprijineau financiar erau ducele de Saxa-Coburg-Gotha, marele duce de Hesse şi marea ducesă Victoria, fosta soţie a marelui duce de Hesse. Toţi erau veri primari cu Albert, ducele de Clarence! Un alt văr primar al lor era împăratul Germaniei Wilhelm II. Ce interes avea regalitatea germană să-l sprijine pe Hitler, un caporal necunoscut din Primul Război Mondial? Pe de altă parte, dacă e adevărat că Hitler a fost totuna cu Albert, înseamnă că Führerul era mult mai bătrân decât pretindea că este. Fotografiile lui par să sugereze acest lucru. Amanta lui, Eva Braun, i l-a descris surorii sale ca „un domn mai bătrân, cu o vârstă incertă". Doresc să subliniez că eu nu afirm că aceste teorii sunt adevărate, pentru că nu am date precise care să ateste acest lucru, dar dacă priviţi fotografiile făcute prinţului Albert şi lui Hitler la o distanţă de 25 de ani, veţi înţelege de ce persistă aceste zvonuri. Cei doi seamănă izbitor, în pofida diferenţei de vârstă. Dacă ştiţi mai multe despre acest caz, aş fi interesat să mă contactaţi şi să-mi transmiteţi aceste informaţii (vezi adresa de la sfârşitul cărţii).

Hitler a făcut o mare pasiune pentru domeniul ezoteric, mai ales în timpul ascensiunii sale la putere. A fost puternic influenţat de opera Helenei Petrovna Blavatsky, o femeie născută în Ucraina în anul 1831, după care a devenit agent al serviciilor britanice (după câte mi-a spus o sursă de încredere). Alţi cercetători susţin că avea legături cu societatea secretă a revoluţionarilor italieni, Carbonari, asociată îndeaproape cu Nobilimea Neagră, şi că a fost membră a societăţii secrete egiptene Frăţia din Luxor, pe care a denunţat-o mai târziu ca o „cloacă a imoralităţii dezgustătoare, a lăcomiei şi setei egoiste de putere şi de bani". Madame Blavatsky a sosit la New York în anul 1873 şi doi ani mai târziu a fondat Societatea Teozofică, cu ajutorul colonelului Henry Olcott. Această societate continuă să existe şi astăzi, având sediul în California, la Krotona. Şcoala misterelor pitagoreice din Grecia antică era localizată la Crotona. Societatea lui Blavatsky era construită după modelul şcolilor misterelor. Doctrinele ei au la bază cărţile lui Blavatsky, precum *Isis devoalată,* scrisă în anul 1877, şi *Doctrina secretă,* publicată în anul 1888. Ambele cărţi sunt bazate pe filozofia Cabalei. Blavatsky a pretins că se află într-un contact psihic cu nişte maeştri ascunşi (sau supraoameni, după cum i-a numit ea), care trăiesc în Asia centrală şi pot fi contactaţi telepatic de cei care cunosc secretul misterelor ezoterice. La ora actuală, acest proces de comunicare este cunoscut sub numele de *channeling.* Literatura OZN-istică oferă foarte multe dovezi ale existenţei unor baze subterane şi subacvatice ale extratereştrilor în întreaga lume, inclusiv în Asia. Toate tradiţiile şi toate culturile antice vorbesc de o Rasă a Maeştrilor care trăieşte în interiorul pământului. Credinţa în existenţa acestor Maeştri şi în

Marea Frăție Albă, alcătuită din entități neîntrupate, este o temă bine ancorată în ceea ce numim astăzi mişcarea New Age. Una din persoanele care au promovat intens această temă a fost mediumul psihic Alice Bailey, care a condus Societatea Teozofică în perioada post-Blavatsky. Aceasta a fondat şcoala ezoterică a Arcanelor. A pretins că se află în contact cu o entitate pe care a numit-o „Tibetanul" şi a scris o serie de cărți, printre care *Ierarhia maeştrilor, Cele şapte raze, Noul grup de slujitori ai lumii* şi *Noua religie a lumii.* Bailey a afirmat că maestrul ei tibetan i-ar fi spus că cel de-al Doilea Război Mondial a fost necesar pentru a apăra planul lui Dumnezeu. După părerea mea, această afirmație este ridicolă, dar există mulți adepți New Age care cred că totul face parte dintr-un „plan divin", chiar şi un holocaust global. Mie mi se pare un excelent pretext să stai şi să nu faci nimic, aşteptând împlinirea „planului lui Dumnezeu". În viziunea mea, noi ne creăm singur propria noastră realitate. Dacă ne vom schimba sinele interior, vom schimba şi reflexia exterioară a acestuia. Pacea exterioară este o reflectare în oglindă a stării de pace interioară. Nici un război nu este necesar ca parte a unui „plan divin". Noi suntem cei care creăm războaiele şi dacă ne-am schimba atitudinea, le-am putea evita pe viitor. Depinde numai de alegerile pe care le facem. După părerea mea, oamenii ar trebui mai degrabă să se ferească de concepte precum Maeştrii, Marea Frăție Albă, etc. Personal, ori de câte ori aud cuvântul „maestru", mă trec fiorii.

În urma activității lui Alice Bailey au apărut două organizații: Lucis Trust (numită inițial Lucifer Trust) şi World Goodwill Organisation (n.n. Organizația Bunăvoinței Mondiale), ambele mari susținătoare ale Națiunilor Unite. Devoțiunea membrilor acestor organizații pentru Națiunile Unite este atât de mare încât i-aş putea numi un fel de „fani" ONU. Este interesant de remarcat cum mişcarea New Age a moştenit „adevăruri" vehiculate de-a lungul multor decenii, la fel cum religia a moştenit tradiții spirituale vehiculate de-a lungul secolelor. Aşa cum creştinii au moştenit versiunea manipulată despre Iisus, New Ager-ii au moştenit cunoaşterea referitoare la Maeştri. După părerea mea, oamenii cred mult prea uşor în cunoaşterea rămasă de la alții, fără să se intereseze suficient de mult asupra surselor şi originilor din care provine aceasta. De pildă, în cazul Maeştrilor lui Madame Blavatsky, există o scrisoare adresată de aceasta sorii ei în care recunoaşte că a inventat numele Maeştrilor folosindu-se de numele inițiatice ale francmasonilor şi rozicrucienilor care o finanțau. Şi totuşi, la ora actuală există în întreaga lume sute de mii (cel puțin) de mediumi care pretind că se află în comunicare cu aceşti maeştri şi cu Arhanghelul Mihail, care este de fapt o străveche zeitate feniciană. Dacă mişcarea New Age nu va fi suficient de atentă, se va trezi că se transformă într-un fel de creştinism actualizat. De altfel, acest lucru a început deja să se întâmple. Personal, sunt de părere că ideea de Maeştri este un instrument pentru cei cu voințe puternice, care le permite acestora să controleze mințile celor care au ajuns să respingă *status quo*-ul actual al religiei.

O altă mare influență asupra lui Hitler a jucat-o romanul *Rasa care vine,* scris de englezul Lord Edward Bulwer-Lytton (Com 300), un ministru al coloniilor britanice puternic implicat în crearea dependenței de opiu în rândul chinezilor. A fost prieten apropiat cu primul ministru britanic Benjamin Disraeli şi cu scriitorul Charles Dickens, şi mare patron al Societății Rozicruciene Engleze, din rândul căreia au făcut la vremea lor parte Francis Bacon şi John Dee. Bulwer-Lytton a fost de asemenea mare maestru al ritului scoțian al francmasoneriei şi şeful serviciilor secrete britanice. Un contact din interiorul acestor servicii mi-a spus că Helena Blavatsky a fost unul din agenții lor. De altfel, există numeroase referiri la Bulwer-Lytton în cartea ei, *Isis devoalată.* Acest autor a rămas cunoscut îndeosebi pentru cartea sa, *Ultimele zile ale oraşului Pompei,* dar adevărata sa pasiune era magia ezoterică. În cartea *Rasa care vine,* el descrie existența unei civilizații enorme în interiorul pământului, mult mai avansată decât a noastră. Membrii acesteia au descoperit o forță pe care au numit-o „Vril", cu ajutorul căreia pot face adevărate „miracole". Cartea lui Bulwer-Lytton trage concluzia că aceşti supraoameni vor ieşi la un moment dat la suprafață şi vor prelua controlul asupra planetei. Mulți nazişti credeau cu adevărat în această teorie. Tema unor supraoameni care trăiesc într-o civilizație subterană sau a unor maeştri ascunşi se regăseşte în aproape toate societățile secrete şi legendele lumii în are trăim. Ea a fost motivul central în jurul căruia a fost creat în anul 1888 Ordinul Golden Dawn, de către francmasonul dr. Wynn Westcott, în asociere cu S.L. Mathers. Cei doi şi-au numit Maeştrii: Şefii Secreți. Toate aceste credințe susțin străvechea temă a extratereştrilor sau intra-tereştrilor care trăiesc undeva în interiorul pământului, care a început să facă din nou vogă în a doua jumătate a secolului XX. Mathers a conceput o serie de ritualuri şi de inițieri care să-i ajute pe adepți să îşi atingă potențialul fizic şi psihic plenar. Pe de altă parte, avea credința că acest dar nu trebuie rezervat decât unei Elite restrânse şi era un adept al guvernării autoritare. Aceste ritualuri erau menite să atragă acele rezonanțe negative care să permită punerea la unison (sincronizarea sau posesiunea) a adepților cu reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Acesta este unul din principalele motive care stau la baza inițierilor în magia neagră. Pe la mijlocul anilor 1890 existau temple ale Ordinului Golden Dawn la Londra, Edinburgh, Bradford, Weston Super Mare şi Paris, oraşul în care s-a stabilit Mathers. Golden Dawn vorbea şi el de forța Vril, unul din semnelor lor secrete fiind salutul cu brațul întins adoptat mai târziu de nazişti (care îl completau spunând: „Heil Hitler"). Acesta a fost unul din fundamentele ezoterice pe care a fost clădit nazismul. Mathers a cunoscut-o pe Madame Blavatsky, la fel ca şi maestrul templului din Londra al ordinului, poetul William Butler Yeats, care avea să câştige mai târziu premiul Nobel pentru literatură.

Diferite facțiuni ale ordinului continuă să existe şi la ora actuală, dar nucleul original s-a spart după o ceartă între Yeats, Mathers şi super-satanistul Aleister Crowley, care a împărțit ordinul în grupări rivale. Alți

gânditori şi alte grupări importante care au influențat filozofia partidului nazist în formare au fost: Ordinul Templierilor Orientali (OTO), care folosea ritualuri sexuale pentru a stimula şi acumula energia cunoscută sub numele de Vril, precum şi doi magicieni ezoterici germani, Guido von List şi Lanz von Liebenfels. În ceremoniile de celebrare a solstițiului de vară, List obişnuia să folosească sticle de vin aşezate pe pământ astfel încât să formeze simbolul Crucii Hermetice, cunoscută şi sub numele de Măciuca lui Thor. Acesta era Simbolul Puterii în cadrul ordinului Golden Dawn. El are forma svasticii, străvechiul simbol solar al fenicienilor-arienilor. Lanz von Liebenfels (al cărui nume real era Adolf Lanz) a folosit svastica pe un steag care flutura deasupra „templului" său orientat cu fața către Dunăre. Pentru aceşti doi magicieni negri, svastica simboliza sfârşitul creştinismului şi începutul epocii supraomului blond şi cu ochi albaştri. Ei credeau în inferioritatea rasială a celor pe care îi numeau „forțele întunecate" precum evreii, slavii şi negrii. Liebenfels a recomandat chiar castrarea acestor oameni. List şi Liebenfels au avut o influență masivă asupra lui Adolf Hitler. În anul 1932, când Hitler se pregătea să preia puterea, von Liebenfels i-a scris aceste rânduri unui adept:

> „Hitler este unul din discipolii noştri… Va veni o zi când el, şi prin intermediul lui noi toți, vom cunoaşte victoria şi vom crea o mişcare care va face pământul să se cutremure".

Celelalte două persoane care au influențat gândirea şi convingerile lui Adolf Hitler au fost englezii Aleister Crowley şi Houston Stewart Chamberlain. Crowley s-a născut în Warwickshire, în anul 1875. El s-a revoltat împotriva educației religioase foarte stricte pe care a primit-o şi s-a înscris în Ordinul Golden Dawn în anul 1898, după ce a părăsit Universitatea Cambridge. După un conflict cu membrii fondatori, a părăsit ordinul şi a călătorit în Mexic, India şi Ceylon, unde a studiat yoga şi budismul. A devenit de asemenea un alpinist remarcabil, spulberând chiar câteva recorduri în domeniu. Interesul său pentru budism l-a făcut să uite de ocultism, până când a trăit o experiență ieşită din comun, în aprilie 1904, la Cairo. Crowley i-a cerut soției sale, Rose, să facă un ritual ezoteric pentru a vedea ce s-a întâmplat. În timpul ceremoniei, aceasta a intrat într-o stare de transă şi a început să transmită mesajul unei entități. „El te aşteaptă", i-a spus ea lui Crowley. Prin „El" se referea la Horus, zeul războiului şi fiul lui Osiris la egipteni. Crowley nu a acceptat de la bun început că interpretare şi i-a pus lui Rose întrebări detaliate, pentru a o verifica. Deşi nu ştia nimic despre ezoterism, Rose i-a dat de fiecare dată răspunsurile corecte. Reptilienii îşi făceau din nou datoria. Entitatea i-a indicat lui Crowley trei zile specifice în care trebuia să stea la masa din camera lui de hotel, între orele 12:00 şi 1:00 ale amiezii. Crowley a acceptat şi a primit prin mecanismul scrierii automate un document intitulat *Cartea Legii.* Scrierea automată se produce prin ghidarea mâinii care ține condeiul de către o entitate, şi de regulă nimeni nu este mai surprins în final de cele scrise ca persoana implicată în acest proces. Comunicarea primită de Crowley afirma că vechea epocă a lui Osiris era

pe sfârşite şi lumea urma să intre în noua epocă a lui Horus. Ea adăuga însă că vechea epocă trebuia distrusă prin teroare şi că pământul trebuia să fie scăldat în sânge. Urma să se producă un război mondial. *Cartea Legii* vorbea de o rasă de supraoameni şi condamna vechile religii, pacifismul, democrația, compasiunea şi umanitarismul. „Slujitorii mei trebuie să fie puțini şi ascunşi; ei trebuie să îi conducă pe cei mulți şi să dețină cunoaşterea", a afirmat „supraomul", după care a continuat:

> „Noi nu avem nimic cu cei neadaptați şi nepotriviți; aceştia trebuie lăsați să moară în propria lor mizerie, căci sunt incapabili să simtă. Compasiunea este viciul regilor. Călcați-i în picioare pe cei slabi şi pe cei răi; aceasta este legea celui puternic. Aceasta este legea noastră şi bucuria lumii… Iubiți-vă unii pe ceilalți cu inimi arzătoare, dar pe cei inferiori călcați-i în picioare, în ziua mâniei… Nu vă fie milă de cei căzuți! Eu nu i-am cunoscut niciodată. Nu sunt de-al lor şi nu obişnuiesc să consolez pe nimeni. Îi urăsc pe cei consolați şi pe cei care consolează, deopotrivă…
>
> Eu sunt unic şi sunt un cuceritor. Nu sunt unul din sclavii care pier. Blestemați fie aceştia să moară. Amin… De aceea, Loviți-i cu putere şi trimiteți-i în iad, stăpâni ai lumii… Atacați! Retrageți-vă! Pe ei! Aceasta este legea luptei pentru cucerire; aceasta este maniera în care trebuie să fiu adorat eu, căci numai aşa veți putea ajunge în casa mea secretă… Adorați-mă prin foc şi prin sânge, cu sabia şi cu sulița. Femeia trebuie să se încingă cu sabia în fața mea. Sângele trebuie să curgă în numele meu. striviți-i pe păgâni. Călcați-i în picioare, o, războinici, şi eu vă voi da trupul lor să-l mâncați… Sacrificați vite, mari şi mici; inclusiv copiii… Ucideți şi torturați. Nu cruțați pe nimeni. Controlați-i pe toți!"

Textul reprezintă o sinteză perfectă a sentimentelor nutrite de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni şi de servitorii satanici care îi slujesc. Dacă vi se pare că acest mesaj seamănă remarcabil de bine cu anumite pasaje din Vechiul Testament, explicația este cât se poate de simplă: forța care le-a transmis aceste mesaje anticilor, lui Crowley şi tuturor celor aflați pe aceeaşi vibrație inferioară, care nu face decât să stimuleze conflictele şi suferința umană (cu care se hrănesc aceşti reptilieni) – este una şi aceeaşi. Aceasta este forța care controlează din cele mai vechi timpuri şi până astăzi conştiința membrilor Frăției Babiloniene. Citind acest mesaj, veți înțelege mai bine mentalitatea celor care au creat atâtea orori şi care au supus rasa umană atâtor încercări cumplite. La început, Crowley a încercat să ignore mesajul, dar acest lucru nu s-a dovedit atât de uşor. De aceea, începând din anul 1909 el a început să-l ia în serios. Chiar foarte în serios. Iată ce spune el în această privință:

> „După cinci ani de nebunie şi slăbiciune, de politețe, tact, discreție, atenție față de sentimentele celor din jur, m-am săturat. Astăzi, afirm cu tărie: la naiba cu creştinismul, raționalismul şi

budismul, cu tot acest balast al istoriei. Vă prezint astăzi o realitate pozitivă şi primordială, care se numeşte magie. Cu ajutorul ei, îmi voi construi un nou cer şi un nou pământ. Nu mă interesează aprobarea sau dezaprobarea voastră penibilă. Ceea ce îmi doresc acum este blasfemia, crima, violul, revoluția – orice lucru, bun sau rău, dar puternic".

Crowley a pornit un adevărat război psihic împotriva fostului său maestru, MacGregor Mathers, în urma căruia acesta a ajuns o epavă. Amândoi au invocat „demoni" pentru a se ataca reciproc, dar Mathers a fost învins. Astfel de războaie psihice fac parte inclusiv din arsenalul modern al Frăției. Membrii acesteia se luptă între ei cu ajutorul acestor arme, dar îşi reunesc forțele îndeosebi asupra populației şi a celor care le dispută puterea. Am experimentat personal asemenea atacuri şi am înțeles cum pot ucide membrii Frăției oameni prin aceste metode. Entitățile care au comunicat cu Crowley i-au influențat inclusiv pe Hitler şi pe ceilalți arhitecți ai nazismului. Culmea ironiei face ca la mulți ani după moartea sa, Crowley să devină un erou pentru mulți hippies ai anilor 60 (perioada *Flower Power),* care cereau iubire şi pace. Crowley a considerat Primul Război Mondial necesar pentru eradicarea vechii epoci şi pentru tranziția la noua eră. După ce şi-a publicat revelațiile, el a devenit liderul mondial al Ordinului Templierilor Orientali (OTO), cu principalul sediu în Germania, lucru care i-a acordat o influență foarte mare în rândul intelectualilor nazişti din această țară. Simultan, el era un francmason de grad 33 al ritului scoțian şi agent al serviciilor secrete britanice, M16. Între altele, a fost unul din consultanții colegului său satanist, Winston Churchill.

Houston Stewart Chamberlain (Com 300) s-a născut în Anglia în anul 1855, dar s-a mutat în Germania în anul 1882. În anul 1908 s-a însurat cu Eva, fiica lui Richard Wagner, şi a devenit un scriitor renumit. Cea mai cunoscută lucrare a sa este *Fundamentele secolului al XIX-lea,* care are 1200 de pagini şi s-a vândut în mai mult de 250.000 de exemplare, făcându-l celebru în întreaga țară. Pe de altă parte, avea probleme psihice şi căderi nervoase succesive, în care se simțea posedat de demoni. Şi-a scris cărțile în stări de transă, prin scriere automată, lucru care sugerează că se afla sub influența reptilienilor sau a altor entități din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. În autobiografia sa, el afirmă că nu îşi recunoaşte propria operă ca aparținându-i. Principalele teme atinse de el ne sunt cât se poate de familiare: toate civilizațiile s-au născut din rasa ariană, dar cel mai pur popor între toate era cel german; evreii erau duşmanii care poluau liniile genealogice ariene. Împăratul Wilhelm II şi Adolf Hitler l-au considerat pe Chamberlain un profet. El a devenit principalul consultant al lui Wilhelm, cerându-i împăratului să declanşeze războiul din 1914 pentru a împlini străvechea profeție, potrivit căreia Germania urma să domine întreaga lume. Wilhelm nu şi-a dat seama că este manipulat decât după terminarea războiului, când a fost nevoit să abdice. El a citit numeroase cărți despre ocultism şi despre

societățile secrete, dându-şi seama că acestea au fost cele care au conspirat pentru declanşarea Primului Război Mondial, provocând înfrângerea Germaniei. Chamberlain, care fusese decorat cu Crucea de Fier de către împărat, a murit în anul 1927, după mulți ani petrecuți într-un cărucior de invalid, cu trupul şi spiritul frânte. De altfel, mulți dintre cei care se lasă folosiți ca instrumente de către această conştiință reptiliană extrem de malefică sfârşesc în mod similar. Mai devreme sau mai târziu, aceasta îi distruge. Influența lui Chamberlain a rămas însă vie în mintea lui Adolf Hitler. El i-a fost prezentat lui Hitler de către Alfred Rosenberg, un satanist refugiat din Rusia. În pofida aşa-zisei sale origini „evreieşti", Rosenberg a fost cel care i-a oferit un exemplar din *Protocoalele Învățaților Înțelepți ai Sionului* lui Hitler, prin intermediul unui alt ocultist, Dietrich Eckart. Hitler avea să se folosească de aceste *Ptotocoale* pentru a-şi justifica sinistra campanie împotriva evreilor.

Gândirea tânărului austriac cunoscut sub numele de Shiklgruber (devenit mai târziu Adolf Hitler) a fost influențată de mai mulți oameni şi de convingerile lor. „Heil Shicklgruber" nu ar fi avut acelaşi impact sonor ca şi „Heil Hitler", motiv pentru care şi-a schimbat numele. A urât întotdeauna şcoala (spune istoria oficială) şi şi-a dorit să fie artist, ambiție care i-a purtat paşii la Viena. Aici, a petrecut ore întregi în biblioteci, citind cărți despre astrologie, misticism şi religii orientale. A fost fascinat de cărțile lui Blavatsky, Chamberlain, List şi Liebenfels. A preluat de la fiecare câte ceva, creând acel cocteil de orori şi ură numit nazism. Principala sa pasiune a fost cultivarea puterii voinței. În toți anii care au urmat s-a focalizat asupra acestei puteri despre care se spune că îți poate permite să realizezi orice îți propui; altfel spus, să îți creezi propria realitate. A practicat artele ezoterice, în încercarea de a atinge un nivel de conştiință care să-i permită să devină unul din acei supraoameni despre care citise atât de multe şi în care credea cu fanatism. Mintea sa a intrat astfel mai mult ca oricând pe vibrația reptiliană. A devenit posedat de reptilieni, probabil în timpul unor ritualuri de magie neagră, în timpul cărora şi-a deschis sufletul în fața acestora. A avut cu siguranță o „compatibilitate vibrațională" de excepție care i-a permis punerea la unison cu reptilienii. Aşa se face că un om lipsit de farmec şi incapabil s-a transformat într-un lider carismatic al cărui magnetism a reuşit să subjuge o întreagă națiune.

Se vorbeşte adeseori de oameni care au o „personalitate magnetică", iar acest lucru este cât se poate de adevărat. Orice om generează în jurul lui un anumit câmp magnetic. Unii au un magnetism mai puternic, iar alții mai slab. Energiile negative au un impact la fel de puternic ca şi cele pozitive asupra celor din jur. Oamenii conectați la câmpuri energetice negative extrem de puternice au un magnetism ieşit din comun. De pildă, se vorbeşte uneori de o „atracție fatală" pe care reuşesc să o genereze aceşti oameni. Aşa se explică apariția peste noapte a magnetismului şi a carismei lui Adolf Hitler. Ori de câte ori se urca la tribună şi începea să peroreze în delir, cu fața contorsionată, ca un nebun,

el era posedat de conştiinţa reptiliană, transmiţând la fel ca un medium această energie către masele care îl ascultau. Nivelul vibratoriu al unui întreg popor a fost astfel influenţat şi mii de oameni au devenit, la fel ca şi el, agenţi ai nebuniei şi ai urii. Este principiul vaselor comunicante aplicat la nivel vibraţional. După cum spunea cineva (despre Hitler):

> „Puterea lui de a vrăji un auditoriu a fost comparată cu arta ocultă a şamanilor africani sau asiatici; alţii l-au comparat cu un medium înzestrat cu puteri extrasenzoriale, considerând că are magnetismul unui hipnotizator".

La rândul lui, unul din aghiotanţii lui Hitler, Hermann Rauschning, îl descrie astfel în cartea sa, *Hitler ia cuvântul:*

> „Este imposibil să nu te gândeşti la el ca la un medium. În cea mai mare parte a timpului, mediumii sunt oameni obişnuiţi, care nu îţi atrag atenţia prin nimic, până când, dintr-o dată, par înzestraţi cu o putere supranaturală, care îi deosebeşte de restul lumii. Un medium este un om posedat. După ce criza trece, el revine la mediocritatea sa obişnuită. Nu am nici o îndoială că Hitler a fost posedat în acest fel de forţe exterioare, probabil demonice, pentru care el nu era decât un instrument temporar. Amestecul de banalitate şi supranatural a creat acea dualitate insuportabilă de care erau conştienţi toţi cei care se aflau în prezenţa lui… Era ca şi cum te-ai uita la o faţă bizară, a cărei expresie părea să reflecte o stare de spirit dezechilibrată, dublată însă de impresia neliniştitoare a unor puteri ascunse".

După toate aparenţele, Hitler pare să fi fost terorizat de „supraoameni". Rauschning povesteşte că Hitler suferea de coşmaruri cumplite, trezindu-se terorizat şi strigând că este atacat de entităţi pe care nimeni altcineva în afară de el nu le vedea. Odată, Hitler i-a spus lui Rauschner:

> „Cum va arăta ordinea socială a viitorului? Am să-ţi explic eu, tovarăşe. Va exista o clasă de stăpâni supremi, apoi o clasă a membrilor de partid, subordonaţi ierarhic pe diferite nivele, şi în sfârşit marea masă a anonimilor, slujitorilor şi muncitorilor. Mai jos chiar decât aceştia vor fi rasele străine cucerite, care vor deveni sclavii moderni. Deasupra tuturor va domni însă o nobilime nouă şi sublimă, despre care nu pot să îţi vorbesc… Oricum, membrii de rând ai partidului nu trebuie să ştie nimic despre aceste planuri. Omul cel nou trăieşte deja printre noi, chiar acum! Se află aici. Nu îţi este de ajuns acest lucru? Am să-ţi spun un secret: eu l-am văzut pe omul cel nou. Este eficient şi crud. Mi-a fost teamă de el".

Aceasta este societatea planificată de reptilieni şi de rasa stăpânitoare reptilo-ariană pe care au creat-o, dacă vom permite introducerea Noii Ordini Mondiale în următorii ani, aşa cum prevăd planurile lor. Şefii secreţi ai lui Hitler au fost reptilienii. Remarcaţi obsesia

lui pentru ierarhie şi ritualuri, caracteristici specifice ale complexului-R şi ale creierului reptilian. După ce s-a mutat în Germania, Hitler a petrecut mult timp în Bavaria, locul în care au apărut *Illuminati* lui Weishaupt, şi a revenit aici după Primul Război Mondial. Cel puţin, aşa afirmă istoria oficială. În anul următor, a cunoscut liderii unui partid politic minuscul şi destul de jalnic, numit Partidul Muncitorilor din Germania. Acesta fusese creat de o societate ezoterică numită Ordinul German, extrem de naţionalistă şi de anti-evreiască. Din acest ordin au derivat apoi alte societăţi similare, inclusiv ordinul de tristă amintire Thule-Gesellschaft (Socitatea Thule) şi Loja Luminoasă sau Societatea Vril. Hitler a fost membru al amândurora. Vril era numele dat de scriitorul englez Lord Bulwer-Lytton forţei pusă în circulaţie de sânge, despre care pretindea că trezeşte adevăratul potenţial al oamenilor, transformându-i în nişte supraoameni. Să analizăm puţin acest concept. Forţa Vril le era cunoscută hinduşilor sub numele de „forţa şarpelui” şi este asociată cu forţa genetică ce structurează organismul, permiţându-i inclusiv să îşi schimbe forma şi să aibă acces la conştiinţa multidimenională (altfel spus, să călătorească în alte planuri şi dimensiuni ale creaţiei). Şi această forţă este asociată cu liniile genealogice ale reptilienilor. În anul 1933, expertul în rachete Willi Ley a fugit din Germania şi a revelat lumii existenţa forţei Vril şi credinţa naziştilor că vor deveni egali ai supraoamenilor din adâncurile pământului prin folosirea învăţăturilor ezoterice şi a tehnicilor de control al minţii. Ei erau convinşi că îşi vor trezi în acest fel forţa adormită din sânge (Vril). Printre iniţiaţii societăţii Vril se numărau două persoane care aveau să devină fruntaşi nazişti: Heinrich Himmler şi Hermann Goering. Membrii Vril credeau cu convingere că erau aliaţi cu anumite loji ezoterice misterioase din Tibet şi cu unul din acei „supraoameni necunoscuţi”, pe care îl numeau Regele Fricii. Rudolph Hess, adjunctul lui Hitler până la nefericita sa călătorie în Anglia din anul 1941, era un ocultist de frunte şi un membru al societăţii Edelweiss (alături de Hermann Goering), o sectă care credea în supremaţia rasei nordice. Hess îl considera pe Hitler un „mesia”, deşi înfăţişarea acestuia nu amintea deloc de arhetipul arian, blond şi cu ochii albaştri. De altfel, Hitler însuşi era obsedat de această problemă, deşi probabil că a sfârşit prin a găsi o justificare. Nucleul interior al reţelei de societăţi secrete naziste era Ordinul Negru, care continuă să existe şi la ora actuală, fiind considerat nucleul actual al CIA.

Cercetătorul german Jan van Helsing descrie în cartea sa, *Societăţile secrete din secolul XX,* credinţa membrilor societăţilor Thule şi Vril că se aflau în corespondenţă cu extratereştrii prin intermediul a doi mediumi cunoscuţi sub numele de Maria Orsic şi Sigrun. Contactul s-a produs într-o lojă de lângă Berchtesgaden, în decembrie 1919. Potrivit documentelor Vril, afirmă autorul, aceste comunicări proveneau dintr-un sistem solar numit Aldebaran, situat la 68 de ani-lumină de pământ, în Constelaţia Taurului, în care se aflau două planete locuite pe care trăia un aşa-numit imperiu „sumeran”. Populaţia din Aldebaran este împărţită într-o rasă conducătoare, alcătuită din arieni blonzi, cu ochii albaştri, cunoscuţi

ca Poporul Dumnezeului de Lumină, şi alte câteva rase umanoide care au suferit mutații genetice din cauza schimbărilor climaterice. Cu circa 500 de milioane de ani în urmă, soarele din Aldebaran a început să se dilate, generând o temperatură insuportabilă. Rasele „inferioare" au fost evacuate şi duse pe alte planete nelocuite. Aşa s-a produs colonizarea unor planete de genul pământului, după ce propria lor planetă a devenit nelocuibilă. În sistemul nostru solar au populat mai întâi planeta Mallona, cunoscută şi sub alte nume, precum Marduk, Mardek şi Phaeton (la romani şi la ruşi), care ar fi existat între Marte şi Jupiter, în locul în care există la ora actuală centura de asteroizi. Aceasta corespunde relatărilor sumeriene despre planeta Tiamat. Membrii societății Vril credeau că, mai târziu, această rasă stăpânitoare a arienilor cu ochii albaştri a colonizat planeta Marte, după care au debarcat pe pământ şi au creat civilizația sumeriană. Cei doi mediumi afirmau că limba sumeriană a fost chiar limba vorbită în Aldebaran, sunând ca o „germană ininteligibilă". Frecvența celor două limbi era însă aproape identică, potrivit relatărilor lor. Deşi detaliile sunt uşor modificate, regăsim practic aceeaşi temă de bază pe care am analizat-o la începutul acestei cărți: o rasă conducătoare, formată din extratereştri blonzi şi cu ochii albaştri, a venit pe pământ de pe planeta Marte, devenind zeii civilizațiilor din vechime. Ei au creat civilizația sumeriană avansată, modificând structura genetică a oamenilor. De atunci şi până în prezent continuă să controleze rasa umană din oraşele lor subterane. Singurele referiri care lipsesc din această legendă sunt cele la liniile genealogice reptilo-ariene. Surse din interiorul Frăției mi-au spus că reptilienii au nevoie de sânge pentru că acesta le este necesar acelor extratereştri blonzi cu ochii albaştri, iar obsesia naziştilor pentru conceptul de rasă conducătoare avea drept scop păstrarea acestei purități genetice şi descurajarea încrucişării cu alte rase.

Societatea Thule s-a numit astfel pornind de la numele oraşului mitic al Hiperboreei, primul continent populat de rasa ariană extraterestră venită din Aldebaran: Ultima Thule. Unii cercetători afirmă că această civilizație a fost mult mai veche decât cea a Atlantidei şi a Lemuriei; alții o identifică cu Atlantida, sau chiar cu Pământul Interior. Legendele scandinave descriu oraşul Ultima Thule ca pe un tărâm de rai situat undeva la nord, unde soarele nu apune niciodată şi unde îşi au căminele strămoşii arienilor. Când Hiperboreea a început să se scufunde, continuă legenda, extratereştrii arieni şi-au folosit tehnologia extrem de avansată pentru a construi tuneluri gigantice în interiorul pământului, sfârşind prin a se instala undeva sub munții Himalaya. Acest ținut a devenit cunoscut sub numele de Agartha, cu capitala la Shamballa. Persanii numeau acest ținut Aryana, țara arienilor. Sistemul filozofic nazist susținea că oamenii din Agartha sunt buni, iar cei din Shamballa sunt răi. Cele două popoare se află în conflict de mii de ani, iar naziştii credeau că ei sunt de partea „poporului bun" din Agartha, care luptă împotriva „francmasonilor şi sioniştilor" din Shamballa. Nu cumva această diviziune se referă la conflictul dintotdeauna al marțienilor albi împotriva reptilienilor

Anunnaki? Mai întâi, cele două popoare s-au războit pe Marte, apoi pe lună şi acum pe pământ. Hitler era obsedat de găsirea unor intrări în această lume subterană, pentru a putea lua legătura cu rasa conducătoare ariană. În realitate, el era o simplă marionetă în mâna reptilienilor, controlată de „Îngerul Morții” Josef Mengele. Aşa cum am menționat mai devreme, este posibil ca reptilienii să fie în conflict cu alte rase de extratereştri sau de intra-tereştri, luptându-se cu acestea pentru a obține controlul asupra planetei şi cu siguranță există facțiuni concurente pe nivelul de conştiință inferior al celei de-a patra dimensiuni. Unul din fondatorii Societății Thule a fost astrologul Rudolf Glauer, care şi-a schimbat numele, înlocuindu-l cu pomposul titlu de baron de Sebottendorff. Apelul său la o revoluție împotriva evreilor şi marxiştilor a transformat societatea Thule într-un punct de atracție pentru adepții teoriei rasei conducătoare germane. Din acest nucleu s-a născut Partidul Muncitorilor din Germania, care s-a transformat mai târziu în Partidul Nazist. O altă figură demnă de remarcat a acestei perioade a fost un alt ocultist, prieten cu Sebottendorff: Dietrich Eckart, un scriitor alcoolic şi dependent de droguri, convins că menirea lui este să pregătească terenul pentru venirea unui dictator al Germaniei. După ce l-a cunoscut pe Hitler în anul 1919, el s-a decis că acesta este „Mesia” pe care îl aştepta. Eckart este cel care i-a transmis lui Hitler cunoaşterea ezoterică avansată, probabil şi ritualurile de magie neagră care l-au aruncat definitiv pe orbita reptilienilor. Începând din acest moment, puterea lui Hitler de a atrage sprijin pentru proiectele sale s-a amplificat rapid. Eckart i-a scris unui prieten în anul 1923:

> „Urmați-l pe Hitler! El va dansa, dar eu sunt cel care i-am cântat pentru prima oară muzica, căci i-am oferit instrumentele prin care poate comunica cu Ei. Nu mă jeliți, căci am influențat în acest fel istoria mai mult decât orice alt german”.

O altă obsesie a lui Hitler era aşa-numita Suliță a Destinului, arma cu care se presupune că ar fi fost străpuns şoldul lui „Iisus” în momentul crucificării. El a furat această armă după anexarea Austriei de către nazişti, în anul 1938, şi a dus-o la Nurenberg. Legenda spune că oricine posedă această armă şi îi decodifică secretele va controla lumea. Sulița furată de Hitler se află la ora actuală în Muzeul Hofburg din Viena, în locul în care s-a produs masivul incendiu din noiembrie 1992, cu şapte zile înainte de incendiul care a distrus parțial Castelul Windsor. Un alt ocultist important băgat în tot felul de ritualuri ezoterice a fost Heinrich Himmler. El şi-a folosit cunoaşterea în maniera cea mai neagră cu putință. Himmler era interesat în mod deosebit de rune, un sistem divinatoriu care constă în aruncarea sau alegerea unor pietricele pe care sunt însemnate diferite simboluri, combinația rezultată fiind „citită” de un „expert”. Himmler este cel care a creat infama organizație SS, pentru care a ales ca simbol dublul S, adică runa *sig,* care arată ca două fulgere alăturate. SS-ul a fost un fel de stat în stat, un organism independent şi apogeul întregii cunoaşteri ezoterice care îi fascina atât de tare pe nazişti. Numai cei considerați de

rasă pură aveau voie să adere la această organizaţie, iar instruirea în artele ezoterice, inclusiv în ştiinţa runelor, era fundamentală în procesul lor de pregătire. SS-ul a fost creat şi condus ca o societate secretă de magie neagră. Ritualurile sale au fost preluate de la alte organizaţii de acest fel, cum ar fi iezuiţii şi templierii. Iniţiaţii cei mai înalţi în grad erau cei 13 (din nou acest număr) membri ai Marelui Consiliu al Cavalerilor, condus de marele maestru Heinrich Himmler, iar ritualurile de magie neagră erau realizate în străvechiul castel de la Wewelsberg, în Westphalia. SS-iştii celebrau ritualurile păgâne nordice şi momentul solstiţiului de vară. Ei se închinau lui Satan, Lucifer, Set, sau orice nume preferaţi să-i daţi acestei zeităţi. Prinţul Bernhard, unul din cei care au întemeiat Grupul de la Bilderberg, o organizaţie de vârf a Frăţiei, între altele prieten foarte apropiat al prinţului Philip, a făcut parte din SS. Magia neagră şi artele ezoterice au stat la baza tuturor acţiunilor lui Hitler şi ale naziştilor, care mergeau până la folosirea pendulelor energetice pe care le plasau deasupra hărţilor pentru a stabili unde se află trupele inamice. Simbolul solar original numit svastică este orientat către dreapta, ceea ce înseamnă în termeni ezoterici: lumină şi creaţie, adică o forţă pozitivă. Naziştii l-au inversat, simbolizând astfel magia neagră şi distrugerea. Exact la fel procedează satanismul, care inversează toate simbolurile pozitive. Pentagrama inversată este doar unul din exemplele mai cunoscute. Defilările în masă pe care Hitler le-a folosit atât de eficient nu au fost întâmplătoare, ci arată o bună cunoaştere a psihicului uman şi a felului în care poate fi manipulat acesta. În cartea sa, *Satan şi svastica,* Francis King spune:

> „Apariţiile în public ale lui Hitler, îndeosebi cele asociate cu defilările Partidului Nazist de la Nurenberg, au fost cele mai bune exemple ale acestui tip de ceremonie magică. Fanfarele, marşurile militare şi muzica lui Wagner nu făceau decât să sublinieze ideea de glorie militară a germanilor. Panourile uriaşe cu svastici, colorate în alb, roşu şi negru, impregnau conştiinţa participanţilor la marşuri cu ideologia naţional-socialistă. Precizia fantastică a mişcărilor trupelor, care defilau într-o coordonare perfectă, evocau în subconştientul colectiv principiul războiului şi cel al violenţei, pe care anticii le asociau cu Marte. Toate acele panouri pe care le aplauda Hitler, inclusiv cele sângerii purtate în timpul Puciului de la Munchen, reprezentau de fapt o ceremonie magică prin care se urmărea asocierea minţii naziştilor în viaţă cu imaginile arhetipale ale eroilor naţional-socialişti din trecut. Aspectul magico-religios al acestor defilări era accentuat de faptul că erau realizate seara, desfăşurându-se într-o „Catedrală de Lumină” – un spaţiu deschis înconjurat de fascicule puternice de lumină trimise către cer de către nişte reflectoare. Dacă un magician modern şi-ar propune să creeze un ritual destinat „invocării zeului războinic Marte”, cu greu şi-ar putea imagina o ceremonie mai eficientă decât cea a naziştilor”.

Acelaşi principiu se aplică şi la ora actuală. Cunoaşterea ezoterică folosită de nazişti pentru a hipnotiza poporul german este folosită astăzi de Frăție pentru a aprofunda transa hipnotică în care a căzut umanitatea. Specialiştii Frăției folosesc în acest scop simboluri, cuvinte, culori, sunete şi tehnici de care marea majoritate a oamenilor nici măcar nu au auzit şi care apar în mas-media şi în reclamele de publicitate, amplificând hipnoza colectivă. Ministerul Propagandei al lui Joseph Goering era în întregime structurat ținând cont de cunoaşterea ezoterică a psihicului uman. El ştia că oamenii ajung să creadă orice dacă le repeți suficient de des acel lucru şi dacă înscenezi evenimente care creează în mintea colectivă ideea că „trebuie făcut ceva". Pentru a amplifica efectele propagandei sale, se folosea de culori, simboluri şi sloganuri. Sloganurile erau folosite ca nişte *mantra*-e repetate la infinit, hipnotizând astfel psihicul maselor. Toate opiniile şi informațiile alternative erau cenzurate, iar oamenii erau programați să reacționeze aşa cum dorea conducerea partidului. Care este diferența între acea propagandă deşănțată şi oceanul de informații incorecte şi subiective în care suntem inundați în permanență la ora actuală? Chiar dacă imaginile care ni se servesc astăzi pe toate canalele de mas-media nu mai au pe ele svastica, efectul lor este acelaşi: o hipnoză în masă. Tentativa lui Hitler de a distruge societățile secrete precum francmasoneria şi împiedicarea folosirii cunoaşterii secrete în Germania poate părea paradoxală, dar nu este. El ştia mai bine ca oricine cât de mare este puterea celui care ştie, şi dorea să păstreze această putere pentru sine. În anul 1934, în Berlin a fost interzisă orice formă de divinație, iar câțiva ani mai târziu cărțile ezoterice au fost interzise în întreaga Germanie. Societățile secrete au fost scoase în afara legii şi chiar societatea Thule şi Ordinul German (sursa din care s-a născut nazismul) au căzut în dizgrație. Astrologii erau atacați şi ucişi, iar oameni precum Lenz von Liebenfels era împiedicați să îşi publice opera. Această epurare avea două motivații principale: să împiedice orice asociere între ocultism şi nazism în subconştientul colectiv (inclusiv al altor state) şi să tragă scara, astfel încât nimeni să nu mai poată folosi cunoaşterea ezoterică împotriva lor, aşa cum o foloseau ei împotriva celorlalți. Aceasta este una din tacticile pe care le-au folosit reptilo-arienii de-a lungul întregii istorii a umanității: folosirea cunoaşterii pentru a controla şi pentru a suprima, creând simultan dictaturi religioase care să scoată această cunoaştere din circuitul public. În realitate, naziştii înşişi au fost creați şi controlați pe toate nivelele de societățile secrete şi în ultimă instanță de reptilieni. Ei credeau că zeii sumerieni erau rasa stăpânitoare extraterestră, credeau în existența Atlantidei, au trimis expediții în Africa de Nord, la Montsegur, în regiunea Cathar şi în Tibet, unde erau convinşi că se află bazele subterane ale supraoamenilor. În afara curentului budist pozitiv există şi nişte secte budiste profund negative. Naziştii au luat legătura cu acestea din urmă. Atunci când ruşii au ocupat Berlinul, la sfârşitul războiului, ei au găsit multe cadavre ale unor budişti care s-au sinucis, după ce colaboraseră multă vreme cu naziştii.

Interiorul pământului

Între altele, naziştii credeau că pământul este gol şi că intrările în interiorul acestuia sunt situate la poli. Diferiți cercetători susțin că ei şi-au creat chiar o bază subterană în Antarctica, spre sfârşitul războiului, care continuă să funcționeze şi astăzi. Date fiind dovezile pe care le-am văzut, nu am nici o îndoială că pământul este gol în interior, sau cel puțin că există mari spații în interiorul planetei noastre în care trăiesc civilizații foarte avansate. Într-un fel, putem spune că pe planeta noastră trăiesc trei categorii de oameni. Scriitorul Jules Verne a fost un inițiat de rang înalt al rețelei de societăți secrete, având conexiuni cu Societatea Teozofică, Ordinul Golden Dawn şi Ordinul Templierilor Orientali. De aceea, el ştia mult mai multe lucruri decât publicul larg. Multe din romanele sale de *science-fiction* se bazau pe fapte reale. De pildă, el a descris cele două luni ale planetei Marte încă din anul 1877, înainte ca acestea să fie identificate de astronomi (în mod oficial). Nici celebrul său roman, *O călătorie în centrul pământului,* nu este în întregime o ficțiune. El ştia că, în esență, povestea este adevărată. Susținătorii ideii că pământul este gol în interior afirmă că apele oceanelor se scurg în interiorul pământului pe la poli, formând în centrul acestuia o mare imensă, deasupra căreia luminează un soare interior central, care asigură lumina şi căldura necesare vieții. Am revăzut recent filmul făcut după romanul lui Jules Verne şi am constatat că centrul pământului este imaginat în acelaşi fel. Interesant mi se pare faptul că singurele obstacole cu care se confruntă eroii lui Jules Verne sunt nişte reptile uriaşe găsite în oraşul scufundat al Atlantidei. Există speculații (susținute de foarte multe dovezi) că dinozaurii au supraviețuit cataclismului de acum 65 de milioane de ani refugiindu-se în interiorul pământului, îndeosebi în dreptul polului sud. Unul din cei care au sugerat această posibilitate este paleontologul Tom Rich, care lucrează la muzeul Victoria din Australia şi care a descoperit în anul 1987 fosile ale unui dinozaur polar într-un tunel săpat în sudul statului Victoria, într-un loc cunoscut sub numele de Golful Dinozaurului. Fiind un inițiat de rang înalt, Jules Verne cunoştea aceste lucruri. De aceea, romanele sale de „ficțiune" (la fel ca numeroase alte opere literare şi filme făcute după ele) exprimă mult mai multe adevăruri decât am fi tentați să credem. Un exemplu elocvent în această direcție sunt filmele lui Steven Spielberg, îndeosebi cele din seria Indiana Jones, dar şi *Jurassic Park,* în care oamenii de ştiință manipulează ADN-ul pentru a crea nişte dinozauri reptilieni. Propria mea convingere este că ADN-l uman a fost folosit pentru a crea liniile genealogice reptilo-umane.

Figura 23

Schiță a cometei lui Donati făcută în anul 1853, care arată cum masa de materie dezintegrată este aruncată în afară de forța centrifugală, ajungând să „se rotească pe o orbită" în jurul unei surse centrale de energie. În acest fel, interiorul rămâne gol, la fel ca hainele din centrifuga

unei maşini de spălat, care se adună la exterior, lăsând interiorul gol. Nu cumva acelaşi proces s-a întâmplat şi în perioada în care s-a format pământul?

Există nenumărate dovezi că pământul este gol şi că în interiorul lui trăiesc civilizaţii avansate. Aceste teme se regăsesc în întreaga istorie a umanităţii, îndeosebi în tradiţiile şi culturile din antichitate. La ora actuală, oamenii au devenit într-o asemenea măsură marionetele celor care îi guvernează încât sunt dispuşi să ridiculizeze pe oricine ar încerca să-i convingă de faptul că interiorul pământului este gol. La urma urmei, nu contrazice acest lucru ce spun acei oameni de ştiinţă atât de inteligenţi? Ba da, la fel cum îi contrazicea pe timpuri afirmaţia că pământul este rotund, şi nu plat. Cine analizează acest subiect îşi dă seama cât de subţiri sunt argumentele oamenii de ştiinţă care încearcă să stabilească „realitatea" lor indiscutabilă. Ei nu au putut pătrunde decât la câţiva kilometri în interiorul scoarţei pământului, iar teoriile lor în ceea ce priveşte centrul planetei sunt – aşa cum le spune numele – simple teorii. Sunt suficiente câteva întrebări pentru ca linia oficial acceptată de gândire să se prăbuşească la fel ca un castel din cărţi de joc. Spre exemplu, mişcarea de rotaţie a planetei în jurul axei sale dă naştere unei forţe centrifugale care aruncă materia către exterior, la fel ca centrifuga unei maşini de spălat, care rămâne întotdeauna goală în centru. Cum ar fi fost posibil ca această materie să rămână în centrul planetei în perioada în care aceasta se afla în stare gazoasă şi apoi lichidă, înainte să se solidifice? Această concluzie este împotriva oricărei logici şi a tuturor legilor fizicii. Dacă priviţi *Figura 23,* puteţi vedea din desenul Cometei lui Donati, realizat în anul 1853, felul în care materia este proiectată în exterior, rotindu-se în jurul unui centru strălucitor sau al unui „soare" central. Pământul nu diferă deloc de această imagine. Cercetătorii conceptului de „pământul gol în interiorul său" susţin că scoarţa planetei noastre nu are o grosime mai mare de 1500 de kilometri. În rest, centrul pământului este gol. Oamenii pot trăi la fel de bine pe partea opusă a scoarţei pământului, aşa cum trăim noi la suprafaţa ei. Dacă vă întrebaţi cum poate fi posibil acest lucru, gândiţi-vă că oamenii care trăiesc în Australia nu cad de pe pământ, deşi trăiesc cu capul în jos faţă de cei din emisfera nordică. Forţa care îi menţine pe pământ este gravitaţia. Aceasta funcţionează la fel de bine şi în cazul celor care trăiesc în interiorul pământului. Forţa gravitaţiei îi atrage pe oameni către masa de materie, lucru valabil în egală măsură pentru cei care trăiesc la suprafaţa pământului şi în interiorul lui. Centrul forţei gravitaţiei nu este centrul planetei, ci este situat la circa 750 de kilometri sub suprafaţa scoarţei, adică la jumătatea acesteia, acţionând în mod egal asupra ambelor părţi ale acesteia *(vezi Figura 24).*

Figura 24

Aşa cred unii cercetători că arată interiorul planetei noastre. Ea este goală în centru, având un soare central şi o apă care curge între cele două deschizături polare. Forţa gravitaţiei este aceeaşi de ambele părţi

ale scoarței, atrăgând în egală măsură particulele de materie către masa centrală.

Existența unor deschizături la cei doi poli este o ipoteză rezonabilă, căci puterea forței centrifugale în perioada de formare a pământului trebuie să fi fost mult mai mică aici decât în restul pământului. Cercetătorii afirmă că după latitudinea de 70-75 de grade nord şi sud, pământul începe să se curbeze, creând nişte deschizături către interiorul pământului. Trecerea se realizează atât de lin încât navigatorii care au pătruns din greşeală în aceste regiuni nu şi-au dat seama că avansează către interiorul pământului până când nu le-au apărut în față nişte regiuni necunoscute, care nu figurau pe hartă. Deschizăturile au un diametru estimat la 2500 de kilometri şi sunt înconjurate de un inel magnetic. Sunt înconjurate aproape non-stop de nori, iar spațiul aerian este restricționat prin lege. Atunci când exploratorii aflați în căutarea polului nord sau a celui sud ajung în dreptul acestui inel magnetic, acul busolei arată în jos şi ei cred că se află deasupra polului. În realitate, nu se află decât în regiunea inelului magnetic ce înconjoară polul. Aceiaşi cercetători afirmă că lumina şi căldura din interiorul pământului provin de la un „soare" central. Marshall B. Gardner, unul din cei mai cunoscuți susținători ai teoriei pământului gol, credea că acest „soare" a fost creat chiar de nucleul fierbinte al planetei în perioada de formare a pământului, la fel ca în imaginea cometei lui Donati. Pe de altă parte, dacă acceptăm faptul că pământul este gol în interior, rezultă că şi celelalte planete din sistemul nostru solar sunt goale, căci se supun aceloraşi legi. Oare câte civilizații trăiesc în interiorul acestor planete, în timp ce oamenii caută viața doar la suprafața lor?

Alte întrebări la care susținătorii liniei oficiale de gândire nu pot răspunde sunt următoarele: de ce se formează aisbergurile din apă dulce, în condițiile în care la poli nu ar trebui să existe decât apă sărată? De unde provine toată vegetația descoperită în interiorul acestor aisberguri? De ce susțin toți exploratorii care s-au aventurat dincolo de polii magnetici ai pământului faptul că vremea se încălzeşte din ce în ce mai tare şi că gheața începe să dispară? De ce migrează iarna anumite animale şi păsări la nord de cercul polar (de pildă, elanii)? Viziunea convențională a ştiinței nu poate răspunde la aceste întrebări, în timp ce susținătorii teoriei interiorului gol al pământului pot. Există râuri cu apă dulce care curg în afară ieşind din interiorul pământului. Această apă dulce, care duce cu ea fragmente de vegetație şi polen, îngheață, dând naştere aisbergurilor din apă dulce într-o regiune în care nu ar trebui să existe decât apă sărată. Există cărți care redau în mult mai multe detalii dovezile referitoare la interiorul gol al pământului decât pot face eu în această lucrare. O sinteză excelentă a acestor dovezi apare în cartea doctorului Raymond Bernard, pe care v-o recomand cu căldură.

Una din călătoriile faimoase către interiorul pământului a fost cea a amiralului Richard E. Byrd, un personaj binecunoscut în marina Statelor

Unite. Acesta a zburat „din greşeală” către interiorul pământului pe la Polul Nord, în anul 1947, pe o distanță de 3000 de kilometri dincolo de polul magnetic, iar pe la Polul Sud în anul 1956 pe o distanță de 4000 de kilometri dincolo de polul magnetic. El a numit ținutul pe care l-a descoperit: „acel continent minunat apărut din senin” şi „pământul tuturor misterelor”. În anul 1947, Byrd şi pasagerii săi au transmis prin radio că zboară către interiorul planetei, văzând cum gheața este înlocuită treptat de pământ, lacuri şi munți acoperiți cu copaci. Ei au descris existența unor animale ciudate care semănau cu mamuții şi forme de relief care nu apar pe nici o hartă a pământului. După publicitatea care i s-a făcut inițial, toate informațiile referitoare la expediția lui Byrd au fost cenzurate, iar exploratorul a murit în anul 1957, la numai un an după excursia sa în Antarctica. Doi ani mai târziu, în decembrie 1959, redactorul revistei *Farfurii zburătoare,* Ray Palmer, a publicat un număr în care a povestit descoperirile amiralului Byrd, dar când a sosit camionul de la tipografie, a descoperit că revista sa lipsea. Palmer a sunat la tipografie, dar i s-a spus că nu au primit nici o comandă de transport pentru publicația sa. Când le-a cerut să retipărească ediția, i s-a răspuns că plăcile tipografice erau deteriorate şi că acest lucru nu mai era posibil. Palmer credea că OZN-urile nu vin din spațiul exterior, ci din centrul pământului, şi că aşa se explică soarta nefericită a acelei ediții a revistei sale. Personal, cred că ar putea avea dreptate, şi nu este exclus ca epopeea indiană antică *Ramayana* să descrie venirea lui Rama ca emisar al Agarthei într-o farfurie zburătoare.

Legendele referitoare la rasa conducătoare din interiorul pământului, formată din oameni blonzi cu ochii albaştri, se regăsesc în toate culturile antice, inclusiv în China, Tibet, Egipt, India, Europa, cele două Americi şi Scandinavia. În cartea sa, *Paradisul regăsit, sau leagănul rasei umane,* William E. Warren sugerează că oamenii provin de pe un continent tropical aflat în regiunea arctică, un ținut în care soarele nu apune niciodată şi unde locuia o rasă de zei care trăiau mai mult de o mie de ani fără să îmbătrânească. Warren consideră că acest ținut străvechi este totuna cu Hiperboreea de care vorbeau grecii antici. Eschimoşii, a căror origine ar putea fi chiar popoarele din interiorul pământului, au legende care vorbesc de o insulă paradisiacă aflată la nord, un ținut mirific în care soarele nu apune niciodată, în care nu există întuneric, dar nici o lumină supărătoare, un loc în care oamenii trăiesc mii de ani în pace şi armonie. Regăsim acelaşi mit la irlandezi. Legenda spune că în timpul marelui cataclism geologic şi al inundațiilor produse la suprafața pământului, lemurienii şi atlanții s-au refugiat în interiorul pământului. Platon vorbeşte de existența unor „tuneluri mai late sau mai înguste care făceau legătura între Atlantida şi interiorul pământului”. Tot el îl descrie pe marele conducător care „locuieşte în centru, în ombilicul pământului… cel care explică religiile întregii umanități”. Scriitorul roman Gaius Plinius Secundus, cunoscut mai ales sub numele de Pliniu, se referă şi el la oamenii din interiorul pământului care au fugit din Atlantida, dar şi la

legendele referitoare la nişte locuitori subterani numiți „troglodiți”, care ar fi ascuns în tunelurile lor o comoară străveche. Poveştile de acest fel abundă în toate culturile.

Farfuriile zburătoare ale naziştilor

Există de asemenea nenumărate legende despre navele în formă de „farfurii zburătoare” construite de nazişti înainte şi în timpul războiului, în cadrul unor programe controlate de societățile Thule şi Vril. Cercetătorul german Jan van Helsing şi mulți alții au descris o parte din tehnologia produsă după anul 1934, inclusiv bombardierul Vril-1, Vril-7 *(vezi secțiunea cu ilustrații)* şi aeronavele Haunebu 1, 2 şi 3. Aliații numeau aceste aeronave *foo-fighters* (n.n. aprox: bombardiere ciudate). Wendell C. Stevens, pilot în forțele aeriene ale Statelor Unite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi la ora actuală investigator al fenomenului OZN, povesteşte că aceste *foo-fighters* aveau culori ce alternau între cenuşiu-verde şi roşu-portocaliu. Ele s-au apropiat la numai cinci metri de aeronava sa, după care au rămas nemişcate. A fost imposibil să scape de ele sau să le atace şi şi-a pus problema să se întoarcă la bază sau să aterizeze. Helsing include în cartea sa şi fotografii ale acestei aeronave, confirmate şi de alți cercetători. Personal, sunt destul de sceptic când vine vorba de astfel de fotografii, căci acestea pot fi foarte uşor contrafăcute şi puse în circulație până când devin o realitate acceptată. Există însă un documentar video pe care îl consider foarte interesant, intitulat *OZN-urile – Secretele celui de-al Treilea Reich,* în care cercetătorul Vladimir Terziski prezintă o sumedenie de dovezi. Se pare că farfuriile zburătoare germane aveau foarte multe probleme tehnice, care au fost corectate abia după război. Potrivit mai multor cercetători în domeniu, în anul 1938 a avut loc o expediție germană în Antarctica, pe transportorul aerian *Schwabenland*. Nemții au declarat o regiune de 600.000 de kilometri care includea munți şi lacuri neacoperite de gheață teritoriu german. Ei au numit acest teritoriu Neuschwabenland (Noua Swabia) şi l-au transformat într-o imensă bază militară nazistă. În anul 1947 a avut loc ciudata misiune în Antarctica a amiralului E. Byrd, omul care a pătruns în interiorul pământului pe la amândoi polii. Acesta a luat cu el 4000 de soldați şi un transportor aerian complet echipat. După opt săptămâni soldate cu pierderi grele, aceştia au reuşit să revină în țară. Ce s-a întâmplat cu exactitate în Antarctica rămâne un mister până astăzi, dar Byrd avea să declare public mai târziu că în cazul unui nou război, umanitatea ar trebui să se aştepte la atacuri din partea unor avioane care pot zbura de la un pol la altul. A adăugat că în Antarctica există o civilizație avansată, care dispune de o tehnologie mult superioară celei existente la ora aceea pe pământ şi care s-a aliat cu SS-ul german.

De ce nu au câştigat în acest caz naziştii războiul? Mai întâi de toate, se pare că a existat un conflict în interiorul societăților secrete naziste. În al doilea rând, tehnologia „farfuriilor zburătoare” era în acea

vreme abia la începuturile ei, fiind încă departe de perfecţiune. După părerea mea, răspunsul cel mai simplu la întrebarea: „De ce nu au câştigat germanii războiul?” este: „Pentru că acest lucru nu trebuia să se întâmple”. Reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni îi manipulau, dar operau şi prin intermediul taberei opuse. Îşi doreau un război, aşa că au manipulat ambele tabere, obţinând ce şi-au dorit. Aşa cum explic pe larg în lucrarea mea anterioară, *Şi adevărul vă va face liberi,* naziştii au fost finanţaţi de aceleaşi linii genealogice care i-au finanţat şi pe Aliaţii care luptau „împotriva” lui Hitler. Principalii finanţatori au fost Rothschild-zii, care au operat, ca de obicei, prin intermediul agenţilor lor din Anglia, Statele Unite şi Germania. Standard Oil, compania controlată de Rockefeller-i, era practic una cu gigantul german I.G. Farben, cel care a susţinut întreaga maşinărie de război nazistă, dar şi lagărul de concentrare de la Auschwitz. Tehnologia care i-a permis lui Hitler să pornească războiul după dezastrul economic de dinainte i-a fost furnizată practic de către Standard Oil, inclusiv *know-how*-ul necesar pentru a transforma imensele rezerve de cărbune ale Germaniei în petrol. Alte rezerve de petrol i-au fost furnizate Germaniei de acelaşi Standard Oil prin intermediul principalul centru financiar al Frăţiei, Elveţia. Preşedintele companiei Standard Oil (la ora actuală Exxon) era în acea vreme William Stamps Farish, un prieten apropiat al lui Hermann Schmitz, preşedintele I.G. Farben. Nepotul lui Farish, William Farish III, face parte din cercul interior al lui George Bush. Printre cei care îl vizitează acasă se numără inclusiv regina Angliei şi prinţul Philip. Farish şi regina îşi încrucişează reciproc caii de rasă. Tatăl lui Bush, Prescott, unul din stâlpii de bază ai societăţii *Skull and Bones,* a fost unul din finanţatorii lui Hitler, prin intermediul unei filiale numită United Banking Corporation (UBC), al cărei director era. UBC a fost cel care a făcut legătura între W.A. Harriman Company din New York (transformată după 1933 în Brown Brothers, Harriman) şi afacerile lui Fritz Thyssen, marele antreprenor german în domeniul oţelului şi bancher, care l-a finanţat pe Hitler începând din anii 1920. La fel ca imperiul lui J.P. Morgan şi cel al Rockefeller-ilor, trustul lui Harriman era tutelat de Payseur-i şi de Rothschild-zi. Aceştia din urmă controlau inclusiv I.G. Farben.

Printre membrii conducerii filialei americane a I.G. Farben se număra şi Paul Warburg, agentul lui Payseur/Rothschild trimis în Statele Unite pentru a crea banca Rezervei Federale, lucru care s-a şi realizat în anul 1913. Fratele său, Max Warburg, a fost bancherul lui Hitler, până când a părăsit fără probleme Germania în anul 1938, stabilindu-se în Statele Unite. Alţi finanţatori ai lui Hitler au fost: General Electric, o companie care avea legături financiare strânse cu Franklin Delano Roosevelt, preşedintele care a intrat în război „împotriva” lui Hitler; Ford Motor Company, condusă de Henry Ford, care a primit de la nemţi cea mai înaltă distincţie de onoare acordată ne-germanilor, Marea Cruce a Vulturului German; şi International Telephone and Telegraph (ITT), care a susţinut inclusiv efortul de război german prin intermediul bancherului

personal al lui Hitler, ofițerul SS Kurt von Schroder. Cel care superviza tot acest efort concentrat de finanțare a lui Hitler a fost Montagu Norman (Com 300), Guvernatorul Băncii Angliei controlată de Rothschild-zi. Norman era asociat cu Hjalmar Schact, cel care avea să devină consilierul financiar personal al lui Hitler şi preşedintele băncii germane Reichsbank. Cei doi erau atât de apropiați încât Schact şi-a numit unul dintre nepoți Norman. Când naziştii au invadat Cehoslovacia, Norman i-a transferat lui Hitler echivalentul a şase milioane de lire sterline în aur cehesc, care a fost depozitat la Londra. În treacăt fie vorba, cele două semnături care confirmă numirea lui Schact în funcția de preşedinte al Reichsbank, la data de 17 martie 1933, au fost cea a lui Adolf Hitler şi cea a lui Max Warburg, omul lui Rothschild. Cei mai mulți „evrei" cred că oameni ca Rothschild-zii sau Warburg-ii, care pretind că sunt evrei, sunt de partea lor. Nimic nu este însă mai departe de adevăr. Aşa cum spuneam într-un capitol anterior, aurul şi banii furați de băncile elvețiene de la evreii germani conduce direct la Rothschild-zi.

Rothschild-zii şi asociații lor, Rockefeller-ii, Harriman-ii şi Bush-ii, s-au aflat inclusiv în spatele programului nazist de purificare a rasei. Expertul lui Hitler în domeniul purității rasei era dr. Ernst Rudin, psihiatru la Institutul Kaiser Wilhelm pentru Genealogie şi Demografie din Berlin, unde ocupa un întreg etaj pentru cercetările sale. Finanțarea întregului proiect a fost asigurată de… Rockefeller-i. Aceleaşi familii au finanțat şi mişcarea de eugenie al cărei scop era purificarea genetică a rasei germane prin eliminarea celor de rasă inferioară. La ora actuală, politicile de eugenie sunt cunoscute sub numele de „control al populației". Organizația cea mai cunoscută care se ocupă cu controlul populației este *Planned Parenthood* (n.n. Planificarea Familială), care şi-a început activitatea sub un cu totul alt nume în cadrul biroului londonez al Societății Britanice de Eugenie. Nu este de mirare că George Bush s-a folosit de orice prilej pentru a pompa sume masive din banii contribuabililor americani şi din cei ai Națiunilor Unite în această organizație. Bush şi Henry Kissinger sunt mari adepți ai lui Thomas Malthus, francmason din linia genealogică a lui Darwin, care a murit în anul 1834. El a militat pentru trierea popoarelor de alte rase decât cea albă şi a oamenilor albi „inferiori". La fel ca prietenul său economist, francmasonul John Stuart Mill, Malthus a afirmat că rasa ariană cu părul blond şi ochii albaştri era darul lui Dumnezeu pentru pământeni. Poate darul zeilor… Cei doi erau de părere că oamenii superiori aparținând rasei albe trebuiau să controleze rasele inferioare cu pielea întunecată. În esență, această filozofie nu este cu nimic diferită de cea nazistă sau de cea a *establishment*-ului britanic ori american, căci cele trei curente provin de fapt din aceeaşi sursă. De ce credeți că au fost promovate atâtea politici care au cauzat boli, moarte şi distrugere în Africa, Asia şi America Centrală şi de Sud? Toate fac parte din acelaşi plan. Dacă doriți să aflați informații suplimentare despre cei care l-au finanțat pe Hitler, despre rolul Rothschild-zilor şi despre programul de

control al populației de către rasa conducătoare, vă invit să citiți *Şi adevărul vă va face liberi.*

O nouă confirmare a faptului că forța care controla ambele tabere ale celui de-al Doilea Război Mondial era una şi aceeaşi se referă la vasta operațiune a serviciilor secrete americane şi britanice numită Proiectul Paperclip (n.n. textual: Agrafa), prin care cei mai importanți lideri nazişti, oameni de ştiință, ingineri şi experți în controlul minții au fost scoşi în afara Germaniei înainte de sosirea armatei aliaților. Toți aceştia au fost transportați în America de Sud şi în Statele Unite, pentru a-şi continua acolo munca în favoarea Agendei reptiliene. Naziştii judecați şi spânzurați la Nurenberg nu au fost decât nişte pioni expuşi la paradă pentru a da satisfacție opiniei publice. Regii, reginele, episcopii şi cavalerii regimului nazist au scăpat şi şi-au continuat campania împotriva umanității prin intermediul rețelelor secrete aranjate de „opozanții" lor, Marea Britanie şi Statele Unite. Printre naziştii care au scăpat grație Proiectului Paperclip s-a numărat şi criminalul în masă şi teroristul Josef Mengele. CIA a fost creația serviciilor secrete britanice, şi în special a cercului interior al acestora, cunoscut sub numele de *Special Operations Executive* (n.n. Serviciul pentru Operații Speciale) – SOE. CIA a înlocuit organizația serviciilor secrete creată în timpul războiului, Oficiul pentru Servicii Strategice (OSS), născut pe structura serviciilor secrete ale lui Payseur. OSS-ul era condus de Bill Donovan, o marionetă a cercului Payseur-Rothschild-Rockefeller şi fost coleg de şcoală cu Franklin Delano Roosevelt. Profesorul de drept al lui Donovan de la Universitatea Columbia (controlată de Frăție) a fost Harland E. Stone, care avea să devină mai târziu Procuror General al SUA. Un alt protejat al lui Stone a fost J. Edgar Hoover, francmason de grad 33 şi şeful de tristă reputație al FBI în perioada asasinării lui Kennedy. Deloc întâmplător, o bună parte din agenții care au fost implicați în asasinarea Preşedintelui Kennedy erau foşti agenți OSS transferați la Londra în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Această poveste este prezentată detaliat în lucrarea mea, *Şi adevărul vă va face liberi.* Unul dintre aceşti agenți era Clay Shaw, singurul om judecat pentru rolul pe care l-a jucat în asasinarea lui Kennedy, proces prezentat şi în filmul *JFK.* El a fost eliberat pentru simplul motiv că martorii împotriva lui au fost ucişi înainte de a apuca să depună mărturie. Shaw a fost unul din consultanții satanistului şi pupilei lui Rothschild, Winston Churchill. La fel ca toți agenții OSS detaşați la Londra, i-a cântat în strună Lordului Victor Rothschild, şeful neoficial al serviciilor secrete britanice.

Primul director al CIA a fost Allan Dulles. Acesta era nazist, la fel ca şi fratele său, John Foster Dulles, numit secretar de stat în aceeaşi perioadă. Familia Dulles este o altă linie genealogică aparținând aristocrației britanice. Amândoi frații Dulles au fost implicați în Proiectul Paperclip, alături de Henry Kissinger, un „evreu german", mare adept al satanismului şi unul dintre cei mai activi reptilieni. Cei doi Dulles proveneau dintr-o familie americană din sudul Statelor Unite, proprietară

de sclavi, şi erau veri cu Rockefeller-ii. Firma lor de avocatură, Sullivan and Cromwell, gestiona afacerile în SUA ale I.G. Farben. Marele susținător al lui Hitler, Fritz Thyssen, i l-a prezentat pe Allan Dulles Fuhrerului. John Foster Dulles scria „Heil Hitler” pe scrisorile pe care le trimitea clienților săi germani şi a fost trimis în Germania să negocieze acordarea unor noi împrumuturi naziştilor din partea grupului Mesei Rotunde Rothschild-Rockefeller. Împrumuturile aveau drept scop să-i ajute pe germani să plătească daunele de război impuse de acelaşi John Foster Dulles, în calitatea sa membru al delegației americane la Conferința de Pace de la Versailles, din anul 1919. De aceea, nu reprezintă nici o exagerare să afirmăm că CIA a fost o organizație creată de nazişti pentru nazişti. Printre aceştia se număra şi Reinhard Gehlen, principalul spion al lui Hitler pe frontul rusesc, căruia Allen Dulles i-a cerut mai târziu să organizeze rețeaua CIA pe teritoriul european. Cercetătorul Noam Chomsky afirmă că Gehlen a creat o armată secretă CIA-nazistă, care şi-a extins operațiunile până în America Latină. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu rețeaua poliției internaționale numită Interpol. Practic, nu naziştii au pierdut războiul. Totul a fost o înscenare controlată de aceeaşi forță şi transformată într-o mare afacere după carnagiu, în condițiile în care Agenda continua să avanseze. Şi o ultimă întrebare: a murit într-adevăr Hitler în buncărul său? Evident că nu. Dr. Robert Dorion, directorul Institutului de Medicină Legală de pe lângă Ministerul Justiției din Quebec, Montreal, a declarat că există neconcordanțe între fotografiile danturii cadavrului atribuit lui Hitler şi nenumăratele fotografii făcute Fuhrerului în timp ce îşi ținea discursurile (cu gura deschisă). Structura decalajelor dintre dinți este diferită. Hitler avea o obturație a unui canal şi un dinte de porțelan pe care cadavrul nu le avea, iar puntea dentară inferioară era foarte diferită.

După război, conducerea nazistă şi-a schimbat pur şi simplu cizmele şi ținuta militară cu costumele civile şi halatele oamenilor de ştiință, iar Agenda a continuat să avanseze. În aceste condiții, mai sunt oare cititori care nu cred că nucleul nazisto-satanic al Guvernului SUA este capabil să ardă copii la Waco sau să-i arunce în aer prin bomba de la Oklahoma, numai pentru a-şi duce mai departe misiunea, conform Agendei de dominare globală a lumii? Aşa gândesc cei care controlează această lume, iar cinci miliarde de oameni se complac în această situație. Dacă vor continua să facă la fel, mentalitatea reptilo-ariano-nazistă va continua să controleze planeta pământ.

Capitolul 13

Rețeaua la ora actuală

După câteva mii de ani de evoluție, rețeaua reptiliană a devenit la ora actuală o încrengătură imensă şi nu întotdeauna uşor de recunoscut de societăți secrete, bănci, afaceri, partide politice, agenții de securitate,

mijloace mas-media, şi aşa mai departe. Structura de bază şi Agenda sa rămân însă extrem de simple.

Centrul rețelei operaționale este City-ul londonez. Alte centre de decizie se află în Franța, Germania, Elveția, Italia şi Statele Unite. Aceştia sunt păianjenii care țes imensa pânză a rețelei, cel mai important dintre ei fiind în continuare City-ul londonez, Noua Troia. Din acest centru sunt administrate Agenda globală şi politicile Frăției, introduse apoi de „managerii de ramură" în țările respective. Astfel, dacă Agenda globală impune prăbuşirea dolarului american, a pesoului mexican, a randului sud-african sau a piețelor bursiere din Orientul Îndepărtat, managerii de ramură din țările respective acționează şi asigură implementarea acestor deziderate. Frăția nu are niciodată de suferit, dimpotrivă, căci ştie exact la ce să se aştepte. Principalele bănci ale Frăției din Statele Unite, precum Chase Manhattan a familiei Rockefeller, şi-au sporit considerabil profiturile în anul 1991, când pesoul mexican s-a prăbuşit, căci şi-au vândut depozitele de peso chiar înainte de devalorizarea acestuia. În anul 1987, miliardarul finanțist Jimmy Goldsmith, rudă cu Rothschild-zii, şi-a vândut toate acțiunile, cu puțin înainte de colapsul burselor mondiale. Evident, o coincidență!

În inima rețelei (sau în vârful piramidei, cum preferați) se află reptilienii. Aceştia operează în principal sub acoperire, din bazele lor subterane, dar mai ales prin posedarea liniilor genealogice reptilo-umane al căror nivel de conştiință rezonează plenar cu conştiința reptiliană din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Membrii acestor familii de viță veche posedate de reptilieni dețin la ora actuală toate pozițiile importante în structurile puterii sau lucrează sub acoperire, controlându-i pe cei care dețin aceste poziții oficiale, de pildă pe prim miniştri şi pe preşedinți. Ideea că cei care conduc țara sunt reptilieni sau oameni posedați de aceştia li se poate părea fantastică celor care au viziunea foarte limitată, dar nenumăratele dovezi adunate de-a lungul miilor de ani explică perfect „misterele" istoriei. Mulți oameni mă întreabă, pe bună dreptate, de ce ar pierde cineva mii de ani pentru a prelua controlul asupra unei planete, ştiind că oricum va muri înainte de împlinirea acestui deziderat. Răspunsul este simplu: conştiințele care posedă aceste trupuri se folosesc de ele ca de un înveliş exterior, ca de un costum spațial, până când acesta se uzează, după care îl schimbă cu altul. Cei care au ocupat de-a lungul timpului trupurile principalilor jucători ai marelui joc al conspirației din cele mai vechi timpuri şi până astăzi sunt aceiaşi reptilieni. Obsesia încrucişării rasiale a liniilor genealogice ale Frăției provine din necesitatea păstrării purității genetice reptiliene, şi implicit a legăturii vibratorii între trupul uman aflat în spațiul tridimensional şi conştiința care îl posedă din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Pentru a ascunde acest adevăr, membrii Frăției au distrus toate documentele şi textele antice, subjugând şi oprimând societățile native ale lumii. Scopul reptilienilor este acela de a distruge toate amintirile rămase din perioada în care operau la vedere, astfel încât oamenii să nu-şi dea seama că sunt

controlați prin intermediul unor corpuri fizice aparent umane de o forță neumană aflată într-o altă dimensiune.

Figura 25:

Piramida puterii

Anunnaki/reptilienii (a patra dimensiune)

Elita globală

Nivele ierarhice ale puterii şi cunoaşterii, similare cu cele dintr-o instituție (spre exemplu, de la casier la preşedinte de bancă)

Bănci Afaceri Armată Politică Educație Media Religie Servicii secrete Companii farmaceutice /medicină droguri ilegale / crimă organizată

Piramida puterii, care asigură controlarea tuturor instituțiilor de aceeaşi Elită minusculă. Ea permite implementarea aceleiaşi Agende în toate domeniile societății.

Adevărul acestei realități este ținut în cel mai strict secret şi nu este cunoscut decât pe nivelul suprem al imensei rețele de societăți secrete, adică de către un număr foarte mic de oameni. Fiecare secțiune a piramidei globale este organizată ca o piramidă mai mică, compartimentată în acelaşi fel, la fel ca un submarin. Ceea ce se află deasupra se află şi dedesubt. Spre exemplu, piramida francmasoneriei răspunde în fața unei conduceri obişnuite, care răspunde la rândul ei în fața unei structuri superioare. Acolo unde se termină gradele francmasoneriei încep gradele Iluminaților. Marea majoritate a masonilor nu pot aspira însă mai sus de gradul 33 al ritului scoțian şi de gradul 10 al ritului de York. Dacă Frăția consideră că cineva are mentalitatea şi structura genetică potrivită, acesta poate avansa pe un nivel superior, primind un grad în structura Iluminaților sau în alte grupuri super-secrete ale cercului interior, precum Masa Rotundă, care operează deasupra nivelului oficial al unor societăți secrete precum francmasoneria sau Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim (de Malta). La vârf, ierarhiile societăților secrete devin una, transformându-se într-o organizație unică, ce implementează aceeaşi Agendă, dincolo de conflictele şi certurile nesfârşite de la baza piramidei.

Această rețea de societăți secrete îşi plasează inițiații cei mai de încredere în pozițiile cele mai influente ale sistemului bancar, ale lumii afacerilor, politicii, mas-mediei, armatei, medicinii, etc. La fel ca în cazul piramidei puterii, toate aceste instituții şi organizații aparent fără legătură unele cu altele fuzionează la vârf, fiind controlate de aceiaşi oameni. Structura seamănă cu cea a păpuşilor ruseşti: fiecare păpuşă (în cazul de față piramidă) se află în interiorul alteia, până la păpuşa (piramida) globală, care le include pe toate celelalte *(vezi Figura 25).* Fețele publice ale acestor organizații şi cei care le controlează din culise aparțin aceleiaşi rețele, aşa că nu contează prea mult dacă eşti francmason, cavaler de

Malta, inițiat al societății *Skull and Bones* sau membru al unui grup mai mult sau mai puțin secret precum Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale, Consiliul pentru Relații Externe, Grupul Bilderberg, Clubul de la Roma sau Comisia Trilaterală, despre care voi vorbi pe larg în paginile care urmează. Ceea ce doresc să subliniez deocamdată este că deşi au nume şi obiective aparent diferite, toate aceste organizații sunt controlate în final de aceeaşi conducere.

Păianjenul

Societățile şi grupurile secrete care alcătuiesc această imensă rețea sunt versiunea actualizată şi extinsă a unei rețele similare care a existat în antichitate. Unii cercetători afirmă că la vârful ierarhiei se află (în ordine succesivă) Consiliul celor 3, Consiliul celor 5, Consiliul celor 7, Consiliul celor 9, Consiliul celor 13, Consiliul celor 33, Marele Consiliu Druid, Comitetul celor 300 („Olimpienii") şi Comitetul celor 500. Multe grupuri nu au nici un nume, ca să nu poată fi detectate. Personal, am convingerea că în vârful piramidei se află o singură persoană, cel mult două, un fel de Mare Preot şi Mare Preoteasă a lumii, căci, aşa cum voi explica ceva mai târziu, cea mai importantă ierarhie, în fața căreia sunt subordonate toate celelalte, este ierarhia Sataniştilor. Cine vrea să controleze jocul trebuie să controleze toate taberele, iar această structură permite exact acest lucru. Frăția controlează taberele „pro" şi „contra" din politică, sistemul bancar, domeniul afacerilor, mas-media, etc. Ea are agenți în toate guvernele, dar şi în taberele opuse acestora, în ambele tabere ale oricărui război sau conflict politic, în cartelurile drogurilor, dar şi în agențiile antidrog care se „războiesc" cu acestea, în sindicatele crimei organizate, dar şi în agențiile de securitate care „investighează" aceste sindicate, în grupurile teroriste, dar şi în serviciile secrete care încearcă să le „anihileze". Simplul fapt că cineva afirmă că luptă pentru pace şi libertate nu înseamnă că acest lucru este neapărat adevărat. De altfel, dacă ar fi adevărat, nu ar mai trebui să spună acest lucru în gura mare, căci ar fi evident din faptele sale. Personal, am o regulă simplă: orice persoană sau instituție care se declară „democrată" este orice doriți dumneavoastră, numai democrată nu. Este suficient să priviți câte Fronturi Democratice există în lume ocupate cu impunerea unei dictaturi.

Rețeaua Mesei Rotunde

Una din principalele rețele care există la ora actuală este guvernată la centru de Masa Rotundă *(vezi Figura 26).* Aşa cum am văzut mai devreme, Masa Rotundă are filiale în întreaga lume, iar în anii 1920 şi 1921 a adăugat două noi organizații la rețeaua sa: Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale (RIIA) şi Consiliul pentru Relații Externe (CFR). RIIA şi-a creat la rândul ei propriile filiale. La fel, Consiliul pentru Relații Externe din New York şi-a creat propria sa rețea subordonată pe teritoriul

Statelor Unite, făcând legătura între Frăția Babiloniană şi departamentele Guvernului SUA, Congres, proprietarii de media, editori, jurnalişti, fundații scutite de la plata impozitelor, precum Rockefeller Foundation, universități, oameni de ştiință, ambasadori, lideri militari, „istorici", bancheri şi oameni de afaceri. Fiecare țară importantă are o asemenea rețea care respectă Agenda dictată de centrele globale din City-ul londonez, Germania, Franța şi Elveția. Odată, am fost atacat pe când vorbeam la un post de radio din Cape Town de un „astrolog" care mi-a spus că este imposibil să existe o conspirație de felul celei pe care o expun, pentru simplul motiv că aceasta nu ar putea fi organizată pe o perioadă atât de lungă de timp. Aşa cum se întâmplă în majoritatea cazurilor de acest fel, omul nu îmi citise cărțile şi nu făcuse nici un fel de cercetări înainte de a se grăbi să conteste această realitate. Dacă ar fi făcut-o, şi-ar fi dat seama că din cauza acestei structuri a rețelei, nu numai că este posibil să urmezi aceeaşi Agendă de-a lungul mai multor generații succesive, dar este şi foarte pertinent să crezi acest lucru. De ce nu dispare o mare corporație sau o mare bancă atunci când generația actuală de lideri moare sau se pensionează? Pentru că ei îi urmează la conducere o altă generație. La fel se petrec lucrurile şi cu Frăția şi Agenda ei. Astrologul respectiv ar face mai bine să îşi consulte propria hartă cerească, verificând dacă nu cumva conjuncțiile de pe aceasta îl împiedică să vadă ceea ce este evident, respingând şi condamnând informații pe care nu a făcut nici un efort să le citească, să le verifice şi să le înțeleagă.

Figura 26

Rețeaua Mesei Rotunde

Consiliul pentru Relații Externe

Comisia Trilaterală　　　　Națiunile Unite

Masa Rotundă

Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale Grupul Bilderberg

Clubul de la Roma

În mai 1954 a avut loc prima întâlnire oficială a unei noi organizații din rețeaua Mesei Rotunde, Grupul Bilderberg (Bil), numit astfel după Hotelul Bilderberg din Oosterbeek, Olanda, unde a avut loc întâlnirea. Cel puțin, aceasta este varianta oficială a poveştii. Bil sau Bel a fost Zeul-Soare la fenicieni. Bilderberg se traduce prin „Bel al stâncii" sau „Bel al muntelui". Grupul Bilderberg a fost condus între anii 1954-1976 de prințul Bernhard al Olandei, fost ofițer nazist şi spion german care a lucrat pentru departamentul NW7 al serviciului secret al imensului conglomerat chimic I.G. Farben, cel care a condus lagărul de concentrare de la Auschwitz. Unii cercetători susțin că papa Ioan Paul II a lucrat şi el pentru I.G. Farben. Nu ştiu dacă este adevărat, dar nu m-ar surprinde deloc, căci papii sunt aleşi de Frăție. Prințul Bernhard, un german care s-a aliat prin căsătorie cu familia regală olandeză, la fel ca William de Orania

la vremea lui, este un reptilian înrudit şi foarte bun prieten cu prinţul Philip al Marii Britanii. Împreună, cei doi au creat organizaţia World WildLife Fund (n.n. Fondul Mondial pentru Animalele Sălbatice), devenit între timp Worldwide Fund of Nature (WWF – Fondul Mondial pentru Natură). Aşa cum vom vedea într-un capitol ulterior, ultimul lucru care îi interesa pe cei doi era protecţia animalelor sălbatice. În anul 1968 a fost creat Clubul de la Roma, condus de francmasonul Aurelio Peccei (Com 300 şi membru al Grupului Bilderberg), numărul doi în grupul Fiat, condus de un alt membru al Grupului Bilderberg şi al Nobilimii Negre, Giovanni Agnelli. Peccei i-a spus odată amicului său, fostul secretar de stat american Alexander Haig (TC, Cavaler de Malta) că se simţea o reîncarnare a lui Adam Weishaupt. Weishaupt a fost omul care a creat organizaţia Iluminaţilor bavarezi. Clubul de la Roma, creat pe domeniul particular al familiei Rockefeller de la Bellagio, în Italia, a pus bazele mişcării ecologiste. Rockefeller-ii şi Rothschild-zii i-au dictat acestei mişcări aşa cum au dorit. Clubul de la Roma s-a folosit de mişcarea ecologistă pentru a centraliza şi mai multă putere şi pentru a confisca terenuri. Sub pretextul apelului la „salvarea planetei" se ascunde adevărul trist că este doar o altă acoperire a Agendei controlului global asupra lumii, guvernată chiar de cei care creează problemele de mediu. Acelaşi principiu se aplică şi Clubului de la Budapesta, care încearcă să facă cu „spiritualitatea" ce a făcut Clubul de la Roma cu mediu. Clubul de la Budapesta este condus de Ervin Laszlo, un asociat al lui Aurelio Peccei. Un alt satelit important al Mesei Rotunde este Comisia Trilaterală, creată de Rockefeller-i în Statele Unite în anul 1972. Rolul acesteia este de a coordona implementarea Agendei între cele trei regiuni principale ale lumii: Statele Unite, Europa şi Japonia. Am prezentat pe larg aceste organizaţii în lucrarea *Şi adevărul vă va face liberi,* dar pentru cei care nu au citit-o, voi face în continuare o sinteză a influenţei covârşitoare a acestor organizaţii asupra vieţii noastre de zi cu zi şi asupra marilor probleme ale lumii. Pentru a înţelege mai bine, ori de câte ori voi menţiona pe cineva care a fost, este sau urmează să devină membru al acestor grupuri, voi folosi abrevierile RIIA, CFR, Bil şi TC. La ora actuală nu vă pot oferi informaţii referitoare la conducerea modernă a Institutului Regal pentru Afaceri Internaţionale, întrucât această organizaţie este atât de secretă încât nu am reuşit să le obţin. Dacă cineva poate să mă ajute în această direcţie, i-aş fi recunoscător. Îi cunosc totuşi pe o parte din membrii săi importanţi.

Aceste grupuri interconectate numără printre membrii lor liderii sistemului bancar global, ai mediului de afaceri, mediei, armatei, serviciilor secrete, educaţiei şi politicii. Pentru a înţelege mai bine despre ce oameni vorbim, vă propun să îi trecem în revistă pe câţiva dintre cei care au participat la prima şedinţă a Grupului Bilderberg, din anul 1954. Preşedintele Adunării a fost prinţul Bernhard, soţul reginei Juliana a Olandei (Com 300), o obişnuită a acestor şedinţe ale Grupului Bilderberg. Actuala regină, Beatrix, este o altă susţinătoare activă a Grupului. Printre

alți președinți ai Grupului Bilderberg s-au numărat Sir Alex Douglas Hume (Lord Home), membru al unei linii genealogice din elita scoțiană și fost prim ministru al Marii Britanii; și un alt membru al unei linii aristocratice britanice, Lord Carrington, care a devenit președinte în anul 1991 (vom discuta imediat mai multe despre el). Prințul Bernhard a fost propus ca președinte al Grupului Bilderberg de către Lordul Victor Rothschild, unul din cei mai mari escroci, spioni și manipulatori ai secolului XX. Alte personalități care au participat la acea primă ședință au fost: David Rockefeller (CFR, TC); Deak Rusk (CFR, TC, bursier Rhodes), președintele Fundației Rockefeller și secretar de stat sub John F. Kennedy; Joseph E. Johnson (CFR), președintele Fundației Carnegie pentru Pacea Internațională și secretar SUA pentru Grupul Bilderberg; Denis Healey (TC, RIIA, Com 300, Societatea Fabian), ministrul apărării în guvernul britanic laburist între anii 1964-1970 și Cancelar al Eșichierului între 1974-1979; și Lord Boothby, care a lucrat împreună cu Winston Churchill la unificarea Europei, cunoscută mai târziu sub numele de Uniunea Europeană.

NATO a fost creația Frăției și are menirea să devină o armată mondială unică, atrăgând tot mai multe țări și manipulând „problemele" care îi permit să acționeze în afara domeniului său de referință. Toți ultimii cinci secretari generali ai NATO au fost membri Bilderberg: Joseph Luns, Lord Carrington, Manfred Woerner, Willy Claes și Javier Solana. Președintele Băncii Mondiale, James Wolfenson, partener cu Rothschild-zii, precum și majoritatea predecesorilor săi, sunt membri ai Grupului Bilderberg. La fel și primii doi președinți ai recent createi Organizații Mondiale a Comerțului, o creație a Frăției care impune taxe grele unor țări care încearcă să își protejeze popoarele de nemilosul sistem financiar și comercial global. Primul președinte al Organizației Mondiale a Comerțului a fost irlandezul Peter D. Sutherland (Bil, TC, Com 300), director al Acordului General pentru Tarife și Comerț (GATT), comisar al Comunității Europene (Uniunii de mai târziu) și președinte al Băncilor Irlandeze Aliate și al Goldman Sachs. A devenit mai târziu președinte al British Petroleum (BP). Sutherland este o simplă marionetă a Elitei și a fost înlocuit la conducerea OMC de un membru italian al Grupului Bilderberg, Renato Ruggeno. Atât Banca Mondială cât și Organizația Mondială a Comerțului au legături strânse cu celelalte organisme financiare globale, precum Fondul Monetar Internațional și grupul G-7/G-8, impunându-și alături de acestea politicile în fața unor țări în curs de dezvoltare din Africa, Asia și America Centrală și de Sud. Ele se asigură astfel că aceste țări sunt controlate de corporațiile transnaționale controlate de aceleași grupări. Acordul Multilateral pentru Investiții (MAI) este o altă organizație al cărei scop este să amplifice dramatic capacitatea corporațiilor transnaționale de a distruge baza economică a diferitelor țări prin repatrierea profiturilor în condițiile în care evită să își plătească impozitele și să respecte legile pe care alte afaceri sunt nevoite să le aplice. Rețeaua centrală a băncilor este controlată integral de Masa

Rotundă/Grupul Bilderberg. Mai mulți preşedinți ai Băncii Angliei, inclusiv Sir Gordon Richardson, au fost membri ai Grupului Bilderberg, iar acest lucru este valabil şi în cazul altor bănci centrale, precum Rezerva Federală a Statelor Unite – acel cartel de bănci private europene care controlează economia Statelor Unite. Actualul preşedinte al „Fed" este Alan Greenspan (CFR, TC, Bil), care l-a înlocuit pe Paul A. Volker (CFR, TC, Bil). Cred că v-ați făcut o părere. La fiecare câteva săptămâni mas-media din Marea Britanie şi SUA face speculații referitoare la ultimele afirmații ale lui Greenspan, ale Guvernatorului Băncii Angliei sau al Bundesbank despre starea economiei țărilor lor. Aceste afirmații sunt suficiente pentru a produce mari oscilații la bursă. O simplă reducere sau creştere a ratei dobânzii operată de aceşti oameni are efecte spectaculoase asupra pieței şi asupra vieții de zi cu zi a oamenilor. Cine credeți că îi controlează pe aceşti oameni şi afirmațiile pe care le fac? Exact! Am un prieten care a investit masiv în bursa americană şi care a început să studieze structurile investițiilor făcute de marile corporații, bănci şi companii de asigurări în perioada de dinaintea unei declarații a lui Greenspan. De fiecare dată a descoperit că marii jucători pe piața bursieră cumpără sau vând masivi acțiuni sau titluri în cele trei zile de dinaintea discursului lui Greenspan. Evident, discursul acestuia afectează exact acțiunile şi titlurile vândute sau cumpărate de aceştia. Dacă vreți să ştiți cum se vor comporta bursele, tot ce trebuie să faceți este să urmăriți cum procedează familiile şi corporațiile Frăției care controlează piețele. Printre marii jucători precum Rothschild şi Rockefeller, sau oamenii acestora, precum Greenspan, se învârt şi nişte jucători mai mici, precum „renegatul" George Soros (Bil), care nu fac altceva decât să urmeze ordinele. Soros a fost cel care a speculat lira sterlină în septembrie 1992, făcând miliarde pe seama britanicilor, căci Cancelarul Eşichierului a încercat să apere moneda națională. Cine credeți că era acest cancelar? Norman Lamont… din Grupul Bilderberg. Soros a făcut acelaşi lucru şi cu coroana suedeză, cu acelaşi succes. Cine era primul ministru al Suediei la vremea respectivă? Carl Bildt… din Grupul Bilderberg. Teama de a nu rămâne singuri, generată de această prăbuşire a coroanei provocată de Soros, i-a făcut pe suedezi să accepte intrarea în Uniunea Europeană, lucru pe care foarte mulți îl regretă la ora actuală.

Carierele multor politicieni au explodat literalmente după ce au început să participe la şedințele Grupului Bilderberg. Prin anii 70, cariera preşedintei Partidului Conservator Britanic Margaret Thatcher intrase în declin, până când a început să participe la şedințele Grupului Bilderberg. În anul 1979, ea a fost aleasă ca prim ministru, după seria de atacuri şi scandaluri la adresa laburiştilor care au condus țara până atunci. Un an mai târziu, la Casa Albă au fost aleşi Ronald Reagan şi George Bush, care au introdus exact aceleaşi politici economice extreme pe care le-a aplicat Margaret Thatcher (care au şi rămas în istorie sub numele de thatcherism). De fapt, nu era nici un fel de thatcherism; era pur şi simplu Agenda Frăției, care cerea ca ratele dobânzilor să scadă la nişte niveluri care au distrus

economiile ţărilor lumii a treia, pregătind astfel terenul pentru programul de recolonizare prin control financiar. Mania privatizărilor în neştire care s-au produs sub guvernările lui Thatcher, Reagan şi Bush a permis trecerea unor active fabuloase ale statului în mâinile corporaţiilor conduse de Frăţie, la preţuri de nimic. Când Thatcher şi-a încheiat misiunea, protecţia care i se acorda i-a fost retrasă, căci nici o persoană nu este mai importantă decât cauza comună. În anul 1991, guvernatorul relativ necunoscut al statului Arkansas a fost invitat de David Rockefeller la o întrunire a Grupului Bilderberg de la Baden-Baden, în Germania. Numele său era Bill Clinton. Un an mai târziu, acest om aparţinând unei linii genealogice regale (Nobilimea Neagră) a fost ales Preşedinte al Statelor Unite. În anul 1993, un purtător de cuvânt al Partidului Laburist din Marea Britanie a fost invitat la întrunirea Grupului Bilderberg de la Vouliagment, în Grecia. Numele său era Tony Blair. Un an mai târziu, după moartea bruscă şi neaşteptată a liderului Partidului Laburist, John Smith, locul său la conducerea partidului a fost luat de Blair. Începând din acel moment, o serie întreagă de scandaluri şi conflicte au distrus credibilitatea guvernului conservator al lui John Major, asigurându-i astfel lui Blair o victorie uşoară la alegerile din 1997. La începutul anului 1997 mă aflam într-un turneu în Australia. Am prezis atunci nu doar că Blair va fi ales ca prim ministru, dar şi că alegerile se vor desfăşura pe data de 1 mai, una dintre cele mai importante zile pentru Frăţia Babiloniană. Acest lucru este atestat de ritualurile fertilităţii numite May Day, dar şi de Ziua Internaţională a Muncii, celebrată de Uniunea Sovietică, această creaţie a Frăţiei. Organizaţia Iluminaţilor bavarezi a fost creată la data de 1 mai 1776. Tony Blair era un pion atât de important în mâinile Frăţiei încât nu am avut nici o îndoială că va fi adus la putere în data de 1 mai. În Anglia nu există alegeri la termen. Primul ministru poate provoca alegeri oricând doreşte în timpul celor cinci ani de la venirea la putere, aşa că el este cel care anunţă data. Ce credeţi că a făcut John Major? Conform instrucţiunilor Frăţiei, a convocat alegeri generale la data de 1 mai 1997, iar Tony Blair, unul din marii jucători preferaţi de Frăţie, a fost ales. Începând din momentul în care a venit la putere, Tony Blair împreună cu cancelarul său, Gordon Brown, un alt membru al Grupului Bilderberg, a început să implementeze Agenda Frăţiei pentru anii Mileniului ce urma să înceapă, referitoare atât la Marea Britanie cât şi la Europa în ansamblul ei. Aceasta includea cedarea puterii guvernului de a fixa rata dobânzii Băncii Angliei, lucru care s-a întâmplat la numai câteva zile de la alegeri. Politicile economice aplicate de Brown nu au diferit în esenţă de cele ale cancelarului conservator de dinainte, Kenneth Clarke, pe care Brown l-a înlocuit. Acest lucru nu este deloc surprinzător, căci Clarke este şi el un membru al Grupului Bilderberg, participând inclusiv la şedinţa din Grecia, împreună cu Blair, iar apoi la cea de la Tumberry, în Scoţia, care a avut loc în mai 1998. Frăţia nu a făcut decât să înlocuiască un lingău conservator cu unul laburist, numindu-i pe rând în fruntea ministerului finanţelor. Singurul lucru care s-a schimbat a fost numele scris pe uşa cabinetului. La fel ca şi

SUA sau orice altă țară de pe glob, Marea Britanie este o țară uni-partinică, deşi oamenii cred că sunt liberi pentru că au dreptul să bifeze o căsuță o dată la cinci ani, alegând o nouă marionetă a Frăției pentru a-i conduce. Cel puțin în Statele Unite votul este electronic, ceea ce facilitează şi mai mult eventuala fraudare a alegerilor (dacă aceasta se dovedeşte necesară).

Tony Blair a devenit rapid prieten la cataramă cu Bill Clinton (CFR, TC, Bil), vorbind practic pe o singură voce cu aceasta (evident, vocea Frăției). Principalul colaborator al lui Blair în guvernul laburist a fost Peter Mandelson (RIIA), supranumit Prințul Întunericului. El este unul din cei mai importanți oameni de legătură ai Frăției cu Partidul Laburist, continuând să ocupe această poziție în pofida demisiei din cabinetul lui Blair în urma unui scandal financiar. Tocmai când Peter Mandelson a primit însărcinarea de a se ocupa de imaginea partidului laburist prin anii 80, acesta şi-a schimbat sigla din steagul roşu în celebrul simbol al Frăției de-a lungul secolelor: trandafirul roşu. Cancelarul Kohl al Germaniei este la rândul lui un membru al Grupului Bilderberg, la fel cum au fost şi predecesorii săi, Brant şi Schmit. Mulți prim miniştri şi politicieni de frunte din Olanda sunt membri ai Grupului Bilderberg. Printre ei se numără Ruud Lubbers. Acelaşi lucru este valabil în cazul tuturor țărilor vest-europene. Alți membri ai grupului au fost: Carl Bildt, Olof Palme, fostul prim ministru asasinat al Suediei, Uffe Ellemann-Jenson şi Ritt Bjergegaard (Danemarca). Jacques Santerre, şeful Comisiei Europene, este membru al Grupului Bilderberg. El reprezintă cea mai importantă voce publică a Uniunii Europene, conducându-şi dictatura centralizată cu o aroganță uimitoare, pe care membrii Frăției o manifestă frecvent. Regalitatea europeană este reprezentată în Grupul Bilderberg de familiile regale din Olanda, Suedia, Spania şi Marea Britanie (de fapt, toți sunt membri ai unor ramuri diferite ale aceleiaşi familii regale). Alți membri ai Grupului Bilderberg sunt Lord Mountbatten, prințul Philip şi prințul Charles.

„Negociatorii de pace”

Ori de câte ori Frăția foloseşte un nume pentru o organizație a sa, cu siguranță aceasta se ocupă exact cu activitatea opusă. Fundația Carnegie pentru Pacea Internațională pune la cale războaie, iar „Fronturile Democratice” din întreaga lume pregătesc terenul pentru instaurarea dictaturii. La fel stau lucrurile şi cu „negociatorii de pace”. Henry Kissinger se plimbă prin toată lumea vorbind despre „pace”, dar ori de câte ori părăseşte o țară, aceasta devine iadul pe pământ. Nu se pune problema că ar fi un negociator slab; dimpotrivă, îşi face perfect datoria ca emisar al Frăției. Compania sa, Kissinger Associates (al cărei director fondator este Lord Carrington – RIIA, Bil, TC), a fost profund implicată în declanşarea războiului din Bosnia, care a permis avansarea Agendei Frăției în privința creării armatei unice sub conducerea NATO. Această temă este

de-a dreptul recurentă. Tot ce au de făcut membrii Frăției este să pornească un război, iar apoi să negocieze „pacea" în termenii doriți de ei. Până la începerea conflictului din Bosnia, *status quo*-ul era Forța de Pace a Națiunilor Unite. Aceasta s-a dovedit a fi însă (în mod intenționat) ineficientă, şi după toate acele imagini de coşmar care se lăfăiau pe ecranele televizoarelor în fiecare seară, opinia publică internațională a strigat la unison: „Trebuie făcut ceva. Aşa nu se mai poate. Ce aveți de gând să faceți pentru a curma această situație?" Şi cei care au pus la cale războiul prin ingineriile lor au oferit soluția aşteptată: o armată NATO puternică, de 60.000 de soldați, cea mai mare forță multinațională adunată după cel de-al Doilea Război Mondial. În astfel de situații, rețeaua Mesei Rotunde se dovedeşte ideală pentru a numi oamenii în pozițiile cheie. Primul negociator de pace numit de Uniunea Europeană în Bosnia a fost, desigur… Lord Carrington, preşedintele Grupului Bilderberg, al Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale, membru în Comisia Trilaterală şi în Comitetul celor 300. Mai târziu, el a fost înlocuit de Lord David Owen (Bil, TC) şi de Carl Bildt (Bil), fostul prim ministru suedez. Negociatorii numiți de Națiunile Unite au fost Cyrus Vance (Bil, CFR, TC) şi norvegianul Thorvald Stoltenberg (Bil, TC). Negocierile acestora nu au ajuns la nici un rezultat, aşa că a apărut un nou negociator, de data aceasta unul „independent": Jimmy Carter, primul Preşedinte al Statelor Unite după crearea Comisiei Trilaterale. Ororile din Bosnia au continuat, iar strigătul de revoltă: „Faceți ceva, pentru numele lui Dumnezeu!" au devenit şi mai puternice, aşa că pe scenă a apărut un nou negociator: Richard Holbrooke (CFR, TC, Bil), solul de pace trimis de Bill Clinton, care a negociat Acordul de la Dayton, în urma căruia armata mondială NATO a rămas staționată în Bosnia. Holbrooke a raportat rezultatul negocierilor sale secretarului de stat Warren Christopher (CFR, TC) şi secretarului apărării William Perry (Bil), care i-au raportat mai departe Preşedintelui Bill Clinton (CFR, TC, Bil), care a urmat ordinele lui David Rockefeller şi ale lui Henry Kissinger, farurile călăuzitoare ale CFR, TC, Bil şi RIIA. Primul comandant al armatei mondiale NATO din Bosnia a fost amiralul Leighton Smith (CFR), iar finalul civil al operației a fost controlat de Carl Bildt (Bil). A, şi să nu-l uit pe ambasadorul american în fosta Iugoslavie, Warren Zimmerman (CFR). Chiar şi finanțistul George Soros s-a întâmplat să aibă câteva „fundații" scutite de taxe în fosta Iugoslavie, înainte şi în timpul războiului. Doar o coincidență, nu vă faceți probleme! Acesta este doar un exemplu al tehnicilor şi organizațiilor folosite pentru a schimba lumea prin fabricarea unor războaie, urmată de „negocierea" situației de după război. Mecanismul este mereu acelaşi: crearea problemei – reacție – găsirea soluției. Câteva dintre numele care se ascund în spatele Grupului Bilderberg ne sunt foarte familiare: Rothschild-zii, David Rockefeller, Henry Kissinger şi Lord Carrington. Am scris foarte mult despre Rothschild-zi, dar consider important să vă ofer cât mai multe amănunte şi despre ceilalți. Deşi nu reprezintă chiar vârful piramidei, cu siguranță sunt cei aflați pe nivelul operațional imediat

următor.

David Rockefeller (CFR, TC, Bil, RIIA, Com 300)

Rockefeller-ii (care şi-au schimbat numele din Rockenfelder) au devenit cea mai puternică familie din Statele Unite cu ajutorul banilor proveniţi de la familia Rothschild, dar şi din alte surse. Manipularea Statelor Unite şi a lumii în general nu poate fi concepută fără să luăm în calcul numele clanului Rockefeller, fie că ne referim la J.D. Rockefeller, la Nelson Rockefeller, la Winthrop Rockefeller, la Laurence Rockefeller, sau la cel mai notoriu membru al familiei în cea de-a doua jumătate a secolului XX, David Rockefeller. Dacă familia Rockefeller şi reţeaua ei nu ar fi existat, Statele Unite ar fi arătat cu totul altfel decât le ştim noi la ora actuală: o ţară cu un grad de libertate infinit mai mare (lucru valabil pentru întreaga lume). David Rockefeller, fost preşedinte al Băncii Chase Manhattan vreme îndelungată (pe care o controlează şi acum, indirect), a fost secretarul Grupului de Studiu al Consiliului pentru Relaţii Externe care a creat Planul Marshall de reconstrucţie a Europei după cel de-al Doilea Război Mondial. Fondurile Planului Marshall au fost folosite pentru crearea Uniunii Europene şi subminarea autorităţii statelor naţionale. Omul însărcinat să coordoneze Planul Marshall în Europa a fost… Averell Harriman (Com 300, Societatea *Skull and Bones),* care s-a cazat chiar la reşedinţa de la Paris a familiei Rothschild. Între anii 1946-53, David Rockefeller a fost preşedinte al Consiliului pentru Relaţii Externe, după care a creat Comisia Trilaterală, sub conducerea lui Henry Kissinger (CFR, TC, Bil, RIIA, Com 300) şi Zbigniew Brzezinski, un profesor la Universitatea Columbia (controlată de Frăţie) şi autor al cărţii *Între două epoci: rolul Americii în era tehnotronică,* în care a prezentat viziunea Frăţiei asupra lumii. Brzezinski a fost consilierul pe probleme de securitate al Preşedintelui Jimmy Carter şi a fost ales de David Rockefeller să devină primul preşedinte din partea Statelor Unite al Comisiei Trilaterale, în anul 1976. David Rockefeller este omul care se ascunde în spatele alegerii tuturor acestor preşedinţi, căci el controlează banii, media şi viaţa politică din SUA, asigurându-se că toţi candidaţii la preşedinţie depind de el. De pildă, acest lucru a fost valabil în cazul candidaţilor George Bush şi Bill Clinton, în anul 1992, sau Bob Dole şi Bill Clinton în anul 1996. Cine controlează banii, media şi maşinăria de partid poate pune orice candidat doreşte la Casa Albă şi poate scăpa de el, dacă interesele Agendei o cer. Aşa se explică de ce cei care reprezintă cu adevărat interesele poporului nu ajung niciodată pe nivelele superioare ale vieţii politice. De altfel, acest lucru nu este valabil numai în ceea ce priveşte Statele Unite. David Rockefeller a fost păpuşarul care s-a ascuns inclusiv în spatele Rusiei şi al Uniunii Societice, educând şi dictând unor oameni precum Mihail Gorbaciov şi Boris Ielţîn. Gorbaciov, un reptilian care îşi schimbă forma, a fost folosit de Rockefeller şi Kissinger pentru a destrăma Uniunea Sovietică şi a permite ţărilor membre ale acesteia să se integreze în Uniunea Europeană şi în NATO. Înainte de a deveni Preşedinte al Rusiei, Ielţîn ţinea discursuri la Comisia Trilaterală. Mâna invizibilă a lui

David Rockefeller poate fi găsită pretutindeni, de pildă în spatele acelei marionete numite Maurice Strong (Bil, Com 300), miliardarul canadian care a făcut avere din petrol şi care a manipulat masiv mişcarea ecologistă după ce a fost numit primul director al Agenției Națiunilor Unite pentru Mediu, deținând inclusiv preşedinția Summit-ului Pământului ținut în Brazilia, în anul 1992. Oriunde apare David Rockefeller înfloreşte corupția, manipularea şi genocidul. Asta îmi aminteşte de altcineva…

Henry Kissinger (CFR, TC, Bil, RIIA, Com 300)

Henry Kissinger a căpătat o reputație internațională după anul 1968, când a devenit secretar de stat şi consilier pe probleme de securitate al Preşedintelui Richard Nixon, singurul om din istoria Statelor Unite care a deținut ambele funcții în acelaşi timp. De fapt, serviciile aduse de Kissinger Frăției Babiloniene sunt mult mai vechi şi continuă şi astăzi. Henry Kissinger s-a născut în Germania în anul 1923 şi pretinde că a fost unul din evreii nevoiți să trăiască în regimul lui Adolf Hitler. Mă întreb în acest caz de ce a fost atât de implicat în Proiectul Paperclip – acea operațiune a serviciilor secrete anglo-americane care le-a permis unor experimentatori în domeniul genetic şi în cel al controlului minții precum torționarul Josef Mengele să scape din Germania la sfârşitul războiului pentru a-şi continua munca de cercetare în Statele Unite şi în America de Sud? Răspunsul este cât se poate de simplu: pentru că nu dădea doi bani pe evrei! În viziunea lui, aceştia nu reprezintă decât o turmă de vite, la fel ca şi celelalte popoare, exceptând propria sa rasă reptiliană. Kissinger este un satanist, asasin în masă, expert în controlul minții şi ucigaş de copii. A sosit în Statele Unite în anul 1938 şi a fost naturalizat ca cetățean american. În anul 1972, agentul polonez KGB Michael Goleniewski a declarat guvernului britanic că între documentele KGB pe care le-a văzut înainte de dezertarea sa din anul 1959 s-a aflat unul în care Henry Kissinger figura ca agent sovietic. Potrivit lui Goleniewski, Kissinger a fost recrutat de către KGB într-o celulă de spionaj numită ODRA, primind numele de cod BOR sau Colonelul BOR. Şi-a construit „reputația" la Harvard, după care a avut o ascensiune fulminantă. Aşa cum explic în *Şi adevărul vă va face liberi,* Kissinger a fost omul care a stat în spatele alegerii tuturor preşedinților americani începând cu Nixon, fără să pară că este implicat oficial.

El a fost cel care a orchestrat scandalul Watergate care a condus la debarcarea lui Nixon, aducându-l în locul lui pe Gerald Ford (CFR, Bil) în funcția de Preşedinte şi pe Nelson Rockefeller, mentorul lui, în cea de vicepreşedinte. De altfel, Nelson Rockefeller a fost cel care l-a sfătuit pe Nixon să-l numească pe Kissinger în funcția respectivă. Scandalul Watergate a fost expus de ziariştii Woodward şi Bernstein de la *Washington Post,* un ziar controlat de prietena lui Kissinger, Katherine Graham (CFR, TC, Bil). Am vorbit odată cu un om de ştiință care lucrează pentru Frăție împotriva voinței sale, care mi-a spus că a fost convocat cu o anumită ocazie la Casa Albă în timpul administrației Bush (1988-92). A

rămas uimit să constate că în Biroul Oval se afla Kissinger, care îi dicta lui Bush ce trebuie să facă, în timp ce acesta se limita să dea afirmativ din cap. Kissinger nu a primit nici o funcție oficială în timpul administrației Bush, şi totuşi îi dădea Preşedintelui indicații. Faimoasa „diplomaţie a păcii" a lui Kissinger constă de regulă în tragerea sforilor şi ațâțarea orgoliilor, declanşând război după război. În anul 1973, Kissinger a primit Premiul Nobel pentru Pace pentru că a oprit Războiul de Yom Kippur, pe care l-a declanşat tot el! Dacă îi vedeți vreodată pe Kissinger sau pe Carrington venind în țara dumneavoastră, sfatul meu este să plecați în concediu, căci este sigur că în scurt timp se va crea iadul pe pământ. Dacă nu mă credeți, întrebați-i pe cei din Burundi sau din Ruanda…

Când George Bush a devenit Preşedinte în anul 1988, el a numit în administrația sa doi directori executivi ai companiei Kissinger Associates. Brent Scowcroft, directorul biroului din Washington, a devenit şeful Agenției de Securitate Națională, iar Lawrence Eagleburger, preşedintele companiei Kissinger Associates, a devenit subsecretar la Departamentul de Stat. Aşa cum spuneam, Kissinger Associates a stat la baza războiului din Bosnia, şi primul negociator de „pace" numit de Uniunea Europeană a fost Lordul Carrington, director fondator al Kissinger Associates. Această companie a jucat de asemenea un rol important în Războiul din Golf, acordând împrumuturi Irakului prin intermediul Băncii Naționale del Lavoro (BNL), începând din anul 1984, pentru a-i permite lui Saddam Hussein să cumpere arme printr-o mică filială a Fiat, gigantul automobilelor aflat în proprietatea lui Giovanni Agnelli, membru în Grupul Bilderberg din partea Nobilimii Negre. Charles Barletta, fost investigator la Departamentul Justiției, a fost citat în legătură cu acest subiect de numărul din 9 noiembrie 1992 al ziarului *Spotlight,* care apare în Washington. Iată ce afirma raportul:

„Barletta a adăugat că agenții federali au adunat zeci de dovezi care incriminează firma lui Kissinger. Se pare însă că Henry Kissinger dispune de un fel de imunitate specială. Nu ştiu exact cum reuşeşte, dar influența lui asupra agenției pentru securitate națională este la fel de mare în zilele noastre ca şi în vremea lui Nixon, când el era țarul politicii externe. Orice s-ar întâmpla, el primeşte beneficiile, iar alții scot castanele din foc. Kissinger va rămâne neatins până când Congresul va avea curajul să ordone o investigație serioasă asupra acestui magnat al puterii".

Kissinger are acces la nivelele cele mai înalte ale Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale, ale Comisiei Trilaterale, ale Consiliului pentru Relații Externe şi ale Clubului de la Roma. În plus, este membru al Lojii Francmasone Grand Alpine din Elveția, cea care a coordonat celebra lojă italiană teroristă P2. Atât timp cât acest om va putea să circule liber pe străzi, lumea în care trăim nu va fi în siguranță. O altă specialitate de-a lui este genocidul practicat în țările din Lumea a Treia pentru a reduce dramatic numărul populației de culoare şi pentru a tria membrii rasei albe considerați inferiori genetic. Acest program se desfăşoară prin

manipularea foametei, a bolilor (inclusiv a celor create în laboratoare), a războaielor, a sterilizării şi „controlului populației”. Pentru mai multe amănunte, vezi *Şi adevărul vă va face liberi.*

Lordul Carrington (RIIA, TC, Bil, Com 300)

Peter Rupert Carrington provine dintr-o familie de bancheri şi este un asociat extrem de apropiat al lui Kissinger. Cei doi sunt mari experți ai manipulării globale. Carrington a fost unul din membrii conducerii Băncii lui Hambros (candidat la Com 300), asociată cu scandalul Michel Sindona/loja francmasonă P2 din Italia. Loja P2, controlată de fascistul Lucio Gelli, mare adept al lui Mussolini, a fost forța care s-a ascuns în spatele teroriştilor auto-intitulați Brigăzile Roşii din anii 70, care au plasat bomba devastatoare în gara din Bologna şi care l-au ucis pe politicianul Aldo Morro, după ce acesta a respins ordinul lui Henry Kissinger de a-şi schimba politica. P2 şi Michel Sedona (cel aflat în legătură cu Hambros-Carrington) au fost de asemenea implicați în controlul asupra Băncii Vaticanului. O altă victimă a fost francmasonul italian şi bancherul Roberto Calvi (membru în P2), care a fost spânzurat sub Podul Blackfriars de lângă City-ul londonez în anul 1982, după ce scandalul a devenit public. Alte afaceri ale lui Carrington includ nume care ne sunt deja cunoscute, precum Rio Tinto Zinc, Banca Barclays, Cadbury Schweppes, Amalgamated Metal, British Metal, agenția de licitații Christies şi preşedinția Băncii Australiano-Neo-Zeelandeză. În cartea sa, *Rothschild-zii englezi,* Richard Davis afirmă că Lionel Rothschild îl vizita frecvent pe Carrington acasă la Whitehall. Cele două familii s-au înrudit prin căsătoria celui de-al cincilea conte Rosebery cu Hannah Rothschild, fiica lui Meyer, în anul 1878. Cel care a condus mireasa la altar în timpul ceremoniei nupțiale a fost primul ministru Disraeli. Carrington este aşadar un membru al liniei genealogice reptiliene a lui Rothschild, şi deci un aristocrat britanic. El are baza genetică şi atitudinea justă pentru a deveni un manipulator de frunte al Frăției, fiind numit în diferite funcții importante de către aceasta. De pildă, a fost secretar însărcinat cu afacerile externe al Marii Britanii, funcție din care a avut grijă să se asigure de transferul puterii politice în Rhodezia de la guvernul minorității albe al lui Ian Smith către dictatorul negru Robert Mugabe, lucru care nu a făcut decât să înrăutățească dramatic situația în acea țară (aşa cum fusese planificat). Carrington a demisionat din funcția de ministru de externe din cauza „greşelilor” pe care le-a făcut şi care au condus la războiul din Insulele Falklands/Malvine din anul 1982. Ați putea crede că ulterior s-a abținut să se mai bage în chestiuni militare, dar dimpotrivă, între 1984-88 a fost numit secretar general NATO, iar în anul 1991 a devenit preşedintele Grupului Bilderberg. Din această poziție, a fost numit negociator de „pace” în Bosnia.

Controlul mas-mediei

Numele lui Rothschild, Rockefeller, Kissinger şi Carrington apar în board-urile şi comitetele „consultative" ale tuturor marilor corporații globale de media, lucru care nu ar trebui să surprindă pe nimeni. Pentru a controla mintea şi emoțiile umanității, tot ce trebuie să faci este să controlezi mas-media. Fără acest control, ar fi imposibil. Acest lucru nu este deloc dificil, căci majoritatea copleşitoare a ziariştilor din întreaga lume, inclusiv „marii ziarişti" din fiecare țară, sunt fie agenți ai Frăției, fie nu sunt capabili să vadă mai departe de lungul nasului ce se întâmplă în această lume. Am fost eu însumi ziarist, aşa că ştiu perfect cum stau lucrurile în acest domeniu. În realitate, industria comunicațiilor (după cum este numită frecvent mas-media) este un fel de „chiorul îi conduce pe orbi" (adică ziariştii le explică cititorilor şi telespectatorilor ce trebuie să înțeleagă). Experiența mea atât ca ziarist, cât şi ca țintă a atacurilor acestora, m-a învățat că această meserie necesită un număr foarte redus de celule cerebrale. În fiecare zi, jurnaliştii şi corespondenții de presă din întreaga lume le oferă telespectatorilor lor versiunea oficială asupra evenimentelor pe care le transmit prin posturile lor de televiziune. „Surse de la Casa Albă afirmă că… Primul ministru susține că… FBI comunică…". În toți anii cât am lucrat ca jurnalist nu-mi amintesc o singură discuție în sălile de şedință ale ziariştilor care să reflecte altceva decât punctul de vedere oficial asupra principalelor evenimente ale lumii. Marea majoritate a jurnaliştilor nu sunt manipulatori; sunt doar incredibil de neinformați şi de aroganți, crezând că dacă în lume se petrece ceva important, ei sunt primii care află, căci sunt jurnalişti. În realitate, ei sunt ultimii care înțeleg ce se întâmplă. Aroganța şi naivitatea, o combinație de calități mentale care îi caracterizează pe cei mai mulți dintre jurnalişti, este din păcate absolut distructivă pentru ei. Dacă mai ai şi o minte încuiată, poți fi sigur că vei obține slujba. Un reporter de la BBC mi-a spus odată cu toată seriozitatea că nu ar trebui să fim mai preocupați de componența lojilor francmasone decât de componența clubului local de şah. Nu glumesc deloc. Le-am explicat multor ziarişti ce se întâmplă, dar aceştia au respins instantaneu sau au ridiculizat argumentele mele, fără să cerceteze măcar o clipă dovezile prezentate. Îmi amintesc de unul dintre ei – cred că îl chema Taylor sau aşa ceva – pe care l-am cunoscut la Los Angeles, la începutul anului 1997. Lucra pentru ziarul *The Observer* din Londra. I-am povestit de activitățile pedofile ale lui George Bush şi de traficul ilegal de droguri pe care îl coordonează. M-am oferit chiar să i-i prezint pe câțiva din cei abuzați de el. Ce credeți că a făcut ziaristul? A scris un articol în care m-a atacat personal, afirmând inclusiv că am ochii injectați. Nu-i de loc de mirare după un turneu obositor prin Australia, Noua Zeelandă şi Statele Unite, care a durat două luni, dar cum poate scrie cineva de starea ochilor cuiva când i se oferă „povestea secolului"? I-am oferit surse pentru a informa poporul britanic despre ceea ce se întâmplă în lumea în care trăim, dar nu a dorit să le cunoască. După cum spune o vorbă: „Nu poți mitui sau cumpăra un ziarist britanic, dar văzând ce scrie, nici nu trebuie să o faci". Desigur, există şi excepții printre jurnalişti, dar

sunt foarte puţine şi merită să îi întrebaţi pe aceştia ce se întâmplă atunci când încearcă să scrie adevărul.

Ziariştii dansează pe melodia oficială, fiind un fel de dactilografi ai viziunii oficiale asupra lumii. Ei sunt trepăduşii de care se folosesc şefii lor, aflaţi în poziţii superioare în piramida mas-mediei. La vârful acesteia se află bancherii care asigură fondurile necesare pentru a cumpăra trusturile de media. Ei controlează principalele industrii şi afaceri din lume, iar ziarele şi posturile de radio şi de televiziune nu ar putea supravieţui fără reclamele asigurate de acestea. Ameninţările cu oprirea publicităţii a blocat revelarea multor poveşti adevărate. După bancheri şi industriaşi vin „baronii" media precum Murdoch, Black, O'Reilly şi Packer. Aceştia urmează linia oficială impusă de finanţatori şi îşi numesc personal editorialiştii şi redactorii şefi pentru a se asigura că aceştia vor urma linia indicată. Ziariştii simpli sunt nevoiţi să asculte de redactorii şefi, aceştia de proprietarii trustului de media, care ascultă la rândul lor de bancheri şi de marile corporaţii, adică de Frăţie. Aşa se produc „ştirile". Versiunea oficială încearcă să ne facă să credem că marii baroni media, cu egourile lor uriaşe, precum Ted Turner, Murdoch sau Packer, se antipatizează reciproc. Poate că este adevărat, sau poate că este doar o perdea de fum; acest lucru contează mai puţin. Important este că toţi respectă directivele Frăţiei. Nu „baronii" controlează de fapt mas-media. Ei nu sunt decât nişte faţade. Priviţi-l pe Ted Turner, membru în Consiliul pentru Relaţii Externe şi proprietarul postului de ştiri Cable News Network (CNN). El a vândut această companie lui Time Warner, aceasta fiind una din cele mai mari operaţiuni ale Frăţiei la nivel planetar, CNN-ul ajungând să ne picure la urechi viziunea oficială asupra lumii, oră de oră, minut de minut. Dacă cineva încearcă să creeze un post de televiziune sau un ziar cu scopul de a spune adevărul, el nu găseşte finanţare, publicitatea îi este refuzată, iar acţiunile îi sunt devalorizate prin jocurile uluitoarei puteri financiare a băncilor, corporaţiilor şi companiilor de asigurări ale Frăţiei. Mai devreme sau mai târziu, el va fi preluat de o altă companie (prin aşa-numitul proces de „preluare ostilă", adică în pofida voinţei proprietarului). Cele trei mari reţele de televiziune din Statele Unite, CBS, ABC şi NBC, sunt controlate de membrii Mesei Rotunde, la fel ca şi ziarele *Washington Post, Los Angeles Times, New York Times, Wall Street Journal,* şi foarte, foarte multe altele. Acelaşi lucru este valabil şi în celelalte ţări.

Două din grupurile mai puţin cunoscute care confirmă acest punct de vedere sunt Hollinger Inc. şi grupul de ziare *„Independent".* Grupul Hollinger are în proprietate 68% din ziarele din Canada şi mai mult de 250 de ziare şi reviste din întreaga lume, inclusiv câteva ziare de prestigiu din Statele Unite, *The Jerusalem Post* şi grupul *Telegraph* din Londra. Grupul Hollinger reprezintă o acoperire a serviciilor secrete britanice. În timpul ultimului război mondial, un serviciu de elită al serviciilor secrete britanice numit Serviciul pentru Operaţii Speciale a creat o organizaţie numită War Supplies Ltd, condusă de doi agenţi britanici, George

Montagu Black şi Edward Plunkett Taylor. Taylor a fost cel care a redactat mai târziu legile bancare din Insulele Bahamas şi Cayman. După război, această companie a continuat să existe, schimbându-şi numele în Argus Corporation, iar mai recent în Hollinger. La ora actuală este condus de Conrad Black, fiul spionului britanic George Montagu Black, cel care l-a înfiinţat. Conrad Black este membru al sanctuarului interior al Grupului Bilderberg. Tatăl său a fost un apropiat al familiei de gangsteri Bronfman, care, la fel ca şi clanul Kennedy, a făcut avere vânzând băuturi alcoolice ilegale în timpul Prohibiţiei introdusă tot de Frăţie. La ora actuală, Bronfman-ii sunt proprietarii uriaşului concern care produce băuturi alcoolice Seagrams, dar se ocupă şi cu traficul ilegal de droguri. Din comitetul „consultativ" al Grupului Hollinger fac parte Henry Kissinger, Lord Carrington şi Edmund de Rothschild! Grupul de ziare *Independent* se află în proprietatea miliardarului irlandez Tony O'Reilly, fost mare rugbist. El are în componenţa sa ziare din Irlanda, Marea Britanie, Franţa, Portugalia, Mexic, Africa de Sud şi Noua Zeelandă. Preşedintele sud-african Nelson Mandela şi-a petrecut Crăciunul din 1993 la reşedinţa de vacanţă a lui O'Reilly de la Nassau, în insulele Bahamas. La scurt timp, miliardarul irlandez a cumpărat grupul Argus, cel mai mare lanţ de ziare din Africa de Sud. La ora actuală, acesta a devenit un fel de purtător de cuvânt al Congresului Naţional African (CNA) condus de Mandela. Începând din anul 1994, O'Reilly a cumpărat 60% din Grupul Argus, 43% din Newspaper Publishing din Marea Britanie, 55% din Australian Provincial Newspapers, 25% din Irish Press Newspapers şi 44% din Wilson and Horton, cel mai mare grup de ziare din Noua Zeelandă. Are de asemenea procente importante din reţeaua de televiziune prin cablu din Irlanda şi din cea de televiziune şi radio din Australia şi Noua Zeelandă. Este evident că achiziţiile lui nu se vor opri aici şi că banii nu vor fi o problemă pentru el, căci nu este decât o marionetă în mâinile Frăţiei. Propriul său ziar din Irlanda, *Sunday Independent,* i-a dedicat în întregime un supliment de opt pagini, intitulat „Un om pentru toate continentele", care include şi o serie de fotografii ale sale cu prietenii… Henry Kissinger (Bil, CFR, TC, RIIA, Com 300), Margaret Thatcher (Bil), Valery Giscard D'Estaing (Bil) şi Robert Mugabe. Unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui O'Reilly din Irlanda este fostul prim ministru Garret Fitzgerald (Bil, TC). Se pare că unul din idolii lui O'Reilly a fost Winston Churchill. Prietenia sa cu dictatorul din Zimbabwe Robert Mugabe a început pe vremea când O'Reilly era încă preşedinte al companiei Heinz, iar Mugabe obişnuia să îşi pună pe cap o conservă uriaşă cu fasole Heinz pentru a-şi distra oaspeţii. În anul 1992, Mugabe l-a vizitat pe O'Reilly la domeniul său din County Kildare, în Irlanda, şi cei doi iniţiaţi educaţi la şcoala iezuiţilor au celebrat împreună o misă în capela privată medievală construită deasupra mormântului unui cavaler templier participant la cruciade. De atunci şi până în prezent, O'Reilly şi asociaţii săi au cumpărat 60% din Associated Newpapers din Zimbabwe, cu intenţia de a lansa pe piaţă un nou cotidian de limbă engleză.

Agenda la ora actuală

Controlul şi manipularea mas-mediei şi a altor instituţii care influenţează gândirea şi percepţia umană asupra realităţii nu sunt urmărite numai de dragul puterii în sine. Ele au la bază un scop mult mai important. Agenda constă în preluarea completă asupra controlului planetar de către reptilieni, fără ca oamenii să realizeze ce se întâmplă. De altfel, membrii Frăţiei s-au apropiat considerabil de acest obiectiv, pe care îl vor atinge fără doar şi poate dacă oamenii nu se vor trezi. Structura pe care este construită această Agendă are în centrul ei un guvern mondial, care urmează să ia toate deciziile majore la nivel global *(vezi Figura 27)*. Acesta urmează să controleze o bancă centrală mondială, o monedă unică (electronică, nu sub formă de lichidităţi) şi o armată unică. Întreaga populaţie va fi controlată prin implantarea de microcipuri conectate la un calculator central. Sub această structură centrală vor urma trei superputeri: Uniunea Europeană, Uniunea Americană şi Uniunea Pacifică (Asia, Orientul Îndepărtat şi Australia). Acest edificiu al puterii va dicta statelor naţionale, care vor fi divizate în regiuni, pentru a evita orice reacţie centralizată la deciziile structurii descrisă mai sus. Ca să nu lungim vorba, va fi o dictatură fascistă globală, de care ne-am apropiat deja foarte mult şi care se va realiza cu siguranţă dacă nu se va produce o revoluţie în felul de a gândi al oamenilor. Reţeaua pe care am descris-o pe scurt în acest capitol este cea care implementează această Agendă, agenţii Frăţiei operând în cadrul tuturor grupurilor politice şi economice care pot contribui la împlinirea ei. Cu cât numărul problemelor globale (create de Frăţie) va creşte, cu atât mai mare va deveni presiunea pentru găsirea unor soluţii globale, respectiv a unui control mai centralizat. Cel de-al doilea nivel al piramidei globale: cele trei „uniuni” sau superstate, este deja pe punctul de a fi realizat.

Figura 27

Structura pe care doreşte să o introducă Frăţia Babiloniană în primii ani ai acestui mileniu

GUVERNUL MONDIAL

UNIUNEA EUROPEANĂ

UNIUNEA AMERICANĂ

UNIUNEA PACIFICĂ

STATE NAŢIONALE ŞI REGIUNI

POPULAŢIE

„Uniunile” superstatelor

Uniunea Europeană, cu banca sa centrală şi moneda unică, a apărut pe structura unei zone comerciale libere numită Comunitatea Economică Europeană sau Piața Comună. Când statele au aderat la această structură nu s-a făcut nici o mențiune la un eventual superstat, dar aceasta a fost de la bun început intenția Frăției, pe care a urmărit-o pas cu pas, foarte puțini oameni dându-şi seama încotro conduc aceşti paşi. Intenția lui Adolf Hitler dacă ar fi câştigat războiul era să creeze o Europă unită din punct de vedere economic numită Europaische Wirtscraft = gemeinschaft, ceea ce se traduce prin… Comunitatea Economică Europeană! Hitler a pierdut războiul (cel puțin în aparență), dar politica Europei a rămas aceeaşi, căci făcea parte integrantă din Agendă. Voi recapitula pe scurt felul în care a fost creată Uniunea Europeană şi cine sunt oamenii şi organizațiile din spatele ei, astfel încât să puteți înțelege cum operează mâna invizibilă a Frăției şi să puteți urmări aplicarea aceloraşi tactici în cele două Americi, în regiunea Pacificului şi în Africa. Crearea unor State Unite ale Europei controlate la nivel central a fost obiectivul cavalerilor templieri încă din secolele XII-XIII. Operând sub diferite nume şi încarnări, aceeaşi forță a reuşit să îşi atingă obiectivul, prin intermediul francmasonilor, al Grupului Bilderberg şi al altor organizații. Un rol aparte în cadrul Agendei de creare a superstatelor îl joacă totuşi Grupul Bilderberg. Principalii agenți ai Frăției care au contribuit la crearea Comunității Economice Europene au fost Jean Monnet (Com 300), contele Richard N. Coudenhove-Kalergi (Com 300) din Austria şi Joseph Retinger (Com 300), un „socialist" polonez care l-a ajutat pe prințul Bernhard să înființeze Grupul Bilderberg. Fiul unui negustor de coniac francez, Monnet a emigrat în Canada, în anul 1910, lucrând pentru Hudson Bay Company, o firmă a Nobilimii Negre, şi pentru Lazard Brothers Bank. A devenit confidentul mai multor preşedinți şi prim miniştri, inclusiv al lui Franklin Delano Roosevelt, iar prietenii săi atât de influenți i-au dat un contract gras de transport al unor materiale din Canada în Franța, în timpul Primului Război Mondial. La sfârşitul războiului a fost numit în Consiliul Economic Suprem al Aliaților şi a devenit consultant al grupului din jurul Lordului Milner (Masa Rotundă, RIIA, Com 300) şi al colonelului Mandel House (Masa Rotundă, CFR, Com 300) care a pregătit Tratatul de la Versailles şi a creat Liga Națiunilor. Monnet a fost numit secretar general adjunct al Ligii Națiunilor, iar mai târziu vicepreşedinte al unei companii numite Transamerica, aflată în proprietatea Bank of America, cea care se ocupa cu spălarea banilor proveniți din traficul de droguri. Monnet s-a dovedit marioneta perfectă pentru crearea Comunității Economice Europene. Contele Richard N. Coudenhove-Kalergi a scris în anul 1923 o carte în care făcea un apel la crearea Statelor Unite ale Europei. A fost botezat după prenumele lui Wagner, omul despre care Hitler afirma că nu poți înțelege Germania nazistă fără a-i înțelege opera. Un prieten apropiat al tatălui contelui era Theodore Herzl, fondatorul mişcării sioniste (cultul soarelui). Cartea contelui avea titlul *Pan Europa* şi exact acest lucru a fost pus să-l facă. El a creat Uniunea Pan-Europeană, susținută de politicienii

de frunte din Europa şi de *establishment*-ul anglo-american, inclusiv de colonelul House şi de Herbert Hoover. Iată ce povesteşte contele în autobiografia sa:

> „La începutul anului 1924, am primit un telefon de la baronul Louis de Rothschild, care mi-a spus că unul din prietenii săi, Max Warburg *[bancherul lui Hitler]* mi-a citit cartea şi dorea să ne cunoaştem. Spre marea mea surpriză *[da, sigur!],* Warburg ne-a oferit spontan *[da, sigur!]* 60.000 de mărci în aur pentru a ne finanța mişcarea în primii trei ani… Max Warburg, unul din cei mai distinşi şi mai înțelepți oameni pe care i-am cunoscut vreodată, obişnuia să finanțeze din principiu acest gen de mişcări. A fost un om interesat de crearea unei uniuni pan-europene întreaga sa viață. Max Warburg mi-a aranjat în anul 1925 o călătorie în Statele Unite, unde m-a prezentat lui Paul Warburg şi lui Bernard Baruch”.

Comunitatea Europeană, devenită între timp Uniune, este o altă creație a Frăției în care sunt implicate toate numele pe care le-am citat până acum. Winston Churchill (Com 300) a fost un susținător al superstatului european şi a scris un articol încă din anul 1930 intitulat „Statele Unite ale Europei” şi publicat în revista americană *The Saturday Evening Post.* Câțiva ani mai târziu, el avea să joace un rol decisiv în provocarea războiului care a permis în final crearea acestei structuri suprastatale. Contele Coudenhove-Kalergi a primit un sprijin entuziast din partea unor oameni precum John Foster Dulles, Nicholas Murray Butler, preşedintele Universității Columbia şi al Fundației Carnegie pentru Pacea Internațională (adică pentru „Războiul” Internațional), şi dr. Stephen Duggan, fondatorul şi primul preşedinte al Institutului pentru Educație, controlat în proporție de 100% de Consiliul pentru Relații Externe. Congresul Statelor Unite a votat mai multe rezoluții referitoare la uniunea politică a Europei, din care una afirma: „Crearea unei Uniuni Europene trebuie privită ca un pas major către crearea unei Lumi Unite” (adică a unui guvern mondial). Jean Monnet a fost de asemenea preşedintele Comitetului pentru Statele Unite ale Europei, care avea acelaşi scop. De la crearea sa şi până în prezent, Comunitatea Economică Europeană (CEE) a evoluat conform planului, pas cu pas, apropiindu-se de idealul statului fascist centralizat care a fost dintotdeauna menirea sa. Doi mari admiratori ai lui Monnet sunt Merry şi Serge Bromberger, care prezintă astfel acest plan în cartea lor, *Jean Monnet şi Statele Unite ale Europei:*

> „Intenția a fost ca autoritățile supranaționale supervizate de Consiliul European de Miniştri de la Bruxelles şi de Adunarea de la Strasbourg să administreze treptat toate activitățile de pe continent. Va veni o zi când guvernele vor fi forțate să recunoască faptul că Europa integrată a devenit o realitate de necontestat, fără ca ele să fi avut vreun cuvânt în stabilirea principiilor care stau la baza ei. Tot ce vor mai avea atunci de făcut aceste guverne va fi să

unească aceste instituții autonome într-o singură administrație federală şi să proclame Statele Unite ale Europei”.

Am ajuns deja în această etapă. Ca de obicei, un număr mic de oameni aflați pe poziții cheie la centru dictează planul global, iar rețelele subordonate din fiecare țară manipulează populația şi Parlamentul, silindu-le să accepte Agenda globală. Cei doi prim miniştri ai Marii Britanii de dinainte, din timpul şi de după intrarea ţării noastre în Comunitatea Europeană au fost Harold Wilson (Bil) şi conservatorul Edward Heath (Bil, TC). Amândoi au fost asociați ai Lordului Victor Rothschild, iar Heath l-a şi numit pe acesta şef al Departamentului pentru Europa, în timpul celor patru ani cât a fost prim ministru, între 1970-74. În anul 1972, Heath a semnat Tratatul de la Roma, care a silit Marea Britanie să intre în pânza de păianjen țesută de Frăție la nivel european. La ceremonia de semnare, alături de Heath a participat secretarul său însărcinat cu afacerile externe, Alec Douglas Hume (Lord Home), unul din preşedinții Grupului Bilderberg şi membru al unei străvechi linii genealogice scoțiene. Întreaga operațiune a fost o manipulare la scară mare. La acea dată, Partidul Laburist de „opoziție” era condus de Harold Wilson (Bil) şi îi număra printre membrii săi marcanți pe Roy Jenkins (Bil, TC, RIIA), cel care avea să devină mai târziu Preşedinte al Comisiei Europene, pe James Callaghan (Bil, RIIA) şi pe Denis Healey (Bil, TC, Com 300), preşedintele comitetului ad-interim al Fondului Monetar Internațional şi membru în consiliul Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale. Healey a participat la prima şedință de constituire a Grupului Bilderberg din anul 1954 şi a participat la mai multe întruniri ale acestui grup decât orice alt politician englez din această perioadă. Şi să mai credem că a fost un „om al poporului”? Pardon! În aceeaşi perioadă, liderii celui de-al treilea partid important din Marea Britanie, liberalii (la ora actuală liberal-democrații) erau Jo Grimond (Bil) şi Jeremy Thorpe, autorul cărții *Motive pentru a intra în Europa.* Mă întreb sincer dacă cei patru lideri politici, Wilson, Heath, Jenkins şi Healey, nu s-au întâlnit vreodată ca să mediteze asupra uimitoarei întorsături a destinului care a făcut ca patru studenți la Universitatea Oxford exact în aceeaşi perioadă să ajungă cei patru mari lideri politici ai anilor 60-70, taman când Marea Britanie a acceptat să devină membră a Comunității Europene. Wilson (Jesus College, University College), Jenkins (Balliol), Heath (Balliol), Healey (Balliol), Grimond (Balliol) şi Thorpe (Trinity College) ne oferă un exemplu minunat legat de ceea ce ți se poate întâmpla dacă eşti educat la Oxford. Desigur, faptul că Oxford-ul (la fel ca şi Cambridge-ul) a fost dintotdeauna un centru major al Frăției, folosit de aceasta ca centru de recrutare a viitoarelor generații de manipulatori, nu reprezintă decât o coincidență!

Heath, un reptilian care îşi schimbă forma, a manipulat Marea Britanie determinând-o să devină membră a Comunității Europene prin anii 60 şi a fost de acord cu această uniune politică încă din aprilie 1962, pe vremea când era Lord al Sigiliului Privat. Chiar înainte de a integra

Marea Britanie în Europa, el a participat la o întrunire de la Paris, în octombrie 1972, pentru a negocia condițiile cu președintele francez Georges Pompidou (Bil), un fost angajat al lui Guy Rothschild. Secretarul de stat însărcinat cu afacerile externe care a semnat din partea Marii Britanii Tratatul fascist de la Maastricht în februarie 1992, care a transformat Comunitatea Europeană în superstatul numit Uniunea Europeană, a fost Douglas Hurd. Acesta a fost secretarul particular al lui Ted Heath între anii 1968-70 şi secretarul său politic între 1970-74, când Heath a fost prim ministru şi a semnat intrarea Marii Britanii în Comunitatea Europeană. Hurd a fost de asemenea ministru de stat al Lordului Carrington în perioada în care acesta a declanşat Războiul din insulele Falksland, şi tot el a recomandat acordarea unui titlu „onorific" de cavaler lui Henry Kissinger. De atunci şi până în prezent, cele mai influente personaje politice din Marea Britanie (aparent aflate în partide de opoziție), precum conservatorii Ted Heath (Bil, TC), Kenneth Clarke (Bil), Geoffrey (Lord) Howe (Bil, Com 300), laburiştii Tony Blair (Bil), Gordon Brown (Bil, TC) şi liderii liberal-democrați David Steel (Bil, TC) şi Paddy Ashdown (Bil), nu au cerut altceva decât reducerea din ce în ce mai accentuată a suveranității Marii Britanii şi renunțarea la libertatea țării în favoarea unei Uniuni Europene birocratice şi centralizate. Întreaga echipă ministerială a lui Blair care negociază cu Uniunea Europeană este alcătuită numai din oameni care îşi doresc aderarea Marii Britanii la o bancă centrală şi la moneda unică. Printre ei s-a numărat şi prietenul nostru Peter Mandelson (înainte de a demisiona în urma unui scandal financiar), omul pe care Parlamentul britanic l-a poreclit „Prințul Întunericului". La ora la care scriu acest capitol, principalele trei partide politice din Marea Britanie sunt conduse de Tony Blair (Bil), William Haig (Bil) şi Paddy Ashdown (Bil).

Inițiații Frăției aflați la conducerea băncilor şi corporațiilor îi sperie şi îi amăgesc pe oameni, făcându-i să creadă că dacă țara nu va adera la banca centrală şi la moneda unică se va produce un colaps economic. Asta este o prostie! Norvegia a refuzat să adere la Uniunea Europeană şi trăieşte o perioadă de mare prosperitate economică, între altele prin exporturile pe care le face în țările din UE! Procesul pe care l-am descris mai sus în legătură cu Europa este planificat să se întâmple inclusiv în cele două Americi, în regiunea Pacificului şi în Africa. Uniunea Americană ar trebui să se nască din NAFTA, Acordul Nord-American pentru Comerț Liber, iar cea Pacifică din APEC, Cooperarea Economică din Asia Pacific, „zona de comerț liber" formată în anul 1994 după campania de lungă durată a fostului bursier Rhodes şi prim ministru australian Bob Hawke. NAFTA a fost negociată între George Bush (CFR, TC, *Skull and Bones),* preşedintele pedofil al Statelor Unite, şi Brian Mulroney, un violator de femei supuse programului de control al minții, respectiv prim ministru al Canadei. Mă voi referi detaliat la activitățile celor doi într-un capitol ulterior. Atunci când a semnat acordul de comerț liber cu Canada şi Mexic pe data de 12 august 1992, Bush a afirmat negru

pe alb că doreşte ca NAFTA să se întindă de la un capăt la altul al celor două Americi. „Opozantul" său, Bill Clinton, a afirmat la rândul lui, la o adunare a liderilor politici din cele două Americi ținută pe data de 10 decembrie 1994:

> „Istoria le-a dat cetățenilor celor două Americi şansa de a construi o comunitate de națiuni angajate pe calea libertății, şi promisiunea prosperității comune… Sper ca la începutul secolului viitor să pot vedea o zonă uriaşă de comerț liber, din Alaska şi până în Argentina".

Alte elemente ale Agendei includ implantarea de microcipuri populației întregii lumi; controlul deplin al rezervelor energetice; distrugerea formelor alternative de vindecare care atestă că medicina oficială este o minciună; şi o lege marțială globală. Mă voi referi detaliat la aceste elemente în partea finală a cărții. Statul uni-partinic şi Agenda globală avansează imuabil şi tot ce am făcut în acest capitol a fost să mă refer pe scurt la un număr restrâns de oameni, organizații şi evenimente, căci am vorbit în detaliu de toate acestea în lucrarea mea anterioară, *Şi adevărul vă va face liberi.*

Capitolul 14

Sub influența drogurilor

Una din cele mai puternice arme în războiul Frăției împotriva umanității de-a lungul miilor de ani au fost drogurile care dau dependență şi stări halucinogene. În şcolile misterelor antice, drogurile erau folosite pe scară largă pentru a stimula alte stări de conştiință şi pentru a manipula gândirea şi percepția.

Cel mai vechi narcotic cunoscut este opiul, substanța din care este derivată heroina. Primele referiri la folosirea acestui drog apar în Tăblițele Sumeriene, care au o vechime de cel puțin 6000 de ani. Sumerienii numeau opiul „planta fericirii". Drogul este menționat de asemenea de egipteni şi de greci, în jur de 1500 î.Ch. şi respectiv 1000 î.Ch. Macul din care se obține opiul făcea într-o asemenea măsură parte integrantă din viața vechilor greci încât este ilustrat chiar pe monedele lor. Urme de droguri halucinogene au fost găsite în mormântul unui indian sud-american vechi de 4500 de ani. Există dovezi că acestea erau folosite pe scară largă în întreaga lume antică. Unii cercetători cred că *haomoa* şi *soma,* băuturile sacre ale zoroastrienilor şi hinduşilor, erau de fapt derivate din ciuperca *Amanita muscari,* vestită pentru proprietățile sale halucinogene. Substanțele chimice din aceasta trec în urină fără a-şi pierde aproape deloc puterea halucinogenă, iar scripturile hinduse se referă la urina sacră, pe care o consideră o sursă de fericire şi iluminare. Aztecii foloseau proprietățile halucinogene ale ciupercii *Psilocybe Mexicana,* pe care o numeau „carnea lui Dumnezeu", în ritualurile lor religioase. Am

vorbit într-un capitol anterior de folosirea ciupercilor de către preoții evrei. Preoții reptilo-arieni din Babilon erau extrem de pricepuți în folosirea drogurilor pentru manipularea populației, tradiție care s-a păstrat şi în rândul societăților secrete cărora le-au dat naştere. Rozicrucienii au găsit noi modalități de folosire a drogurilor, iar gruparea intitulată Asasinii şi-a tras numele chiar de la felul în care se foloseau de droguri pentru a-şi manipula ucigaşii. Mai presus de orice, drogurile au fost folosite de-a lungul istoriei pentru a distruge societățile pe care Frăția dorea să le controleze. Acest proces a ajuns să se petreacă astăzi la scară mondială. Politica este veche; doar proporțiile s-au schimbat.

Cel mai vestit episod din istoria recentă în care opiul a fost folosit ca armă a fost Războiul Opiului declanşat de „britanici" (Frăția Babiloniană cu sediul la Londra) împotriva Chinei între anii 1840-58. Eforturile chinezilor de a bloca importul de opiu în țara lor au fost strivite de puterea Imperiului Britanic. Secretar însărcinat cu afacerile externe şi prim ministru în timpul reginei Victoria era Lordul Palmerston, marele patriarh sau maestru al Marelui Orient al Francmasoneriei şi membru al Comitetului celor 300. Palmerston-ii se numeau de fapt Temple, titlul lor de noblețe fiindu-le acordat în anul 1723, când Henry Temple a devenit baron Temple de Mount Temple (n.n. textual: Templul de pe Munte; aici, un titlu de noblețe), în Comitatul Sligo, Irlanda, şi viconte Palmerston de Palmerston, în Comitatul Dublin. Numele Temple derivă de la *templar* (n.n. templier). Titlul i-a fost transmis apoi nepotului său, numit tot Henry, membru al Casei Britanice a Comunelor timp de 40 de ani. Acesta a moştenit pictura artistului David Teniers intitulată *Sfântul Antoniu şi Sfântul Pavel,* în care acesta aplică principiile geometriei sacre şi care este asociată de cercetători cu manuscrisele codificate şi cu misterele de la Rennes-le-Chateau. La vremea respectivă, Temple locuia la Broadlands în Romsey, Hampshire, domeniul pe care avea să locuiască mai târziu Lordul Louis Mountbatten. Familia Mountbatten a cumpărat împreună cu domeniul şi tabloul familiei Temple. Cel de-al doilea fiu al Lordului Palmerston, Henry John Temple, este cel care a devenit legendarul prim ministru, secretar de stat însărcinat cu afacerile externe şi traficant de droguri al Coroanei Britanice în China. El s-a însurat cu sora Lordului Melbourne, primul ministru din perioada de început a domniei reginei Victoria, intrând astfel în aristocrația britanică, după care a ajuns la conducerea Partidului Liberal, cunoscut şi sub numele de Partidul Venețienilor. Henry John Temple este cel care a trimis trupe britanice peste mări, punându-le să lupte în Războiul Crimeei şi în Războiul Opiului împotriva Chinei. În prima sa legislatură, a intrat în Camera Comunelor ca reprezentant al Newport, Isle of Wight, un nume care apare mult mai des în istorie decât te-ai aştepta de la o insuliță nesemnificativă de lângă coasta de sud a Angliei. Regina Victoria şi Prințul Albert şi-au construit reşedința de la Osborne House pe această insulă; de altfel, după moartea prințului, aici şi-a petrecut regina cea mai mare parte a timpului. Mai târziu, guvernator al insulei avea să fie numit Lord Mountbatten. Isle of Wight

este un sanctuar al satanismului, deşi este un loc de o mare frumusețe naturală. Un alt centru al Frăției este oraşul Edinburgh din Scoția, situat la o aruncătură de băț de capela Rosslyn a familiei Sinclair. Palmerston a stat trei ani în Edinburgh, timp în care a urmat cursurile filozofului Partidului Whig, profesorul Dugald Stewart. Universitatea din Edinburgh a reprezentat, între altele, puntea de legătură între membrii Societății Lunare şi Charles Darwin. Mai recent, alesul Frăției, Tony Blair, primul ministru ales pe data de 1 mai 1997, a fost educat la Edinburgh, la şcoala particulară Fettes. Tatăl său a fost conferențiar la Universitatea din Edinburgh.

Instrumentul prin care s-a făcut comerțul cu opiu dinspre India către China şi către alte destinații a fost East India Company, un grup de negustori şi francmasoni scoțieni afiliați la Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim şi la Iezuiți. Unii cercetători cred că adevărații proprietari ai companiei au fost familiile de bancheri din nordul Italiei, Nobilimea Neagră; oricum, între timp aceştia îşi mutaseră operațiunile la Londra. De atunci, strategia folosită de britanici pentru introducerea drogurilor care dau dependență în China a devenit un model folosit pe scară largă. Metoda a fost simplă: britanicii au generat o dependență în masă a chinezilor de opiu, până când vitalitatea poporului chinez şi întreaga societate s-au prăbuşit. În acest scop, guvernul britanic s-a folosit de o rețea de terorism şi crimă organizată are includea Triadele, Societatea Hong şi Asasinii, punându-i pe aceştia să transporte şi să distribuie drogurile în numele său. Toate aceste societăți secrete vestite pentru uşurința cu care îşi elimină duşmanii, dar mai ales propriii membri care nu ascultă orbeşte ordinele, nu sunt decât nişte filiale ale marii rețele globale a francmasonilor. Altfel spus, sunt doar o altă mască pe aceeaşi față. Comerțul cu droguri a fost organizat (şi este şi la ora actuală) de către lojile francmasone din Orientul Îndepărtat. Marea Lojă a Angliei (al cărei mare maestru la ora actuală este vărul reginei, ducele de Kent) a creat mai multe loji în China, la Amoy, Canton, Foochow, Swatow, Chefoo, Chinkiang, Hankow, Newchang, Tongshan, Wei-Hai-Wei, două loji la Tientsin, trei la Shanghai şi cinci la Hong Kong. Când conducătorii Chinei au încercat să oprească aprovizionarea cu opiu, britanicii s-au împotrivit cu ajutorul forțelor lor militare şi navale, reuşind să-i înfrângă. Tratatul de „pace" care s-a încheiat la sfârşitul conflictului le-a garantat britanicilor dreptul de a creşte importurile de opiu. Mai mult decât atât, ei au primit compensații de la guvernul chinez pentru opiul confiscat şi au obținut acordarea suveranității insulelor de pe coastă, precum Hong Kong-ul. Acest oraş a devenit centrul traficului cu droguri provenite din Orientul Îndepărtat, rol pe care şi-l păstrează şi astăzi, deşi a redevenit parte integrantă din China comunistă. Marea majoritate a tranzacțiilor financiare şi cu aur de pe piețele financiare ale Hong Kong-ului sunt consecința spălării banilor rezultați din comerțul cu droguri.

Tratatul de la Nanking, încheiat în anul 1842, a oferit Marii Britanii controlul asupra Hong Kong-ului, la care s-au adăugat circa 15

milioane de lire sterline în argint. Cel care l-a redactat a fost francmasonul şi ministrul coloniilor Edward Bulwer-Lytton (Com 300), a cărui operă avea să-i inspire mai târziu pe Hitler, pe nazişti şi pe anumiţi mistici precum Madame Blavatski. Bulwer-Lytton este cel care a descris puterea Vril (şarpele-putere) care curge în sângele „supraoamenilor din adâncurile pământului". Fiul său a ocupat postul de vicerege al Indiei exact în perioada de apogeu a comerţului cu opiu către China. Aceasta este perioada pe care o descrie Rudyard Kipling în faimoasele sale romane despre India. În cartea sa, *Corăbiile cu opiu,* Basil Lubbock indică numele armatorilor care au fost angrenaţi în comerţul cu droguri prin intermediul Companiei East India: Jardine Matheson (familia scoţiană Keswick, care a dat atâţia satanişti), Dent and Co; Pybus Bros; Russell and Co; Cama Bros; ducesa de Atholl; contele de Balcarras; regele George IV (fostul prinţ regent); marchizul de Camden şi Lady Melville. Strămoşul acestei din urmă doamne, George, a fost cel care i-a urat bun venit lui Wilhelm de Orania pe tronul Angliei, primind ca răsplată pentru acest lucru titlul de Lord al Sigiliului Privat. Familia Keswick şi Jardine Matheson au fost membri ai Comitetului celor 300. Alte familii anglo-americane implicate în comerţul cu droguri au fost: Sutherland-zii, Barings-ii, şi Lehman-ii, verii Rothschild-zilor. Sutherland-zii, unii dintre cei mai mari comercianţi de bumbac şi opiu din America de Sud, erau veri cu Matheson-ii, iar familia de bancheri Barings este cea care au fondat compania Peninsular and Orient Steam Navigation Co (faimoasa companie britanică de transport cu feribotul P & O), prin intermediul căreia au transportat opiul.

Familiile din liniile genealogice reptiliene britanice au colaborat cu rudele lor din America pentru a extinde comerţul cu droguri, pe care îl practică inclusiv la ora actuală. De pildă, familia Russell şi-a făcut imensa avere din comerţul cu opiu practicat în secolul XIX prin intermediul unui sindicat al drogurilor cunoscut sub numele de Russell and Company. Afacerea consta în luarea opiului din Turcia şi transportarea sa ilegală în China. Singurul rival al lui Russell era sindicatul lui Perkins, cu sediul în Boston. Familia Perkins s-a aliat prin căsătorie cu alte linii genealogice britanice, implicate în comerţul cu sclavi. În cele din urmă, Russell-ii au cumpărat afacerea Perkins-ilor şi au devenit centrul afacerilor cu opiu din SUA, în alianţă cu alte familii reptiliene precum Coolidge şi Delano (Com 300), care au dat fiecare câte un preşedinte al Statelor Unite. Şeful companiei Russell and Co din Canton era Warren Delano Jr, bunicul Preşedintelui Franklin Delano Roosevelt, care provine dintr-o familie aristocratică franceză. În anul 1986, o istorie a comerţului cu droguri din America, publicată în *US News and World Report,* afirma că: „Delano a îmbinat comerţul cu opiu şi cel cu băuturi alcoolice, ambele la fel de profitabile, punând bazele înfloritoarei afaceri a familiei". Deloc întâmplător, Franklin Delano Roosevelt este înrudit genetic cu George Bush, care păstrează şi la ora actuală tradiţia comerţului cu droguri, pe care îl practică la o scară enormă. Alţi parteneri ai lui Russell au fost: John Cleve Green, care a finanţat cu o parte din averea făcută din opiu

Universitatea Princeton; Abiel Abbott Low, care şi-a folosit banii din droguri pentru a finanța construcția Universității Columbia; şi Joseph Coolidge, al cărui fiu a pus bazele afacerii cu droguri numită United Fruit Company. Nepotul său, Archibald Cary Coolidge, a fost unul din ofițerii executivi care au înființat Consiliul pentru Relații Externe (CFR). Împreună cu familia Taft, Russell-ii au înființat societatea *Skull and Bones,* iar steagul cu craniul şi oasele încrucişate a fluturat tot timpul pe catargul vaselor companiei Russell Trust. Acelaşi steag flutura pe vasele flotei templierilor. Un alt nume legat de comerțul cu opiu este cel al francmasonului John Jacob Astor, fondatorul dinastiei Astor, mari acționari la compania East India. Alte centre ale comerțului cu droguri au fost (şi mai sunt încă) Philadelphia şi Boston, cartierele generale ale Jurisdicției Nordice a Ritului Scoțian al Francmasoneriei. Unul din descendenții lui Astor, Waldorf Astor, proprietarul hotelului din New York Waldorf Astoria, a fost un francmason de rang înalt care a devenit preşedintele Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale din Londra, imediat după cel de-al Doilea Război Mondial. RIIA este puternic implicată în comerțul global cu droguri.

După cel de-al doilea Război al Opiului, care s-a încheiat în anul 1860, băncile comerciale şi companiile britanice au creat Hong Kong şi Shanghai Corporation – banca centrală a industriei de droguri din Orientul Îndepărtat. Potrivit tuturor studiilor despre comerțul cu droguri pe care le-am citit, Hong Kong and Shanghai Bank continuă să rămână şi la ora actuală centrul financiar al comerțului cu droguri. Între timp, banca şi-a schimbat numele în HSBC Holdings, căci China a redobândit Hong Kong-ul, iar HSBC este proprietarul uneia din cele patru bănci britanice de clearing: Midland. Această bancă şi-a făcut o campanie publicitară de lungă durată sub sloganurile: „Banca noastră vă ascultă" şi „Băncii noastre îi place să spună da". Ce au uitat să spună funcționarii acesteia a fost de câte ori au spus da profiturilor din industria drogurilor, care distrug viețile atâtor oameni de pe această planetă. Nugan Hand Bank (cu sediul la Sidney, în Australia) a fost o altă operațiune coordonată de CIA/Mossad şi condusă de Francis Nugan şi de Michael Hand, un membru al Beretelor Verzi şi colonel în armata Statelor Unite transferat în cadrul CIA. Potrivit agentului CIA Trenton Parker, Hand s-a aflat într-un contact permanent cu George Bush după alegerea acestuia ca vicepreşedinte al Statelor Unite. Principalii membri ai board-ului Nugan Hand Bank sunt: amiralul F. Yates, preşedinte, şeful departamentului de planificare strategică a forțelor SUA în Asia şi în Pacific în timpul Războiului din Vietnam; generalul Edwin E. Black, preşedinte al filialei Hawaii, comandantul trupelor SUA din Thailanda în timpul aceluiaşi război; George Farris, director al filialelor din Washington şi Hong Kong ale Nugan Hand, specialist în serviciile secrete ale armatei; Bernie Houghton, reprezentantul băncii în Arabia Saudită, agent sub acoperire al serviciilor secrete ale marinei SUA; Thomas Clines, reprezentantul băncii la Londra, director de antrenament al serviciului clandestin al CIA implicat în afacerea Iran-Contra, care a

operat împreună cu Michael Hand şi Theodore Shackley în timpul Războiului din Vietnam; Dale Holmgreen, reprezentantul băncii în Taiwan, manager de zbor în timpul Războiului din Vietnam pentru Transportul Aerian Civil, care s-a transformat mai târziu în linia aeriană CIA/Air America, de tristă reputaţie; Walter McDonald, şeful filialei din Annapolis, Maryland, fost director adjunct al CIA responsabil cu cercetarea economică; generalul Roy Mannor, director al filialei din Filipine, şeful de personal al Trupelor SUA din Pacific şi elementul de legătură dintre guvernul SUA şi preşedintele Ferdinand Marcos; William Colby, avocatul băncii Nugan Hand, fost director CIA. Exact genul de oameni la care v-aţi fi aşteptat să conducă o bancă, nu-i aşa? Este cert că aceasta a fost o altă operaţiune sub acoperire de trafic ilegal de droguri. Unul din directorii de la Nugan Hand, Donald Beazley, a fost şi preşedintele City National Bank din Miami, cea care a transferat fonduri către Liga Anti-Defăimare (o acoperire a Mossad).

O investigaţie a guvernului australian a scos la iveală faptul că milioane de dolari din Banca Nugan Hand nu erau trecuţi în contabilitate, servind pentru spălarea de bani rezultaţi din traficul ilegal cu droguri. Aceste profituri erau folosite de CIA pentru a-şi finanţa traficul cu arme şi celelalte operaţiuni ilegale din întreaga lume. Au existat de asemenea dovezi că CIA a folosit banca pentru a plăti campanii împotriva politicienilor din diferite ţări, inclusiv din Australia, pentru a se asigura că la putere vor veni politicienii doriţi de ea. Aceasta este lumea „liberă" de care vorbim. Multe bănci de pe întreaga planetă care poartă numele de familie ale proprietarilor lor sunt folosite pentru spălarea banilor proveniţi din traficul ilegal cu droguri, trecându-i dintr-un cont în altul până când li se pierde originea. Un alt instrument folosit pentru spălarea banilor din comerţul cu droguri este industria aurului şi a diamantelor, dominată de Rothschild-zi şi de Oppenheimer-i, prin intermediul unor companii precum De Beers. Banii „murdari" sunt folosiţi pentru a cumpăra aur şi diamante de la aceste companii, care sunt vândute apoi contra unor bani „curaţi". Aceleaşi familii anglo-americane care au alcătuit reţeaua manipulatoare a Frăţiei, responsabilă de atâtea războaie şi crize economice de-a lungul timpului, se află şi în spatele comerţului ilegal cu droguri. Câteva din cele mai faimoase nume, bănci comerciale şi companii din lume şi-au făcut averea direct sau indirect din traficul de droguri, care distruge în special vieţile celor tineri. Ele sunt aceleaşi familii şi organizaţii care au practicat pe timpuri comerţul cu sclavi aduşi din Africa şi din China. Expresia *„being shanghaied"* (n.n. „a fi shanghait") vine de la răpirea tinerilor chinezi trimişi apoi în Statele Unite pentru a fi servitori în casele celor bogaţi. Prohibiţia alcoolului a fost doar un instrument pentru a crea vasta reţea a crimei organizate din Statele Unite. Principalele grupuri care militau pentru prohibiţie şi pentru a „pune capăt tuturor relelor legate de băutură", precum Uniunea Femeilor Creştine Temperate şi Liga Anti-Salon (n.n. de la *Saloon* – crâşmă), au fost finanţate de Rockefeller-i, Vanderbilt-ţi şi Warburg-i, prin intermediul Fundaţiei

Rockefeller, al Fundației Russell Sage şi al altor fundații scutite de taxe. Prohibiția nu a fost decât o altă şmecherie a Frăției, care a avut în această operațiune interese pe termen lung. În treacăt fie spus, aşa şi-a făcut averea Joseph Kennedy, tatăl lui JFK.

În cărțile sale devenite clasice, *Politica heroinei în Asia de Sud-Est* (1972) şi *Politica heroinei – complicitatea CIA la comerțul global cu droguri* (1991), profesorul Alfred McCoy descrie cum elicopterele CIA transportau drogurile de pe câmpuri către punctele de distribuție, în timp ce opinia publică americană credea că ei se află acolo pentru a lupta împotriva comunismului. El afirmă că acest comerț s-a realizat prin intermediul unei companii de îmbuteliere a Coca Cola, dar mas-media a suprimat această informație. 58.000 de americani şi numai Dumnezeu ştie câți vietnamezi au fost uciși în acest război şi cu greu ne putem imagina o lipsă mai mare de respect decât transportul drogurilor în sticle de plastic ascunse de CIA în cadavrele soldaților morți, pe care le aduceau acasă să fie înmormântate de familiile lor. Agentul CIA Gunthar Russbacher a povestit cum erau despicate şi umplute cadavrele cu droguri, pentru a fi transportate în Statele Unite. Cadavrele purtau coduri secrete care le permiteau celor de la bazele aeriene de pe coasta de vest, în special de la baza aeriană Travi, să le identifice. În continuare, drogurile erau scoase din cadavre şi puse la dispoziția tineretului american, pentru consum.

Heroina este un derivat al opiului, din care se produce de asemenea morfina, nume inspirat după cel al zeului grec al viselor, Morfeu. Heroina a fost obținută în laboratoarele Bayer din Germania, în anul 1898, prin adăugarea altor ingrediente la molecula de morfină. Bayer avea să fie preluată mai târziu de concernul farmaceutic I.G. Farben, imensul conglomerat care i-a creat maşinăria de război lui Hitler. Heroina este drogul din categoria opiatelor care dă cea mai mare dependență, dar a fost recomandat la acea vreme de Bayer ca „un medicament eroic, care nu dă dependență, la fel ca morfina”. Numele de heroină provine chiar de la acest epitet: „eroic”. Cu siguranță, cei care au creat heroina sunt nişte eroi în ochii Frăției, dat fiind potențialul excepțional al acestei substanțe de a cauza suferință şi durere. La ora actuală, comerțul cu heroină adusă din Orientul Îndepărtat continuă să fie organizat de francmasoni prin agenții lor de legătură, Triadele. Acestea sunt Mafia Orientului Îndepărtat, care începe să influențeze într-o măsură din ce în ce mai mare inclusiv țările occidentale, precum Canada (Vancouver). Să vă ofer un alt exemplu ca să înțelegeți cum se desfăşoară aceste jocuri: conducătorul Chinei înainte de venirea comuniştilor la putere a fost Chiang Kai Shek, un fost membru al Triadelor. Liderul „comunist” care l-a înlăturat de la putere a fost Mao Tse Dung, un membru francmason al Marelui Orient! El le-a permis englezilor să îşi exercite în continuare suzeranitatea asupra Hong Kong-ului (cum să nu le permită, doar era un fruntaş al Frăției!), iar comerțul cu droguri a continuat la fel ca până atunci. În anul 1983, China comunistă avea nouă milioane de acri de pământ plantați cu mac, acesta fiind fundamentul prosperității economice chineze, la fel cum s-a întâmplat şi în Occident.

Fără comerţul cu droguri, economia mondială s-ar prăbuşi, atât de a devenit de dependentă de veniturile provenite din distrugerea de vieţi umane, şi de investiţiile rezultate din ele. Triadele organizează producţia de heroină în aşa-numitul Triunghi de Aur. Ele sunt plătite de bancherii britanici ai Frăţiei care operează în Hong Kong direct în aur, iar o parte din acesta este folosit pentru a cumpăra opiu brut de la fermieri. Şi astfel, ciclul continuă să se repete la infinit; numai amploarea sa creşte cu fiecare an. Cocaina este adusă din America de Sud de aceiaşi oameni, prin agenţii precum CIA. Această substanţă este obţinută din frunzele de coca şi până în anul 1903 era introdusă în băutura numită coca cola, de unde şi numele acesteia. Am descris pe larg rolul CIA în traficul cu cocaină şi în înfiinţarea cartelurilor columbiene ale drogurilor în cartea mea anterioară, *Şi adevărul vă va face liberi.* Tot în aceasta puteţi găsi o descriere pe larg a implicării lui George Bush şi Bill Clinton în aceste operaţiuni.

Comerţul cu droguri nu are ca scop numai obţinerea unor sume imense de bani pentru finanţarea Agendei, deşi aceasta reprezintă într-adevăr o premisă importantă. El are de asemenea scopul de a prăbuşi societatea şi de a-i împiedica pe tineri să îşi atingă adevăratul potenţial. Oamenii dependenţi de droguri nu reprezintă o problemă pentru marele plan al Frăţiei. Violenţa şi crimele însoţesc întotdeauna comerţul cu droguri, căci traficanţii se războiesc între ei pentru supremaţie, iar cei dependenţi sunt nevoiţi să fure şi să tâlhărească pentru a-şi putea cumpăra drogurile de care sunt dependenţi. Această „problemă" îi oferă Frăţiei o excelentă ocazie de a oferi o „soluţie": acordarea unei puteri mai mari poliţiei, erodând astfel şi mai puternic bazele libertăţii individuale. Acum câţiva ani am citit în *Los Angeles Times* un sondaj de opinie în care 84% din cei chestionaţi declarau că erau dispuşi să renunţe la libertăţile lor fundamentale pentru a putea câştiga războiul împotriva drogurilor. Acelaşi mecanism: crearea problemei – reacţie – găsirea soluţiei. Ce ar trebui să afle acei oameni este că drogurile sunt *distribuite* de aceiaşi oameni care luptă „împotriva" lor. Cea mai mare parte a reţelei de agenţii anti-drog este profund coruptă, fiind folosită ca un instrument pentru distribuirea de droguri fără a putea fi detectat. George Bush a susţinut mai multe războaie împotriva drogurilor decât orice alt preşedinte american, dar este unul din cei mai mari baroni ai drogurilor din America. Un reporter de la *San Jose Mercury News* a expus implicarea CIA în traficul de cocaină distribuită tineretului de culoare din Los Angeles. Articolul a apărut în timpul perioadei în care Bush se afla la Casa Albă şi atât ziaristul cât şi ziarul în care şi-a publicat articolul au fost expuşi ridiculizării şi unor abuzuri incredibile din partea ziarelor *Establishment*-ului precum *Los Angeles Times* şi *Washington Post.* Chiar şi traficul de droguri ţine cont de liniile genealogice, apropo. Am un prieten care mi-a descris cazul unei cunoştinţe căreia i s-a oferit o slujbă de curier de droguri de către o agenţie guvernamentală. Aceasta a refuzat, dar i-a întrebat pe oficiali de ce l-au ales tocmai pe el. I s-a răspuns: „Ştim care este linia ta genealogică". Omul a descoperit cu această ocazie că unul din codurile folosite era o

tăietură în palmă. Dacă eşti prins, le arăţi autorităţilor semnul şi acestea îţi dau drumul.

Agenţiile anti-drog sunt controlate de cartelurile drogurilor, iar atunci când auziţi de „marile capturi de droguri”, puteţi fi siguri că Frăţia şi-a mai eliminat un competitor sau că doreşte să dea impresia că acţionează. Vi se pare cumva că traficanţii de droguri sunt greu de găsit? Cum se face atunci că orice puşti care ajunge într-un oraş nou îi poate descoperi în mai puţin de o oră? Dacă luaţi droguri puternice, care dau dependenţă, reţineţi că nu sunteţi un „rebel” şi că nu „scăpaţi de probleme”, ci doar vă sinucideţi mental, emoţional, spiritual, şi în cele din urmă fizic, făcând exact ceea ce aşteaptă de la dumneavoastră cei care conduc această lume. Alegerea vă aparţine, dar înainte de a trece la fapte este bine să înţelegeţi despre ce este vorba. În problema drogurilor nu există decât un singur câştigător, şi acela nu puteţi fi niciodată dumneavoastră.